COLECȚIA

Iubiri de poveste

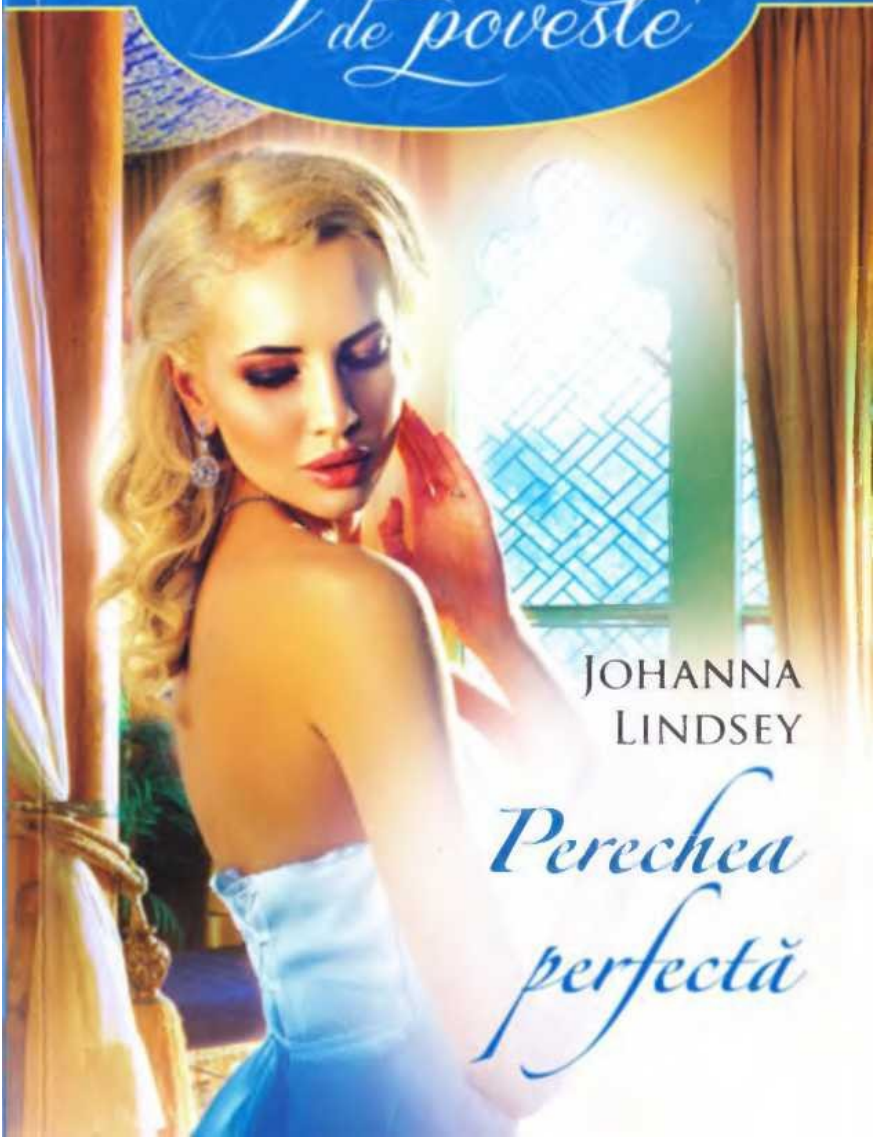

JOHANNA LINDSEY

Perechea perfectă

JOHANNA LINDSEY
PERECHEA PERFECTĂ

***That Perfect Someone by* Johanna Lindsey**

Copyright © 2010 Johanna Lindsey
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Iulia Bodnari

Capitolul 1

Poate părea ciudat să consideri Hyde Park propria curte, dar pentru Julia Miller aşa era. Crescuse în Londra şi se plimba acolo călare aproape zilnic, de când îşi amintea, de la primul ponei din copilărie până la iepele de rasă care urmaseră. Oamenii îi făceau cu mâna în semn de salut, fie că o cunoşteau sau nu, din simplul motiv că erau obişnuiţi să o vadă. Lumea bună, vânzătorii de prăvălii care o luau de-a dreptul prin parc în drum spre locul de muncă, grădinarii, toţi o remarcau pe Julia şi o tratau ca pe una de-a lor.

Înaltă, blondă şi îmbrăcată modem, ea le întorcea întotdeauna zâmbetele şi saluturile. Avea o fire prietenoasă, în general, şi oamenii tindeau să îi răspundă în acelaşi fel.

Împrejurările în care crescuse erau încă şi mai ciudate decât faptul că ajunsese să considere un parc atât de uriaş terenul ei personal de călărie. Crescuse în partea aristocratică a oraşului, dar familia ei nu era deloc aristocratică. Locuia în una dintre cele mai mari case din Berkeley Square fiindcă aceste case de oraş nu erau doar la îndemâna nobilimii. De fapt, familia ei, care îşi dobândise porecla[1] în Evul Mediu, când un meseriaş preluase numele meseriei sale, fusese printre primele care cumpărase şi construise în Berkeley Square pe la 1700, când fuseseră puse temeliile cartierului, aşa că familia Miller trăia acolo de multe generaţii.

Julia era bine-cunoscută şi apreciată în vecinătate. Prietena ei cea mai apropiată, Carol Roberts, era fiica unor aristocraţi, şi celelalte tinere din lumea bună care o cunoscuseră prin intermediul lui Carol sau de la

1 Miller înseamnă morar.

pensioanele particulare pe care le frecventase, o plăceau şi o invitau la petrecerile lor. Nu se simţeau ameninţate de drăgălăşenia ei sau de buzunarele ei pline, fiindcă era deja logodită. Fusese promisă în căsătorie aproape de la naştere.

— Ce plăcere să te întâlnesc aici, spuse o voce feminină în spatele ei. Carol Roberts se apropie călare, şi iapa ei îşi potrivi cu uşurinţă pasul după iapa Juliei.

Julia chicoti privindu-şi prietena micuţă, cu părul negru.

— Asta ar fi trebuit să fie observaţia mea. Tu nu prea mai ieşi călare.

Carol oftă.

— Ştiu. Lui Harry nu-i place când aude, mai ales că încercăm să avem primul copil. Nu vrea să risc să îl pierd înainte de a şti măcar că l-am conceput.

Julia ştia că plimbările călare puteau cauza într-adevăr pierderi de sarcină.

— Atunci de ce ţi-ai asumat riscul?

— Fiindcă nu am conceput niciun copil luna asta, spuse Carol, strângându-şi dezamăgită buzele.

Julia încuviinţă plină de simpatie.

— În plus, adăugă Carol, mi-e atât de dor de plimbările noastre călare, încât sunt dispusă să-l înfrunt pe Harry în puţinele zile când am indispoziţiile lunare şi nu încercăm să concepem un copil.

— Nu a fost acasă să te vadă, nu-i aşa? ghici Julia.

Carol râse, iar ochii ei albaştrii sclipiră ştrengăreşte.

— Nu, într-adevăr, şi o să ajung acasă înaintea lui.

Julia nu se îngrijora gândindu-se că prietena ei ar fi putut avea neplăceri cu soţul. Harold Roberts îşi adora soţia. Se cunoscuseră şi se plăcuseră înainte de primul sezon al lui Carol, cu trei ani în urmă, aşa că nimeni nu se mirase când se logodiseră la câteva săptămâni de la debutul lui Carol şi să căsătoriseră după câteva luni.

Carol şi Julia fuseseră vecine toată viaţa şi trăiseră amândouă în Berkeley Square, în două case alăturate, despărţite doar de o alee îngustă. Chiar şi ferestrele de la dormitoarele lor dădeau una spre alta – avuseseră grijă să fie aşa! –, astfel că, atunci când nu se vizitau, vorbeau pe fereastră, fără să fie nevoite să ridice vocea. Nu era de mirare că deveniseră cele mai bune prietene.

Juliei îi era foarte dor de Carol. Chiar dacă se vizitau adesea atunci când Carol era în Londra, aceasta nu mai locuia lângă ea. După ce se căsătorise, se mutase în casa soţului ei, la distanţă de multe străzi, şi la fiecare câteva luni petreceau câteva săptămâni cu familia lui Harold, pe domeniul strămoşesc de la ţară al acestuia. El spera că aveau să se stabilească acolo permanent. Carol nu era încă de acord cu această idee. Din fericire, Harold nu era unul dintre soţii aceia aroganţi, care iau toate deciziile fără să ia în considerare dorinţele consoartelor.

Continuară să călărească împreună câteva minute, dar Julia petrecuse deja o oră în parc, aşa că sugeră:

— Vrei să ne oprim la ceainărie şi să luăm o îngheţată în drum spre casă?

— Este prea devreme şi nu e destul de cald pentru îngheţată. Dar sunt flămândă şi chiar mi-e dor de prăjiturile de dimineaţă ale doamnei Cable. La voi se mai mănâncă tot aşa de copios la micul dejun?

— Bineînţeles. De ce s-ar schimba asta, doar fiindcă *tu* te-ai căsătorit?

— Ştii doar că Harold refuză să-ţi fure bucătăreasa. În zadar l-am tot bătut la cap să încerce măcar.

Julia izbucni în râs.

— Ştie că nu şi-o poate permite. De fiecare dată când cineva încearcă să o angajeze, vine la mine, iar eu îi măresc salariul. Ştie cine o să aibă grijă de ea.

Julia lua deciziile de felul acesta fiindcă Gerald, tatăl ei, nu le mai putea lua. Mama ei nu le luase niciodată, atât

cât trăise. Helene Miller nu controlase nimic toată viaţa, nici măcar mersul casei. Fusese o femeie timidă, care se temea să nu jignească pe nimeni, nici chiar pe servitori. Cu cinci ani în urmă murise în accidentul de trăsură care îl transformase pe Gerald Miller într-un invalid.

— Cum se simte tatăl tău? întrebă Carol.

— La fel.

Carol o întreba întotdeauna, şi răspunsul Juliei era aproape mereu acelaşi. Avusese noroc că nu murise, îi spuseseră doctorii după ce o şocaseră prognosticând că Gerald nu avea să mai fie niciodată el însuşi. Suferise prea multe traume la cap în timpul accidentului. Chiar dacă oasele lui – şapte îşi fracturase în ziua aceea – se reparaseră, mintea lui nu-şi mai revenise. Doctorii fuseseră categorici. Nu îi oferiseră nicio speranţă. Tatăl ei avea să doarmă şi să se trezească normal, putea să mănânce dacă era hrănit cu linguriţa, dar nu avea să mai vorbească niciodată desluşit. Avea noroc că era în viaţă? Julia îşi udase adesea perna cu lacrimi, amintindu-şi cuvintele acestea.

Şi totuşi, Gerald sfidase prezicerile doctorilor. La un moment dat, în primul an de după accident, şi apoi o dată la câteva luni, conştientiza, chiar dacă pentru scurt timp, cine era, unde era şi ce i se întâmplase. În aceste puţine ocazii fusese cuprins de o asemenea furie şi nelinişte, încât luciditatea lui nu putea fi considerată o binecuvântare. Şi îşi amintea! De fiecare dată când îşi redobândea luciditatea era în stare să-şi amintească de perioadele precedente de claritate mintală. Timp de câteva minute, de câteva ore, era din nou el însuşi – dar nu dura niciodată mult. Şi nu îşi amintea niciodată nimic din perioadele moarte intermediare.

Doctorii nu puteau explica asta. Nu se aşteptaseră niciodată să mai aibă gânduri coerente. Nu îi dădeau Juliei nicio speranţă că şi-ar fi putut reveni complet într-o zi. Spuneau că momentele lui de conştienţă erau o întâmplare

fericită. Un asemenea lucru nu fusese înregistrat nicăieri, nici nu se ştia să se fi întâmplat înainte, şi o avertizară pe Julia să nu se aştepte să se întâmple din nou. Dar se întâmpla.

A treia oară când tatăl ei fu el însuşi, i se rupse inima când o întrebă:

— Unde e mama ta?

Fusese avertizată să încerce să-l facă să rămână calm dacă se mai „trezea" vreodată, şi asta însemna să nu-i spună că soţia lui murise în accident.

— A plecat la cumpărături astăzi. Ştii… Ştii că îi place să facă o mulţime de cumpărături.

El râse. Era unul dintre puţine lucruri în care mama ei fusese fermă – cumpăra obiecte de care nu avea nevoie cu adevărat. Dar Julia o jelea încă, şi unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată fusese să zâmbească în ziua aceea şi să-şi ascundă lacrimile până când tatăl ei alunecase din nou în regatul cenuşiu al neantului.

Bineînţeles că fusese la diferiţi doctori. Şi de fiecare dată când unul dintre ei îi spunea că tatăl ei nu avea să-şi mai revină niciodată, îl concedia şi găsea altul. După un timp, renunţase să mai facă asta. Îl păstră pe ultimul, doctorul Andrew, fiindcă fusese destul de sincer ca să admită că tatăl ei era un caz unic.

Puţin mai târziu, în salonul familiei Miller, Carol îşi ducea farfuria plină *şi* coşul cel mare de prăjituri spre masă când se opri, observând în cele din urmă ultima achiziţie din cameră.

— Oh, Dumnezeule mare, când ai făcut asta? exclamă Carol, întorcându-se spre Julia cu ochii mari.

Julia privi spre cutia împodobită de pe vitrina cu porţelanuri care îi atrăsese atenţia lui Carol. Era căptuşită cu satin albastru şi ornată cu pietre preţioase pe margini, iar în spatele capacului de sticlă se afla o păpuşă încântătoare. Julia se aşeză la masă şi se forţă să nu

roşească.

— Acum câteva săptămâni, răspunse ea şi îi făcu semn lui Carol să se aşeze. Am dat peste un tip care şi-a deschis o prăvălie lângă unul dintre magazinele noastre. Face cutiile astea frumoase ca oamenii să pună în ele lucruri pe care vor să le păstreze, şi păpuşa aceea e un lucru care nu vreau să se strice niciodată din pricina vechimii ei, aşa că i-am comandat cutia asta. Camera mea e ticsită, şi nu m-am hotărât încă unde să o pun. Dar încep să mă obişnuiesc cu ea aici.

— Nu ştiam că încă mai ai păpuşa asta veche pe care ţi-am dat-o, spuse Carol uimită.

— Bineînţeles că o mai am. E bunul meu cel mai de preţ.

Era adevărat, nu fiindcă Julia ar fi apreciat atât de mult păpuşa, ci fiindcă preţuia prietenia pe care aceasta o reprezenta.

Era drept că nu îi dăduse păpuşa de la prima întâlnire, dar de îndată ce primise o păpuşă nouă, în loc să o trimită pe cea veche în pod şi să n-o mai vadă niciodată, Carol îşi amintise că Julia o voia şi i-o oferise cu sfială.

Carol roşi când îşi aminti de ziua aceea, dar în cele din urmă chicoti:

— Erai un monstru mic pe atunci.

— Nu am fost niciodată atât de rea, pufni Julia.

— Erai! Urlai, băteai din picior, erai atât de insistentă. Te supărai din orice! Era cât pe ce să-mi dai un pumn în nas când ne-am întâlnit prima dată, şi mi l-ai fi dat dacă nu ţi-aş fi tras un şut în fund înainte.

— Am fost atât de impresionată de asta, rânji Julia. Ai fost prima persoană care mi-a spus vreodată „nu”.

— Ei bine, nu aveam cum să-ţi dau păpuşa mea favorită, nu de la prima noastră întâlnire! N-ar fi trebuit nici s-o ceri măcar. Dar chiar aşa? spuse Carol surprinsă. Nu ţi s-a spus niciodată „nu”?

— Da, chiar aşa. Mama era prea slabă şi nehotărâtă, ei bine, îţi aminteşti cum era. Ea ceda întotdeauna în faţa mea. Iar tata avea inima prea bună. El nu a spus niciodată „nu” nimănui, cu atât mai puţin mie. Am avut chiar şi un ponei cu ani înainte de a fi destul de mare ca să-l pot călări, doar fiindcă îl cerusem.

— Aha! Probabil că de aceea erai un asemenea monstru atunci când ne-am întâlnit. Răsfăţată dincolo de orice limită.

— Nu era chiar aşa – ei bine, poate că eram puţin răsfăţată fiindcă părinţii mei nu reuşeau să fie fermi cu mine, şi desigur că nu puteam fi disciplinată de guvernantă sau de servitori. Dar nu am devenit o scorpie plângăcioasă şi gălăgioasă până în ziua în care mi-am întâlnit logodnicul. A fost ură la prima vedere din partea amândurora. Nu vreau să-l mai văd niciodată. A fost prima ocazie în care părinţii mei nu m-au lăsat să fac ce voiam, aşa că se poate spune că am bătut din picior din cauza asta ani de zile! Înainte de a te întâlni pe tine, nu am avut prietene care să-mi spună cât de urât mă purtam. Tu m-ai ajutat să uit de *el,* măcar în perioadele dintre vizitele la care ne obligau părinţii.

— Te-ai schimbat destul de repede după prima noastră întâlnire. Câţi ani aveam?

— Şase, dar nu m-am schimbat atât de repede, m-am asigurat doar că nu erai martoră la niciuna dintre scenele mele, în afară de cazul în care logodnicul venea în vizită. N-aş fi putut ascunde animozitatea aceea, chiar dacă ai fi fost prezentă, nu?

Carol râse, însă doar din cauză că Julia zâmbise şi ea acru făcând această observaţie. Julia ştia că prietena ei conştientizase că atunci nu fusese deloc amuzant. Unele din conflictele cu logodnicul ei fuseseră destul de violente. O dată îl muşcase de ureche foarte tare! Dar fusese vina lui. De la prima lor întâlnire, când ea avea doar cinci ani şi era absolut sigură că aveau să devină cei mai buni prieteni,

el îi spulberase speranţele cu grosolănia lui şi cu resentimentul cauzat de faptul că îi fusese impusă ca logodnică. Cu ocazia fiecărei vizite, o înfuria atât de tare, încât îi venea să se repeadă la el şi să-i scoată ochii. Nu se îndoia că el provocase deliberat toate bătăile acelea. Prostul acela de băiat îşi închipuia cumva că ea ar fi putut pune capăt unei logodne pe care nu o dorea niciunul din ei. Era sigură că părăsise Anglia când aflase în cele din urmă că ea nu avea mai multe de spus decât el în privinţa logodnei – şi îi salvase pe amândoi de o căsătorie de iad. Ce ciudat că îi era recunoscătoare *lui* pentru ceva. Dar după ce plecase de-a binelea, putuse să vadă o latură comică gândindu-se la ce scorpie teribilă fusese – în preajma lui.

Julia făcu un semn spre mâncare, care se răcea, dar Carol conduse conversaţia spre alt subiect.

— Sâmbăta care vine dau o mică petrecere la ceai, Julie. Vii, nu-i aşa?

Porecla data din copilărie, şi chiar şi tatăl Juliei o folosea. Ea considerase întotdeauna că era o prostie să ai o poreclă la fel de lungă ca numele adevărat, dar fiindcă *era* cu o silabă mai scurtă, nu se supărase niciodată.

Privi spre prietena ei pe deasupra biscuitului din care se pregătea să muşte.

— Ai uitat că e ziua balului la Eden?

— Nu, doar că m-am gândit că ţi-ai venit în fire şi ai cerut să fii scutită să onorezi invitaţia aceea, mormăi Carol.

— Iar eu speram că tu ţi-ai schimbat părerea şi ai acceptat invitaţia.

— Nicio şansă.

— O, haide, Carol, spuse linguşitoare Julia. Îmi displace să-mi târăsc vărul pierde-vară la treburile astea, şi îi displace şi lui. De abia intrăm pe uşa din faţă, că se uită deja spre ieşirea din spate. Nu stă niciodată prin preajmă. Dar tu…

— Nici nu e nevoie să stea prin preajmă, o întrerupse

Carol. Cunoşti pe toată lumea de acolo. Nu eşti lăsată niciodată singură la petreceri mai mult de un minut. În plus, contractul de căsătorie pe care îl ţine încuiat contele de Manford te scuteşte de efortul de a căuta o însoţitoare. Un asemenea contract înseamnă că eşti ca şi căsătorită. Oh, Dumnezeule mare, nu am vrut să spun asta din nou. Îmi pare rău!

Julia reuşi să zâmbească.

— Nu trebuie să-ţi pară. Ştii că nu trebuie să păşeşti în vârful picioarelor când discutăm despre subiectul acesta neplăcut. Trebuie să râdem de el. Având în vedere că ne urâm unul pe altul, nebunul cu care sunt logodită nu mi-ar fi putut face un serviciu mai bun ca acela de a-şi lua tălpăşiţa, aşa cum a făcut.

— Ai simţit aşa înainte de a ajunge la vârsta căsătoriei, dar asta s-a întâmplat acum trei ani. Nu poţi să spui că nu te înfurii când eşti numită fată bătrână.

Julia izbucni în râs.

— Aşa crezi? Ai uitat că nu sunt o aristocrată ca tine, Carol. Asemenea etichete nu au niciun sens pentru mine. Ceea ce are sens e faptul că nu trebuie să-i dau nimănui socoteală, decât mie însămi. Nu poţi să-ţi imaginezi ce minunat e. Şi e oficial. Averea şi proprietăţile familiei sunt toate ale mele acum – dacă mizerabilul acela nu vine acasă.

Capitolul 2

Julia icni când văzu reacţia îngrozită a lui Carol la remarca ei necugetată.

— Nu voiam să spun asta! Ţi-am spus că starea tatălui meu este aceeaşi.

— Atunci cum pot fi ale tale toată averea şi afacerile,

dacă el nu se duce? întrebă cu delicateţe Carol.

— Fiindcă acum câteva luni, în una dintre rarele lui zile de luciditate, şi-a chemat avocaţii şi bancherii acasă şi mi-a predat controlul tuturor afacerilor. Nu că nu le-aş fi controlat deja de la accident, dar de acum avocaţii nu se vor mai uita peste umărul meu. Pot să încerce încă să mă îndrume, dar eu nu mai trebuie să-i ascult. Tata mi-a dăruit moştenirea completă mai devreme decât mi-aş fi dorit.

Avocaţii nu putuseră anula totuşi contractul ei de căsătorie, dar ea ştiuse asta dinainte. Tatăl ei încercase să-l anuleze cu ani în urmă, fără niciun succes, când văzuse că logodnicul ei dispăruse. Contractul putea fi anulat doar printr-o înţelegere comună între cei doi părinţi care îl semnaseră în original, şi ducele de Manford, omul acela groaznic, nu ar fi fost de acord să-l anuleze. El încă mai spera să pună mâna pe averea familiei Miller – prin ea. Acesta fusese planul lui de a început şi de aceea venise la părinţii ei, la puţin timp după ce se născuse ea, cu propunerea de a-şi căsători copiii. Helene fusese încântată de ideea de a avea un lord în familie şi dorise să prindă ocazia de a-şi căsători fata cu un membru al nobilimii. Gerald, care era mai puţin fascinat de aristocraţie, fusese de acord cu căsătoria pentru a-i face pe plac soţiei lui. Asta ar fi putut duce la un sfârşit fericit pentru toată lumea – dacă cei doi logodnici nu s-ar fi urât unul pe altul.

— Îmi dau seama că te-ai putea bucura de o asemenea libertate, dar asta înseamnă că te-ai resemnat să nu te mai căsătoreşti şi să nu ai copii niciodată? întrebă Carol precaută.

Era normal ca prietena ei să se gândească la copii, având în vedere că făcea tot ce putea ca să aibă unul.

— Nu, deloc. Îmi doresc copii, spuse Julia. Mi-am dat seama de asta atunci când ai menţionat pentru prima dată că tu şi Harry încercaţi să aveţi unul. Şi, în cele din urmă, o să mă *şi* căsătoresc.

— Cum? întrebă surprinsă Carol. Am crezut că te puteau ţine legată de contractul acela *pentru totdeauna.*

— Pot, atâta timp cât fiul ducelui e în viaţă. Dar au trecut mai mult de nouă ani de când a plecat şi de când a mai auzit cineva de el. Din câte ştim, ar putea fi mort şi îngropat într-un şanţ pe undeva, victima unei tâlhării sau a altei crime.

— Oh, Dumnezeule mare! exclamă Carol, cu ochii ei albaştri larg deschişi. Asta era, nu-i aşa? *Poţi* să ceri să fie declarat mort, după ce a trecut atâta timp! Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta niciodată până acum!

— Nici mie, dar asta m-a sfătuit să fac unul dintre avocaţii mei acum trei luni, când am intrat în posesia moştenirii, încuviinţă Julia. Ducele o să se împotrivească, dar situaţia vorbeşte de la sine şi este în favoarea mea. Trebuie să recunosc că o să-mi fie dor de deplina libertate de acţiune pe care mi-o oferă logodna asta, adăugă Julia. Gândeşte-te la asta. Ai spus-o chiar tu, nu am nevoie de o însoţitoare, fiindcă sunt logodită. Toată lumea se uită la mine şi vede o femeie care e ca şi căsătorită. La câte petreceri crezi că o să mai fiu invitată după ce o să se afle că sunt o moştenitoare care se află în căutarea unui soţ?

— Nu fi absurdă, o luă în râs Carol. Eşti foarte apreciată şi o ştii.

— Şi tu eşti prea loială ca să vezi tabloul în ansamblu. Acum nu reprezint o ameninţare pentru nimeni, de aceea lumea bună mă consideră un adaos acceptabil la lista de invitaţi. Când se uită la mine, nu se îngrijorează că le-aş putea momi fiii, coborându-i pe scara socială. Când se uită la mine, nu se tem că aş putea să suflu cea mai bună partidă de sub nasul fiicei lor.

— Prostii, prostii şi iar prostii, rosti Carol destul de ferm. Tu, fata mea, nu te preţuieşti suficient. Oamenii te plac pentru persoana ta, nu pentru averea sau „indisponibilitatea” ta, aşa cum îi spui tu.

Carol vorbea încă dintr-o inimă loială, dar Julia ştia că aristocraţia putea privi de sus comercianţii, şi că o şi făcea adesea. Dar, în mod ironic, stigmatul acesta nu o atinsese niciodată. Poate din cauză că fusese logodită toată viaţa cu un aristocrat, şi toată lumea o ştia. Sau poate fiindcă familia ei era atât de al naibii de bogată, încât bogăţia aceasta era adesea o complicaţie; mai ales că atâţia nobili veniseră de-a lungul anilor la tatăl ei după împrumuturi, încât ai fi crezut că era bancher. Dar tatăl lui Carol trăsese sforile, la porunca fiicei lui, şi o înscrisese pe Julia la pensionul exclusivist la care era înscrisă Carol, şi acolo Julia îşi făcuse alte prietene din rândul nobilimii.

Toate acestea îi deschiseseră uşile. Dar aceleaşi uşi s-ar fi închis de îndată ce s-ar fi zvonit că era în căutarea unui soţ.

— Nu-mi vine să cred că nu am găsit soluţia asta mai repede, observă Carol. Deci, acum că eşti pe cale să scapi de laţul care îţi atârna de gât, ai început să cauţi un soţ *real?*

Julia zâmbi răutăcios.

— Am căutat. Doar că nu am găsit încă un bărbat cu care să vreau să mă căsătoresc.

— Oh, nu fi atât de al naibii de pretenţioasă, spuse Carol, fără să-şi fi dat seama probabil că vorbise exact ca soţul ei, Harry. Pot să mă gândesc la câţiva bărbaţi convenabili… Văzând că Julia râdea, Carol se opri şi întrebă: Ce e atât de amuzant?

— Te gândeşti la cercurile tale sociale, dar eu nu sunt limitată la alegerea unui alt lord ca soţ doar pentru că sunt logodită cu unul acum. Dimpotrivă. Am mult mai multe opţiuni. Nu că nu aş lua în considerare un aristocrat. Chiar aştept balul de săptămâna asta, care anunţă începerea noului sezon.

Carol se încruntă.

— Deci, în ultimele luni nu ţi-a stârnit nimeni

interesul?

Julia roşi.

— De acord, *sunt* puţin mofturoasă, dar hai s-o recunoaştem, tu ai fost foarte, foarte norocoasă când l-ai găsit pe Harry. Dar câţi Harry mai sunt acolo, ei? Cu toate astea, vreau un bărbat care să stea în colţul meu cu mine, aşa cum ai tu, nu unul care să mă aşeze în spatele lui, în colţul lui. De asemenea, trebuie să-mi protejez moştenirea de un bărbat care ar putea s-o risipească. Trebuie să mă asigur că rămâne acolo pentru copiii pe care sper să-i am într-o zi.

Dintr-odată, Carol făcu ochii mari, alarmată.

— Uite ce mult timp ai pierdut! Ai douăzeci şi unu de ani şi încă nu te-ai căsătorit!

— Carol! exclamă Julia chicotind. Nu am douăzeci şi unu de ani de câteva luni bune? Nu s-a schimbat nimic în privinţa vârstei mele.

— Dar erai o fată *logodită* de douăzeci şi unu de ani. Asta e ceva foarte diferit de o fată de douăzeci şi unu de ani fără logodnic, şi o să fie oficial de îndată ce reuşeşti ca fiul ducelui să fie declarat mort. Toţi vor şti – oh, nu te mai uita la mine atât de urât. *Nu* spun că eşti o fată bătrână…

— Ai spus-o deja, acum cincisprezece minute, chiar la masa asta.

— Nu a fost intenţionat. Voiam doar să subliniez ceva şi, ei bine, la naiba cu toate, e un lucru foarte diferit! E vorba de tine fără logodnic!

Julia clătină din cap.

— Priveşti din nou lucrurile cu ochii tăi, în loc să încerci să le vezi prin ochii mei. Tu şi celelalte fete cu care am fost la şcoală credeaţi că *trebuie* să vă căsătoriţi în primul vostru sezon, altfel o să cadă cerul peste voi. E o mare prostie, şi v-am spus-o de atunci. Anul acesta, peste cinci ani, peste zece, pentru mine nu contează atâta timp cât nu trebuie să mă căsătoresc cu actualul meu logodnic şi

cât mai sunt destul de tânără ca să pot avea copii.

— Este un lux să poţi gândi în felul acesta, ştii doar, pufni Carol din nou.

— Deci, faptul că nu sunt aristocrată îmi aduce unele beneficii.

Sublinierea Juliei o făcu pe Carol să izbucnească în râs.

— Punct lovit! Dar ştii ce înseamnă asta, nu? O să trebuiască să-ţi aranjez câteva petreceri acum.

— Nu, nu o să trebuiască.

— Ba da. Aşa că renunţă şi nu te mai duce la balul acela de la Malory săptămâna asta. Nu o să găseşti prea mulţi tineri acolo, iar eu o să-mi lărgesc lista de oaspeţi şi o să adaug…

— Carol, eşti atât de prostuţă! Ştii foarte bine că balul acesta va fi balul sezonului. Chiar şi acum, invitaţiile sunt foarte preţioase. Ei bine, mi s-au oferit chiar trei sute de lire pentru a mea.

Ochii lui Carol scânteiară.

— Cred că glumeşti.

— Da, glumesc, au fost doar două sute.

Julia nu avu parte de hohotul de râs pe care îl aştepta, în schimb, Carol o privi cu asprime şi spuse:

— Ştiu pentru cine e balul acesta, chiar dacă se presupune că este un secret. Te-ai împrietenit cu Georgina Malory şi chiar ai fost la ea acasă de câteva ori…

— Sunt vecinii noştri, pentru numele lui Dumnezeu, şi au fost vecinii noştri timp de… să vedem, şapte, opt ani? Locuiesc chiar la capătul străzii!

— … Dar pe mine nu o să mă prinzi călcând pe acolo, continuă Carol de parcă nu ar fi fost întreruptă.

— Balul nu se ţine acasă la Georgina. Nepoata ei, Lady Eden, îl organizează.

— Nu contează. Soţul ei va fi acolo, şi eu am reuşit să evit să mă întâlnesc cu James Malory toţi anii aceştia. Am

auzit toate poveştile despre el. O să continui să-l evit, mulţumesc foarte mult.

Julia îşi dădu ochii peste cap.

— Nu e căpcăunul pe care ţi-l închipui tu, Carol. Ţi-am spus asta de multe ori. Nu are nimic sinistru sau periculos.

— Bineînţeles că îşi ascunde latura asta în faţa soţiei şi a prietenelor ei!

— Nu vei şti niciodată până nu-l întâlneşti, Carol. În plus, urăşte atât de mult evenimentele sociale, că s-ar putea să nici nu fie prezent.

— Chiar aşa?

Julia îşi muşcă limba. Bineînţeles că avea să fie prezent, balul era în onoarea soţiei lui. Dar o lăsă pe Carol să ia în considerare şansa redusă ca el să nu apară şi primi răspunsul pe care

— Foarte bine, o să merg cu tine. Dar Carol nu era chiar atât de credulă, fiindcă adăugă: Şi dacă *va fi* acolo, să nu-mi spui nimic, prefer să nu ştiu.

Capitolul 3

Gabrielle Anderson stătea la cârmă, manevrând vasul *Triton.* Marea era calmă astăzi. Aproape că nu trebuia să facă niciun efort ca să ţină cârma stabilă. Soţul ei, Drew, nu-şi făcea griji gândindu-se că ar putea scufunda corabia lui iubită. Ştia că în timpul celor trei ani în care navigase în Caraibe cu tatăl ei, Nathan Brooks, şi cu echipajul care îl ajuta la vânătoare de comori, Nathan o învăţase tot ce era de învăţat despre conducerea unei corăbii. Îi plăcea cu adevărat la cârmă. Însă nu putea s-o facă prea mult timp, fiindcă începeau să-i tremure mâinile din cauza încordării.

Drew preluă comanda fără niciun cuvânt, mulţumindu-se s-o sărute pe obraz. Cu toate acestea, nu o

lăsă să se dea la o parte, aşa că acum era prinsă între braţele lui, iar ea nu se supără deloc. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de pieptul lui lat cu un oftat mulţumit. Mama ei o avertizase adesea să nu se îndrăgostească de un bărbat care iubeşte marea. În copilărie, cum tatăl ei fusese mereu plecat pe mare, Gabrielle luase sfatul în serios, până când îşi dăduse seama cât de mult iubea şi ea marea. Aşa că soţul ei nu avea să o lase acasă în timp ce naviga în jurul lumii, fiindcă ea urma să fie lângă el.

Aceasta era prima lor călătorie lungă de când se căsătoriseră anul trecut. Mai făcuseră altele scurte între insule şi câteva în Bridgeport, oraşul natal al lui Drew din Connecticut, ca să cumpere mobilă, dar corabia aceasta îi ducea în cele din urmă înapoi în Anglia, unde se întâlniseră prima dată şi unde locuia acum jumătate din familia lui Drew.

O scrisoare de la fratele lui, Boyd, îi ajunsese din urmă la începutul anului, aducându-le vestea uimitoare că şi el se căsătorise, puţin timp după ce Drew îşi pusese pirostriile. Căsătoria lui Boyd fusese neaşteptată, dar nu tocmai o surpriză, fiindcă el nu era un burlac convins, precum Drew. Partea surprinzătoare era că Boyd ridicase la *trei* numărul fraţilor Anderson care se căsătoriseră în sânul numeroasei familii Malory din Anglia. Dar partea cu adevărat uimitoare era că Boyd se îndrăgostise de o Malory pe care nu o cunoştea nimeni, nici măcar Gabrielle sau tatăl ei!

Şi afurisitul de Boyd le dezvăluise doar câte un detaliu pe ici, pe colo despre cum se întâmplase totul. Drew era dornic să audă întreaga poveste şi ar fi pornit spre Anglia de îndată ce primise scrisoarea fratelui său, dacă Gabrielle nu ar fi fost în plin proces de construire a casei lor pe frumoasa insuliţă pe care o primise cadou de nuntă.

Dar casa fusese terminată în cele din urmă, şi acum se aflau în drum spre Anglia. Boyd mai sugerase în

scrisorile lui că întreaga familie se aduna în Anglia anul acela ca să sărbătorească ziua de naştere a Georginei, sora lor, iar aceasta era o scuză perfectă pentru o reuniune de familie. Gabrielle şi Drew urmau să sosească la timp pentru ambele evenimente.

Fiindcă fusese singură la părinţi, Gabrielle era încântată de căsătoria ei într-o familie atât de numeroasă. Erau cinci fraţi Anderson şi o singură soră. Până acum, Gabrielle îi întâlnise pe trei dintre fraţi mai tineri, dar nu se îngrijora la gândul că avea să-i cunoască şi pe ceilalţi trei fraţi mai mari. De-abia aştepta.

Tremura de frig înainte ca Drew s-o acopere cu trupul lui. Era aproape vară şi aveau să ajungă în Anglia a doua zi, dacă se menţinea vântul, dar nu exista comparaţie între Atlanticul rece şi apele calde din Caraibe în care crescuse.

— Se pare că voi doi ar trebui să vă îndreptaţi spre cabina voastră, spuse Richard Allen cu un zâmbet răutăcios, apropiindu-se. Vreţi să ţin eu cârma?

— Prostii, doar nu mai suntem proaspăt căsătoriţi, începu Drew, dar Gabby se întoarse cu faţa la el, îmbrăţişându-l mai strâns, şi el mormăi: De fapt…

Ea râse şi îl gâdilă pe Drew ca să-l facă să se răzgândească. Ştia să se joace, dar când era atât de aproape de soţul ei, pasiunea învingea în cele din urmă.

— Strigaţi dacă vă răzgândiţi, se oferi Richard cu un chicotit înainte de a coborî sub punte. Eu aş face-o!

Gabrielle privi în urma lui. Scumpul ei prieten trăise aproape jumătate de viaţă în Caraibe, cel puţin anii în care îl cunoscuse ea, şi era limpede că era la fel de înfrigurat ca şi ea. Purta o manta! De unde naiba făcuse rost de o asemenea haină englezească?

Înalt, extraordinar de chipeş, îndrăzneţ – poate puţin prea îndrăzneţ –, dar de un umor atât de fermecător… era o minune că Gabrielle nu se simţise niciodată atrasă de Richard şi deveniseră doar prieteni buni. Avea părul negru

şi atât de lung, încât îl prindea într-o coadă la spate. O mustăcioară subţire îi dădea un aer ştrengăresc, iar ochii lui verzi scânteiau de obicei de râs.

Richard era mult mai zvelt când îl întâlnise, acum patru ani. Dar acum, la douăzeci şi şase de ani, trupul i se împlinise şi devenise mai musculos. Era de o curăţenie meticuloasă. De la păr şi haine, până la cizmele lustruite, ieşise totdeauna în evidenţă printre ceilalţi piraţi.

Se alăturase echipajului de piraţi al tatălui ei la puţin timp după ce sosise în Caraibe – de unde, nu se ştia. Majoritatea piraţilor nu spuneau de unde erau, aşa cum majoritatea foloseau nume false, pe care le schimbau adesea. Jean Paul era numele fals pe care Richard îl folosea cel mai des, şi mult timp vorbise cu accent franţuzesc care să se potrivească cu numele; era atât de caraghios când îl folosea! Îi luase mult timp să stăpânească accentul, dar, de îndată ce reuşise, renunţase şi la el, şi la numele franţuzesc. Nu fusese dispus să renunţe înainte de a-l folosi corect, apoi îl lăsase bucuros deoparte, ca pe un lucru realizat.

De fapt, tatăl ei nu era un pirat obişnuit. Se transformase, mai mult sau mai puţin, într-un fel de intermediar care prelua ostaticii de la ceilalţi piraţi şi îi înapoia familiilor lor, în schimbul unei recompense. Ostaticii ale căror familii nu puteau plăti răscumpărarea erau lăsaţi pur şi simplu să plece. Între timp, era vânător de comori!

Dar după ce petrecuse luni de zile în temniţa unui pirat adevărat anul trecut, Nathan nu se mai asocia cu vechii lui camarazi. Era posibil ca această decizie să fi fost influenţată şi de căsătoria lui Gabrielle într-o familie de navigatori cinstiţi, care considerau că piraţii erau duşmanii lor. Cu toate acestea, îşi continua vânătoarea de comori, şi ocazional ducea câte un transport al companiei Skylark, linia maritimă pe care o deţinea familia lui Drew – dacă marfa trebuia dusă în direcţia comorii pe care o căuta la

momentul respectiv.

Adâncită în gânduri, ea nu observase că Richard se îndrepta spre copastia de la puntea de jos. Dar îl văzu acum acolo, privind ţintă spre Anglia. Odată ce renunţase la folosirea acelui stupid accent franţuzesc, devenise limpede că era englez. Dar ea ghicise de mult acest lucru fiindcă îl surprinsese deseori folosind expresii tipic englezeşti, ca „drăcia dracului" şi altele asemenea.

Însă chiar dacă vorbea acum ca un adevărat englez, nu recunoscuse niciodată că era englez, şi ea nu îl întrebase niciodată în mod deschis – dintr-un motiv întemeiat. Bărbaţii care se făceau piraţi ascundeau de obicei ceva din trecutul lor, uneori o faptă contrară legii, şi Richard nu fusese dornic să meargă cu ea în Anglia anul trecut. O ascunsese foarte bine, cu nepăsarea şi ironia lui obişnuite, dar când nu se ştia observat o lăsase să vadă... ce? Îngrijorare? Groază? Teama de a fi târât în cea mai apropiată închisoare din cauza unor fapte din trecut? Nu avea niciun indiciu. Apoi o întâlnise pe Georgina Malory, şi fusese rândul lui Gabrielle să aibă motive întemeiate de îngrijorare.

Privindu-l acum, nu putu să nu vadă schimbarea bruscă din atitudinea lui, melancolia profundă care îl înconjura. Bănui că se gândea din nou la Georgina, şi toate îndoielile referitoare la această călătorie reveniră înzecit.

— *Cum* am putut să-l lăsăm să ne ducă cu vorba şi să-l aducem iar în Anglia?

Vorbise pentru sine, dar Drew îi urmări privirea şi pufni:

— Pentru că e cel mai bun prieten al tău.

Ea se întoarse să-l asigure pe Drew:

— Tu eşti cel mai bun prieten al meu acum.

— Eu sunt soţul tău, el este încă cel mai bun prieten al tău. Şi tu l-ai lăsat pe Ohr, alt bun prieten, să te convingă că Richard nu e de fapt îndrăgostit de sora mea. Ştii,

Gabby, adăugă dintr-odată Drew, îngustându-şi ochii întunecaţi, ai prea mulţi prieteni de genul masculin.

Ea râse de această izbucnire de gelozie, care îi îndepărtă gândul de Richard şi de dilema pe care o reprezenta. În timp ce Drew privea în jos spre ea, chiar şi cu încruntarea aceea, prefăcută sau nu, nu se putu abţine să nu se ridice pe vârfuri şi să-l sărute. Îl iubea atât de mult, că îi era cu adevărat greu să-şi ţină mâinile departe de el, iar el simţea la fel.

— Opreşte-te, o avertiză el cu voce sugrumată, sau o să iau de bună oferta lui Richard de a ţine cârma.

Ea zâmbi pieziş. Nu era o idee atât de proastă. Era în mod sigur preferabil să se cuibărească în cabină, în braţele lui Drew, în loc să se gândească la Richard care se îndrepta spre o capcană mortală în Anglia.

Dar capcana aceea mortală continuă să-i bântuie mintea, fiindcă Drew spuse:

— O întrebare mai bună ar fi cum m-ai dus *tu* cu vorba ca să le permit ăstora doi să ne însoţească în călătorie?

Ea se întoarse pentru ca el să n-o vadă strâmbându-se. Oricât de mult îi iubea pe Ohr şi pe Richard, care făceau parte din familie, regreta că îi luase cu ea.

Dar îi reaminti lui Drew.

— A fost o decizie de moment, şi o ştii şi tu. I-am spus nu lui Richard luni la rând, de când am început să vorbim despre călătorie şi el a cerut să vină cu noi. Dar apoi, tata şi-a rupt piciorul chiar înainte de a pleca, şi trebuia să rămână acasă împreună cu echipajul o lună sau două, şi tu ştii că un echipaj se poate vârî în multe belele dacă e ţinut pe uscat prea mult timp, fără nicio ocupaţie.

— Da, dar ăştia doi ar fi putut găsi ceva de făcut – recunoaşte, tatăl tău a vrut ca ei să vină cu tine din nou, pe post de câini de pază. Încă nu este întru totul convins că pot să am grijă de tine.

— Doar nu crezi cu adevărat asta, când e atât de încântat să te aibă ginere? În plus, el nu mi-a cerut să-i iau, deşi probabil că ar fi făcut-o dacă s-ar fi gândit la asta. Îşi face griji în privinţa lor, să ştii. Ei îl consideră pe tata ca făcând parte din familie, şi tata simte la fel în privinţa lor.

— Ştiu, o mare familie fericită, chicoti Drew. Eu m-am căsătorit în ea, nu-i aşa?

— Tu eşti cel care are o familie mare, şi te-ai căsătorit în una şi mai mare. Iar cumnatul tău se poate să-l fi ignorat pe Richard ultima dată, dar James avea atunci altele pe cap, cum ar fi, bunăoară, să-l salveze pe tata din temniţa aceea oribilă. Asta nu înseamnă că James a uitat promisiunea pe care a făcut-o în ziua în care şi-a văzut soţia pălmuindu-l pe Richard în grădină, fiindcă îi făcuse avansuri nepotrivite. James mi-a spus cât se poate de răspicat că dacă Richard se mai apropie vreodată de soţia lui, o să fie obligat să-i facă rău. Nu m-am îndoit nicio clipă că vorbea serios. Tu îl cunoşti mai bine decât mine şi ai confirmat că a fost al naibii de serios.

— Bineînţeles că da, aşa cum aş fi şi eu dacă aş vedea că alt bărbat sare calul cu nevasta mea. Cred că te îngrijorezi degeaba, scumpa mea, adăugă Drew, în timp ce ea se cuibărea din nou la pieptul lui. Richard nu e prost. Şi orice om în toate minţile ar trebui să fie al naibii de prost ca să pună cu acest Malory, în special.

— Mmm, nu cumva tu şi fraţii tăi aţi făcut exact asta atunci când l-aţi obligat să se însoare cu sora voastră? După ce l-ai bătut până l-ai lăsat lat?

— Scumpo, a fost nevoie de *toţi cinci* ca să-l putem bate. Am încercat unul câte unul şi pur şi simplu nu a mers! Şi îţi spun eu, James ne-a forţat mâna în mod deliberat. A fost un mod bizar de a o face pe Georgie să se mărite cu el fără ca el să i-o ceară ei sau nouă, din cauza unui jurământ prostesc pe care îl făcuse, acela de a nu se căsători niciodată.

— Eu cred că a fost mai degrabă romantic.

Drew chicoti.

— Aşa crezi. Dar numai un englez încăpăţânat ar ajunge atât de departe ca să-şi ţină jurământul legat de căsătorie. Dacă ar fi fost ceva legat de onoare, sau de patrie, sau… ei bine, ştii la ce mă refer, ar fi fost de înţeles. Dar căsătoria? Aminteşte-ţi, asta este o informaţie privilegiată pe care ţi-am împărtăşit-o fiindcă eşti soţia mea. Nu-l lăsa niciodată pe James sau pe fraţii mei să afle asta. El şi acum are impresia că ne-a manipulat şi, crede-mă, e mult mai uşor de suportat când se umflă în pene în tăcere, decât atunci când e deranjat şi pus pe harţă.

— Jur să ţin secretul, îl asigură ea zâmbind pieziş. Dar ai dreptate în privinţa lui Richard. Nu e prost. Dar ştii cum e. E un bărbat fermecător, plin de umor, ironic, mereu zâmbitor…

— Nu-i mai aduce atâtea osanale!

— Nu m-ai lăsat să termin. Voiam să spun, până îşi aminteşte de Georgina. Atunci devine atât de melancolic, că-ţi rupe inima.

— Pe a *mea* nu a rupt-o.

— Oh, haide, ţi-e simpatic şi o ştii. Cum ai putea să nu-l simpatizezi?

— Probabil din cauză că e îndrăgostit de sora mea. Are noroc că nu spăl puntea cu faţa lui.

Ea ignoră mormăitul soţului ei.

— Ohr spune că Richard nu o iubeşte cu adevărat pe Georgina. Eu cred asta, altfel nu l-aş fi lăsat să vină cu noi.

Fusese sceptică în privinţa afirmaţiei lui Ohr, până când aflase că Richard avusese cel puţin trei aventuri amoroase în ultimul an.

Acesta fusese un factor decisiv în luarea hotărârii de a le permite prietenilor să îi însoţească în această călătorie.

— Asta s-ar putea să fie adevărat, spuse Drew, dar ce contează asta, dacă Richard *crede* că e îndrăgostit de sora

mea?

— Da, dar Ohr a spus că Richard e un bărbat care vrea să fie îndrăgostit, şi vrea atât de mult, că de multe ori confundă dorinţa cu dragostea. Şi nu *ştie* nici el ce caută. Dar poate că, din cauză că nu a cunoscut niciodată dragostea adevărată, nu poate recunoaşte diferenţa dintre cele două.

Drew trecuse prin aceeaşi dilemă, şi acest lucru se văzu când spuse:

— Exact, dar acum te îndoieşti dintr-odată de asta?

— Nu, dar nu pot să nu-mi amintesc ce a spus Richard despre Georgina. Când i-am adus aminte că e o femeie fericită în căsnicie şi că ar trebui s-o uite, mi-a mărturisit că a încercat, dar că nu poate uita „singura lui iubire adevărată”. Despre câte femei poate spune un bărbat aşa ceva?

— Eu aş putea număra două, trei, douăsprezece ocazii în care am spus-o sau am gândit-o – referindu-mă la tine.

Ea aproape că nu îl auzi, deşi se întoarse din nou să-l îmbrăţişeze. Dar îşi amintea o conversaţie pe care o avusese cu Richard atunci când îşi dăduse pentru prima dată seama că îl iubea pe Drew – şi era atât de sigură că acesta nu îi împărtăşea dragostea. Richard o cuprinsese de după umeri şi îi spusese:

— O să meargă, *cherie.* Te adoră.

— Adoră toate femeile, replicase ea.

Richard chicotise.

— Şi eu, dar aş renunţa la toate pentru…

— Şşşt, îi spusese ea foarte serioasă. Richard, te rog, nu mai tânji după soţia altui bărbat. Malory nu va tolera altă abatere. Mă faci să mă tem pentru viaţa ta dacă nu te porţi rezonabil în privinţa asta.

— Cine a spus că dragostea e rezonabilă? fusese răspunsul care îi rămăsese în minte.

Ea i-l repetă soţului ei acum.

— Şi uite cât e de adevărat, adăugase ea. În cazul tău, ai fost un burlac absolut convins, cu o drăguţă în fiecare port.

Bărbatul nu răspunse, iar ea îşi ridică ochii şi îşi dădu seama că expresia de pe chipul lui Drew nu avea legătură cu ceea ce spusese ea. Zâmbi pieziş şi îl cuprinse cu braţele de după gât.

— Da, te-am auzit, spuse ea. Chiar poţi să te gândeşti la douăsprezece ocazii în care m-ai considerat „singura ta iubire adevărată”?

El o îmbrăţişă şi răspunse:

— Nu, am fost moderat în privinţa numărului. Dar dacă vorbim despre ultima ta afirmaţie, a existat un motiv întemeiat pentru care eram un burlac convins. Mă hotărâsem să nu fac niciodată o femeie să treacă prin chinul prin care a trecut mama mea, privind întotdeauna cu tristeţe spre mare şi aşteptând o corabie care se întorcea rareori acasă. Nu m-am gândit niciodată în anii aceia că voi găsi o femeie care să se bucure să navigheze cu mine. Ştiam că soţia fratelui meu Warren naviga cu el, dar nu mă aşteptam la un asemenea noroc. Dar tu ai demonstrat că dragostea nu e rezonabilă. Ai doborât toate convingerile mele neclintite. De fapt, dragostea poate fi atât de nerezonabilă, încât nu mă îndoiesc că aş fi renunţat la mare pentru tine. Dumnezeule, nu-mi vine să cred că am spus asta, dar ştii că este adevărat.

El o sufocă cu următoarea îmbrăţişare, simţindu-se dintr-odată foarte emoţionat, ceea ce o făcu să-l asigure repede:

— Nu o să trebuiască să renunţi niciodată! Iubesc marea la fel de mult ca şi tine.

— Ştiu, şi ştiu exact cât de norocos sunt că o iubeşti. Acum, te-ai îngrijorat destul în privinţa prietenului tău pe ziua de azi, nu crezi?

Ea oftă.

— Aş vrea să mă pot opri. Mă tem că, atunci când o va vedea pe sora ta din nou, va arunca pe geam precauţia şi…

— Nu va avea de-a face numai cu James, o avertiză Drew. Îţi dai seama de asta?

— Da. Ea oftă din nou.

— Aş putea să-i arunc pe el şi pe Ohr peste bord – cu o barcă de salvare, bineînţeles. Până să vâslească ei şi să ajungă în Anglia, noi am fi gata să plecăm din nou. Problemă rezolvată.

Ea ştia că Drew nu vorbea serios şi doar încerca să-i uşureze grijile, dar nu se putu scutura de presentimentul nefast care o cuprinsese. Fie din cauza unor fapte pe care le făcuse Richard în trecut, fie a ameninţărilor care-i fuseseră aduse din pricina unei femei pe care credea că o iubeşte, Gabrielle se temea că avea să i se întâmple ceva rău, şi avea să fie vina *ei,* fiindcă îl adusese pe Richard înapoi în Anglia.

Capitolul 4

Richard îşi trase pălăria în jos. Nu din cauză că s-ar fi temut că ar fi putut fi recunoscut. Pe docurile din Londra? Nicio şansă. Dar ar fi fost o nebunie să se vânture pe acolo doar ca să-şi încerce norocul. De ce să rişte, când aceasta putea fi singura zi dintr-o mie în care o veche cunoştinţă să se întoarcă dintr-o călătorie în străinătate şi să fie chiar pe docurile acestea?

Acum lăsase deoparte mantaua, fiindcă era prea cald şi purta vestimentaţia obişnuită de la bord, haine în care era uşor de lucrat. Cămaşa albă cu mâneci lungi era largă pentru a se putea mişca mai uşor, cu un guler răscroit în formă de V şi legată la mijloc cu o curea. Pantalonii negri erau vârâţi în cizme. Se potrivea destul de bine cu lucrătorii de pe docuri, cu excepţia cizmelor Hessian, foarte lustruite.

Era destul de puţin probabil să fie recunoscut după atâţia ani. Când părăsise Anglia, era un băiat costeliv de şaptesprezece ani, care încă era în creştere. Se mai înălţase câţiva centimetri mai târziu, şi din cauza aceasta fusese mai slab decât i-ar fi plăcut, dar până la urmă pusese ceva came pe oase, aşa că nu mai putea fi numit costeliv. Părul lui lung negru îi completa deghizarea, fiindcă era cât se putea de diferit de moda actuală – de moda din Anglia adică.

Era un stil popular în Caraibe, aşa că îl adoptase ca să nu bată la ochi. Nu îşi împletise părul aşa cum făcea Ohr, dar era atât de lung, încât era obligat să-l ţină legat la spate, ca să nu-l deranjeze la bord.

Trebuia să-l tundă cât timp se afla în Anglia. Se gândise la fel anul trecut, când fusese aici. Dar de ce? Nu avea să stea mult şi îi plăcea părul lui lung. În plus, era un simbol al rebeliunii pe care o iniţiase înainte de a pleca de acasă cu totul. Nu şi-ar fi permis niciodată să poarte părul în felul acesta sub pumnul de fier al tatălui său.

— Lord Allen?

Richard nu îl văzuse apropiindu-se, dar când scrută faţa bărbatului îl recunoscu. Dumnezeule mare, una dintre puşlamalele cu care se înhăitase înainte de a pleca de acasă? Asta era şansa aceea dintr-o mie de a fi recunoscut? Drăcia dracului!

— Vă înşelaţi, monsieur. Sunt Jean Paul din Le Havre. Se înclină respectuos, dar de fapt îşi lăsă părul lung să-i cadă peste umeri, ca să-i confirme minciuna. Corabia mea tocmai a sosit din Franţa.

Fiecare muşchi din trupul lui era pregătit de fugă, în caz că farsa lui şi accentul francez pronunţat nu reuşeau, dar filfizonul păru pur şi simplu dezgustat de ceea ce crezu că era o greşeală din partea lui.

— Păcat. Ar fi fost o chestie suculentă pentru morile bârfitorilor.

Într-adevăr – şi i-ar fi permis tatălui lui Richard să afle că era încă în viaţă. Dar omul se îndepărtase brusc. Richard avu nevoie de câteva momente ca să-şi recapete suflul. Fusese cât pe ce. Şi, pe deasupra, total neaşteptat. Dar măcar omul nu era un fost apropiat al lui Richard şi nici nu fusese sigur că era lordul Allen. Şi el se schimbase destul de mult, se consolă Richard, pentru ca nimeni să nu fie sigur cu adevărat, cu excepţia familiei.

— Ţi-am spus că eu mă descurc mai bine şi am găsit o trăsură, se lăudă Margery în timp ce se întoarse la grămada de bagaje şi îi spuse vizitiului să-i aştepte acolo. Acum unde e Gabby? Este încă pe corabie?

Servitoarea lui Gabrielle privi spre locul unde era ancorat vasul *Triton,* în mijlocul Tamisei. Corabia nu avea să găsească curând loc la chei, şi fiindcă vara era aproape, docurile erau mai aglomerate decât de obicei, aşa că era posibil să nu găsească loc înainte de a fi gata să plece din nou!

Richard inspiră adânc, se scutură de orice rămăşiţă de tensiune şi îi zâmbi încrezător slujnicei.

— Îl aşteaptă pe Drew. Ştii cum sunt căpitanii, întotdeauna au o sumedenie de probleme pe care să le rezolve în ultimul minut înainte de a putea debarca.

Ohr vâslea spre chei într-o barcă încărcată cu restul bagajelor. Ai fi crezut că vizita urma să dureze o lună, în loc de cele două săptămâni planificate, atât de multe aduseseră cu ei.

— Simţi? spuse Margery, aproape în extaz. Nu-i aşa că miroase minunat?

Richard o privi pe bătrâna domnişoară de parcă şi-ar fi ieşit din minţi.

— Ce naiba miroşi? Tot ce miros eu e…

— Anglia!

El îşi dădu peste cap ochii verzi.

— Miroase oribil aici, şi o ştii. Cheiurile de acasă, cu

alizeele care suflă întruna, miros ca o grădină în comparaţie cu asta.

Ea pufni în direcţia lui.

— Cred că Gabby a greşit când şi-a imaginat că te-ai născut şi ai crescut aici. Dacă ar fi aşa, ai fi avut mai multă apreciere pentru ţara ta. Recunoaşte, accentul englezesc pe care îl foloseşti acum e la fel de fals ca şi cel francez pe care îl foloseai înainte. Doar că de data asta o faci mult mai bine.

Strâmbând dezgustat din nas ca să-i facă în ciudă, Richard răspunse doar:

— Într-una din zilele astea, oraşul acesta va da o lege referitoare la aruncarea gunoaielor în fluviu.

Dar Margery nu se aşteptase ca el să-şi deschidă sufletul doar fiindcă ea rostise cu glas tare speculaţii referitoare la originea lui, aşa că răspunse simplu comentariului său:

— Poate că da. Nu e tocmai cea mai bună zonă din Londra şi nu a fost niciodată. Nu că m-aş plânge. E minunat să fii din nou acasă, chiar pentru o vizită.

Margery alesese să o urmeze pe Gabrielle în Lumea Nouă, dar oricât de mult se adaptase la acest mod de viaţă foarte diferit, tânjea încă după casă. Richard nu tânjea după casă, dar, la naiba, îi era dor de fratele lui, Charles! Şi fiindcă era din nou atât de aproape de el, nu se putu abţine să nu se întrebe dacă nu ar putea face un efort de data asta ca să-l viziteze pe Charles pe furiş – fără ca tatăl lor să afle.

— Ascultă aici, s-a terminat cu visatul cu ochii deschişi, spuse Margery, atrăgându-i din nou atenţia asupra ei. Ai visat destul pe vas. Foloseşte-ţi câţiva din muşchii pe care i-ai căpătat şi începe să aşezi cuferele deasupra trăsurii. Am fost avertizată că vizitiul doar conduce, nu încarcă. Ce înfumurat! Ştie că trăsurile sunt o raritate aici. O să ne ia mai mult în funcţie de cât aşteaptă. Apoi adăugă

cu un zâmbet strălucitor: Nimic nu se schimbă în oraşul ăsta vechi. Nu e minunat?

Margery se plângea mereu de toate lucrurile, aşa că atitudinea aceasta entuziastă şi expresia ei veselă erau atât de neobişnuite, încât Ohr remarcă în timp ce se apropia de Richard:

— Iar începe cu „totul e minunat fiindcă suntem în Anglia”?

— Exact, ca de obicei, chicoti Richard spre prietenul său.

— Nu e nicio diferenţă faţă de ultima oară când am fost aici. Când ţi-e dor de ceva foarte mult şi apoi primeşti brusc lucrul respectiv, poţi să devii puţin euforic – deşi euforia se risipeşte numaidecât ce te trezeşti la realitate.

Richard clipi. Ohr era prea perceptiv, şi Richard ştia că prietenul lui nu vorbea acum doar despre Margery. Cu toate acestea, Richard nu avea să primească ce dorea, şi amândoi ştiau asta. La asta făcea subtil aluzie Ohr, spunând că euforia era trecătoare – şi că nu merita să mori pentru ea.

— Nu vrei să te iei şi tu de mine, nu? îl întrebă Richard.

Intenţiile lui Ohr erau bune. Şi, de fapt, la fel erau şi cele ale lui Gabrielle. Dacă nu ar fi ştiut asta, Richard s-ar fi plictisit de cât îl bătuseră la cap cu privire la Georgina Malory în călătoria aceasta. Deşi Ohr era mult mai subtil decât Gabby.

Richard avea un metru şi optzeci şi trei, dar, ca şi Drew, Ohr era cu câţiva centimetri mai înalt şi probabil mai mare cu vreo zece ani decât el, deşi nu puteai să-ţi dai seama privindu-l. Fiindcă era pe jumătate oriental, născut dintr-o mamă asiatică şi un tată american care fusese în Orientul îndepărtat, faţa lui Ohr nu avea vârstă şi arăta exact ca în urmă cu opt ani, când se întâlniseră pentru prima dată, în ziua în care Ohr scosese câţiva membri ai

echipajului lui Nathan din închisoarea din Santa Lucia, iar Richard se aflase din întâmplare în aceeaşi celulă cu ei. Richard reuşise să-l convingă pe Ohr să-l lase să plece cu ei. Când aflase care era ocupaţia lor, li se alăturase fără să se gândească de două ori.

Marea Caraibilor nu fusese destinaţia aleasă de Richard. Pur şi simplu, acolo se îndrepta prima corabie care pleca din Anglia în ziua în care se hotărâse să fugă de acasă. Cu mii de insule, fusese o ascunzătoare bună, deşi nu ştiuse asta la momentul respectiv. Dar nu fusese un loc bun unde să muncească un tânăr snob englez. Avea şaptesprezece ani şi era prea mofturos ca să realizeze că trebuia să se adapteze dacă voia să supravieţuiască acolo, aşa că hoinărise timp de an, falit, dintr-o insulă în alta şi de la o slujbă la alta. Era concediat mereu fiindcă era prea al naibii de arogant pentru munca de jos. Nu se afla pentru prima dată în închisoare, fiindcă nu fusese în stare să plătească chiria celei mai mizere odăiţe.

În mod ironic, şi el, şi Ohr ajunseseră în Indiile de Vest, dar din motive opuse: Ohr debarcase acolo ca să-şi găsească tatăl pe care nu-l întâlnise niciodată, în timp ce Richard debarcase acolo ca să scape de un tată pe care nu-l putea suporta. Faptul că îl întâlnise pe Ohr în ziua aceea în închisoarea din Santa Lucia probabil că îi salvase viaţa. Găsise o nouă familie alături de Nathan Brooks şi de echipajul lui, noi prieteni mai apropiaţi decât oricare alţii dinainte şi o ocupaţie care chiar îi plăcea!

— Şi eu? spuse Ohr acum. Te-a bătut la cap Gabby din nou cu îngrijorările ei?

— Când îşi vede scumpa de ea de treburile ei vreodată? glumi Richard.

— Există un singur lucru cu care te bate la cap, şi urăsc s-o spun, dar…

— Da, da, sunteţi complet de acord, îl întrerupse Richard oarecum exasperat.

— Eşti foarte delicat. Dar răspunde-mi: o iubeşti pe Georgina Malory fiindcă o cunoşti bine sau eşti îndrăgostit doar de frumuseţea ei? De fapt, nu trebuie să-mi răspunzi, doar să te *gândeşti* la asta.

Oare prietenii lui credeau că dragostea sa era atât de lipsită de substanţă? Richard nu se obosi să răspundă.

— Am vorbit mult cu ea, Ohr. Nu am întâlnit nicio altă femeie cu care să-mi fie atât de uşor să vorbesc – ei bine, în afară de Gabby. Dar ştiu că Georgina are şi un minunat simţ al umorului. Am văzut cu ochii mei cât de devotată le este copiilor. E curajoasă – uite cu cine s-a căsătorit – şi aventuroasă, căci anul trecut a venit şi ea ca să ajute la salvarea unui prieten. E perfectă pentru mine în toate privinţele!

— Cu excepţia faptului că iubeşte pe altcineva.

Un mic obstacol în calea vieţii pe care şi-o dorea pentru el? Femeile cu care avea de obicei de-a face erau fete care îşi trăiau viaţa prin taverne, foarte bune la pat, dar nu şi-o putea închipui pe niciuna ca pe mama copiilor lui. În toţi anii aceştia nu întâlnise nicio altă femeie, în afară de Gabrielle, alături de care să-şi imagineze că ar fi putut avea familia numeroasă şi iubitoare după care tânjea – o familie complet diferită de cea în care se născuse. Dacă nu ar fi devenit atât de bun prieten cu Gabby, *şi* dacă ea nu ar fi fost singura fiică a căpitanului său, ar fi umblat după ea. Nu întâlnise pe nimeni atât de potrivit pentru el – până o întâlnise pe Georgina Malory. Ea simboliza tot ce-şi dorea de la o soţie. Nu putea renunţa la femeia asta.

Dar, în mod ironic, bărbatul cu care era căsătorită nu îl intimida. Dimpotrivă, îi dădea speranţă. *Cum* putea ea să iubească o brută ca James Malory? Lui Richard nu-i venea să creadă că îl iubea cu adevărat. Din cauza asta, era hotărât să aştepte până când ea îşi venea în fire şi îl părăsea. Voia ca ea să ştie că el o aştepta cu braţele deschise.

Ohr clătină din cap.

— Foarte bine, nu spun mai mult – de fapt, o să-ţi spun un ultim lucru. Nu-mi plac înmormântările. *Nu* mă face să trebuiască să asist la a ta.

Richard se cutremură.

— În ciuda a ceea ce credeţi tu şi Gabby, eu chiar prefer să-mi trăiesc viaţa până la încheierea ei naturală, şi nu să mi-o sfârşesc în mâinile acelei creaturi monstruoase. Nu o să încerc să o momesc din nou când e lângă soţul ei, Ohr, îţi jur că nu.

— E destul de bine. Stai departe de ea şi totul va fi bine.

Richard nu răspunse şi se mulţumi să privească în altă parte.

Ohr pufni.

— Exact cum mă gândeam. Dar aminteşte-ţi, avertismentul lui Malory nu se referea doar la a-i face avansuri soţiei sale, ci la orice încercare de a te apropia de ea.

— O exagerare. Majoritatea ameninţărilor sunt făcute de dragul efectului. Cât de des sunt duse la îndeplinire?

— Asta depinde de cel care le face. James Malory? Dacă spune că o să te nenorocească, poţi să pariezi pe viaţa ta că aşa va fi.

— Credeam că nu aveai de gând să mai vorbeşti despre asta, mormăi Richard.

Ohr chicoti.

— Tu eşti cel care a deschis subiectul, prietene. Poate fiindcă îţi pierzi judecata şi ai nevoie de ajutor ca să ţi-o recapeţi?

Avea nevoie? Richard era sigur că nu urma să încerce să-şi ispitească din nou iubita atunci când era cu soţul ei, dar dacă nu se putea abţine? Nu, *nu era* prost.

— De ce staţi aici amândoi? întrebă Gabrielle ajungându-i din urmă împreună cu Drew. Trebuia să fi

încărcat deja cuferele şi să fim gata de plecare. Nu sunteţi de mare ajutor.

— Îl aşteptam pe soţul tău, spuse Ohr. El e mai plin de muşchi.

Gabrielle aruncă o privire admirativă spre Drew, care era destul de aproape ca să-l audă pe Ohr.

— Are, nu-i aşa? încuviinţă ea zâmbind pieziş.

Drew ar fi trebuit să se simtă ofensat de comentariul lui Ohr; în schimb, privirea soţiei lui îl făcu să roşească, ceea ce îi făcu pe ceilalţi să râdă. Fiindcă buna dispoziţie fusese reinstaurată, Richard lăsă deoparte grijile legate de această călătorie. Dacă şi prietenii lui ar fi reuşit să facă la fel…

Capitolul 5

Julia Miller ştia că balul pe care îl dădea familia Eden avea să fie cu siguranţă *evenimentul* sezonului. Nu doar că fiecare invitaţie fusese acceptată; judecând după aglomeraţia care domnea în sala de bal din Park Lane, apăruseră şi o mulţime de gură-cască neinvitaţi. Asta explica nervozitatea gazdei lor, Regina Eden. Fiindcă era un bal mascat şi majoritatea oaspeţilor purtau măşti dintre cele mai sofisticate, erau greu de recunoscut şi nu putea să arate pe cineva cu degetul şi să spună: „Nu ai fost invitat, ieşi afară”.

De fapt, Regina Eden, nepoata celui de-al patrulea dintre fraţii Malory, era prea politicoasă ca să facă ceva atât de grosolan. Julia însă nu ar fi ezitat dacă mâncarea şi băutura pe care le pregătise pentru un eveniment social nu ar fi fost suficiente din cauza musafirilor nepoftiţi.

Julia purta culorile ei favorite în seara asta. Noua ei rochie de bal era din mătase acvamarin, cu un cordon

turcoaz dublu, împletit cu fire de argint. Acvamarinul şi turcoazul făceau ca ochii ei albaştri-verzui să arate minunat, luminându-i şi întunecându-i, dăruindu-le nuanţa intermediară dintre cele două culori preferate. Era păcat că trebuia să poarte o mască. Aceasta îi umbrea parţial ochii, dar dintre cele trei tipuri la modă, ea o alesese pe cea mai îngustă, care îi acoperea doar ochii, astfel că masca arăta elegant, cu deschiderea pentru ochi mărginită de pietricele strălucitoare.

Măştile era prea mici ca să ascundă identitatea unei persoane. Îl recunoscu fără nicio dificultate pe lordul Percival Alden, care era mascat şi îşi croia drum prin mulţime ca să ajungă la ea. Îl întâlnise prin intermediul familiei Malory, fiindcă era prietenul celor mai tineri dintre ei. Era puţin cam îndrăgostit de ea, în ciuda faptului că era logodită. Avea în jur de treizeci de ani, era înalt şi cu o înfăţişare destul de plăcută.

Percy, cum îl numeau prietenii, îi căută mâna şi i-o sărută galant. Apoi oftă.

— Mi-ai tăiat respiraţia, domnişoară Miller. Nu mă grăbesc să mă însor, dar presupun că ar trebui s-o fac. Dumnezeule, toţi prietenii mei şi-au pus deja juvăţul. Dar dacă *dumneata* ai fi disponibilă, sunt sigur că m-aş gândi mult mai devreme la însurătoare.

Ea roşi. Nu era pentru prima dată că îi împărtăşea gândul acesta. Percy era gură-spartă, făcea declaraţii fără să se gândească, şi ea îi văzuse de multe ori pe prietenii lui stânjeniţi din cauza aceasta. Dar, în majoritatea timpului, Percy era inofensiv. Nu îi spuse că împrejurările se puteau schimba curând. Deşi era destul de acceptabil ca soţ, nu îi tăia respiraţia. Dar era categoric timpul să înceapă să caute un bărbat care să poată…

Răspunse cuvintelor lui îndrăzneţe aşa cum era de aşteptat:

— Să-ţi fie ruşine, Percy, toată lumea ştie că eşti un

burlac convins.

Fiindcă îl striga un prieten, ea nu fu sigură că el o auzise măcar. Nu părea dornic să plece de lângă ea, dar în cele din urmă oftă din nou.

— Te rog să te gândeşti la mine dacă se schimbă vreodată situaţia. Îndepărtându-se în grabă, se întoarse şi strigă: Şi rezervă-mi un dans, te rog!

Să dansezi în aglomeraţia asta? Julia chicoti ca pentru sine. La miezul nopţii urma să se renunţe la măşti şi nu se îndoia că cel puţin o treime din oaspeţi aveau să dispară înainte de asta. Dar până atunci obţineau ceea ce doriseră: vedeau un Malory care nu socializa *niciodată* şi de aceea era o ţintă predilectă pentru zvonuri şi speculaţii. Seara aceasta era o excepţie, şi James Malory lua parte la bal fiindcă era în onoarea soţiei lui.

Familia Malory nu era doar numeroasă, ci şi bogată şi nobilă, şi se părea că toţi veniseră în seara asta la balul Georginei. Julia îi întâlnise pe cei mai mulţi dintre ei, iar pe unii îi cunoştea destul de bine.

Vecina ei Georgina era de mult prietena ei, şi Julia fusese invitată în casa ei la evenimente sociale restrânse şi la dineuri liniştite „doar pentru familie”. Georgina era o americancă ai cărei fraţi erau consideraţi „comercianţi”, ca şi familia Juliei. Unul dintre fraţii Georginei făcuse o înţelegere cu tatăl Juliei înainte de accidentul acestuia, un contract pentru a transporta încărcături regulate de lână cu corăbiile lor. Textilele erau una dintre numeroasele afaceri ale familiei Miller.

La sfârşitul anului trecut, Julia îl ajutase pe cel mai mic dintre fraţii Georginei, Boyd Anderson, care se căsătorise şi el cu o Malory şi căuta o casă în oraş pentru el şi mireasa lui. Tatăl Juliei cumpărase câteva proprietăţi minunate în Londra de-a lungul anilor, iar unele dintre ele, aflate în cartierele selecte, fuseseră acceptate ca plată a datoriilor. Odată ce punea mâna pe o proprietate, tatăl ei nu o mai

vindea. Julia era de acord din toată inima cu această strategie investiţională. Astfel că, deşi nu îi vânduse lui Boyd casa pe care o dorea, îi făcuse un contract de închiriere pe termen lung, iar acesta acceptase bucuros.

Da, cunoştea bine familia Malory, şi ştia că unii dintre ei, ca şi alţi membri ai lumii bune, o compătimeau. Nu fiindcă devenea o fată bătrână, ci fiindcă ştiau că nu se putea căsători până când logodnicul ei de mult plecat nu se întorcea în Anglia, ceea ce nu părea că avea să se întâmple.

Juliei nu îi păsa de astfel de compătimiri. Dumnezeule mare, şi ea ar fi simţit acelaşi lucru pentru cineva care s-ar fi aflat în situaţia ei jalnică. Deşi cei mai mulţi erau destul de politicoşi ca să nu aducă vorba de logodna ei – Percy era excepţia! –, asta nu avea să dureze mult. Nădăjduia. După discuţia ei cu Carol, a doua zi îşi vizitase avocatul. Acesta începuse deja să lucreze la caz, deşi o avertizase că ducele de Manford avea să facă tot ce se putea ca să întârzie acţiunea legală. Prin urmare, putea dura mai mult decât sperase să scape de contractul acela oribil.

— Ştiam eu! exclamă Carol îndreptându-se spre Julia. Trebuie doar să te uiţi la el ca să ştii că totul e adevărat, toate lucrurile brutale şi înspăimântătoare care s-au spus vreodată despre el.

Julia reuşi să nu râdă. Carol părea atât de serioasă! Dar când privi mai îndeaproape chipul prietenei ei, acoperit parţial de o mască de domino roz pal, mărginită de pietre preţioase ca şi al ei, Julia văzu că aceasta era serioasă. Urma să se îndrepte spre uşă în momentul acela, dacă Julia nu reuşea să-i arate cât de prosteşte se purta lăsându-se influenţată de zvonurile care circulau despre James Malory.

Cei doi fraţi Malory mai mici, James şi Anthony, fuseseră nişte puşlamale teribile la vremea lor, care nu pierdeau niciodată un duel cu pumnii sau pistolul, şi fuseseră cunoscuţi ca o pereche mortală. Nimeni nu putea

nega asta, dar de atunci trecuseră ani! Din nefericire, asta putea duce la acuzaţii mult mai grave, dar unele dintre speculaţiile stârnite de îndelungata absenţă a lui James Malory din Anglia după o viaţă atât de aspră erau pur şi simplu ridicole. Se spunea că fusese trimis în colonia penală din Australia, că-i ucisese pe toţi temnicerii săi, că se făcuse pirat pe mări şi scufunda corăbii doar ca să se distreze, că fusese conducătorul contrabandiştilor din Cornwall, întemniţat în cele din urmă pentru crimă – acestea erau doar câteva dintre lucrurile ciudate care se şopteau printre oamenii care nu îl cunoşteau personal nici pe el, nici familia lui.

Nu era treaba nimănui să afle de ce dispăruse James atâţia ani sau ce făcuse în timpul acestei absenţe. Dar lumea bună era vestită pentru plăcerea de-a bârfi şi, în timp ce majoritatea se mulţumeau cu scandaluri reale, alţii voiau răspunsuri care nu existau, aşa că le inventau ei înşişi!

Julia nu se îndoia că cele mai multe dintre zvonurile legate de James Malory nu aveau nicio bază, de fapt. Aura lui ameninţătoare îi făcea pe oameni să speculeze în direcţia greşită, iar răspunsurile lui evazive nu le dădeau ocazia să-l cunoască.

Da, nu se îndoia că se putea dovedi periculos dacă era provocat, dar ce om în toate minţile l-ar fi provocat?

Înalt, blond, chipeş, James ar fi atras atenţia chiar dacă oamenii nu ar fi ghicit cine era cel care veghea asupra musafirei de onoare, minionă şi frumoasă în rochia ei de culoarea rubinului. Erau un cuplu frapant. Iar James nu purta mască în seara aceea, ca toată lumea. Masca lui atârna de braţul soţiei, iar Julia observase că Georgina îl îndemnase de câteva ori să şi-o pună. El se uitase lung la ea, fără nicio expresie, refuzând să se supună. Juliei i se păruse amuzant. Pentru James era atât de firesc să urască orice manifestare frivolă!

Măştile mai elaborate acopereau toată faţa sau jumătate din faţă şi, spre deosebire de domino, ascundeau identitatea persoanelor respective. Dar Julia era sigură că l-ar fi recunoscut pe James chiar dacă ar fi purtat o mască întreagă. Trupul lui era deosebit, aproape animalic, fiindcă era foarte musculos. Şi nimeni nu avea părul atât de lung, în ciuda modei, încât să-i fluture pe umeri. Poate că, dacă James ar fi purtat o mască, Carol ar fi putut să-şi petreacă seara fără să se teamă de el.

Julia trebuia să-şi pună prietena la curent.

— Ştii, Carol, James Malory urăşte reuniunile sociale, chiar nu le poate suporta. Totuşi, e aici în seara asta fiindcă îşi iubeşte soţia şi nici nu-i trece prin cap s-o dezamăgească neasistând la balul de ziua ei de naştere.

— Chiar le urăşte?

— Da.

— Aşa se explică de ce nu ia parte la niciuna niciodată, nu?

— Chiar aşa.

— Credeam că e din cauză că e un paria, adăugă Carol într-o şoaptă mai scăzută, atât de prost privit, încât nicio gazdă nu l-ar trece pe lista oaspeţilor.

Julia reuşi să-şi stăpânească un hohot de râs, dar spuse sec:

— Ştii despre cine vorbim, nu? Una dintre cele mai puternice familii din regat? Sunt invitaţi pretutindeni.

— Sunt sigură că toţi ceilalţi da, dar mă îndoiesc că şi el, pufni Carol, fără să fie de acord.

— El în special, Carol, sau nu ai observat ce înghesuială e în seara asta aici? Doar nu crezi că Lady Eden a invitat atâţia oameni, nu? Dacă nu ar fi avut o reputaţie atât de bună, lumea mondenă nu ar fi fost atât de dornică să-l întâlnească la această reuniune, invitaţiile nu ar fi fost atât de râvnite şi nu şi-ar fi făcut apariţia aici atâţia oameni fără invitaţie. Nu crezi că şi el ştie asta? Totuşi, pentru soţia

lui a venit aici, ştiind destul de bine că o să fie ţinta tuturor privirilor.

— Asta pare destul de decent din partea lui, nu?

— Permite-mi să te prezint, sugeră Julia. Poate fi destul de amuzant cu doamnele. Odată ce îl vei cunoaşte, nu vei mai da crezare niciodată acelor zvonuri prosteşti.

Dar Carol se răsuci pe călcâie şi clătină din cap categoric:

— E în regulă. Să-l lăsăm în partea aceea, şi noi o să stăm în partea asta, mulţumesc. Poate că nu e mult adevăr în zvonurile acelea, şi e mult mai chipeş decât mă aşteptam, dar totuşi nu pare deloc prietenos. Păi, nu i-a zâmbit deloc soţiei lui, şi probabil că nici nu ştie să zâmbească! Şi nu văd pe nimeni să îndrăznească să facă cunoştinţă cu el. Nu contează ce spui, Julie, are ceva care îmi dă fiori. Pare gata să sară la oricine se apropie de el şi să-i smulgă capul de pe umeri.

— Ce tablou oribil, spuse Julia, reuşind totuşi să nu râdă de imaginaţia grafică a prietenei sale. Să-ţi fie ruşine.

— Totuşi, e adevărat! Poate că e cel mai simpatic tip pe care ţi-l poţi imagina. Probabil că e. Vezi, *ţi-am ascultat* logica. Dar *arată* totuşi ca un căpcăun, aşa cum i-ai spus şi tu.

— Eu nu am spus aşa ceva, protestă Julia. Credeam că vorbele mele vor reuşi să te facă să nu îl mai vezi în felul acesta.

— Nu e un căpcăun? spuse Carol cu un triumf neaşteptat. Uită-te la el acum şi spune că nu. Dacă nu aşa arată un om care se gândeşte la crimă, nu ştiu cum altfel ar arăta.

Julia se încruntă şi urmări privirea lui Carol şi, la naiba, trebui să-i dea dreptate. În niciuna dintre ocaziile în care fusese în aceeaşi încăpere cu James Malory nu îl văzuse aşa. Dacă privirile ar fi putut ucide, cineva din încăperea aceea ar fi fost mort deja.

Capitolul 6

— Nu-mi vine să cred că ai venit aici, spuse Gabrielle, bătându-l pe Richard pe spate ca să-i atragă atenţia.

El se întoarse cu un mormăit nemulţumit. Făcuse treabă bună şi reuşise să nu fie observat de Gabrielle, de James şi de alţi doi vechi amici pe care i se păruse că îi recunoştea, chiar dacă ştia că faţa îi era foarte bine ascunsă de o mască de clovn trist, o mască ce îi acoperea tot chipul, dar îl încălzea teribil. Însă nu avea de gând s-o lase să-l bată din nou la cap, mai ales că şi el avea motive s-o mustre.

— Nici mie nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus că petrecerea de ziua Georginei avea să fie un bal mascat. Nu ţi-ai dat seama ce ocazie perfectă e? Zădărniceşte toate grijile tale… dar cum naiba m-ai recunoscut?

— După păr, desigur.

— Poate trebuia să port o rochie, glumi el. Cum de nu m-am gândit la asta?

— Fiindcă nu mai eşti atât de slab ca să poţi încăpea în una, chiar dacă ar exista femei atât de înalte ca tine, ceea ce nu e cazul. Şi fă bine şi apleacă-te înainte să te vadă, şopti ea târându-l pe Richard înapoi la marginea mulţimii.

Asta începea să semene deja cu ultima lor discuţie. Richard nu credea că mai putea suporta să i se spună din nou „nu încă”. Dar Gabrielle fusese foarte fermă încă din momentul debarcării. Fiindcă aveau doar o trăsură, iar ei erau cinci, plănuiseră ca el şi Ohr să o lase pe ea, împreună cu Margery şi cu Drew la reşedinţa Malory din oraş, apoi să caute un loc de cazare pentru ei, dar Gabrielle se opusese ideii încă înainte de a pleca de pe chei. Îl trăsese pe Richard

deoparte şi îi explicase că nu mai voia ca el să se apropie de acea casă, nici chiar de marginea trotuarului din faţa ei.

— Nu eşti rezonabilă. Nu cred că îşi aminteşte de mine. Are aproape dublul vârstei mele şi probabil că a început să uite.

Gabrielle chicotise neîncrezătoare.

— Spui că James Malory e bătrân, când el e în floarea vârstei? Nu te prosti. Poate că ai pus ceva kilograme în plus şi arăţi mai bine de când te-a văzut ultima dată, dar faţa ta e aceeaşi şi, Richard, chipeş cum eşti, ai o faţă care nu poate fi uitată. Eu te-aş recunoaşte oriunde, şi el la fel. La naiba, probabil că şi fosta ta dădacă te-ar recunoaşte.

— Nu am avut niciodată o dădacă, replicase el sec.

— Nu încerca să ignori ceea ce vreau să spun. Nu o să treci neobservat, şi el îşi va aminti de bărbatul pe care l-a pălmuit soţia lui, după ce i-ai făcut avansuri în propria grădină, iar cei doi micuţi erau de faţă! Te-ar fi urmărit chiar în ziua aceea ca să-ţi dea o bătaie bună dacă nu i-aş fi promis că nu te vei mai apropia niciodată de ea, dar mi-a spus limpede ce se va întâmpla dacă tu vei *încălca* promisiunea mea.

De parcă n-ar fi ştiut toate astea? De parcă ar fi contat, când toată fiinţa lui tânjea să o vadă pe Georgina?

— Ai şi tu puţină inimă, Gabby, spusese el, apelând la latura ei sensibilă. Nu o să mă apropii de ea, dar trebuie să mă laşi măcar să o văd pentru ultima oară. Ai putea să-mi aranjezi asta. Bruta cu care s-a măritat nici nu va şti că sunt aici. Alege o zi când să nu fie acasă.

— De ce nu poţi… începuse Gabrielle, dar apoi reflectase la ce spusese el şi îl întrebase dintr-odată: Pentru ultima oară? Şi vei putea să ţi-o scoţi din minte după aceea?

El nu voia s-o mintă, dar îi putea potoli îngrijorarea fără s-o facă.

— E o cauză pierdută pentru mine. Chiar crezi că nu

ştiu asta?

Tocmai când credea că o câştigase de partea lui, ea spusese încruntându-se îngrijorată:

— Asta înseamnă s-o cauţi cu lumânarea, Richard. Dar apoi, îşi ridicase bărbia delicată şi adăugase: De fapt, nu. Îmi pare rău, dar eşti cel mai drag prieten al meu şi nu o să te ajut să cobori pe cărarea asta distrugătoare pe care ai apucat-o. *Uită de ea!*

Uimit şi foarte frustrat, el ridicase mâinile.

— Bine! Ai câştigat! O să-mi înec problemele în alcool. Sunt sigur că Ohr, care e de acord cu tine, mă va ajuta măcar cu asta, spusese el, înapoindu-se la trăsură.

Hotărî să nu se mai certe cu ea. Trebuia să găsească singur o cale de a o revedea pe Georgina. Şi avu noroc.

— Şi cum ai făcut rost de haine de gală atât de rapid? întreba acum Gabrielle, privind furioasă costumul lui negru de seară. Am ajuns acum două zile. Credeam că vechile tale haine nu ţi se mai potrivesc.

— Chiar aşa. Dar am un croitor bun în St. Kitts, la care merg de câţiva ani, şi am pornit pregătit pentru orice în călătoria asta.

— Ai venit pregătit să mori! Dumnezeule, nu-mi vine să cred că eşti în aceeaşi încăpere cu el!

— Ai întrecut cu totul măsura, Gabby. Nu o să mă omoare doar pentru că mă uit la ea.

— Avertizarea lui teribilă a fost să nu te apropii *deloc* de ea, şi, dacă poţi ignora un asemenea ordin dat de alt bărbat, în cazul *lui* nu poţi. Şi cum ai aflat despre balul acesta?

— *Tu* ar fi trebuit să-mi fi spus despre el.

Auzind acuzaţia, ea se încruntă şi mai mult.

— Nu, nu trebuia, şi de aceea nici n-am făcut-o. Cum ai aflat?

El oftă văzându-i încăpăţânarea.

— La hotelul la care ne-aţi lăsat – apropo, îţi

mulţumesc, e unul dintre cele mai bune din oraş, erau câteva trăsuri pregătite pentru oaspeţi. Eu am luat una ieri, şi i-am dat vizitiului ziua liberă după ce a oprit trăsura peste drum de reşedinţa Georginei. Am stat acolo, sperând să o văd măcar o clipă ieşind din casă, dar nu a ieşit.

— Avea oaspeţi, aşa că e limpede că nu a ieşit, dar asta nu explică de unde ai aflat despre bal şi despre locul unde se ţinea.

— Am stat ascuns acolo aproape toată ziua, când două doamne din zonă au trecut agale pe lângă mine. Presupun că, din cauză că treceau pe lângă reşedinţa Malory, au abordat subiectul balului. Aproape că am căzut din trăsură încercând să prind finalul povestirii.

Fu rândul lui Gabrielle să ofteze.

— De obicei judeci foarte bine – până ajungi la ea, şi atunci nu mai judeci deloc. Şi cum ai intrat aici fără invitaţie?

Richard rânji brusc. Asta îi amintise ce puşlama fusese atunci când încercase totul ca să-l facă pe tatăl lui să-l dezmoştenească, şi nu reuşise.

Îi spuse lui Gabrielle:

— La fel ca doi tineri lorzi pe care i-am găsit discutând în faţă. I-am urmat în spatele casei şi i-am văzut sărind gardul grădinii. O grădină al naibii de mică în comparaţie cu cea a familiei Malory, şi înghesuită, dar plină de persoane care intraseră în acelaşi fel. Cei care au observat intrarea noastră frauduloasă s-au mulţumit să râdă.

Ea plescăi din buze.

— Ohr a fost de acord cu nebunia asta? Trebuia să fie cu ochii pe tine. Nu stai cu el în cameră, ca să te poată supraveghea?

— Stăteam, dar l-am înfuriat atât de tare, încât s-a dus să se răcorească undeva ca să nu ne luăm la bătaie.

— Nu-mi vine să cred! pufni ea.

— Nu a fost uşor. Ştii cât e de calm.

— L-ai scos intenţionat din fire? Gestul lui Richard o făcu să-l dojenească: Trebuie să-i ceri iertare.

— Ştiu.

— Acum ar fi o ocazie bună. Ieşi afară de aici, Richard, cât mai poţi.

El cântări opţiunile şi hotărî că nu ajungea nicăieri dacă se mai certa cu ea, aşa că încuviinţă şi se îndreptă spre grădină. Cel puţin o văzuse pe Georgina. Dumnezeule, era la fel de frumoasă cum îşi amintea, şi o dorea încă atât de mult! Timpul nu şterse asta. Spera că Gabrielle avea să creadă că se ţinuse de cuvânt şi plecase. Însă doar s-o vadă pe femeia iubită nu era suficient, nu acum că se afla în Anglia, atât de aproape de ea.

După cum se dovedi, Gabby nu avea complet încredere în el, gândindu-se cât de multe erau în joc. De fapt, îl urmări pe uşile terasei care se deschideau în grădină, ceea ce îl obligă să sară peste zid şi să dispară. Nu merse prea departe, ci aşteptă zece minute înainte de a se uita peste zid, ca să se asigure că ea i se alăturase lui Drew, în sala principală.

Era simplu să se asigure că nu avea să-l descopere din nou. Măştile care acopereau toată faţa erau un lucru minunat – cel puţin în seara aceea. Acopereau tot chipul, cu excepţia ochilor, aşa că nu erau comode. Observase deja alt tip cu o mască foarte diferită de a lui, care stătea singur pe terasa din grădină.

Richard sări din nou peste zid şi se apropie repede de bărbatul respectiv. Privea cu coada ochiului spre terasă, ca să se asigure că Gabby nu reapărea. După un moment, observă că şi tipul cu masca privea spre terasă.

— Nu vrei să schimbăm măştile, prietene? întrebă Richard.

— Nu.

Bărbatul nici nu se uitase la el! Privirea lui trecea de la ambele ieşiri ale terasei la ceasul de buzunar pe care îl

ţinea în mână. Era evident că aştepta pe cineva cu nerăbdare. Dar soarta făcuse ca masca lui să se deosebească de cea a lui Richard, fiindcă puţinele măşti complete pe care le văzuse înăuntru erau identice, aşa că încercă din nou.

— Zece lire?

Tipul se uită acum la el şi chiar râse.

— Eşti cam disperat. De fapt, ţi-aş da-o dacă nu mi-ar fi cumpărat-o amanta mea anume, ca să mă poată găsi cu uşurinţă în mulţime. Dar eu i-am transmis că ne vom întâlni în grădină. Am presimţit că locul va fi al naibii de aglomerat.

— Atunci nu ar trebui să fie nicio problemă. O s-o recunoşti tu, nu-i aşa?

— Nu pot fi sigur, şi nu vreau s-o pierd cu niciun chip în seara asta.

Fiindcă amanta bărbatului întârziase deja şi avea să apară probabil în orice moment, Richard sugeră:

— După ce apare?

Bărbatul clătină iar din cap.

— Nu pot. Ea a cumpărat-o. Îţi dai seama ce se întâmplă dacă dai altuia ceea ce ţi-a dăruit aleasa inimii?

Fiindcă nu mai era nimeni în sala de bal care să poarte o mască atât de perfectă, Richard oftă adânc. Trebuia să plece. Probabil că îl îndemna soarta.

Dar tânărul lord îi auzi oftatul.

— Nu pot să ţi-o dau pe a mea, dar am venit cu un prieten. Poate că el te va ajuta.

Fiind totuşi un tip de treabă, tânărul lord se duse după prietenul său şi făcură schimbul. Din nefericire, noua mască nu era chiar pe gustul lui Richard: o faţă de diavol cu coame de ceramică, care nici măcar nu acoperea toată faţa. Masca îi lăsa gura expusă, dar ce naiba, gurile nu erau chiar atât de deosebite. Şi el nu avea altă opţiune. Măcar Gabrielle nu avea să-l recunoască prea uşor, deşi era

posibil să-l acosteze pe tipul care purta masca lui de clovn. Dar avea să fie doar puţin stânjenită şi să renunţe să-l caute, sigură că plecase.

Deghizat din nou după placul lui – de data aceasta îşi îndesase părul lung sub gulerul hainei – Richard era gata să rişte din nou totul pentru câteva ore în care să o privească pe Georgina de departe. În străfundul minţii lui simţea că ar fi putut fi ispitit să facă mai mult decât atât, dar ignoră sentimentul. Trebuia să-l ignore. Nu voia *cu adevărat* să moară pentru dragostea soţiei unui alt bărbat.

Capitolul 7

Expresia funestă din ochii lui James Malory nu fusese ceva trecător. Persista, şi din cauza aceasta Julia fu învinsă de curiozitate. Nu putea vedea cine sau ce stârnise atenţia lui furioasă. Orice ar fi fost, se afla în aceeaşi parte a încăperii în care se afla ea, dar în cale se găseau zeci de oameni care îi blocau privirea. Astfel că, atunci când Carol încercă să o conducă înapoi la soţul ei, Harry, ca să o prezinte prietenului cu care conversa acesta, Julia se scuză pentru câteva minute şi îşi croi rapid drum prin mulţime.

Trebuia să se uite peste umerii oamenilor şi să se ridice pe vârfuri din când în când ca să prindă privirea lui James şi să se asigure că se îndrepta în direcţia corectă.

După câteva minute îl zări, dar fu destul de dezamăgită văzând că ajunsese prea târziu. James îşi îndreptase din nou atenţia asupra soţiei lui, aplecându-se să-i spună ceva. O sărută chiar pe obraz, ceea ce făcu să se audă o exclamaţie colectivă de „nu-i aşa că-i drăguţ”, urmată de câteva chicoteli stânjenite.

Georgina râse, auzind reacţia mulţimii. James privi exasperat în tavan, fără îndoială din pricină că auzise şi el

oftatul. Dar apoi atenţia Georginei fu distrasă de una dintre numeroasele rude care venise să stea de vorbă cu ea, şi privirea lui James se întoarse din nou în direcţia de dinainte.

Ca şi Carol, Julia nu se putu abţine să nu se cutremure când el păru să-şi aţintească exact spre ea privirea aceea ucigătoare! Îşi dădu seama că se uita probabil la una dintre cele patru persoane care stăteau în faţa ei la marginea mulţimii de lângă ringul de dans. Muzica se opri brusc, astfel că puţinele cupluri care dansau părăsiră ringul, permiţându-i să-l vadă pe James mai bine. Dacă expresia împietrită de pe chipul lui nu te lăsa să ghiceşti nimic, ochii lui verzi deveniseră letali. Era uimitor cum putea să se gândească la o crimă şi să nu-ţi dai seama până nu îi prindeai privirea.

Apoi îi veni în minte că bărbatul acesta îşi ţinea de obicei sentimentele pentru el, aşa că probabil acum le arăta deliberat. Trimitea un mesaj cuiva? Încercă să afle ce atrăsese toată atenţia lui James.

Dintre cele patru persoane care stăteau cu spatele la ea, o femeie şi trei bărbaţi, femeia şi unul dintre bărbaţi erau clar împreună. Al doilea bărbat era un tip scund şi îndesat, şi era uşor să priveşti peste el. Al treilea bărbat era destul de înalt ca să iasă cu uşurinţă în evidenţă în mijlocul mulţimii.

Cuplul era atât de cufundat în discuţie, încât nu observa nimic în jur, şi imediat ce reîncepu muzica se îndreptă spre ringul de dans. Privirea lui James nu îi urmă, astfel că rămâneau cei doi bărbaţi. Cel scund se întoarse brusc şi trecu în grabă pe lângă

Julia, şi ea văzu limpede că tremura. Dispăru pe uşile deschise ale terasei, şi privirea lui James nu urmări nici această plecare. Aşadar, rămânea tipul înalt.

Nu cunoştea mulţi bărbaţi care să fie atât de înalţi în afara celor din familia Malory, şi James nu avea cum să fie atât de furios pe o rudă – de fapt, probabil că asta era!

Fraţii Georginei! Cum putuse să uite că James nu îşi ascundea animozitatea stârnită de aceştia? De abia îi putea tolera.

Bărbatul acesta înalt, cu umerii laţi, putea fi unul dintre cei cinci fraţi ai Georginei. Julia nu îi cunoştea pe toţi, deşi cei pe care îi ştia nu aveau părul negru ca acesta. Şi dacă se gândea bine, poate că lui James nu îi plăceau fraţii Anderson, dar nici nu s-ar fi uitat la ei cu privirea asta ucigătoare.

Începu să-ţi dea seama că ancheta ei era stupidă. Dacă nu îl recunoştea pe bărbatul acesta, şi nu prea avea cum fiindcă toţi purtau măşti în seara aceea, ce credea că avea să descopere? Nu putea să se îndrepte spre el şi să-i spună că urma să moară şi să-l întrebe de ce. Nu, nu avea să afle nimic.

În timp ce se întorcea să o caute pe Carol, un oftat destul de răsunător o făcu să se oprească şi să se uite din nou la spatele acela lat, masculin. Observase bărbatul în cele din urmă atenţia ucigaşă a lui James? Dacă era aşa, s-ar fi aşteptat să treacă pe lângă ea şi să iasă în goană din încăpere, dar nu o făcu. De fapt, oftatul acela fusese destul de jalnic – aproape că îţi rupea inima. Era sigură că nu avea nicio legătură cu James Malory şi că, pesemne, tipul nu ştia în ce pericol se afla.

Să-l avertizeze? Dacă nobilele doamne prezente erau constrânse de convenienţe să nu discute cu un bărbat care nu le fusese prezentat, ei nu i se aplica această regulă. În lumea afacerilor trebuia să vorbească tot timpul cu străinii. Dar asta nu o preocupa deloc, şi, în plus, curiozitatea o îndemnase probabil să facă speculaţii neadevărate.

Dădu din nou să plece, dar apoi, îngrozită, se trezi bătându-l pe umăr. Din cauza acelui oftat patetic! Cum ar fi putut ignora ceva atât de sfâşietor?

— Vă simţiţi bine? îl întrebă Julia.

El se întoarse şi, preţ de o clipă, ea fu uimită de

masca de diavol pe care o purta. Era totuşi doar jumătate de mască, iar dedesubt se vedea o umbră de mustaţă, o pereche de buze senzuale şi o bărbie fermă. Dar el de abia îi aruncă o privire înainte de se uita din nou peste umăr, în aceeaşi direcţie ca înainte.

Cu un alt oftat, el spuse:

— Uitaţi-vă la ea, e magnifică, nu-i aşa?

Avea un uşor accent, deşi Julia nu-l putu recunoaşte, dar se întrebă dacă el auzise măcar întrebarea.

— Păreţi îndrăgostit de-a binelea, spuse ea, observând realitatea.

— Mai mult decât îndrăgostit. O iubesc de când am văzut-o pentru prima dată, anul trecut.

— Pe cine?

— Pe Lady Malory.

Julia reuşi să-şi stăpânească râsul, fiindcă era ultimul lucru pe care se aştepta să-l audă. Dar asta explica limpede animozitatea lui James. Curiozitatea ei fusese satisfăcută, până la urmă.

Cei din familia Malory erau extrem de legaţi de familie. Nu conta despre care dintre soţiile lor vorbea bărbatul acesta, toate cele prezente erau căsătorite, aşa că James se simţea ofensat. „Leagă-te de unul şi te-ai legat de toţi” ar fi putut fi deviza familiei lor. Doar dacă… nu, tipul acesta nu era unul dintre fraţii Malory, admirându-şi soţia de la distanţă. Erau prezenţi cu toţii undeva în încăpere şi uşor de recunoscut cu dominourile lor.

— Despre care Lady Malory e vorba? întrebă ea. Sunt cel puţin cinci dintre ele prezente în seara asta şi toate sunt…

— Georgina.

— … femei căsătorite! termină ea, icnind. Dacă trebuia să fie îndrăgostit fără speranţă de una dintre ele, nu putea face o alegere mai neinspirată decât soţia lui James Malory.

— Sunt teribil de conştient de acest fapt îngrozitor, replică el.

— Dar sunteţi conştient şi de faptul că soţul ei vă fixează cu o privire ucigătoare de cel puţin un sfert de oră?

Asta îl făcu să-şi ia ochii imediat de la Georgina şi să se uite la Julia.

— Dar nu are cum să mă recunoască! Nu am fost invitat. Nu are niciun indiciu!

Ea ridică din umeri.

— Fie că vă cunoaşte, fie că nu, e limpede că nu e de acord cu felul în care vă zgâiţi la soţia lui.

— Sunt mort, suspină el.

Julia gândea exact la fel, dar nu putu să nu-l dojenească:

— Nici măcar nu aţi observat că vă privea?

— Cum să observ, dacă nu-mi pot lua ochii de la ea?

Orbit de iubire? Ea simţea încă o undă de milă pentru el, deşi aceasta era mult temperată de faptul că îi cunoştea pe cei implicaţi şi ştia că aveau o căsnicie foarte fericită. Şi erau prietenii ei. Bărbatul acesta nu era.

— Ar trebui să plecaţi, îl sfătui ea.

— Nu mă ajută cu nimic. O să mă vâneze – dacă nu o să creadă că s-a înşelat. Aţi putea să mă ajutaţi să-l fac să creadă asta. Aţi fi dispusă să-mi salvaţi viaţa?

— Vreţi să-l faceţi să creadă că sunteţi cu mine?

— Exact.

— Am putea dansa, presupun.

— Mulţumesc, dar nu ar fi destul. Trebuie să creadă că sunteţi singura femeie din viaţa mea, poate chiar căsătorită cu mine. Şi cuplurile căsătorite se sărută…

— Ia staţi puţin, spuse ea sec. Nu sunt dispusă să merg *atât* de departe, când eu nici…

— Vă rog, *cherie, o* întrerupse el din nou, pe tonul acela atât de sfâşietor.

Neaşteptatul accent francez o făcu să se minuneze.

Vorbise o engleză atât de curată, încât n-ar fi ghicit niciodată că era francez. Accentul lui deveni mai pronunţat în timp ce continuă:

— Dacă plec fără să-i demonstrez că iubesc pe altcineva, o să mă vâneze. Mi-a promis că exact asta va face dacă mă mai apropii de soţia lui.

— Atunci nu trebuia să veniţi aici!

— Ştiu. Oftă din nou, cu oftatul acela care-ţi rupea inima. Dar nu am putut rezista, când tânjeam atât de mult să o văd. Nu aţi fost niciodată îndrăgostită, ca să ştiţi cum e?

O făcea din nou să-i fie milă de el. Bineînţeles că nu avea idee ce putea simţi, fiindcă fusese legată toată viaţa de logodnicul acela teribil, şi asta îi făcuse pe toţi bărbaţii pe care îi cunoştea să stea la distanţă. De fapt, nu fusese sărutată niciodată. Cine ar fi îndrăznit, când era deja promisă? Totuşi, de când pomenise de sărut, nu-şi putea lua ochii de la buzele lui…

— Oh, foarte bine, doar fiţi rapid, spuse ea, şi speră că nu avea să regrete. Nu vreau să observe altcineva, în afară de James.

Capitolul 8

Dacă nu ar fi fost primul ei sărut, Julia nu ar fi fost niciodată de acord. Dar fiindcă trăise douăzeci şi unu de ani fără să experimenteze vreun sărut de natură romantică, se simţi provocată. Nu era o curiozitate trecătoare, era o dorinţă puternică de a şti, dorinţă care o însoţise de la paisprezece ani. Adică de pe vremea când prietenele ei începuseră să fie sărutate şi să îi spună ce emoţionant era.

Mai multe paie pe focul nemulţumirii iscat de logodna ei. În adolescenţă pierduse atât de multe lucruri din cauza

ei! Emoţiile primului sezon; Dumnezeule mare, timp de un an întreg prietenele ei râseseră şi povestiseră numai despre asta. Toate avuseseră parte de flirturi nevinovate şi înaintea primului sezon, dar Julia nu putuse. Şi de fiecare dată când realizase cât de mult pierdea din cauza logodnicului, adăuga un alt temei la hotărârea ei de a-l împuşca, dacă se întorcea vreodată.

Dar faptul că nu fusese sărutată nici măcar o dată, ca să ştie măcar cum e, i se părea probabil lucrul pe care îl regretase cel mai mult, fiindcă nu avusese cum să-l experimenteze. Ar fi putut fi cel mai uşor lucru din lume, fiindcă, în definitiv, *avea* un logodnic.

Dar ultima oară când se văzuseră – ea avea zece ani şi el cincisprezece se înţeleseseră să se omoare unul pe celălalt dacă se mai apropiau vreodată atât de mult încât s-o poată face. Nu fuseseră ameninţări deşarte. Se dispreţuiau atât de mult, încât fiecare dintre întâlnirile lor se terminase cu dispute violente, de un fel sau altul. Aşa că evitaseră vizitele ulterioare şi apoi, după doi ani, el îi făcuse hatârul de a dispărea, ca să nu mai trebuiască să dea ochii cu el vreodată.

Dar ar fi fost cu adevărat drăguţ să fi existat măcar un sărut cu care să-l compare pe acesta. Poate că atunci nu ar fi fost atât de fascinată.

Sărutul începu în momentul în care îşi dădu acordul. El nu-şi scoase masca, fiindcă nimic nu-l împiedica să-i atingă buzele cu gura lui senzuală. Preţ de o clipă, se simţi dezamăgită din cauză că nu-i putea vedea restul feţei. Îi văzu doar ochii verzi, înainte de a-i închide pe ai ei pentru a savura pe deplin senzaţia nouă a buzelor ei lipite de buzele altcuiva.

Era mai excitant decât şi-ar fi putut închipui vreodată. Faptul că era străin adăuga ceva în plus. Ca şi faptul că nu ştia nici măcar cum arată. Putea să-şi imagineze că era oricine dorea ea, cel mai chipeş bărbat la care se putea

gândi – ei bine, ar fi trebuit să fie o copie a lui Jeremy Malory atunci, fiindcă el era probabil cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse, dar era deja luat… sau unchiul lui Anthony… sau, stai puţin, mai era verişorul lui Derek, dar şi el… la naiba, nu conta, toţi erau căsătoriţi. În plus, nu conta cu adevărat cum arăta, nu în momentul acela sublim în care descoperea ceva ce aşteptase de mult.

Dar el nu săruta ca un bărbat care iubea pe altcineva, asta era sigur. Părea la fel de implicat ca şi ea în actul acesta intim, îşi strecurase un braţ peste umerii ei şi altul în jurul mijlocului şi o trase tot mai aproape, până nu mai rămase între ei niciun centimetru care să indice o îmbrăţişare castă – dimpotrivă. Dar el simula sărutul unui cuplu căsătorit, aşa că trebuia să ţină minte că probabil nu era la fel de captivat de moment, că pentru el nu era decât un truc prin care să-l păcălească pe James Malory.

Totuşi, nu ţinu minte nimic, fiindcă pentru ea era ceva foarte real şi foarte excitant. Cine s-ar fi gândit că un sărut însemna cu mult mai mult decât atingerea buzelor? Mai era şi îmbrăţişarea, senzaţia excitantă a braţelor lui în jurul ei, faptul că era lipită de un piept bărbătesc atât de tare. Gâdilatul firelor de păr de pe buza lui de sus îi provoca un fior interesant. Atingerea aspră a limbii lui care încercase să-i deschidă buzele şi eşuase fiindcă ea nu ştia că şi aceasta putea lua parte la sărut. Fluturii delicioşi din stomacul ei, picioarele care o lăsau, făcând-o să se prindă mai strâns de el.

— Aţi fost foarte bună cu mine. Încă un moment sau două ar trebui să ajungă.

Spusese asta cu buzele lipite de buzele ei înainte de a continua sărutul, dar faptul că îi amintise că acest prim sărut al ei nu era unul real, ci o demonstraţie pentru altcineva, fu ca un duş cu apă rece. Amorţeala dulce în care plutise se risipi deja înainte ca el să se îndepărteze, punând capăt scurtului lor moment de intimitate.

— E puţin cam târziu, ştiu, spunea el acum pe un ton nepăsător, cu buzele arcuite într-o jumătate de zâmbet, dar permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Jean Paul şi vă rămân veşnic îndatorat.

Zâmbetul o deconcertă atât de mult, încât i se tăie respiraţia. De-abia gustase buzele acelea! Gura lui i se părea acum atât de fascinantă, încât nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Malory se uită încă încoace?

Ea trebui să tragă adânc aer în piept de câteva ori ca să se concentreze la ceea ce îi spunea Jean Paul.

— Nu ar trebui să mă uit, spuse ea. Nu e idiot. O să ştie că vorbim despre el.

— Adevărat.

— Numele meu e Julia, dacă tot veni vorba.

Ea auzi sfiala din vocea ei şi fu uimită. Sfială? Când fusese ea *vreodată* sfioasă? Bărbatul acesta avea un efect atât de neobişnuit asupra ei. Doar pentru că împărtăşiseră primul ei sărut?

— Un nume foarte frumos pe ambele ţărmuri ale oceanului, răspunse el.

— În ce locuri de pe ţărmul celălalt aţi fost?

— Sunt doar în vizită în Anglia, cu nişte prieteni.

Ea îşi dădu seama că el nu răspunsese la întrebare, deşi nu o făcuse, poate, intenţionat.

— Deci, nu locuiţi aici?

— Nu.

— Dar vorbiţi ca un englez.

El chicoti.

— Încerc s-o fac, *cherie.*

— Oh. Ea se simţi stânjenită fiindcă uitase atât de repede accentul care se simţea din când în când în cuvintele lui. Dar doar pentru a se lămuri, în cazul că era un englez crescut în Franţa, adăugă: Deci, sunteţi francez?

— Drăguţ din partea dumneavoastră că aţi observat.

Ce declaraţie ciudată. Îi veni în minte că, în ciuda faptului că părea să stăpânească perfect limba engleză, uneori nu găsea poate cuvântul corect, şi astfel luau naştere mici confuzii.

Acum că îl ajutase, deşi nu se ştia cât de mult, era conştientă că trebuia să-l părăsească şi să se întoarcă la Carol, dar îşi dădu seama că nu era dornică să-şi ia rămas-bun. Realiză, deşi târziu, că nu îl ajutase probabil aşa cum sperase el. Se gândise numai la ea, nu la împrejurarea în care se găsea el, când îi îngăduise s-o sărute. Trebuia să-l avertizeze. Aşa era decent.

— S-ar putea ca sărutul acesta să nu-l fi păcălit deloc pe James, fiindcă mă cunoaşte.

— Dumnezeule, trebuia să întreb dacă sunteţi căsătorită.

Acesta era singurul lucru pe care îl înţelesese din avertizarea ei? Ridică o sprânceană şi adăugă:

— Căsătoria nu pare să vă facă să vă răzgândiţi.

— Aş vrea să nu fi fost aşa, *cherie.* E dureros să iubeşti o persoană pe care n-o poţi avea.

Oftatul lui o confirmă şi o făcu să-i fie din nou milă de el. Ghici că roşise sub masca lui, deşi partea de jos a feţei şi gâtul erau prea bronzate ca să poată fi sigură.

În cazul în care avea dreptate, admise:

— Din întâmplare, nu sunt căsătorită.

— Dar probabil că aveţi pretendenţi.

— Nu, de fapt…

— Acum aveţi.

Ea râse, nu se putu abţine. Bărbatul chiar flirta cu ea? Câştigase o oarecare experienţă în flirturi după ce împlinise optsprezece ani, deşi nu erau flirturi din acestea nevinovate, în care să ştie că partenerul nu era serios. Întâlnise de fapt câţiva bărbaţi cu o moralitate mai scăzută care, ştiind de logodna ei frustrantă, încercaseră să o momească în aventuri clandestine. Deşi îi era ruşine să

recunoască, fusese ispitită să accepte! Dar asta fusese înainte de a descoperi că putea pune capăt acestei situaţii oribile. În plus, nu fusese *chiar atât* de ispitită.

Dar Jean Paul era destul de fermecător, când nu ofta din cauza inimii lui zdrobite, aşa că îi continuă jocul şi spuse cu oarecare cochetărie:

— Trebuie să vă amintesc că iubiţi pe altcineva?

El îi mângâie obrazul cu un deget.

— Aţi putea să mi-o scoateţi din minte. V-ar plăcea să încercăm?

Să-l îndepărteze de altă femeie… Nu suna foarte tentant, dar femeia nu era a lui, era deja căsătorită. În cazul acesta, putea fi considerat un act caritabil? Să îl ajute să-şi vindece inima rănită?

Julia se opri brusc. La ce naiba se gândea? Îl lua în serios doar fiindcă el părea dintr-odată să vorbească serios? *Era* tentant. Nu putea nega. Dar nu voia cu adevărat să încurajeze o legătură cu cineva care, după câte se părea, nu avea de gând să rămână mult în Anglia. Asta o putea pune în situaţia în care se afla el, dorind pe cineva pe care nu-l putea avea.

Înainte de a se răzgândi, spuse:

— Trebuie să mă întorc la prietenii mei, iar dumneavoastră ar trebui să părăsiţi balul, altminteri efortul nostru de a vă scăpa de privirea ucigătoare a lui James nu va valora nimic.

— Un sfat sănătos, *cherie. Adieu,* până când…

Ea nu rămase să asculte restul, ci începu să-şi facă repede drum prin mulţime. Înainte de a ajunge la Carol, privi pe furiş spre James Malory şi văzu că îi acorda atenţie deplină soţiei lui. Poate că trucul funcţionase, până la urmă.

Capitolul 9

„Ce dezamăgitor, deşi nu e pierdută orice speranţă, nu?” Julia nu-şi putea scoate din minte cuvintele lui Carol.

Când ajunsese la prietena ei, Carol o întrebase:

— Ei bine, cine e el?

— Cine?

— Cine altcineva ţi-ar fi reţinut toată atenţia atâta timp? Fiindcă Julia roşise, Carol chicoti. E atât de emoţionant! Acum că ţi-ai făcut debutul în societate în cele din urmă, mă simt de parcă aş debuta şi eu din nou.

— Nu sunt încă…

— Bineînţeles că eşti. Faptul că nimeni nu ştie nu înseamnă că pentru tine nu a început. Totul e să-l găseşti pe acel cineva perfect cu care să vrei să-ţi petreci restul vieţii. Şi ai spus că vei începe să cauţi deja – *ai început,* nu-i aşa?

— Da.

— Am plecat să te caut, dar, când te-am văzut atât de adâncită în conversaţie cu tipul acela înalt, nu am vrut să te întrerup. Deci, dne e el? Cu masca aceea nu am putut ghici deloc.

— Este doar în vizită în Anglia.

— Un străin? Ei bine, la naiba, asta nu e ideal – aş fi distrusă dacă te-ai muta din Anglia –, dar alţi străini se stabilesc în frumoasa noastră ţară.

Asta era adevărat. Julia ridicase obstacole în mintea ei, fără să se fi gândit cu adevărat la asta. Dar faptul că ea şi Jean Paul trăiau în ţări diferite nu însemna nimic, fiindcă erau ţări vecine. Chiar ea fusese în Franţa în interes de afaceri. Ştia cât de puţin timp îţi lua traversarea Canalului. De fapt, îi luase mai mult să ajungă în nordul Angliei şi să discute cu administratorii ei de acolo, decât să viziteze Franţa. Deci acesta, cel puţin, nu era un motiv întemeiat ca să nu-l mai revadă.

— Pui căruţa înaintea cailor, nu? îşi tachină ea

prietena.

— Prostii, trebuie să ne gândim la toate, ştii, când vine vorba de alegerea unui soţ, inclusiv la locul în care va dori să locuiţi. Dar nu vei găsi mulţi bărbaţi cu buzunarele la fel de pline ca ale tale, aşa că sunt sigură că îţi vei putea convinge soţul să locuiască oriunde vrei *tu.* Ai putea chiar să pui asta în contractul de căsătorie!

Julia râse. Nu era obişnuită să se gândească atât de departe, nu în privinţa bărbaţilor, şi, cu siguranţă, nu de la prima întâlnire.

— Franţa nu e atât de departe, admise ea cu o jumătate de zâmbet

— Oh, vai, un francez? Nu e foarte departe, într-adevăr, la o azvârlitură de băţ de aici, cum ar spune Harry. Şi eu am întâlnit câţiva francezi chiar recent, aşa că poate îl cunosc?

— Se numeşte Jean Paul.

Sprâncenele lui Carol se uniră gânditoare, înainte de a clătina din cap.

— Nu, nu-mi sună deloc familiar. Dar întrebarea importantă e: *tu* eşti interesată? Speri să-l vezi din nou?

Emoţia pe care i-o stârnise Carol se risipi deodată atunci când Julia trebui să recunoască:

— E fermecător, m-a intrigat şi chiar m-a însufleţit conversaţia noastră, dar mă tem că e luat deja sau cel puţin e îndrăgostit de altcineva, cu toate că ea e măritată.

— Ce dezamăgitor, deşi nu este pierdută chiar orice speranţă, nu-i aşa?

Nu, într-adevăr, şi, reflectând la asta, puţin mai târziu Julia se duse să-l caute. Dar el îi luase în serios sfatul. Plecase. Dându-şi seama că probabil nu avea să-l mai vadă niciodată, o încercă un sentiment deosebit de pierdere. Ceea ce era o prostie. Nici măcar nu ştia cum arăta în realitate, deşi jumătatea de faţă vizibilă sugera că era chipeş. Da, fusese atrasă de el. Putea fi amuzant când nu

era abătut de-a binelea. O făcuse să râdă. Atingerea buzelor lui o înfiorase. Şi îi tăiase respiraţia – de când aştepta să i se întâmple *aşa ceva!* Dar nu era disponibil în sensul obişnuit al cuvântului, şi ea nu avea nici cea mai mică idee despre cum să cucerească un bărbat care era deja cucerit!

Încercă să şi-l scoată din minte. În mod nesperat, înainte de a sosi ora scoaterii măştilor, o parte din mulţime dispăruse, şi mulţi alţii o făcuseră chiar înainte de acest moment. Dar plecaseră destui ca să poată fi reluat dansul, şi ea nu mai refuză când fu invitată. Avu chiar ocazia să flirteze puţin cu alt tânăr care nu îi cunoştea situaţia, dar nu era cu adevărat interesată de el aşa că îi mărturisi că era logodită, ceea ce puse capăt dintr-odată eforturilor lui. Nu ştia nici măcar *de ce* făcuse asta. Ştia doar că toată bucuria pe care o simţise înainte se risipise pentru ea.

Starea de spirit nu i se îmbunătăţi pe parcursul nopţii. La fel ca Jean Paul, deveni aproape melancolică. Astfel că se bucură când veni timpul să plece acasă. Când se vârî în pat în noaptea aceea, o uimi ironia situaţiei în care se afla. Aici era ea, pe punctul de a deveni disponibilă în cele din urmă, sau de a-şi face debutul în societate în cele din urmă, sau de a intra pe piaţa căsătoriilor, aşa cum spunea lumea bună cu atâta drag. Trebuia să fie cea mai emoţionantă perioadă a vieţii ei şi fusese. Până în seara asta. Până fusese invadată de emoţii pe care nu le cunoscuse niciodată. Şi poate că asta era. Jean Paul o făcuse să simtă ceea ce îşi imaginase că avea să simtă când l-ar fi găsit pe acel cineva perfect. Din ce alt motiv s-ar gândi numai la el după o singură întâlnire? Melancolia ei se datora faptului că ştia că nu aveau să mai fie alte întâlniri.

Se despărţise de el înainte de a-i spune cum s-o găsească – dacă ar fi vrut să facă asta. Şi era francez. Nimeni nu-l cunoştea, cel puţin nu Carol, şi se îndoia că altcineva l-ar fi cunoscut. Nici măcar nu trebuia să fie acolo

în seara aceea. Aşa că nu avea cum să-l găsească, chiar dacă ar fi vrut. Dar oare voia? Însă acolo erau şi două persoane care îl cunoşteau. Pe una o iubea, cealaltă voia să-l omoare din cauza asta. Dar, dacă i-ar fi întrebat pe ei, cu siguranţă că ar fi dat dovadă de nişte maniere cu adevărat proaste. Sau nu?

Capitolul 10

— Ce naiba? spuse Ohr în timp ce alerga să-l ajute pe băiatul de serviciu al hotelului să-l târască pe Richard în cameră.

Uşa care se deschisese brusc nu îl sperie. Vederea lui Richard, da. Tânărul, care era doar un băiat, se chinuia să care trupul înţepenit al lui Richard.

— L-am găsit zăcând pe trotuar, în faţa hotelului, spune tânărul în timp ce Ohr preluă controlul şi îl întinse cu uşurinţă pe Richard în patul lui.

— Vizitiul nu a vrut să mă ajute mai departe, mormăi Richard. Era furios că îi lăsasem sânge pe pernele trăsurii.

Încruntându-se, Ohr îi dădu băiatului o monedă pentru ajutorul lui şi închise uşa după el. Aprinse altă lampă înainte de a se apropia din nou de pat.

Tăcerea mormântală care urmă îl sili pe Richard să întrebe:

— E atât de rău?

— Ce a trecut peste tine? fu tot ce răspunse Ohr.

Richard era ghemuit pe o parte, ţinându-se de coaste. Nu-şi putea imagina câte dintre ele erau rupte, dar probabil că multe. Fiecare respiraţie era teribil de dureroasă. Dar presupuse că avea noroc că era încă în viaţă. Şi fusese cât pe ce să scape! Era gata să sară acelaşi zid peste care trecuse mai devreme ca să intre la bal, când o mână îl

făcuse să se întoarcă şi un pumn îl lovise în abdomen.

Se aplecase, icnind, şi întrebase:

— De ce ai făcut asta?

— Chiar trebuie să întrebi?

Nu îl văzuse pe cel care îl lovise, dar asta nu însemna că nu îl cunoştea. Vocea aceea seacă i-o confirmase. De când sărise celălalt zid, cel din grădina Georginei, după ce ea îl pălmuise şi el se întorsese şi văzuse că soţul ei era de faţă, ştiuse că ziua aceasta se apropia. Dar trebuise să rişte – o dorea atât de mult. Şi acum plătea. Era vina lui, fiindcă se lăsase înşelat de ultima lui întâlnire cu Malory, atunci când acesta venise în Caraibe ca să ajute la salvarea tatălui lui Gabby şi ignorase complet prezenţa lui Richard ca să se poată concentra asupra misiunii urgente; faptul acesta îl făcuse să creadă că James nu avea de gând să-l omoare *cu adevărat.* Astfel că Richard nu acordase destulă atenţie avertizării lui James, care îi spusese să nu se mai apropie de soţia lui, dacă nu voia să-l nenorocească.

În seara asta, încercase să-i spună lui James:

— Plecam!

— Nu suficient de repede.

A doua lovitură, un upercut, îl lovise în faţă şi îl făcuse să cadă pe spate. Fusese vag conştient de faptul că cel puţin jumătate din bărbaţii care erau pe terasă şi împrăştiaţi în mica grădină săreau acum peste gard, gândindu-se, fără îndoială, că unchiul Reginei fusese trimis să scape de musafirii neinvitaţi.

— Destul, spusese Richard reuşind să se ridice. Ţi-ai arătat punctul de vedere.

Porţelanul delicat din care era făcută masca lui se sfărâmase complet la ultima lovitură; bucăţele mici din ea sclipeau pe pământul de la picioarele lui. Durerea ascuţită cauzată de masca care i se zdrobise pe faţă se combina cu durerea mai adâncă produsă de pumnul de fier al lui James, dar faţa lui amorţea deja.

În picioare din nou, se uitase mai bine la James Malory şi se simţise încurajat. Acesta nu părea furios. Ar fi putut fi doar plictisit, atât de lipsit era de expresie.

Astfel că Richard simţise un nod în stomac când James spusese:

— De-abia am început.

Dacă tipul nu ar fi fost aşa o brută, Richard ar fi putut avea o şansă. Ohr îl învăţase câteva manevre asiatice neobişnuite, care îl ajutaseră să scape fără nicio zgârietură din numeroasele încăierări pe care le împărtăşise cu echipajul lui Nathan în tavernele zgomotoase pe care le frecventau. Făcuse tot ce putuse ca să se apere în seara aceea, dar ştiuse că totul era zadarnic. Acest Malory nu putea fi oprit. Gabrielle se asigurase că Richard înţelesese, când îi transmisese avertizarea lui James că urma să-l omoare dacă îl mai vedea vreodată. Tipul era extraordinar pe ring. Nu fusese bătut niciodată, niciodată, îi spusese ea. Dar trebuia doar să te uiţi la Malory ca să ghiceşti asta, fiindcă avea torsul extraordinar de puternic şi pumni ca nişte târnăcoape.

Fusese o pedeapsă dură pentru îndrăzneala lui Richard, cu siguranţă cea mai rea bătaie pe care o primise în viaţa lui. James nu se oprise până nu-l lăsase pe Richard inconştient. Îşi dori să fi căzut mai devreme. Majoritatea bărbaţilor care săriseră din grădină când începuse bătaia rămăseseră să se uite la spectacol, atârnaţi de zid pe partea cealaltă, simţindu-se în siguranţă cu zidul între ei şi Malory. Câţiva dintre ei se înduraseră de Richard şi îl ajutaseră să iasă de acolo, urcându-l într-o trăsură care trecea după ce James se întorsese în sala de bal.

— Deci? îl întreba Ohr acum.

— Malory, fu tot ce spuse Richard.

— Atunci o să ai nevoie de un doctor.

Ohr se îndreptă rapid spre uşă ca să-l prindă pe tânărul angajat al hotelului înainte de a dispărea pe hol, dar

se pare că băiatul avusese acelaşi gând. Ohr îl găsi în faţa uşii, pregătindu-se să ciocănească.

— M-am gândit că prietenul dumneavoastră ar putea avea nevoie…

— De un doctor, da, mulţumesc, răspunse Ohr dându-i altă monedă.

— Imediat, domnule.

Ohr închise uşa chicotind. Richard ştia că prietenul lui era peste măsură de amuzat când i se spunea „domnule”, o formă de adresare care nu i se potrivea pur şi simplu unui pirat, şi nici nu avea să i se potrivească vreodată.

De obicei, dacă nu erau la St. Kitts, unde Richard şi Ohr aveau camerele lor în casa lui Nathan, aceştia obişnuiau să se cazeze în camera de deasupra unei taverne. Dar hotelul acesta se afla în partea elegantă a oraşului, nici mai mult nici mai puţin decât în Mayfair, o zonă din Londra care se dezvoltase în secolul al XVII-lea datorită reşedinţelor la modă construite de puternica familie Grosvenor. Zona avea câteva pieţe mari în nord, inclusiv Berkeley Square, unde locuia Georgina. Hotelul lor fusese cândva o reşedinţă la modă, şi era primul loc în care Ohr fusese numit „domnule”.

Când Ohr se întoarse din nou lângă pat şi se uită la Richard, spuse:

— Lasă-mă să ghicesc, ai fost la petrecerea ei, nu?

— A fost un bal, şi încă unul mascat. N-ar fi trebuit să mă observe niciodată.

— Atunci de ce te-a observat? Nu, lasă-mă să ghicesc din nou, te-ai purtat prosteşte, nu-i aşa? Nu ţi-a ajuns să arunci o privire şi să pleci, nu?

Richard ar fi vrut să se strâmbe. Dar nu avu cum să ştie dacă reuşise, fiindcă faţa îi era prea amorţită.

— La început cred că nu ştia cine sunt, dar m-a prins uitându-mă prea lung la ea.

— Nu te prosti. Gabby era acolo, aşa că s-a gândit

imediat la tine. Şi ce ai lipit pe faţă?

— Probabil cioburi de porţelan. Mi-a sfărâmat masca pe care o purtam când m-a pocnit în faţă.

— Nu a observat masca?

— Sunt sigur că nu i-a păsat.

— Eşti plin de sânge pe faţă. Ar fi bine dacă nu ţi-ar rămâne urme. Dar ai mai mult sânge decât ar fi normal după câţiva pumni. Te-a atacat cu cuţitul? Nu-mi vine să cred că…

— Nu, pumnii i-au fost de ajuns. Probabil că sângele e de la nas, când mi l-a spart. A sângerat mult înainte să se oprească. Asta, cel puţin, am mai avut-o şi nu mă îngrijorează. Sunt mai preocupat de coaste. Mă simt de parcă una sau mai multe ar fi rupte şi mi-ar înţepa pielea.

Ohr strânse din buze.

— Stai să văd.

— Nu! Nu mă mişca. Aproape că pot respira în poziţia asta.

— Vreau doar să-ţi deschei cămaşa. Nu ţipa ca o domnişoară, îl mustră Ohr, dar după ce se uită adăugă: Presupun că ai voie să ţipi puţin. La naiba, Richard, eşti numai o vânătaie, până şi pe burtă.

— Iese vreo coastă? întrebă Richard cu groază.

— În faţă nu văd nimic, dar nu o să încerc să-ţi scot jacheta şi cămaşa ca să examinez restul. O să-l las pe doctor.

— Avem o sticlă de whisky?

— Nu călătoresc niciodată fără câteva sticle. O idee bună. Dacă ţi-a rupt coastele, probabil că doctorul va trebui să le aşeze la loc înainte de a te lega. Te-ar ajuta dacă n-ai mai simţi nimic până atunci.

Richard mormăi. Nu credea că putea suporta mai multă durere decât îndura deja.

— Probabil că o să dureze ceva până o să găsească un doctor la ora asta din noapte, spuse Ohr. Nu-ţi face griji,

ai timp să bei până cazi lat.

Ohr avu nevoie de câteva minute ca să îngrămădească destule perne sub capul lui Richard şi să nu trebuiască să-i schimbe poziţia, care era măcar tolerabilă; apoi putu să încline sticla şi să nu verse din whisky.

— Ai avut noroc, să ştii, spuse Ohr după ce Richard dădu pe gât o treime de sticlă. Malory ţi-ar fi putut distruge faţa atât de rău, încât să nu te mai recunoşti nici tu după cârpire. Şi de ce nu a făcut-o?

— Nu era destul de dureros pentru gustul lui, sunt sigur. Strategia lui a fost foarte bună. M-a făcut să gâfâi mereu încercând să respir – sau să stau ţeapăn pe spate.

Pe un ton furios, Ohr întrebă:

— Ce naiba, ai uitat tot ce te-am învăţat?

Richard dădu pe gât altă treime din sticlă înainte să răspundă:

— Deloc. Am fost un elev bun. Chiar şi tu ai spus asta. Nici măcar nu am încercat să-l lovesc, atât eram de ocupat să mă apăr. Doar că nu a mers, la naiba. Ai uitat cum arată?

— Chiar şi munţii pot fi doborâţi, dar am înţeles. Malory e genul pe care trebuie să-l loveşti înainte sau s-a terminat cu tine. Şi trebuia să rămâi la pământ când te-a doborât.

Richard dădu să râdă, dar îl durea prea tare.

— Crezi că nu am încercat şi asta? M-a ridicat din nou pe picioare de fiecare dată. Lui Richard începu să i se împleticească limba.

Apropo, îmi pare rău că te-am înfuriat mai devreme. Nu a fost intenţia mea.

— Mi-am dat seama prea târziu. Până să mă întorc în cameră, tu plecaseşi. Dar nu am lipsit chiar *atât* de mult, adăugă Ohr încruntat. Ce-ai făcut, ţi-ai luat ţoalele la modă şi ai şters-o din cameră ca să te îmbraci în altă parte?

— A trebuit s-o fac. Ştiam că nu aveai să fii supărat

mult timp. Niciodată nu eşti.

Ohr oftă.

— Adevărul e că nu m-am gândit că ai putea face atâtea prostii pentru o femeie pe care nu o poţi avea. Ţi-o scoţi din minte fără probleme atunci când te culci cu altele. Nu te-ai întrebat niciodată de ce o faci?

Richard nu răspunse. Era deja inconştient.

Capitolul 11

Juliei îi trebuiră două zile ca să-şi adune curajul şi să meargă la casa Malory, care se afla pe aceeaşi stradă, fiindcă nu se ducea acolo doar ca să o viziteze pe prietena ei Georgina. Spera să afle ceva despre Jean Paul, orice ar fi putut s-o ajute să-l vadă din nou. Era o îndrăzneală din partea ei să încerce, dar cum să nu o facă, dacă nu şi-l putea scoate din minte? Şi nici nu putea renunţa la ideea că el ar fi putut fi jumătatea ei perfectă. Cum să-l lase să dispară fără să afle ceva sigur? Asta o convinsese, până la urmă. Urma să regrete toată viaţa dacă nu făcea niciun efort.

Nu avea de gând să-i vorbească despre el lui James, bineînţeles. Dar se gândea că pe Georgina nu ar fi deranjat-o să vorbească despre el, şi poate era chiar flatată de faptul că un tânăr atât de bine făcut era îndrăgostit de ea.

Însă casa Malory nu era cufundată în liniştea ei obişnuită. Uitase că toţi cei cinci fraţi ai Georginei veniseră la Londra pentru aniversarea ei, şi niciunul nu se întorsese încă pe mare. Numai

Boyd locuia permanent în Londra. Warren şi soţia lui Amy aveau şi ei o casă în oraş, dar îşi petreceau de obicei jumătate din an pe mare.

Când fu prezentată celor doi fraţi pe care nu-i

cunoscuse până atunci, Clinton şi Thomas Anderson, care erau pe picior de plecare, presupuse că urmau să stea cu sora lor până porneau din nou spre America pe mare.

Fu primul lucru pe care îl spuse după ce i se alătură Georginei în salonaşul ei şi făcu noi cunoştinţe. Aici se aflau două dintre cumnatele Georginei, împreună cu Boyd, fratele cel mai mic. Julia o cunoscuse deja pe Katey, soţia lui Boyd. Dar chiar dacă îl întâlnise pe Drew Anderson cu ani în urmă şi îi văzuse proaspăta soţie la bal, nu făcuse cunoştinţă cu Gabrielle până acum.

— De fapt, spuse Georgina cu un zâmbet crispat, aceasta este prima ocazie în care niciunul dintre fraţii mei nu stă lângă mine. Dar pentru Clinton şi Thomas e ocazia perfectă să le cunoască pe noile soţii din familie, aşa că Boyd îi ajută să se acomodeze, datorită casei pe care i-ai găsit-o.

— Şi slavă Domnului pentru asta, spuse sec James, care umbla de colo până colo prin salonaş. Nu-ţi pot mulţumi destul, Julia, că i-ai închiriat locul acela care e destul de mare pentru cât simt ei de mulţi. Numai dacă nu şi-ar petrece toată ziulica aici…

Remarca aceasta defavorabilă era tipică pentru James, când venea vorba despre cei cinci cumnaţi Anderson. Chiar şi Julia ştia asta. Şi nimeni nu o luă în serios.

Katey Anderson, care descoperise de abia cu un an în urmă că şi ea era o Malory, chicoti.

— Nu scapi de mine aşa uşor, unchiule James.

— Tu şi Gabby sunteţi excepţiile, pisicuţo, spuse James aplecându-se s-o sărute pe creştetul capului, după care se îndreptă spre Georgina, aşezându-se pe braţul de la fotoliul ei. Şi dacă vreuna din voi îşi vine în fire, ştiu cui trebuie să-i forţez mâna ca să aranjez un divorţ liniştit.

După părerea surorii lui, Boyd era foarte temperamental. Deşi se părea că se mai îmblânzise cu

timpul, nu păru deloc blând când spuse:

— Mi se pare că mergi cam departe, Malory. Apoi, întorcându-se spre Georgina, întrebă: Nu se presupune că ar trebui să încerce măcar să fie drăguţ când ai musafiri?

— Bine spus, yankeule!

Boyd îşi plecă fruntea, recunoscând complimentul lui James, dar Georgina spuse:

— Dacă te referi la Julia, e prietena şi vecina noastră, şi James nu se abţine în faţa prietenilor, aşa că încearcă să nu-l încurajezi.

— Nu-l descuraja, George, spuse James. Până la urmă a prins şmecheria.

Georgina îşi ridică privirea spre tavan.

Julia zâmbi. Era obişnuită cu glumele de acest fel în casa asta. Fusese prezentă atunci când James îl făcuse cu ou şi cu oţet pe cumnatul său Warren, şi nimeni din familie nu se sinchisise, nici măcar Warren. Dar James nu avea pică doar pe bărbaţii Anderson. Dacă niciunul dintre ei nu era prezent, putea fi la fel de aspru cu propriul frate, Anthony. Nepoata lor Regina îi descrisese foarte bine când spusese că erau cei mai fericiţi când se luptau unul cu altul sau unindu-şi forţele împotriva unui duşman comun.

Categoric nu era o ocazie bună pentru a întreba despre admiratori secreţi, se gândi Julia, acum că Georgina era înconjurată de familia ei. Julia nu putea nega că se simţea dezamăgită. După ce îşi luase inima în dinţi ca să abordeze în sfârşit subiectul, era silită să plece cu mâinile goale. Totuşi, era foarte conştientă de faptul că Jean Paul nu avea să rămână în Londra mult timp, aşa că nu putea pierde vremea dacă spera să-l revadă. Toate acestea o făcură să-şi dea seama că probabil nu avea să-l mai întâlnească niciodată.

Oricum, încercă să se bucure de vizită. Familia Malory era întotdeauna amuzantă. Dar dezamăgirea îi întunecă definitiv starea de spirit. Se pregătea să se scuze şi să

plece când James i-o luă înainte.

— Trebuia să mă întâlnesc cu Tony la Knighton’s Hali azi-dimineaţă pentru o rundă sau două pe ring. Presupun că ar trebui măcar să trec pe acolo.

— *Avem* musafiri, spuse Georgina apăsat în timp ce el se ridica să plece.

— Da, însă acum voi, doamnele, puteţi discuta lucruri femeieşti şi sincer, draga mea, prefer să fiu bumbăcit de Tony decât să suport altă discuţie despre modă. Tu ce-ai de gând, yankeule? adăugă el, privindu-şi cumnatul. Te deranjează să vii cu mine?

Boyd sări în picioare pe loc.

— Glumeşti? Mi-ar face plăcere!

De îndată ce bărbaţii ieşiră din cameră, Katey râse şi îi spuse Georginei:

— A fost o fericire pentru Boyd. Era sigur că nu avea să fie invitat niciodată în sala aceea privată de pugilism, unde sunt membri ăştia doi, şi să aibă şansa de a-i privi luptându-se unul cu altul. Unchiul James se simte bine? De obicei nu e atât de – îndrăznesc s-o spun – amabil cu fraţii tăi.

— Dacă invitaţia se extinde şi la a-l pofti pe Boyd în ring, nu o să mai fie atât de amabil, nu crezi? remarcă Gabrielle.

— De fapt, Boyd ar considera că acesta este un privilegiu! Le admiră atât de mult calităţile pugilistice.

— Mă îndoiesc că asta e intenţia lui James, spuse Georgina. De fapt, acum că balul a trecut şi s-a terminat, e destul de binevoitor. Nu vă puteţi imagina cât de greu i-a fost să ia parte, ştiind că se va afla în centrul atenţiei. Săptămâna trecută s-a simţit de-a dreptul oribil, iar eu nici măcar nu ham putut consola, fiindcă se presupune că nu *trebuia* să ştiu despre petrecere.

— Totuşi, a fost un succes zdrobitor, nu-i aşa? spuse Gabrielle. Regina trebuie să fie încântată.

— *Zdrobitor* e cuvântul potrivit, interveni Katey. A fost aşa o înghesuială, că abia m-am putut mişca.

— Nici Regina nu a fost deloc mulţumită, le informă Georgina. Se aştepta la câţiva musafiri nepoftiţi, dar nu la aşa o hoardă.

Gabrielle privise spre Julia în timpul acestei discuţii şi în cele din urmă spuse:

— Speram să te întâlnesc din nou înainte să plec din oraş împreună cu soţul meu. Georgina a menţionat că eşti comerciantă, ca şi familia ei, dar că administrezi şi afacerile familiei tale şi o faci de destul timp. Mi se pare că e fascinant, la cât eşti de tânără.

Julia zâmbi.

— Nu e deloc atât de greu atunci când ai fost implicată toată viaţa. Tata a avut grijă să-i pot lua locul într-o zi.

— Nu ai necazuri fiindcă eşti femeie?

— Sigur că am. Când trebuie să negociez noi contracte sau să cumpăr noi afaceri, iau deciziile şi apoi îmi las avocaţii să vorbească în numele meu. Aşa se smulg mai puţine pene, inclusiv din ale mele! chicoti Julia. Toate celelalte sunt destul de simple fiindcă tata angajase deja administratori foarte competenţi.

— Deci, nu tu angajezi şi concediezi?

— Doar administratorii, şi până acum a trebuit să înlocuiesc doar unul. Era un om bun, dar i-a intrat în cap că putea profita de un angajator „feminin”. Dar ce îmi spui despre tine? Am auzit că tu şi Drew v-aţi stabilit în Caraibe, nu în America.

— Eu m-am îndrăgostit de insule din prima clipă, de când am mers să locuiesc acolo cu tata. Şi am primit o insuliţă încântătoare ca dar de nuntă.

— O insulă întreagă? întrebă Julia uimită.

— În realitate e minusculă! râse Gabrielle. Dar Drew a fost de acord să ne construim căminul acolo, fiindcă oricum

făcea comerţ în insule de ani buni.

Era păcat, se gândi Julia, că Gabrielle şi Drew aveau să se întoarcă acolo atât de curând. Era atât de uşor să vorbeşti cu tânăra femeie, încât Julia fu sigură că puteau deveni prietene bune. Dar fiindcă se adusese vorba despre bal, Julia prinse ocazia să menţioneze ceea ce o preocupa.

— Apropo, Georgina, am întâlnit un admirator al tău în noaptea balului, spuse Julia. Un tânăr francez pe nume Jean Paul.

— Un francez? Georgina clătină din cap. Sunt foarte sigură că nu cunosc niciunul.

— Nu? Atunci şi-a ţinut iubirea secretă chiar şi faţă de tine?

— A susţinut că mă iubeşte? spuse Georgina încruntându-se.

Oare tinerii de azi cred că trebuie să rişti totul pentru iubire?

— Nu e primul tău admirator secret? ghici Julia.

— Nu, din nefericire.

Katey râse.

— Cei care se îndrăgostesc de tine *chiar* riscă totul, nu-i aşa?

— De asta mi se pare atât de absurd, spuse Georgina. Sunt sigură că ştiu că am o căsnicie fericită. Sunt mai mult decât îngroziţi de soţul meu, oricare ar fi motivele. Poate că e ca un ritual de iniţiere, să aleagă cea mai puţin disponibilă femeie, una pentru care să fie omorâţi. Asta îl enervează destul de mult pe James, să ştiţi.

Katey râdea în gura mare. Gabrielle ridică ochii în tavan. Julia oftă în sinea ei. Nu ştia sigur ce se aşteptase să afle, dar oricum nu faptul că Georgina nici nu ştia măcar cine era Jean Paul.

— Nu eşti interesată de francezul acela, nu, Julia? întrebă Gabrielle, aruncându-i o privire îngrijorată.

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse Julia, dar probabil

că îmbujorarea o dădu de gol.

Capitolul 12

Julia simţi că o părăsea curajul. Se afla în faţa hotelului lui Jean Paul. Chiar voia să facă asta, să-şi arate deschis interesul faţă de un bărbat pe care nici măcar nu-l văzuse în întregime? Chiar şi faptul că se afla acolo încă o uimea.

Când Gabrielle Anderson o urmase la ieşirea din casa Malory, Julia crezu că uitase ceva înăuntru. Dar nu, Gabrielle spuse:

— Ştiu despre cine vorbeai. Jean Paul e un prieten drag al meu.

— Dar Georgina nu îl cunoaşte?

— Ba da, dar probabil că nu s-a gândit să-i spună cum îl cheamă. Nu e doar cu capul în nori când se află în preajma ei, ci nebun de-a binelea.

— Bănuiesc că iubirea îl poate face aşa pe un bărbat.

— Printre alte lucruri, spuse Gabrielle criptic. Dar tu pari să fii la curent cu situaţia; cum de mai eşti interesată de el?

— A fost atât de evident? spuse Julia roşind.

— Nu trebuie să te simţi stânjenită. Nu sunt nici măcar surprinsă. Jean Paul nu e doar chipeş, poate fi de-a dreptul fermecător. Dar obsesia asta a lui pentru cumnata mea nu e bună pentru niciunul dintre cei implicaţi, în special pentru el. A tânjit prea mult pentru o cauză pierdută. Are nevoie să fie salvat. Şi dacă de obicei nu mă bag, mi-a trecut prin cap că o fată drăguţă ca tine ar putea fi salvarea lui.

— Ăsta este… un ordin foarte greu de îndeplinit, spuse Julia stânjenită.

— Am vrut doar să spun că l-ai putea ajuta să uite de Georgina.

Nu spusese oare Jean Paul aproape acelaşi lucru? Şi nu se gândise şi *ea* la asta? Fusese intrigată de un bărbat mascat şi fermecător, şi acum era şi mai acceptabil în ochii ei. Era prietenul familiei Anderson, şi Gabrielle confirmase că era chipeş şi fermecător. Julia nu găsea niciun motiv ca să nu încerce să-l cunoască mai bine.

Gabrielle îi vârâse asta în cap când adăugase:

— Stă la hotelul Coulson, dacă vrei să-i laşi un mesaj. Poate că poţi aranja o întâlnire undeva, ca să vă cunoaşteţi mai bine. Aşteaptă, nu ţi-ai adus cu tine slujnica, nu?

— Nu, locuiesc aici, destul de aproape ca să mă întorc pe jos, aşa că nu a fost nevoie.

— Ei bine, nu trebuie să mai întârzii! Trăsura mea e chiar aici. O să merg cu tine, se oferi Gabrielle. Nu o să ne ia mult timp să lăsăm un bilet.

Sugestia aceasta inocentă o aşeza totuşi pe Julia în poziţia urmăritorului, şi Jean Paul avea să-şi dea seama. Ar fi preferat o întâlnire întâmplătoare. Chiar dacă o aranja ea, măcar el nu urma să ştie. Dar fiindcă noua ei prietenă se deranjase să o însoţească, nu mai putea da înapoi. În plus, nu putea să nu se gândească la puţinul timp de care dispunea. Jean Paul era doar în vizită în Anglia. Aşa spusese. Putea pleca oricând.

De fapt, Gabrielle s-ar fi putut să ştie, poate că era chiar prietena pe care o vizita el. Spusese că era un prieten drag. Probabil că ştia multe despre el.

În timp ce intrau în hotel împreună, Julia întrebă:

— Ce ocupaţie are Jean Paul?

— Nu ţi-a spus? replică Gabrielle pe un ton care părea precaut.

— Nu, nu am prea vorbit despre noi la bal.

— Ei bine, asta o să vă ofere un subiect de discuţie.

Oare Gabrielle evita deliberat subiectul? Julia încercă

din nou şi întrebă:

— Nu ştii cât timp o să stea în Anglia?

— Nu mult. Nu prea mult, spuse Gabrielle, întru câtva distrată, apoi o privi pe Julia şi oftă. Îmi pare rău, îmi provoacă atâtea griji cu pasiunea lui pentru cumnata mea. De aceea m-am gândit... Gabrielle se opri. Ajunse chiar să se încrunte. Apoi adăugă pe neaşteptate: Te-ai gândit vreodată să vizitezi Caraibele?

La o schimbare atât de bruscă a subiectului, Julia chicoti.

— Oh, nu, vai de mine. Pot să fac şi fac incursiuni rapide în Franţa în interes de afaceri, dar nu pot să lipsesc de aici mai mult de câteva zile, din când în când.

— Înţeleg, şi poate că nu a fost... zise Gabrielle şi se opri din nou. Oh, ce naiba, soarta ne-a adus dintr-odată atât de departe. O să las biletul. De fapt, de ce să nu urc să văd dacă e disponibil şi vrea să ia masa aici cu noi?

Julia zâmbi. Era un aranjament mult mai bun, care făcea să nu mai pară atât de evident că-l urmărise.

La recepţie totuşi, fură informate că Jean Paul mânca deja în grădină. Recepţionerul chemă un angajat al hotelului să le conducă la el.

Recepţionerul explică:

— O să aveţi nevoie de călăuzire, fiindcă dincolo de zona amenajată pentru luat masa grădina este aproape un labirint. Unii dintre oaspeţii noştri vor intimitate, aşa că avem câteva mese aşezate în spatele gardului viu. Tânărul domn foloseşte una dintre ele.

După cele câteva mese aşezate la umbra a doi stejari uriaşi din mijlocul grădinii, Julia şi Gabrielle trecură de zona încântătoare în care oaspeţii puteau lua micul dejun, prânzul sau ceaiul, atunci când vremea le-o îngăduia, spre un labirint de garduri vii înalte situat în spatele grădinii.

Julia se străduia din răsputeri să-şi recapete sângele-rece, ca să nu fie atât de evident că era copleşită de

emoţie. Nu reuşi. Avea să-l vadă! Astăzi. Peste câteva clipe.

Dar primi un ajutor nesperat când fu cât pe ce să cadă! Angajatul ridică braţul arătând spre ultimul gard viu, şi Julia vru să-l înconjoare, când un bărbat înalt care venea din partea opusă făcu acelaşi lucru. Fu destul de rapid şi o prinse în braţe, ca să nu se ciocnească de el. Avea un aspect uşor oriental, din pricina părului lung împletit care îi atârna pe umăr. Persoana lui bloca vederea mesei din spate.

El o măsură de sus până jos.

— Ei bine, e clar că nu este vorba despre masa pe care am comandat-o, spuse el cu accent englezesc, apoi îi spuse angajatului: Ai uitat că masa e deja rezervată?

— Ni s-a spus că Jean Paul… începu Julia.

— Aţi nimerit în locul corect, o întrerupse bărbatul apoi, observând-o pe Gabrielle în spatele Juliei, mormăi: Uf… of.

Gabrielle ridică o sprânceană auzindu-i exclamaţia, dar tot ce auzi Julia fu vocea lui Jean Paul, în spatele lui.

— Îngerul meu milostiv de la bal? Ce *plăcere* neaşteptată, *cherie.* Veniţi aici cu mine. Şi, Ohr, fii băiat bun şi du-te să afli ce s-a întâmplat cu mâncarea, da?

Ohr începu să râdă.

— Vreau, dar „îngerul” tău nu e singur.

Julia nu se putu abţine să nu zâmbească auzind cum sublimase Jean Paul cuvântul *plăcere.* Dar când Ohr păşi deoparte şi îl putu vedea pe Jean Paul, zâmbetul ei păli.

— Dumnezeule, ce vi s-a întâmplat? bolborosi ea.

— James Malory mi s-a întâmplat.

— Când? Doar nu în noaptea aceea?

— Ba da, m-a prins în timp ce părăseam balul. Câteva secunde, şi aş fi fost plecat. Apoi clipi, văzând-o pe Gabrielle alături de Julia.

— Dumnezeule, nu te-am avertizat destul? spuse Gabrielle pe un ton abătut când îl văzu. Poate că ar fi

trebuit să-ţi trag eu o bătaie, şi să-l scutesc pe James de efort?

El îi zâmbi prietenei sale cu jumătate de gură.

— Simpatia ta îmi încălzeşte inima, *chirie.*

— Oh, taci din gură! pufni Gabrielle, apoi ridică un deget spre Ohr. Tu vii cu mine, vreau o relatare completă. Juliei îi spuse: Mă întorc într-o clipă.

Julia aproape că nu o auzi. Fu împinsă în faţă de o curiozitate aproape morbidă, în timp ce Jean Paul se ridica şi îi oferea scaunul de lângă el. Era îmbrăcat prea lejer pentru un hotel de rangul acesta, fără jachetă, fără lavalieră sau papion, şi poate de aceea îl aşezaseră la masa aceasta privată. Sau din cauza bandajelor? Când se aplecă uşor, văzu capătul de sus al bandajelor care se părea că îi înfăşurau pieptul, şi vânătăile de deasupra lor. Îl văzu strâmbându-se de durere şi observă cât de ţeapăn se mişca în timp ce se aşeza la loc. Dar biata lui faţă! Trebuie să fi fost o lovitură puternică, fiindcă avea un bandaj gros care îi acoperea rădăcina nasului şi mai mult de jumătate din partea stângă a feţei.

— Cât de grav sunteţi rănit? întrebă ea în timp ce se apropie de el cu câţiva paşi. Refuză scaunul pe care i-l oferise. Nu se putea aşeza lângă el, nu înainte de a se întoarce prietenii lui.

Partea dreaptă a gurii lui se ridică într-un zâmbet obraznic.

— Cu adevărat, nu atât de rău pe cât pare.

— Dar pieptul vă e bandajat, nu-i aşa?

— Doar învineţit. Am crezut că era mult mai rău, dar doctorul m-a asigurat că durerea ar fi fost mult mai mare dacă aş fi avut coastele rupte. Malory a fost destul de atent şi nu m-a lovit de două ori în acelaşi loc.

— Vânătăi care au nevoie să fie bandajate?

— Doar preventiv. Doctorul nu era absolut sigur că nu se ascundea acolo o mică fractură. În plus, chiar dacă nu

pare, pot respira mult mai uşor în felul acesta.

Ea se strâmbă. Ce bătaie soră cu moartea fusese! Dar dacă se gândea la cel care i-o administrase, considera că Jean Paul avusese noroc că scăpase cu viaţă.

— Presupun că şi nasul vi-e rupt? întrebă ea, privind ţintă bandajele de pe faţa lui.

— Un inconvenient minor, replică el ridicând din umeri. Fiindcă a mai fost rupt, acum se rupe destul de uşor. De obicei reuşesc să evit mult mai bine loviturile în faţă.

Spuse asta cu un zâmbet larg, care lăsă să i se vadă câţiva dinţi albi. Nu vorbea ca un om grav rănit, asta era sigur, dar părea că era obişnuit cu bătăile, şi asta o făcu să se întrebe din nou ce ocupaţie avea sau ce distracţii prefera. Un tânăr fluşturatic care frecventa prea multe taverne deochiate? Un boxer, precum cel mai mic dintre fraţii Malory, care făcea exerciţii pe ringurile de box? Ar fi vrut ca Gabrielle să-i fi spus mai multe despre el.

— Nu se poate ca bandajele acelea să fie numai pentru nas, sublinie ea.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, sunteţi infirmieră?

Ea chicoti.

— Nu, sigur că nu.

Ochii lui verzi scânteiară de râs.

— Ei bine, dacă aţi fi fost, nu aş fi avut încredere în doctorii londonezi! Au nişte idei atât de moderne. Acesta a vrut întâi să-mi înfăşoare toată faţa, ca la o mumie. Am refuzat. Apoi a sugerat să îmi lipească bandajele de piele cu lipici din peşte. Nu, mulţumesc! Ea zâmbi auzindu-i gluma. Dar adevărul este, *cherie,* că doctorul a fost peste măsură de preocupat de zgârieturile de pe faţa mea, aşa că a făcut mai mult decât era necesar. Şi nasul meu se va repara, cum a făcut-o şi înainte.

— Deci, fără nicio cicatrice?

— De la zgârieturi? Dar grija dumneavoastră îmi încălzeşte inima. Poate că dacă m-aţi vizita în fiecare zi în

timpul recuperării, m-aş repara perfect. În definitiv, sunteţi îngerul meu milostiv.

Ea roşi. Ştia că nu doar compasiunea o făcuse să pună atât de multe întrebări referitoare la rănile lui, ci nervozitatea cauzată de prezenţa ei acolo. Şi o dezamăgire foarte reală. Sperase că avea să vadă cum arăta Jean Paul. Fusese chiar emoţionată din cauza asta. Dar mulţumită furiei lui James Malory şi unui doctor care făcuse exces de zel, faţa lui era la fel de puţin vizibilă ca atunci când purta masca.

În ciuda bandajelor, nu era greu de observat că era tânăr, aşa cum îşi închipuise ea, şi că avea cam douăzeci şi cinci de ani. Nimic nu îi ascundea fruntea astăzi, aşa că văzu că era înaltă şi netedă, cu sprâncene negre şi dese. Şi cel puţin un obraz era teafăr, şi era lat şi masculin. Gura lui era la fel de fascinantă cum i se păruse în noaptea aceea, suplă, gata să zâmbească şi să curbeze mustaţa aceea subţire într-un unghi voios. Era şi foarte bronzat, ceea ce trăda faptul că îi plăcea viaţa în aer liber la fel de mult ca şi ei.

— Nu vă întrebaţi cum v-am găsit, de vreme ce nu ştiam că Gabrielle vă e prietenă? întrebă ea.

— Nu pun întrebări atunci când primesc un dar, *cherie.* Veniţi, staţi jos şi lăsaţi-mă să mă încălzesc cu frumuseţea dumneavoastră. Bătu din nou cu palma în scaunul de lângă el. Oare îl mutase mai aproape?

Ştia că nu trebuia, dar se trezi aşezându-se cu modestie pe scaun. O căldură neaşteptată o cuprinse văzându-se atât de aproape de el. Probabil că roşise din nou.

Lipsa lui de curiozitate i se păru neobişnuită. Sau poate că era ea prea curioasă, fiindcă voia să ştie totul despre orice mărunţiş – sau trebuia să afle măcar ceva despre el. Dar ea fusese întotdeauna aşa, în studiile ei, în viaţă, în timp ce învăţa secretele conducerii afacerilor de la

tatăl ei.

Şi bărbatul acesta îi stârnise destul de mult curiozitatea.

— Georgina nu ştia că sunteţi francez.

— Nu, nu am vrut ca ea să înţeleagă greşit intenţiile mele, aşa că am vorbit în cea mai bună engleză.

Ea îşi plecă ochii în pământ înainte de a adăuga:

— Nici măcar nu vă ştie numele.

El râse.

— Aş fi distrus dacă i l-aş fi spus şi l-ar fi uitat atât de repede, dar nu-mi amintesc să-l fi menţionat. Gândurile mele devin destul de dezordonate în prezenţa ei – la fel de dezordonate cum sunt şi acum.

Roşeaţa ei deveni fierbinţeală, sau poate că *ea* se înfierbânta. Se temu că îi scăpase un chicotit nervos. Nu era obişnuită cu emoţiile de felul acesta. O depăşeau puţin. Simplul fapt că era singură cu el era atât de necuviincios! Probabil că aşa te simţeai la o întâlnire.

Nu ar fi trebuit să-şi ia ochii de la faţa lui. Vederea bandajelor îi potolea emoţiile şi o ajuta să se concentreze asupra stării lui, care îi stârnea simpatia, nu atracţia. Aşa că îşi ridică încet privirea, dar nu ajunse mai sus de umeri. El se întoarse în scaun ca să o privească direct în faţă, şi părul îi căzu pe umeri. Ce lung era!

Ea arătă cu degetul spre el, râzând:

— Asta e moda franţuzească?

— Motivul pentru care îmi port părul în felul acesta are o istorie lungă, pe care prefer să n-o povestesc. E de ajuns să spun că mă încântă să îl port în felul acesta.

— E aproape la fel de lung ca părul meu! exclamă ea.

— Chiar aşa? Lăsaţi-l liber ca să văd.

Acum tonul lui era înecat de emoţie. Ea simţi fluturaşi în stomac şi pulsul îi deveni mai rapid. Situaţia scăpa de sub control! Îi trecu prin cap că poate el se gândea că venise acolo pentru o întâlnire amoroasă cu el. De ce să nu

se gândească? Ea nu trebuia să fie acolo!

— Ar trebui să plec, spuse ea dintr-odată şi se ridică.

— Nu, nu, nu faceţi asta! Durerea mi-a dispărut în momentul în care aţi apărut.

Ce minciună gogonată, deşi zâmbi auzindu-i complimentele. Apoi el îşi puse palma pe mâna ei, ca s-o facă să rămână, şi ea se gândi doar la atingerea lui.

— Prietena dumneavoastră Gabrielle s-a gândit că aveţi nevoie să fiţi înveselit, spuse ea în cele din urmă, dar e limpede că nu ştia că sunteţi rănit.

— Îşi face prea multe griji din pricina mea.

— Întemeiate?

El zâmbi.

— Fiţi scutul meu, *cherie.* Nu o să ţipe la mine cât timp sunteţi aici.

Ea chicoti.

— Dar am senzaţia că…

Se opri tresărind când el se înclină în scaun şi se apropie foarte mult de ea. Dar apoi auzi bâzâitul albinei aproape de urechea ei şi se îndepărtă instinctiv de ea, atingându-i pieptul cu obrazul. El făcu o mişcare ca să îndepărteze insecta. Dar îi auzi geamătul. Era prea mult efort pentru coastele lui rănite. Însă nu mai auzi albina, o gonise. Ce cavaler desăvârşit era, în ciuda disconfortului pe care trebuise să-l îndure.

— Mulţumesc.

Se lăsă pe spetează şi el făcu la fel. Julia observă imediat că bandajul de pe faţă îi căzuse în timpul efortului.

— Era o pacoste şi, oricum, trebuia să-l scot în după-amiaza asta, spuse el, apoi zâmbi şi se apropie ca să-l vadă mai bine. Doar câteva zgârieturi, corect? Nu arăt prea înspăimântător, nu?

„Nu, doar prea chipeş”, se gândi ea înainte de a-i întâlni privirea, dându-şi seama că era prea aproape de el acum – şi simţi buzele lui atingându-le pe ale ei. Gâfâitul ei

se pierdu în apăsarea care începu imediat, şi fu atât de surprinsă încât de data asta nu se mai gândi să închidă gura. Limba lui se strecură printre buzele ei, explorând cu grijă, uimind-o cu gustul lui, cu răspunsul ei pasionat, imediat. O ţinea lipită de el cu un singur braţ, dar ea nu încercă să scape. Oh, nu. Era chiar acolo unde voia să fie.

Îmbătată de sărut, ridică mâna să-l mângâie. În mod necugetat, atât de necugetat, degetele ei se apropiară prea mult de nasul lui. Îl simţi crispându-se şi se dădu înapoi ca arsă.

— Îmi pare rău!

El îi zâmbi crispat.

— Nu atâta cât îmi pare mie, *cherie.*

Acum îi putea vedea toată faţa. În ciuda vânătăilor de pe ambele părţi ale nasului şi a zgârieturilor de pe obraz, văzu cât de chipeş era, mai chipeş chiar decât îşi imaginase în noaptea balului. Dar trăsăturile lui i se părură familiare. Îl mai întâlnise?

Poate călărea în Hyde Park – nu, ar fi observat un bărbat atât de chipeş pe terenul ei de călărie, nu-i aşa? Dar trebuie să-l fi întâlnit undeva, dacă i se părea atât de cunoscut. Doar că nu-şi putea aminti unde.

Apoi îşi aminti.

Furia o cuprinse încet, izbucnind din locul în care fusese ascunsă, aşteptând să-l vadă pe *el* din nou ca să se trezească iar la viaţă. Chiar şi după toţi anii aceştia o putea provoca încă. Nu putea fi adevărat. Nu putea să apară chiar în momentul în care avocaţii ei îl declaraseră mort şi ieşit din viaţa ei pentru totdeauna!

— *Dieu,* ce s-a întâmplat, *cherie?*

Uşurarea ei fu grozavă când îi auzi accentul francez. Era francez, nu englez. Nu era logodnicul ei. Dar, Dumnezeule mare, fusese înfricoşător să creadă că era, chiar şi un moment. Şi bineînţeles că nu era. Jean Paul semăna doar puţin cu progenitura de cincisprezece ani a lui

Manford, pe care îl văzuse ultima dată acum unsprezece ani, şi nu era pentru prima dată că cineva care semăna la trăsături sau la expresie cu el îi amintea din nou atât de limpede de băiatul acela slăbănog şi arogant.

Cu toate acestea, era încă zguduită. Nu avea idee că o asemenea furie se ascunsese în ea toţi anii aceştia.

Trebui să tragă adânc aer în piept de câteva ori înainte de a fi sigură că vocea îi suna normal.

— Îmi pare rău, o amintire veche şi oribilă s-a trezit dintr-odată la viaţă. Apoi zâmbi ca să treacă peste asta. Tăieturile sunt superficiale, dar nasul are o umflătură vizibilă. O să dispară când se va vindeca?

— Nasul meu e minunat. Umflătura e de la o întâmplare mai veche, când cineva mi l-a rupt, iar eu nu l-am tratat.

— Rupt când aveai doisprezece ani?

Ce făcea? Mai avea încă îndoieli? *Ea* îi rupsese nasul logodnicului ei când avea doisprezece ani şi se bucura foarte mult că o făcuse.

Dar el se încruntă auzindu-i întrebarea, apoi ochii lui verzi scăpărară din pricina aceleiaşi amintiri.

— Dacă îmi spui că eşti Julia *Miller,* îţi rup gâtul blestemat, rosti el mârâind.

Ea sări de pe scaun atât de repede, încât fu cât pe ce să cadă.

— Nemernicule! *Nemernic ce eşti!* Cum ai îndrăznit să vii înapoi, când aproape scăpasem de tine?

— Cum îndrăzneşti *tu* să nu fii căsătorită, pentru ca eu să *pot* veni acasă? Dumnezeule, nu-mi vine să cred că am încercat să te seduc *pe tine!*

Modul în care se cutremură sau pretinse că se cutremură ca să o insulte o făcu să vadă roşu în faţa ochilor. Fu cât pe ce să seră la gâtul lui. Era atât de aproape! Dar îi rămăsese destul instinct de conservare ca să se îndepărteze rapid înainte de a relua conflictul din

punctul în care încercaseră să se omoare unul pe altul.

Capitolul 13

— Ce s-a întâmplat jos? îl întrebă Ohr pe Richard din uşă, întorcându-se în cameră. M-am întors la masă împreună cu Gabby şi am văzut că şi tu şi tânăra lady plecaseră̆ţi. Gabby era încă foarte furioasă după ce m-a făcut cu ou şi cu oţet şi s-a gândit că poate aţi plecat amândoi într-un loc mai intim. Sunt recunoscător că a plecat atât de furioasă, că nu a mai zis nimic.

— Îmi pare rău că te-a făcut cu ou şi cu oţet.

Ohr ridică din umeri.

— Fiindcă promisesem să nu te las să intri în necazuri, o meritaţi. Totuşi, eu am rămas şi mi-am terminat prânzul ca să-ţi ofer puţin timp în caz că reuşeai să o faci pe doamnă să urce aici.

— Dacă te-ai gândit la posibilitatea asta, te-ai înşelat amarnic.

Ohr observă în cele din urmă că Richard îşi strângea hainele în geanta de voiaj.

— Ţi-a trimis Gabby vreun mesaj că plecăm mai repede din cauza asta?

— Nu, dar eu plec. Richard nu ridică ochii când o spuse. Panica pe care o simţea era aidoma cu panica prin care trecuse cu nouă ani în urmă, aşteptând o corabie care să plece din Anglia şi temându-se că zbirii tatălui său aveau să-l găsească şi să-l târască înapoi la Willow Woods, căminul lui din împrejurimile Manchesterului, în Lancashire – şi iadul lui personal.

În noaptea aceea, teama fusese foarte reală, fiindcă ştia că începuseră deja să-l caute. Acum avea ceva mai mult timp. Dacă tatăl lui nu era în Londra, ceea ce ar fi fost

improbabil, fiindcă rareori călătorea atât de departe de casă, era nevoie de o zi sau două pentru ca mesajul să ajungă la el, în funcţie de modul de a călători al mesagerului. Richard nu credea că Julia nu avea să trimită mesajul. Dar dacă pleca din hotelul acesta, putea să controleze încă situaţia.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Ohr în continuare. Tânăra domnişoară voia un inel pe deget, în locul unei frumoase tăvăleli.

— Exact.

— Ei, am glumit. Nu ai stat aici destul timp pentru ca o femeie să insiste să se mărite cu tine.

— Timpul e irelevant dacă femeia a fost logodită cu tine aproape de când s-a născut.

— De fapt, asta ar face timpul mai mult decât relevant, sublinie Ohr. Sună mai degrabă ca o căsătorie aranjată din cultura mea, nu din a ta.

— Poporul meu e pe jumătate strămoşul poporului tău, vorbind acum despre americani, dar oricum l-ai privi e încă arhaic, şi eu nu am scăpat din situaţia asta oribilă acum câţiva ani ca să mă las prins de ea din nou. Drăcia dracului, chiar m-am gândit că s-o fi măritat până acum cu alt individ pe care să-l chinuiască o veşnicie.

— De ce nu te-ai căsătorit cu ea dacă erai obligat? întrebă Ohr precaut.

— Obligat, din cauză că tatăl meu a semnat un contract, prin care eu renunţam la viaţă? Nici pomeneală.

— Totuşi…

— Nu, pentru Dumnezeu, nu încerca să mă faci să mă simt vinovat fiindcă nu am onorat cuvântul tiranicului meu tată, care credea că poate să-mi trăiască viaţa în locul meu. În plus, hai să spunem lucrurilor pe nume, Ohr. Eu şi fata ne urâm reciproc. Dacă i-aş fi cerut să se mărite cu mine, atunci m-aş putea simţi obligat, dar nu am făcut-o. Nu mi-am dorit niciodată vreo parte din ea sau din averea ei

blestemată după care tânjeşte tata.

— Încep să înţeleg.

Richard închise geanta, apoi privi spre Ohr, încuviinţă din cap şi spuse:

— Mă gândeam eu că ai să poţi. Nu orice cultură sădeşte în copii datoria de a-şi cinsti părinţii mai presus decât orice. Ceea ce nu înseamnă că eu nu i-aş onora pe ai mei din dragoste, dacă aş avea măcar un părinte care să merite să fie iubit. *Nu* am. Dar nu o să mă urc pe o corabie până nu îmi rup toate vechile legături cu locul acesta, şi n-o pot face până nu îmi văd fratele pentru ultima oară.

— Fratele despre care ai vorbit acum câţiva ani, când erai atât de beat, că nu te puteai ţine pe picioare?

— Chiar ţi-am pomenit de el? De ce nu mi-ai zis niciodată?

Ohr ridică din umeri.

— Mi-am imaginat că era ceva despre care nu voiai să vorbeşti, din moment ce nu ai făcut-o niciodată – în afară de ocazia aceea în care erai prea beat ca să-ţi aminteşti.

— Eşti uimitor de lipsit de curiozitate, prietene.

— Se numeşte răbdare. Dacă mi-e scris să ştiu, până la urmă voi şti.

Richard chicoti.

— Pierzi mult cu atitudinea asta.

— Vrei să te ajut să-l găseşti pe fratele tău?

Instinctul îl îndemna pe Richard să refuze. De fapt, nu voia ca prietenul lui să afle ce jalnică fusese viaţa lui aici. Dar el nu se putea apropia de Willow Woods. Timpul nu îi schimbase înfăţişarea pe cât de mult sperase. Poate că trupul i se schimbase, dar se părea că faţa lui nu suferise transformări drastice în nouă ani, sau unsprezece, în cazul Juliei. Ea îl recunoscuse sau crezuse că arăta destul de familiar ca să-l prindă cu întrebarea care îl făcuse să-şi dea seama cine era.

Dumnezeule mare, nu se gândise la aşa ceva. Ea nu

mai semăna deloc cu micuţa slăbănoagă sălbatică, care îl chinuise pe când erau copii. Nu putea spune nici măcar ce culoare aveau ochii ei atunci, fiindcă erau îngustaţi de furie. Părul ei era mult mai deschis, aproape alb în copilărie, nu blond-cenuşiu ca acum. De fapt, se făcuse drăguţă! Cine s-ar fi gândit? Dar el ştia ce harpie răutăcioasă se ascundea sub toate astea. Era destul să vezi ce repede se înfuriase în momentul în care ghicise cine era el.

— Ştiu unde să-l găsesc pe Charles sau cel puţin presupun că el şi soţia lui, Candice, locuiesc încă la Willow Woods cu tata, spuse Richard. Nu mă pot apropia eu însumi, altfel risc să fiu târât înapoi în capcană.

— Deci, simţi că ai obligaţii?

— Nu, nici măcar una. Dar, în realitate, ajutorul tău mi-ar fi de folos.

Ohr încuviinţă şi începu să-şi facă şi el bagajele. Nu întrebă de ce se temea Richard să fie găsit de tatăl lui. Discreţia lui era cu adevărat surprinzătoare.

Richard hotărî să-i povestească de bunăvoie câte ceva despre viaţa lui, pentru orice eventualitate.

— E o poveste complicată, Ohr. Poate că eu sunt propriul meu stăpân acum, dar tata nu ia asta în considerare. Foloseşte… mijloace crude… ca să-şi îndeplinească voinţa şi a angajat brute care să i-o pună în practică. E Milton Allen, contele de Manford.

— Asta înseamnă că eşti aristocrat, la fel ca membrii familiei Malory?

— Da, însă eu sunt al doilea fiu. Eu nu moştenesc titlul. Tata nu e sărac, dar nu e nici bogat. Poate trăi confortabil, ca să spun aşa. Dar cum el e un tiran nepăsător, s-a hotărât să-şi vândă fiii la mezat ca să-şi îmbunătăţească situaţia.

— Nu e o practică neobişnuită; mulţi îşi umplu cuferele prin căsătorie.

— De acord, dar în zilele şi în epoca noastră părinţii

iau în considerare preferinţele copiilor lor. Eu şi fratele meu ar fi trebuit să fim lăsaţi să ne alegem propriile soţii, ţinând cont de criteriile tatălui nostru. Dar nu am fost nici măcar consultaţi, ni s-a spus doar cu cine urma să ne căsătorim, şi asta înainte de a împlini măcar vârsta cuvenită.

Charles, care moştenea titlul, a fost folosit ca să ne ridice pe scara socială, şi nu poţi urca mai sus decât căsătorindu-te cu fiica unui duce. E un nivel atât de înalt, încât nu ar fi putut fi atins de fiul unui conte în împrejurări obişnuite. Dar Candice, fata cu care s-a logodit Charles, era atât de neatrăgătoare ca înfăţişare şi fire, încât tatăl ei, ducele de Chelter, nu a putut scăpa de ea după ce a încercat trei sezoane. E o femeie care ţipă întruna. Şi se plânge întruna. Asta a făcut ca toţi pretendenţii ei – şi erau destui care se gândeau să creeze o legătură cu ducele prin căsătoria cu fiica lui – să o ia la fugă în direcţia opusă înainte de a ajunge la altar. Se glumea deja pe seama logodnelor rupte cu ea. Aşa că ducele s-a grăbit să accepte oferta tatălui meu şi l-a luat pe fiul lui mai mare, deşi fata era cu patru ani mai vârstnică. S-au căsătorit cu doi ani înainte de a pleca eu de acasă, şi căsnicia a devenit coşmarul de care ne temeam şi eu, şi Charles.

— Deci, se pare că ai plecat ca să eviţi căsătoria pe care ţi-a aranjat-o tatăl tău. De ce nu a făcut şi el la fel?

— În calitate de întâi născut, avea mult mai multe de pierdut. Şi el nu e atât de rebel cum m-am dovedit a fi eu. Poate că s-a înfuriat şi şi-a blestemat soarta, dar până la urmă a făcut întotdeauna ce i-a spus tata. Vrea să devină conte într-o zi. Dumnezeule, obişnuiam să mă înfurii pe el pentru că ceda întotdeauna. Şi uite unde a ajuns acum din cauza asta: s-a însurat cu o femeie care îi face viaţa iad. L-a făcut să bea, ştii. Nu cred că l-am mai văzut niciodată treaz după ce s-a căsătorit cu ea.

— Ai crezut că acelaşi lucru ţi se va întâmpla şi ţie, nu? ghici Ohr.

— Glumeşti? Ştiam că avea să fie exact aşa. De fapt, mă temeam că aveam să sfârşesc prin a-mi ucide aleasa, dacă nu mă ucidea ea înainte. Ne uram de moarte.

— De ce?

Capitolul 14

Richard trebui să se gândească un moment la întrebarea lui Ohr. Din ziua în care se născuseră, el şi fratele lui nu avuseseră niciodată voie să aleagă singuri, în nicio privinţă. Jucăriile lor, animalele de companie, prietenii, hainele, chiar şi felul în care se tundeau erau hotărâte de conte, nu de ei. Acesta nu era doar strict şi exigent, ci un tiran pe domeniul său şi le impunea o disciplină cu un zel peste măsură. Richard nu-şi amintea să-l fi iubit vreodată. Deci era uşor să spui că logodna aranjată pentru Richard fusese picătura care umpluse paharul, cea mai rea încercare a tatălui său de a controla fiecare aspect din viaţa lui. De aceea o respinsese pe Julia Miller înainte de a o întâlni chiar.

Încercă să-şi amintească acea primă întâlnire, ceea ce nu era uşor. Toate întâlnirile ulterioare, furioase şi violente, îi veniră în minte.

Nici măcar nu ştiuse de ea în primii patru ani de logodnă. Când tatăl lui îl anunţase în cele din urmă, cu o lună înaintea întâlnirii, că urma să îl însoare pentru bani, el îi spusese că nu avea s-o facă. O declaraţie destul de curajoasă pentru un băiat de zece ani, şi fusese pedepsit sever pentru acea insolenţă. Băţul pe care îl folosea tatăl pentru disciplinarea lui şi a fratelui său se rupsese de spinarea lui în ziua aceea, şi urmele nu se vindecaseră complet când îşi întâlnise logodnica. Poate că transferase asupra Juliei ceva din ura pe care o simţea faţă de tatăl lui,

fără să-şi dea măcar seama.

Dar adevărata răzvrătire împotriva situaţiei începuse pe când avea cincisprezece ani, iar el şi neastâmpărata lui logodnică promiseseră să se omoare unul pe altul. Îi spusese tatălui său despre asta şi îi ceruse să anuleze contractul de căsătorie. Milton răsese de el şi îi spusese: „Dacă nu te înţelegi bine cu mucoasa, ignor-o după ce îţi va da unul sau doi moştenitori. E foarte simplu, nu? Este exact ce am făcut eu cu mama ta, odihnească-se în pace, vrăjitoarea”.

Richard nu îşi amintea de mama lui. Murise la un an după ce-l născuse. Dar Charles îi spusese cât de teribile obişnuiau să fie certurile dintre părinţii lor. După cât se părea, nici ei nu putuseră să-şi aleagă partenerul.

Ştiind, prin urmare, că nu avea cum să scape de logodna aceea oribilă, dacă tatăl lui nu o desfăcea, Richard îşi făcuse un plan pentru a obţine acest lucru, pariind pe sume mari, care să ducă la ruinarea contelui. Dar planul nu dăduse roade. Nu fusese deloc uşor să găsească bărbaţi dispuşi să joace cu el la vârsta aceea fragedă, şi când reuşise să găsească până la urmă nişte indivizi dezmăţaţi în faţa cărora să piardă, niciunul dintre ei nu voise să-i ceară tatălui său să-i plătească datoriile, fiindcă tatăl lui era un pair al regatului. Dimpotrivă, se arătară deosebit de politicoşi cu Richard şi fuseseră al naibii de înţelegători, spunându-i că aveau să-l aştepte până va putea plăti. După doi ani înţelese că trebuia să părăsească Anglia. Era singura cale de scăpare.

Dar amintirea acelei zile de demult, în care părinţii Juliei o aduseseră la Willow Wood ca să se întâlnească pentru prima dată, era atât de vagă, încât nu-şi putea aminti decât durerea pe care i-o produsese ea. Era greu de uitat asta. Şi avea doar cinci ani!

Julia se apropiase de el pe aleea largă din spatele conacului uriaş, unde el arunca beţe câinelui ca să le

prindă. Ea nu îşi ridicase privirea ca să se uite la el, aşa că nu-i putea vedea faţa. Doar se prefăcea că era sfioasă, fără îndoială. Codiţele ei albe legate cu panglici roz cădeau pe umerii osoşi. Mica ei bonetă era o îngrămădeală de flori albe şi galbene. Rochia ei roz cu alb era făcută din cel mai fin în de pe piaţă, desigur. „Ce fetiţă drăguţă”, gândea oricine o întâlnea – până vedea ochii micului monstru.

El ştia că părinţii îi supravegheau de pe terasă. Tatăl lui îl chemase ca să-i spună că sosise familia Miller şi era probabil furios din cauză că Richard nu alergase imediat acasă. Aşa că fata fusese trimisă să i se alăture. Era sigur că el se purtase cât se putea de bine, în ciuda resentimentului trezit de întâlnirea cu bogătana cu care era silit să se însoare.

Spusese oare ceva despre asta? Nu-şi putea aminti, dar ea îl uimise când izbucnise pe neaşteptate în plâns. Îşi aminti că se întrebase cum naiba se ajunsese la asta, aşa că probabil nu fusese din cauză că îi spusese ceva. Dar lacrimile fetei nu duraseră mai mult de un minut, apoi se repezise dintr-odată la el cu pumnii în vânt, şi unul din pumnii aceia îl lovise sub coaste, probabil neintenţionat, făcându-l să cadă în genunchi. Asta îl aşează cam la nivelul ei, din nefericire, aşa că îl lovi exact în acelaşi loc, de data sigur cu intenţie, şi aşa începu războiul.

Tatăl ei fusese consternat şi alergase repede să o ia de pe el, dar nu înainte ca ea să umple de sânge buza lui Richard în timp ce el gemea pe pământ. Îi strigase lui Gerald Miller că nu voia să se mărite cu un blestemat de Allen. Mama ei roşise de stânjeneală şi rămăsese fără cuvinte. Gerald se întorsese spre Milton şi spusese: „Poate că nu a fost o idee atât de bună, până la urmă”.

Milton râsese de tatăl îngrijorat şi îl asigură:

— Copiii sunt copii. Ia aminte la vorbele mele, nici nu-şi vor mai aminti de incidentul acesta când vor fi mari. Şi e prea târziu să ne răzgândim. Logodna a fost deja anunţată.

Fiica ta va culege beneficiile chiar şi înainte de nuntă. Din momentul în care a fost semnat contractul, ea a câştigat biletul de intrare în lumea bună. Aşa că încearcă să o înveţi să se poarte înainte de următoarea întâlnire.

Reacţia aceasta era atât de tipică pentru tatăl lui Richard. Gerald Miller nu păruse mulţumit. Nu fusese singura ocazie când tatăl Juliei încercase să-l convingă pe Milton să anuleze contractul. Într-un moment se oferise chiar să-i plătească toată dota promisă ca să-i pună capăt. Dar Milton devenise mai lacom de atunci. Numele lui Miller apărea des în ziare datorită unei noi afaceri, a unei proprietăţi cumpărate sau a altui succes, şi Milton jubila de fiecare dată când citea ceva despre norocul familiei Miller, fiindcă totul urma să fie în curând al lui. Richard sperase un timp ca Gerald Miller avea să anuleze contractul oricum, dar se părea că era oprit de lovitura pe care ar fi primit-o reputaţia lui în afaceri şi de teama de scandal a lui Helene, soţia lui.

Nu se ştie dacă Julia învăţase bunele maniere, fiindcă nu le demonstrase niciodată faţă de Richard. Avea o cicatrice pe ureche, de când încercase să i-o smulgă cu dinţii. Nasul îi fusese desfigurat pe viaţă când ea i-l rupsese şi lui îi fusese ruşine să recunoască, aşa că nu fusese chemat niciun doctor să i-l îndrepte, în timpul acestor vizite, din fericire puţin frecvente, nu se înţeleseseră niciodată. Dar în străfundul minţii lui, întotdeauna, era faptul că trebuia să se însoare cu acest mic monstru şi asta doar fiindcă tatăl lui dorea uriaşa dotă şi accesul la averea lui Miller, care venea odată cu ea. De ce naiba nu încercase să se căsătorească el cu ea, dacă o voia atât de mult în familie?

De fapt, îi pusese tatălui întrebarea asta în una dintre numeroasele ocazii în care încercase să scape de contract.

— Nu fi ridicol, băiete, îl mustrase acesta. Vezi tu, tatăl ei o iubeşte. Nu o s-o lege pe viaţă de un bărbat mai

bătrân decât el.

— Dar o măritã ca să avanseze pe scara socială, aşa că ce mai contează? întrebase Richard.

— Miller e un plebeu ieşit din comun. Nu vrea să avanseze social. E atât de bogat, încât nu îi pasă de titluri sau de oportunităţile care i s-ar deschide dacă ar avea un aristocrat în familie.

— Atunci de ce a fost de acord cu această legătură nepotrivită?

— Se pare că femeile din familia lui gândesc diferit. Dacă nu aş fi aflat, în timpul cercetărilor pe care le-am făcut asupra familiei lor, că una dintre femeile Miller şi-a cumpărat un lord şi s-a căsătorit cu el acum câteva secole, şi alta a făcut acelaşi lucru exact acum două generaţii, probabil că nu aş fi avut de ce să mă leg. Dar am folosit informaţia asta ca piatră de temelie în înţelegere. Când veţi avea moştenitori, cei din clanul Miller vor face parte din aristocraţie, exact cum au încercat să facă înainte, dar au eşuat. Soţia lui Miller, desigur, a fost emoţionată de această logodnă. Totuşi, poate că Gerald nu şi-ar fi logodit fiica la o vârstă atât de fragedă dacă tu nu ai fi semănat cu mama ta şi nu ai fi fost un băiat aşa de frumos, încât fiica lui să fie încântată de tine.

— Nu e deloc încântată de mine, mă dispreţuieşte la fel de mult cum o dispreţuiesc eu!

— Asta nu are nicio importanţă, băiete. Mama ei a fost de acord cu mine că veţi fi o pereche frumoasă, ceea ce a pecetluit înţelegerea.

Acesta era aspectul principal, un contract care avea să facă familia Allen la fel de bogată ca familia Miller, şi din pricina asta Milton nu avea să cedeze, şi cu atât mai puţin pentru simplul motiv că cei doi nu se puteau suporta.

Dar Milton adăugase în ziua aceea:

— Aşa că treci peste antipatia asta ridicolă pe care aţi cultivat-o. E încă un copil. Nu e destul de mare ca să fie

atrasă de tine. Când va creşte, vei vedea că nu va mai fi atât de arţăgoasă.

Dar evident că tatăl lui se înşelase cu prezicerea asta, aşa că era bine că Richard nu se lăsase ademenit de această falsă eventualitate. Julia fusese atrasă de el astăzi, până când realizase cine era şi apoi se transformase în diavoliţa de care îşi amintea atât de bine. Dar chiar dacă tatăl lui ar fi avut dreptate, şi, acum, ca adult, trebuia să admită că ar fi putut s-o scape de antipatia ei, nu avea rost să încerce, pentru că lui nu i-ar fi trebuit. Nu voia să-i ofere ticălosului care îi era tată şi îi făcuse viaţa un iad ceea ce îşi dorea mai mult – mijlocul de a aduce familia Miller împreună cu toată bogăţia lor în sânul familiei Allen.

După ce îi povesti lui Ohr toate astea, Richard termină cu:

— Nimeni nu a fost fericit cu logodna asta, în afară de tata, şi nu el se căsătorea. Dar eu nu am plecat din Anglia numai din cauza ei. Nici măcar nu a fost motivul cel mai însemnat. Am plecat fiindcă voiam să-mi trăiesc singur viaţa, nu să-l las pe tata s-o trăiască în locul meu. Şi îl uram prea mult ca să-l fac fericit cu căsătoria asta.

— O să fac rost de o trăsură, fu tot ce avu de spus Ohr.

Richard aproape izbucni în râs. Era tipic pentru Ohr. Acesta credea cu tărie în soartă. Nu intervenea niciodată în călea ei. Putea face sugestii, putea sublinia lucrurile peste care credea că se trecuse cu vederea şi se oferea să ajute. Dar nu încerca să schimbe hotărârea cuiva, odată luată. Asta ar fi însemnat să forţeze soarta.

— Cred că nişte cai ne-ar scoate mai repede de aici, spuse Richard.

— Eu să merg călare? întrebă Ohr. Glumeşti, nu?

Richard zâmbi.

— Cred că da.

Capitolul 15

Julia plecase direct acasă şi se încuiase în camera ei. Se gândise să o caute pe Carol. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească. Dar era într-o asemenea stare, că se temea că s-ar fi luat la ceartă cu oricine. Nu voia cu adevărat ca prietena ei sau oricine altcineva, inclusiv servitorii, să o vadă în starea aceea.

Era mai mult decât supărată. Agitată, furioasă şi simţind o frică puternică, nu putea nici măcar să stea jos; tremura de emoţie. Cel mai rău coşmar al ei se întorsese, acum când era atât de aproape de a rupe lanţul pe care teribilul lui tată i-l înfăşurase în jurul gâtului pe când era doar un copil.

Dar nu visase. Îl văzuse cu ochii ei, auzise observaţiile lui neplăcute, simţise furia care o copleşea în prezenţa lui, aşa cum se întâmplase întotdeauna. Trecuseră unsprezece ani de când îl văzuse ultima dată, şi el nu se schimbase deloc, în afară de înfăţişare. Dovada era primul lucru pe care îl spusese când o recunoscuse. Să-i rupă gâtul? Şi nu glumise! Odinioară, pe când era copil, o ţinuse deasupra unui balcon de la etajul doi, doar ca să o îngrozească.

Dar ea se schimbase. Nu se mai ofensa atât de uşor. Nu mai lăsa furia să-i conducă acţiunile. Nu mai lăsa pe cineva să o supere atât de mult, încât să vrea să-l rănească, aşa cum dorise întotdeauna să-l rănească pe el. Depăşise tipul acela de purtare impulsivă. Uite cum se comportase azi. Nu încercase să-i scoată ochii. În loc de asta, fugise de el. Un lucru inteligent!

Dar furia ei nu se risipea. Se înapoiase ca să îndeplinească contractul acela oribil? Sau nu părăsise niciodată Anglia? Faptul că se îndrăgostise de Georgina Malory anul trecut însemna că fusese aici, şi Londra era, cu

siguranţă, un oraş destul de mare ca să te poţi face nevăzut. Fusese în oraş toţi anii aceştia, râzând de ea fiindcă era blocată de logodna lor, iar el nu voia să se însoare cu ea?

Asta ar fi fost tipic pentru el, derbedeu vrednic de dispreţ ce era! Dar ea putea trăi cu asta. Atâta timp cât tatăl lui nu afla despre prezenţa lui şi nu îi ţâra pe amândoi la altar. Ea cu siguranţă că nu avea să-i spună contelui că fiul său se întorsese în Anglia. Avea să continue procedurile pentru declararea morţii lui Richard. Gabrielle Anderson ştia că el trăia, dar Julia nu era sigură dacă Gabrielle ştia cine era el în realitate sau îl cunoştea doar ca Jean Paul, aşa cum îl numise. Dar Gabrielle era doar în vizită şi avea să plece în curând, oricum. Şi cei din familia Malory, care s-ar fi putut să-l cunoască din vedere, nu îl cunoşteau nici ei pe nume! Aşa că putea continua cu demersul ei. Trebuia doar să se asigure că acel oribil contract urma să fie invalidat.

Oare avea să-i meargă? Câtă vreme nimeni altcineva nu ştia de existenţa lui, de ce nu? Şi după invalidarea contractului, Richard nu ar fi trebuit să se mai ascundă. De fapt, ar fi trebuit să facă o înţelegere cu el, ca să fie sigură că avea să se întâmple exact aşa – nu, Dumnezeule mare, la ce se gândea? Din câte ştia despre el, şi-ar fi făcut cunoscută prezenţa în Anglia doar ca să-i zădărnicească planul, apoi ar fi dispărut iarăşi. Ar fi fost obligată să aştepte alţi zece ani înainte de a putea încerca din nou!

Dar fie că fusese în Anglia toţi anii aceştia, fie că era doar în vizită, aşa cum menţionase, era limpede că nu intenţiona deloc să se însoare cu ea. Nu fusese acasă. Contele i-ar fi dat de ştire imediat dacă ar fi fost. Dimpotrivă, Richard se dusese la un bal în Londra ca să viseze la dragostea lui! Şi chiar dacă era îndrăgostit de altcineva, recunoscuse că încercase să o seducă! Era atât de tipic pentru craii aceştia aristocraţi să se lase conduşi de instinctele carnale. De ce să fie surprinsă că Richard

ajunsese unul dintre ei?

Cum se putuse simţi atrasă de el? Când se gândea că îl găsise încântător, chiar pentru o clipă, se simţi dezgustată de ea însăşi! Asta o făcea să pară o fată bătrână jalnică şi disperată! Farmecul lui era probabil la fel de fals ca el, cu încercarea lui de a se da francez. Cum de ajunsese să-l considere chipeş azi, când farmecul lui era atât de superficial? Nimic din sufletul lui nu era frumos. Era meschin, demn de dispreţ. Era un snob de tipul cel mai josnic, felul de om care nu-şi poate ţine gura închisă şi vorbeşte mereu despre presupusa lui superioritate. Se uitase întotdeauna de sus la ea, gândise că nu era destul de bună pentru el, şi i-o spusese. Cerule, amintirile se întorceau cu alai! Crezuse că le lăsase în urmă, că nu avea să se mai gândească niciodată la zilele acelea.

Dar Richard Allen nu fusese atunci acolo ca să i le reamintească.

Capitolul 16

— Cred că eşti emoţionată, îi spusese Helen Miller fiicei ei. Este un băiat atât de fin şi de chipeş. Şi un lord! Vei fi o lady, ca mătuşa ta Addie!

Mama Juliei era sigur emoţionată din cauza asta. De puţine ori se arăta hotărâtă în vreo privinţă, dar logodna aceasta fusese excepţia, fiindcă fusese în favoarea ei de la început. Julia era şi ea emoţionată, în principal fiindcă emoţia mamei era molipsitoare. Atâta timp cât se mulţumiseră să vorbească despre asta, Julia fusese încântată. Fiul contelui părea un băiat minunat. Dar căsătoria era atât de departe. La drept vorbind, ar fi preferat să aibă o nouă păpuşă, nu un soţ.

Nu ştiuse nimic despre băiatul minunat cu care era

logoditã. De fapt, tatãl lui trimisese rapoarte despre progresele lui Richard, şi Gerald i le împãrtãşise. Lordul Richard se descurca bine la şcoalã.

Lordul Richard avea un nou câine. Voia şi ea unul. Lordul Richard prinsese un peşte uriaş în iazul sãu. Pe ea de ce nu o ducea nimeni la pescuit? Pãrinţii ei doriserã sã se simtã de parcã l-ar fi cunoscut pe Richard înainte de a-l întâlni. Se pãrea cã reuşiserã.

Dar întâlnirea cu el era atât de îndepãrtatã, cã nu se gândise niciodatã la ea în realitate. Apoi sosise ziua, curând dupã a cincea aniversare, şi reacţia ei nu fusese deloc cea aşteptatã. Pe drumul acela lung spre Willow Woods, domeniul contelui de Manford de lângã Manchester, ea se agitase atât de tare cã fãcuse urticarie şi pielea de pe faţã i se înroşise foarte tare. Mama ei plânsese când observase. Gerald rãsese de amândouã, spunând cã erau prostuţe. Julia nu putea nici mãcar sã spunã de ce era atât de agitatã. Fiindcã voia ca Richard s-o placã şi se temea cã nu avea sã fie aşa? Fiindcã nu i se pãruse niciodatã real, pânã atunci?

Julia trebuise aproape sã fie târâtã în conacul acela mare de la ţarã. Apoi fusese uluitã de mãrimea lui, în timp ce erau conduşi printr-o mulţime de camere în drum spre conte şi ea trãgea cu ochiul. Casa ei era mare, dar nu ca asta. Fiecare cameră de aici era uriaşã, şi întreaga casã era enormã, pe lãţime şi pe înãlţime. Toate se potriveau atât de bine, picturi vechi de secole, candelabre uriaşe de cristal, tapiserii care acopereau discret pereţii. Nimic nu era ţipãtor sau fastuos, ca stilul francez la modã pe care îl prefera mama ei.

Îl mai întâlnise pe conte, dar îşi amintea doar vag vizita lui înainte de a patra aniversare, pentru a vedea cum crescuse, fiindcã nu o vãzuse de când era bebeluş. Nu îl adusese şi pe fiul lui. Bãiatul nu era nici acum în conac. Era afarã, cu câinele lui. Se simţi atât de uşuratã! Aproape cã

plânsese.

— Du-te şi fă cunoştinţă, Julie, o îndemnase Helene. O să vă înţelegeţi de minune. Ştiu că aşa va fi!

Tatăl ei se ridicase să o însoţească, dar Helene îi pusese o mână pe braţ.

— Vor fi mai relaxaţi dacă nu se simt constrânşi de prezenţa noastră, spusese Helene, de parcă Julia nu ar fi putut s-o audă.

Mama ei vorbea adesea despre ea în prezenţa ei, de parcă nu ar fi avut urechi. Lasă ca această primă întâlnire să decurgă firesc.

Julia coborâse în grădină târându-şi picioarele de parcă ar fi avut o tonă. Ce se presupunea că trebuia să-i spună băiatului? Putea să vorbească despre câinele lui şi să menţioneze că ea avea trei. Unul nu îi ajunsese. Putea să-i spună despre poneiul pe care îl primise de curând şi despre lecţiile de călărie care urmau să înceapă în vara aceea. Sau putea să-i ceară s-o înveţe să pescuiască! Tatăl ei îi spusese că avea s-o înveţe el în curând, deşi mama ei se plânsese că nu era ceva potrivit pentru o fată. Dar lacul era chiar acolo, pe proprietate, în spatele băiatului, un lac mare, şi ea ştia că el cunoştea totul despre pescuit.

El nu o observase, dar când ea se apropie observă cât de mare era, de două ori mai înalt decât ea! Nu se aşteptase la asta. Nu cunoştea pe altcineva care să aibă zece ani. Cu părul lui negru tuns scurt şi jacheta elegant croită, părea un adult în miniatură, în timp ce ea era îmbrăcată cu o rochiţă copilărească, fără formă. Era la fel de chipeş cum i se spusese, perfect în orice privinţă, deşi poate puţin cam slab. Dar asta nu conta. Şi ea era slabă.

Paşii ei încetiniseră, fascinată de această primă întâlnire cu logodnicul ei. Când el o observase în cele din urmă, ea îşi coborâse imediat privirea. Nu se mai uita pe unde călca, aşa că ar fi putut foarte bine să ajungă în lac. Se simţise din nou agitată, aşa că putuse aproape să simtă

cum erupţia de pe obraji se intensifica. Dar continuase să meargă, cu capul plecat, până ajunsese lângă el şi îi văzuse picioarele pe sub marginea bonetei.

— Deci, tu eşti portofelul gras cu care trebuie să mă însor? îi spusese el.

Ea îşi ridicase privirea spre el, neînţelegând la ce se referea. Ea nu era grasă.

— Ce păcat, adăugase el pe un ton urâcios, zgâindu-se la obrajii ei. Ai fi putut să fii măcar drăguţă. Asta ar fi făcut logodna puţin mai tolerabilă.

Ea nu înţelegea încă snobismul sau condescendenţa, dar înţelese că el nu o plăcea. Fusese atât de agitată din cauza acelei prime întâlniri, îngrozită de-a binelea de fapt, şi acum simţămintele ei erau atât de rănite, că o podidiră lacrimile. Apoi, moartă de ruşine fiindcă plânsese, fu copleşită de furie, o furie pe care n-o mai încercase niciodată, şi alergase spre el, lovindu-l cu pumnii.

Părinţii ei trebuiseră să o despartă de el cu forţa. Şi ei erau supăraţi. Îşi aminti că tatăl ei spusese că era posibil să nu fi făcut un lucru atât de minunat pentru ea, la urma urmei, aranjându-i căsătoria cu fiul unui conte. Dar tatăl lui Richard se mulţumise să râdă de incident, asigurându-i părinţii că aşa erau toţi copiii de vârsta lor. Julia nu reuşise să se potolească până nu se văzuse în trăsură, în drum spre casă.

Helene nu mai ştia cum să se descurce cu izbucnirile furioase ale fiicei ei, şi urmară destule – de fiecare dată când ea sau Gerald sugerau altă vizită la Willow Woods. Helene era foarte îngrijorată, gândindu-se că Julia avea să ruineze poziţia socială a familiei lor, insultând un nobil. Gerald îi spusese apăsat să înceteze, fiindcă logodna aceasta era un dezastru şi el nu ar fi fost niciodată de acord, dacă ea nu i-ar fi ridicat atâta în slăvi pe blestemaţii de nobili. Helene fusese întotdeauna nehotărâtă, dar după asta nu mai fusese în stare să ia nicio decizie, toată viaţa

ei.

Julia trebuise să se întâlnească din nou cu Richard Allen, dar nu înainte de trecerea unui an întreg. Acesta fu timpul de care avu nevoie ca să nu mai izbucnească în lacrimi şi să nu înceapă să ţipe la menţionarea unei posibile vizite. Nu era destul de mare că să înţeleagă de ce eşuase prima lor întâlnire, dar bănuise că nervozitatea lor reciprocă fusese de vină. Reuşise de asemenea să înţeleagă ce însemna să fii snob şi realizase că el exact aşa era, un snob, deşi spera că avea să fie în stare să-l ierte şi s-o ia de la capăt, îşi imagină cam o mie de asemenea întâlniri, în care el îşi cerea iertare şi era minunat, aşa cum trebuia să fie.

Niciunul dintre scenarii nu se adeveri, fiindcă primele lui cuvinte fură:

— Dacă mă loveşti din nou, te lovesc şi eu.

Înainte de a-i spune asta, petrecură aproape o oră în camera în care se aflau părinţii lor şi Charles, fratele lui. Adulţii se temeau să-i lase singuri din nou. Aproape printr-un acord tacit, Julia şi Richard se purtară cât se putea de bine. Fusese uşor, atâta timp cât nu trebuiseră să-şi vorbească. Julia făcu un pas înainte, prefăcându-se că Richard nu era acolo şi vorbind în schimb cu Charles.

Fiindcă nu văzură niciun semn de violenţă, părinţii începură să se relaxeze. Bărbaţii ieşiră să joace biliard. Lăsată singură cu cei doi băieţi şi incontrolabila ei fiică, Helene avu un atac de panică şi ieşi, scuzându-se.

În momentul în care ea părăsi camera, Charles, care era cu trei ani mai mare decât Richard, oftă plictisit şi spuse că avea lucruri mai bune de făcut. Dintr-odată, cei doi logodnici se treziră singuri, privindu-se bănuitori, iar Richard o avertiză în legătură cu loviturile.

— Ai lovi o fată? întrebă ea.

— Tu nu eşti o fată, eşti un mic monstru. Am luat bătaie fiindcă *tu* m-ai atacat. Tata nu a crezut că nu eu te-

am provocat.

— Tu ai început, şi mă bucur că te-am bătut, răspunse ea, şi buzele începură să-i tremure.

— Vrăjitoare mică, ştii măcar cum e să fii bătut? rânji el. Nu ştii, nu-i aşa? Ei bine, doare al naibii de tare!

Fiindcă el urla la ea, ea nu putu să-şi stăpânească lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. Oh, Dumnezeule, se purta din nou ca un bebeluş plângăcios în prezenţa lui! Nu aveau să se placă niciodată, dar erau legaţi unul de celălalt!

Ea prinse degetul pe care Richard îl agita furios în faţă şi îl muşcă cât putu de tare. El fusese furios, dar nu o muşcă, nici nu o lovi. O luă de codiţe şi o târî afară din casă, direct spre lacul care se afla în spatele conacului Willow Woods! Apoi o aruncă în apă de pe micul ponton de care erau legate bărcile! Ea nu ştia să înoate, aşa că agită braţele înspăimântată, în timp ce încerca să ţipe. El se înfurie mai tare, silit să intre în apa rece şi să o scoată la mal. Fiindcă amândoi erau uzi până la piele, nu avură cum să nu le spună părinţilor ce se întâmplase. Părinţii ei o duseră direct acasă. Ea speră că Richard avea să capete altă bătaie.

Timpul trecu. Prietenia cu Carol, vecina ei, progresă, până deveniră cele mai bune prietene. Ea nu se gândea niciodată la Richard când era cu Carol, şi deveniră nedespărţite. Ştia că tatăl ei încercase din nou să o scape de logodna aceea oribilă. Îi auzise pe părinţii ei discutând despre asta şi despre cât de amărât era Gerald fiindcă tatăl lui, contele, nu avea de gând să-i elibereze de promisiune. Mama ei era încă în favoarea căsătoriei şi îi amintea tatălui ei că, mai devreme sau mai târziu, copiii urmau să depăşească animozitatea iniţială. Îl implora să le ofere timp şi să nu facă nimic precipitat, şi în final el recunoscu că nu era nevoie să pornească o mare bătălie împotriva contelui, într-o problemă care se putea remedia mai târziu.

Când împlini şapte ani, Julia se înălţă, dar era încă subţire. Era de asemenea atât de sigură că putea trata cu ofensivul ei logodnic fără să se lase copleşită de emoţii, încât sugeră altă vizită. Mama ei fusese încântată. Aştepta încă lucruri măreţe de la această unire.

De data aceasta urmau să petreacă tot sfârşitul de săptămână la Willow Woods. Copiii nu aveau să fie lăsaţi singuri niciun moment.

Vizita începu destul de plăcut. Charles jucă o partidă de şah cu ea. Ea îl plăcea. Era la fel de chipeş ca şi fratele lui, dar mult mai mare, deşi nu era încă adult. Era sigură că o lăsase să câştige, dar asta o binedispuse oricum. Apoi Richard îi luă locul, aşezându-se la măsuţă în faţa ei. Nu fuseseră niciodată atât de aproape unul de altul fără să intervină vreo violentă.

— Prietenii mei îmi spun Julie, îi şopti ea sfioasă logodnicului ei, în timp ce prima partidă de şah progresa. Nu are atât de multe silabe ca Julia.

— Nu, tot sunt prea multe pentru limba mea, răspunse el fără să se uite la ea. Îmi place mai mult Jewels. Rich şi Jewels[2], facem un cuplu bogat! Te-ai prins?

Din nefericire, se prinsese.

— Nu-mi place.

— Nu îţi ceream permisiunea. În plus, e al naibii de nimerit, Rich şi Jewels. Doar la asta suntem buni, nu? Să umplem de bogăţii cuferele tatălui meu.

— Am spus că nu-mi place, sâsâi ea.

— Păcat, Jewels.

De atunci îi spusese mereu aşa şi de fiecare dată o făcuse să vadă roşu de furie, aşa cum văzuse şi atunci. Se ridică dintr-odată de la masă şi ieşi pe terasă ca să numere până la o sută. Dădaca ei o învăţase trucul acesta, şi

---

2 Joc de cuvinte intraductibil: Jewels, care se pronunţă la fel ca Jules, o prescurtare de la Julia, înseamnă bijuterii, iar Rich, o prescurtare de la Richard, înseamnă bogat, (n.tr.)

funcţiona! Exact cum ar fi făcut o lady matură! Nu îl lovise cu piciorul pe sub masă. Nu îi răsturnase piesele de şah în poală. Nici măcar nu i le aruncase în cap, ceea ce l-ar fi durut destul de tare, fiindcă erau făcute din metal greu, vopsit. În schimb, ieşise din cameră. Când se întorsese, nu crezuse că o să-l găsească tot la măsuţa de joc, aşteptând-o.

Băţoasă, i se alătură. El câştigă repede partida. Ea îi ceru să înceapă alta. Se gândea că avea s-o refuze, dar n-o făcuse. Îşi dorea s-o fi refuzat. O bătuse de fiecare dată, zâmbind superior. Ea refuzase să se dea bătută şi insistase să joace altă partidă, şi alta, până la ora cinei.

Reuşiră să treacă peste ziua aceea fără să se încaiere. Ea se abţinuse şi îi ignorase insultele. Era destul de matură ca să ştie cum să se poarte cu el acum şi era foarte mândră de ea!

După masă plecase direct la culcare şi, bucuroasă de succesul repurtat, reuşise să adoarmă imediat. Ceea ce fusese o catastrofă, fiindcă se trezi prea devreme a doua zi, înaintea adulţilor, în timp ce stătea singură în salon, intrase Richard.

Când o văzu, păru gata să iasă din cameră. Ar fi trebuit să tacă din gură şi să-l lase să plece. Dar se gândi că putea supravieţui unei alte zile în care să-şi controleze temperamentul, chiar dacă el ar fi provocat-o.

— Jucăm şah din nou astăzi? întrebă ea. Încă nu am câştigat.

— Nici nu o să câştigi, fiindcă nu ai habar cum să joci. Eşti încă un copilaş, nu-i aşa, Jewels? Nu poţi să te descurci nici măcar la un joc simplu, ca şahul.

Ea îşi dădu seama că el nici măcar nu încerca să se înţeleagă cu ea. Ziua de ieri nu conta, fiindcă fuseseră sub ochii atenţi ai părinţilor.

— Te urăsc! ţipă ea.

El râse cu amărăciune.

— Eşti prea tânără ca să ştii măcar ce înseamnă, mucoasă proastă. Dar eu ştiu prea bine.

Ea îi aruncă farfuria în cap. Nu îl nimeri, bineînţeles. Farfuria, care era prea mare şi prea grea ca să se apropie măcar de el împinsă de puterile ei slabe, căzu pe duşumea. Dar el o privi cu ochii întredeschişi. Intenţia ei fusese clară. Începu să înconjoare masa ca să pună mâna pe ea. Ea ţipă şi o luă la fugă spre uşă. Nu se opri până nu ajunse înapoi sus, în siguranţa dormitorului ei.

Dar el o urmări! Năvăli înăuntru înainte ca ea să se gândească măcar să încuie uşa, şi în câteva secunde o târî până în balconaş şi o împinse spre grilaj. Ea crezu că voia să o omoare! Era prea îngrozită ca să ţipe. El o luă de picioare şi o ţinu cu capul în jos, peste balustradă.

Nu cunoscuse niciodată furia înainte de a-l întâlni pe Richard Allen. Dar nu experimentase nici asta. Teamă pură. În timp ce el o ţinea peste balustradă, ea era paralizată de spaimă. El nu avea putere ca s-o ţină aşa! Fusese sigură că urma să moară!

Când o trase înapoi sus, în cele din urmă, el râse înainte ca picioarele ei să ajungă pe balcon.

— Eşti tot atât de scheletică precum bănuiam!

Rochia ei largă coborâse înapoi acum, dar când o lăsase cu capul în jos, rochia îi acoperise faţa, dezvelindu-i picioarele goale şi lenjeria intimă. Dar chiar în secunda în care simţi sub picioare balconul solid, toată teroarea la care o supusese el se transformă pe loc în cea mai teribilă furie pe care o trăise vreodată. Nu mai ştia cum îi rupsese nasul. Cu pumnul? Cu o lovitură sigură cu dosul palmei? Dar dintr-odată el se dădu înapoi în camera ei, ţinându-şi nasul cu mâna. Ieşi în fugă din încăpere, dar nu înainte ca ea să vadă sângele şiroind.

Rămase pe balcon gâfâind şi suspinând întretăiat, acum că era singură şi în siguranţă. Îl văzu pe Richard alergând peste peluză şi dispărând în pădurea din spatele

casei.

Nu voise să-i spargă nasul, fusese o simplă întâmplare, dar se bucura nespus, după ce îi făcuse el. Măcar scăpase de el. Alergase spre pădure cu nasul sângerând ca un cățel rănit sau poate doar bosumflat. Dar ea nu mai așteptă să vadă dacă se întorcea. De cum se treziră părinții ei, îi convinse să o ducă acasă. Nu le povesti ce se întâmplase. Își închipui că nici Richard n-o făcuse.

Refuză categoric să meargă din nou la Willow Woods și de data asta se ținu tare. După șase luni, veni Richard să o viziteze la Londra. Era prea devreme. Oroarea ultimei vizite nu pălise încă. Nu avea să mai vorbească cu el, nici să încerce să se împrietenească. Acum îl disprețuia cu toată ființa.

Cu toate acestea, el continuă să o viziteze la Londra. Își aduse chiar și câinele cu el, și folosi animalul ca pe o scuză pentru a petrece mai mult timp în parc, în loc s-o viziteze pe ea. Ceea ce era un lucru bun, deoarece, cu fiecare vizită, animozitatea dintre ei creștea tot mai mult.

Ea îl ataca oricând erau singuri, imediat, cu răutate. Din cauza lui, acum se temea de înălțime. Dar el avea avantajul că era mai puternic, așa că atacurile nu o duceau nicăieri: el se mulțumea să râdă și să o țină la distanță, ceea ce o înfuria și mai tare. Astfel că, atunci când reușea să se apropie suficient, îl ataca rapid și brutal. Da, brutal, și nu îi era nici măcar rușine. O merita!

Îl mușcase de picior până îi dăduse sângele și se bucură că o făcuse. În schimb, el o încuiase în podul casei ei o zi întreagă! Nimeni nu o auzise țipând, ca să-i deschidă. El așteptase ca servitoarele să termine de făcut curățenie sus, ca să n-o audă. Când o eliberase în cele din urmă, avusese tupeul să spună că se dusese în parc, fusese distras de câine și uitase de ea, pur și simplu.

Nu-și mai amintea cum o provocase la vizita care se dovedise a fi ultima, dar, în loc să o țină la distanță, se

înfuriase atât de rău, că o pusese pe umăr şi plecase cu ea. Ea nu ştia unde o ducea, dar amintindu-şi cum stătuse încuiată în pod toată ziua, se întorsese şi îl muşcase de ureche. Din cauza forţei lui, muşcatul părea singurul fel în care îl putea răni, şi ea voia să-l rănească! El o lăsase să cadă.

— M-ai făcut să sângerez din nou şi jur că te omor! strigase el.

În timpul căderii, îşi scrântise glezna. Dar era atât de furioasă, că nu simţise durerea.

— Nu dacă te omor eu înainte! Şi o s-o fac dacă te mai văd. Să vezi dacă nu!

În ziua aceea ea avea zece ani, iar el cincisprezece. Doi ani mai târziu, mama ei îi spusese că el plecase din Anglia. Cât se bucurase! Până aflase că tatăl lui, contele, nu voia să desfacă acel contract de căsătorie. Credea că Richard se va întoarce. Ea avea doar doisprezece ani pe atunci şi mai avea mult până să ajungă la vârsta măritişului. Dar chiar şi când împlini optsprezece ani, contele nu vru să renunţe la contract. Probabil din cauză că era încă furios fiindcă nu reuşise să obţină tutela Juliei, după accidentul tatălui ei. Din fericire, cum el nu reuşise să-l facă pe mire să apară, avocaţii ei îi zădărniciseră intenţiile.

Amintirile Juliei despre Richard erau oribile. Le ţinuse atâta timp încuiate într-un sertar din fundul minţii, încât nu era de mirare că nu-l recunoscuse imediat. Dar amintirile acelea erau foarte proaspete acum, şi îşi dădu seama că fiecare întâlnire a lor se sfârşise cu o bătaie.

Părinţii lor nu ar fi trebuit să le facă cunoştinţă când erau atât de tineri. Dacă ar mai fi aşteptat câţiva ani, Richard ar fi fost mai matur, nu atât de obraznic şi snob. După câţiva ani, ea ar fi reuşit să se abţină şi nu ar fi reacţionat cu atâta furie la grosolănia lui. Era o mare nenorocire că antipatia lor fusese atât de adâncă, încât mai dăinuia încă după atâţia ani! Dacă s-ar fi întâlnit în

împrejurări diferite, ar fi fost un cuplu perfect, ca Harry şi Carol, şi nu cea mai proastă pereche posibilă.

Capitolul 17

Raţiunea se întorsese, şi tocmai la timp, îşi spuse Julia, fiindcă mai rămăseseră câteva ore până la apusul soarelui. Nu că noaptea ar fi oprit-o, acum că avea în minte un plan de acţiune.

Avusese pur şi simplu nevoie să-şi aducă aminte că era o femeie de afaceri. Ştia cum să facă înţelegeri. De cinci ani prelua afaceri noi şi îşi dirija avocaţii în negocierea contractelor. Bineînţeles că aceste contracte se refereau doar la bunurile oamenilor, nu la aspecte intime din viaţa lor, dar un contract era un contract, şi avea să semneze imul nou cu Richard Allen.

După ce se calmase, realizase că era o idee strălucită să trateze direct cu Richard, în loc să-şi lase viitorul pe seama împrejurărilor. El urma să fie de acord, ştia că va fi. Planul la care se gândise avea să întrerupă toate legăturile dintre ei, şi asta îşi doreau amândoi. Trebuia doar să-i suporte prezenţa un timp scurt, destul cât să-i propună să mai stea ascuns câteva săptămâni, până i se declara oficial moartea, apoi putea să-şi facă apariţia sau nu, oricum nu mai trebuia să-şi facă griji şi să se ascundă ca să evite căsătoria cu ea.

Aşa că se întoarse la hotelul Coulson şi se trezi din nou apropiindu-se de recepţie. De data aceasta păşi hotărâtă, fiindcă putea pune capăt dominaţiei pe care el o exercita asupra existenţei ei. Dar când ceru să fie chemat în foaier, funcţionarul îi spuse:

— Au plecat, doamnă. Niciunul din domni nu mai este oaspete aici.

Julia nu intră în panică; de fapt, se simţi uşurată, concluzionând că Richard nu pierduse timpul şi plecase din Anglia, probabil fiindcă dăduse peste ea. Dispariţia lui era preferabilă unui tratat cu el. Dar ca să fie sigură că părăsise ţara, îi spuse vizitiului să o ducă la casa lui Boyd Anderson, unde spera să o găsească pe Gabrielle. Nu avu noroc nici acolo. Majordomul o informă că cei mai mulţi dintre Andersoni se aflau din nou acasă la Georgina. Aşa că se opri acolo, în drum spre casă. Cum îl cunoştea bine pe Artie, bătrânul lup de mare bombănitor şi scorţos care deschise uşa şi unul din cei doi majordomi neobişnuiţi ai lui James Malory, îl rugă să-i spună lui Gabrielle să iasă ca să schimbe câteva cuvinte, în loc să intre ea înăuntru.

Ceea ce acesta făcu, şi de abia atunci fu cuprinsă de panică. Nu, îi spuse Gabrielle, Jean Paul nu ar pleca din ţară fără să-i spună. Nu, nu îl văzuse de ieri, de când fuseseră amândouă la hotelul lui, nici nu avusese ocazia să vorbească cu el de atunci, aşa că nu avea habar de ce schimbase hotelul împreună cu Ohr, după ce plătiseră deja. Julia îi mulţumi lui Gabrielle şi ieşi în grabă, lăsând-o probabil pe aceasta destul de uimită. Dar Julia era sigură că Richard nu schimbase hotelul doar ca să nu poată fi contactat de ea. Îi trecu prin cap ideea excentrică că el se afla în drum spre casă, ca să-şi viziteze fratele înainte de a pleca din Anglia, şi fu îngrozită când se gândi că tatăl lui avea să afle.

Dar putea încă să-l oprească înainte de a ajunge la Willow Woods şi a ruina vieţile amândurora mai rău decât erau deja. Dacă îl putea găsi.

Vru să plece din oraş aproape imediat, dar avu încă destulă prezenţă de spirit ca să ştie că nu putea umbla haihui pe drumuri de ţară în puterea nopţii. La cât era de rănit, Richard nu putea călători la fel de repede ca ea. Aşa că îi trimise vărului Raymond un mesaj în care îi spuse că avea nevoie de el ca escortă pentru o excursie rapidă la

ţară.

Plecară a doua zi în zori, călătorind în cel mai rapid mod posibil, călare adică, şi acesta era motivul pentru care nu luase un lacheu. Cel puţin Raymond era la fel de bun călăreţ ca şi ea. Călătoria de o zi şi jumătate se reduse la jumătate, fiindcă se opriră de cinci ori şi închiriară cai odihniţi, ca să poată continua la galop. Nu galopase niciodată pe distanţe atât de lungi. Raymond se plânse tot drumul. La fel se întâmplă şi cu şezutul ei, amorţit când se apropiară de destinaţie.

Panica ei nu se risipise. Sperase să-l întâlnească pe Richard pe drum, deşi nu era o speranţă realistă fiindcă depăşiseră multe trăsuri şi trecuseră prin numeroase oraşe şi sate, şi el ar fi putut fi într-un han în oricare din ele. Nu-şi putea permite să piardă timpul căutându-l pe drum. Dar cu pasul lor rapid era măcar destul dă sigură că i-o luase înainte şi acum trebuia doar să oprească destul de aproape de Willow Wood, după-amiaza târziu, ca să fie sigură. Cu puţin noroc, nu trebuia să stea de vorbă cu contele de Manford. Putea să aştepte pur şi simplu pe aleea spre casa lui şi să-l oprească pe Richard înainte de a trece mai departe, chiar dacă urma să stea acolo toată ziua.

Totuşi, trebuia să facă rost de camere pentru ea şi Raymond. Era sigură că avea să se întunece înainte de a cădea la învoială cu Richard şi refuza să mai petreacă vreo noapte la Willow Woods. De fapt, pe acolo pe undeva se afla un sat, mai aproape de Willow Woods decât de oraşul Manchester. Ştia că avea chiar şi un han.

Familia ei trecuse pe acolo cu ocazia fiecărei vizite în ţinut, şi mama ei propusese o dată să se oprească acolo să se împrospăteze înainte de a ajunge la Willow Woods, propunere care stârnise râsul tatălui ei. Dar nu părea o idee rea în situaţia ei prezentă, fiindcă era acoperită de praf după goana aceea nebunească pe drumuri de ţară. Norul de praf care se ridică atunci când încercă să se scuture

înainte de a intra în han fu aproape comic. Raymond îi spuse să nu se grăbească şi intră direct în taverna de alături.

Nu îi trebui mai mult de un pas pentru a rămâne încremenită, cu ochii pironiţi pe bărbatul înalt cu aspect oriental care cobora scările spre sala de mese. Tovarăşul lui Richard. Cum îi spusese Gabrielle? Un nume ciudat, Or sau Ori. Prezenţa lui însemna că ajunsese ori prea târziu, ori exact la timp. Aproape că se temea să afle care era situaţia.

El se oprise la rândul lui văzând-o şi rămase acolo ca o baricadă de neclintit în faţa scărilor. Asta o făcu să se întrebe ce îi spusese Richard despre ea. În momentul acela nu părea prea abordabil, aşa cum stătea cu braţele încrucişate peste piept.

Se îndreptă oricum spre el şi spuse ceea ce era evident.

— E prea aproape de Willow Woods pentru ca Richard să nu se fi dus direct acasă.

— Nu merge acolo.

— Atunci e aici?

Nu vru să-i spună. Se uită doar ţintă la ea, fără nicio expresie. Ce enervant! Ei nu-i scăpă faptul că el nu întrebase cine era Richard, aşa că era limpede că ştia adevăratul lui nume. Oare îl ştia şi Gabrielle, dar nu îi spusese Juliei şi vorbise despre Jean Paul? Ce stânjenitor, dacă ştiau amândoi de ce se ascunsese Richard.

Nerăbdătoare, îi spuse bărbatului:

— Nu contează, o să bat la fiecare uşă. Nu pot să fie atât de multe.

— Prima din capătul scărilor, dar dacă ai o armă nu treci de mine până nu mi-o dai.

Ea se făcu roşie ca focul. Aşadar, bărbatul ştia despre ea. Era sigură că Richard dăduse toată vina pe ea. Avea o armă, dar nu intenţiona să o folosească împotriva lui

Richard ca să-l facă să înţeleagă punctul ei de vedere.

Deşi se îmbrăca precum o doamnă din aristocraţie şi adesea era confundată cu una dintre ele, ieşea întotdeauna însoţită atunci când mergea la o recepţie sau pornea într-o călătorie îndelungată ca asta, fiindcă aşa cerea lumea bună. Însă altfel, în interes de afaceri, ieşea singură în Londra sau însoţită doar de secretarul ei. Dar în orice caz, obişnuia să aibă la îndemână un pistol, pentru situaţia în care ar fi avut nevoie de el. Îl ţinea în valijoara în care avea şi un schimb de haine.

Prea nerăbdătoare ca să scotocească prin valiză după armă, îi întinse geanta şi se strecură pe scări pe lângă el. Când văzu că n-o urmează, se simţi uşurată. Sus erau doar două camere, amândouă pe aceeaşi parte a culoarului scurt. Pe partea cealaltă se aflau trei ferestre deschise, care lăsau să intre o adiere călduţă.

Bătu hotărât la prima uşă. Aceasta se deschise după câteva secunde, dar văzu doar o scurtă străfulgerare surprinsă pe faţa bărbatului din spatele uşii, înainte ca aceasta să se trântească şi Richard să mormăie:

— Nici dacă mă ia dracu’ înainte.

Julia scrâşni din dinţi şi bătu mai tare la uşă. Fiindcă nu se mai temea că nu-l va găsi, era la fel de nestăpânită ca totdeauna. Scandalul pe care îl făcu avu ca urmare deschiderea uşii, iar ea fu trasă înăuntru.

— Nu facem o scenă aici, îi spuse el furios. Dacă atragi atenţia asupra mea, eu…

— Gura, Richard! zise ea întorcându-se cu faţa spre el. Sunt aici ca să te opresc să faci o greşeală pe care s-o regretăm amândoi.

Faţa lui era încă zgâriată şi avea vânătăi de ambele părţi ale nasului, dar se purta de parcă nu ar fi avut nicio problemă cu coastele.

— Greşeală? Te-ai gândit că merg acasă? râse el. Nicio şansă. Dar pariez că tu mergi acolo. Du-te.

Ţinea încă uşa deschise. Ea clătină din cap.

— Nu plecăm până nu discutăm despre opţiunile noastre şi nu ajungem la o înţelegere. Aşa procedează adulţii. Putem chiar să o punem în scris.

— Alt contract? spuse el neîncrezător. Ţi-ai ieşit din minţi?

— Unul cu care să fim de acord amândoi.

— Eu şi cu tine nu vom fi niciodată de acord, Jewels, aşa că fă-ne amândurora o favoare şi şterge-o!

— Nu.

— Vezi? Nu putem fi de acord nici cu faptul atât de simplu că nu eşti bine-venită aici.

— Relaxează-te, n-am de gând să-mi scot ghearele.

Încerca doar să-l facă să se simtă în largul lui, dar se părea că observaţia ei îi aminti de întâlnirile violente din trecut. Se făcu livid la faţă de furie şi întinse mâna spre ea. Ea scoase un ţipăt de protest, dar nu reuşi să fugă la timp. Însă el se mulţumi să o prindă şi să o arunce pe uşă afară. Înainte de a se putea întoarce pentru a-şi exprima indignarea faţă de acest tratament, uşa se trânti din nou.

Capitolul 18

Instinctul îi spunea Juliei să bată din nou la uşa lui Richard, dar auzi cheia întorcându-se în broască. Nu avea să-i mai deschidă. Şi avea dreptate, ea nu voia să atragă atenţia asupra lui făcând scandal acolo sus. El era prea aproape de casă. Probabil că intrase în han pe furiş, după ce prietenul lui închinase camera.

În plus, ea avea nevoie să se calmeze. Atitudinea lui o înfuriase, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Nu fuseseră niciodată în stare să susţină o discuţie politicoasă, cu excepţia ultimei întâlniri, înainte de a se recunoaşte. Dar

era prea târziu ca să se întoarcă în punctul acela. Sau nu?

Trebuia să facă un efort şi să-i arate că nu mai era copila care nu ştia să se controleze şi încerca să-l muşte de urechi! Era o femeie adultă, care îşi controla emoţiile şi spera că şi destinul.

Aşa că făcu numaidecât cale întoarsă şi smulse geanta de voiaj de la prietenul lui Richard fără să scoată o vorbă. El era încă acolo, cu geanta la picioare, de parcă ar fi ghicit că nu avea să întârzie mult. Ea se duse să întrebe dacă cealaltă cameră de sus era disponibilă. Era. După câteva minute stătea şi ea cu uşa închisă, privind ţintă printre gene peretele care o separa de Richard.

Dacă el ar fi fost rezonabil, ar fi putut ajunge la o înţelegere rapidă, iar ea ar fi fost acum în drum spre casă. Poate că ar fi putut porni totuşi spre Londra astăzi dacă nu ar fi întârziat mai mult de o oră. Avea nevoie să se aranjeze rapid, apoi să încerce să vorbească din nou cu Richard.

Când îşi dădu jos pălăria elegantă de călărie, văzu că era atât de acoperită de praf, că penele roz se aplecau sub greutatea lui, şi îşi dădu seama că faţa ei arăta probabil la fel. Din fericire, în cameră nu se afla o oglindă care să i-o confirme, dar nu avea nicio îndoială şi era surprinsă că Richard nu făcuse nicio remarcă obraznică. Dar nici înfăţişarea lui nu era impecabilă, şi sigur nu arăta cum ar fi trebuit să arate fiul unui conte.

Purta o cămaşă largă şi albă care-i ieşea din pantaloni, şi avea o curea lată pe şolduri. Pantalonii negri şi largi erau tăiaţi la nivelul genunchilor. Aşa că arăta destul de ciudat, cu cizmele acelea lustruite până la genunchi. Părul lui exagerat de lung era legat într-o coadă şi destul de vizibil. Toate acestea o făcură să se întrebe dacă nu cumva era deghizat.

Dar nu se mai gândi la asta când fu adus un urcior cu apă rece şi câteva prosoape. Slujnica, sau soţia hangiului, îi zise că la parter, lângă cămară, era un lavabou în care se

afla o cadă, dacă voia să facă baie. Ea refuză politicos, dar se spălă bine cu apa din urcior, apoi se schimbă cu celălalt costum de călărie, fără să-şi pună şi jacheta de culoarea levănţicii. Nu avea nevoie de ea până nu ieşea din han.

De data asta, bătu încet la uşa lui Richard. Acesta, păcălit, deschise uşa şi Julia intră iute, înainte ca el s-o poată opri. Îmbătată de succes, trebui să-şi ascundă un zâmbet de triumf în timp ce se întoarse şi îl văzu închizând uşa cu o expresie furioasă.

— Ascultă-mă înainte să te porţi iar ca un bădăran, spuse ea repede. Dacă nu eşti aici ca să mergi acasă, ce faci atât de aproape de Willow Woods?

— Am venit să-mi văd fratele.

— Doar pentru asta? Când el încuviinţă, ea adăugă cu un anume dispreţ: Atunci eşti un prost că ţi-ai asumat riscul acesta, arătându-te atât de aproape de casă. Trebuia să trimiţi pe cineva care să-l aducă pe Charles la tine la Londra.

Richard păru să se înfurie şi mai tare când o auzi făcându-l prost, probabil din cauză că ştia că ea avea dreptate. Buzele strânse şi fulgerele din ochii lui verzi îl trădau. Ar fi trebuit să nu se uite la faţa lui blestemată. Îi învălmăşea gândurile şi o făcea să spună lucruri care nu trebuiau spuse. Ştiuse dintotdeauna că avea să fie chipeş. Asta se văzuse de când era doar un băiat. Dar nu se aşteptase să fie chiar atât de chipeş, chiar şi cu faţa lovită. Faptul că prezenţa lui avea un oarecare efect asupra ei, având în vedere cât îl ura, era o nebunie!

Fără îndoială că sărutările lui îi făcuseră o impresie mai puternică decât crezuse. Acum, văzându-l din nou, îşi aminti cât de excitante fuseseră. Dar ea îl sărutase pe Jean Paul, o persoană total diferită, sau aşa crezuse, nu pe detestatul ei logodnic. Trebuia să ţină minte asta.

Aşa că se hotărî să se uite la hainele lui. Toate erau curate, dar nu prea semănau cu garderoba unui gentleman,

ceea ce o făcu să spună:

— Asta numeşti tu deghizare?

— Asta numesc eu confortabil, şi să fiu al dracului dacă e treaba ta ce port. Îţi zic pentru ultima dată, Jewels. Ieşi afară.

O spusese pe un ton atât de calm, încât ei îi veni uşor să-l ignore. Îl avertiză:

— Contractul ne leagă încă, să ştii. Tatăl tău îl mai are. I s-a oferit toată dota ca să-l rezilieze, dar nu a vrut.

— Ştiu asta. Nu este un simplu tiran, e un tiran lacom. Vrea totul.

— Deci, putem fi de acord asupra unui lucru? El se mulţumi să se uite la ea cu privirea îngustată, aşa că Julia adăugă repede: Absenţa ta nu a schimbat asta. Au trecut nouă ani, şi el încă nu a renunţat la puterea pe care i-o acordă contractul şi ne poate obliga să ne căsătorim dacă îţi faci apariţia.

— Asta nu o să se întâmple. Nu sunt legat de o bucată de hârtie pe care nu am semnat-o, nici nu mai sunt un copil controlat de un tiran. Contractul nu înseamnă nimic pentru mine.

Curajoase cuvinte, dar ea văzu în ochii lui că nu le credea, fiindcă nu părea sigur. Ea era.

— Nu e un contract obişnuit care să poată fi invalidat la vârsta majoră, e un contract semnat de familiile noastre, a ta şi a mea, o înţelegere pentru a ne uni prin căsătorie. Tribunalul îl consideră la fel de valid de parcă l-am fi semnat noi doi, eu şi cu tine. Orice preot îl va considera la fel şi nu va avea nevoie să ne audă pronunţând nicio jumătate de cuvânt ca să ne declare soţ şi soţie. Nu te preface că nu ai ştiut asta şi că nu ai dispărut înainte de a se întâmpla.

— Nu te crede atât de importantă, Jewels. Nu eşti singurul motiv pentru care am plecat.

O denigra deja? De fapt, când nu o făcuse? Ea trebui

să strângă din dinţi ca să continue:

— Dar eu sunt pe cale să scap de el, atâta timp cât nimeni din ţara asta nu ştie că eşti încă în viaţă.

El râse.

— Vrei să mă declari mort?

Ea roşi uşor.

— Da, dar asta nu o să te afecteze deloc. De îndată ce distrug contractul, poţi reveni printre cei vii, ca să zic aşa. Poţi chiar să mergi acasă şi să-ţi vezi fratele cât de des vrei.

— Nu, nu pot, replică Richard cu amărăciune. Asta nu o să şteargă ce am făcut înainte de a pleca, pentru a-l face pe tata să mă dezmoştenească.

Ea se încruntă.

— Ce-ai făcut?

— Nu contează, dar ticălosul mă va face să plătesc, dacă pune vreodată mâna pe mine. Probabil că are deja documentele legale pentru a mă arunca în închisoare.

— Nu i-ar face asta fiului său!

— Glumeşti? Ar face-o într-o clipită. Nu îl cunoşti cu adevărat, nu-i aşa?

— Nu, slavă Domnului, nu am avut prea multe contacte cu el şi cunosc doar încăpăţânarea lui iraţională.

— Ei bine, stai liniştită, fiindcă eu voi evita, cu orice preţ, să mai dau ochii cu el vreodată.

— Atunci vei pleca din nou din ţară, pentru totdeauna?

— Bine… bineînţeles.

Ezitarea fu scurtă, dar ea o observă. Julia era convinsă că el se gândea la Georgina Malory. Dragostea lui era aici. Probabil că urma să se întoarcă, doar pentru a o vedea. Oricum, Julia nu ar fi avut încredere în cuvântul lui. Ar fi vrut să-l creadă, chiar ar fi vrut. Dar el era Richard Allen, şi nu făcuse niciodată nimic din ceea ce sperase ea să facă. Nu putuse nici măcar să stea departe destul timp ca să poată fi declarat mort! Pe hârtie adică.

— Măcar pune asta în scris, ca să pot fi liniştită. Asta suna de parcă l-ar fi implorat.

Dar el se mulţumi să răspundă:

— Crezi că îmi pasă de liniştea ta? Fii atentă. Dacă nu onorez contractul tatălui meu, de ce aş onora un contract cu tine? Tu îmi placi şi mai puţin decât el, şi să mă ia naiba dacă pe el nu-l dispreţuiesc.

Asta ar fi putut s-o rănească, dar n-o făcu, fiindcă oglindea sentimentele ei faţă de el. Dar fu destul de iritată când văzu că nu avea altă opţiune decât să-i accepte cuvântul într-o problemă care era atât de importantă pentru ea. Aşa că încercă să câştige timp, gândindu-se la alt mod în care ar fi putut obţine ceva mai sigur din partea lui.

Privindu-i silueta înaltă, ea menţionă un fapt foarte evident:

— Te-ai vindecat destul de repede.

— M-am cocoloşit doar la sugestia doctorului. Sunt sigur că nu era necesar, spuse el bătându-se în piept fără să clipească.

— Văd. Şi ar fi trebuit să-mi amintesc. Eşti destul de obişnuit cu bătăile, nu-i aşa?

Ce era în neregulă cu ea? Nu se putuse stăpâni să nu-l provoace. Doar fiindcă nu făcea ceea ce aştepta ea? Nu se puteau înţelege nici măcar câteva minute!

— Şi tu nu ai aflat niciodată cum e să fii bătut, nu?

Spusese asta cu o voce înşelător de calmă, dar expresia lui o avertiză că era pe cale să-i ofere o demonstraţie.

— Dacă pui mâna pe mine, te arunc în închisoare, promise ea.

— Morţii nu vorbesc.

Ea se albi, amintindu-şi că era mai puternic decât ea şi că îşi demonstrase întotdeauna superioritatea. Acum era adult, şi probabil că braţele acelea musculoase i-ar fi putut

rupe gâtul fără niciun efort. Şi dacă intrase în han pe furiş, cine ar fi ştiut-o?

Capitolul 19

Teama îi trezi Juliei setea de răzbunare. Aproape că o omorâse înainte, când o ţinuse cu capul în jos pe balcon, şi un simplu gest greşit l-ar fi făcut s-o scape. Fusese o experienţă înfricoşătoare, şi ea nu o uitase niciodată. Îi promisese că avea s-o omoare dacă urma s-o mai vadă vreodată. Era o minune că se stăpânise atâta timp. Moartea ei ar fi pus capăt problemelor lor. Ea nu crezuse niciodată că el nu se ducea acasă din alt motiv. Contele avea să-l primească probabil cu braţele deschise, dacă ea nu ar mai fi constituit un obstacol între ei.

Începu să se îndrepte spre uşă, gata să iasă ca fulgerul dacă el se mişca un centimetru. Apoi îi văzu rânjetul superior. O speria intenţionat!

Furia care o cuprinse fu mai puternică decât cea pe care o simţise în copilărie. Fiindcă nu se putea controla, sări la el, apropiindu-se ca o proastă. Sfârşi pe pat, cu faţa în jos, apăsată de greutatea lui.

— Lasă-mă să mă ridic!

— Nu, nu cred că te las, spuse Richard foarte relaxat. Îmi placi mai mult în poziţia asta. Fără nicio îndoială, mă ajută să-mi dau seama că există… alte modalităţi de a te speria… şi de a mă ţine departe de dinţii tăi.

Ea se zvârcoli cu atâta zel, că în curând se simţi epuizată. El se mulţumi să râdă de eforturile ei: nu-l putea urni şi nu putea nici măcar să-l zgârie, fiindcă el o ţinea de încheieturile mâinilor.

Apoi el se aplecă spre urechea ei şi îi şopti provocator:

— Ce spui, Jewels? Vrei să ducem bătălia la un nou nivel?

— Eşti demn de dispreţ!

Dar afirmaţia ei fu destul de lipsită de convingere, posibil din cauză că sugestia lui îi trezise emoţii puternice, pe care le înţelegea destul de bine. Una era că voia copii, şi aşa se concepeau. Şi încă se temea că petiţia ei nu avea să aibă succes, chiar dacă el părăsea Anglia din nou, fiindcă putea să iasă la iveală cineva care să spună că îl văzuse în timpul acestei vizite, şi că, prin urmare, nu era mort. Fratele lui putea face asta, dacă Richard îşi continua planul şi încerca să-l vadă pe Charles cât timp se afla acolo. Şi nu putea nega că era curioasă să afle ce venea după sărut într-o căsnicie. Ceea ce auzise în ultimii ani de la prietenele ei căsătorite nu făcuse decât să-i stârnească şi mai mult curiozitatea. Putea lăsa deoparte aversiunea faţă de el suficient cât să afle?

Îşi ieşise din minţi! El îi întări această convingere când adăugă:

— Dacă nu trebuie să mă uit la tine, pot să mă prefac că nu cu tine fac dragoste.

Ea se răsuci din nou, şi de data asta îl prinse nepregătit. El se ridică pe jumătate de pe ea şi îi eliberă una din mâini. Julia se rostogoli pe o parte şi îl împinse cu cotul în piept. Asta îl făcu să alunece mai mult, şi ea se ridică pe jumătate. Dar nu câştigase destul teren ca să-şi poată elibera şi cealaltă mână. Richard se folosi de asta şi o trase înapoi pe pat.

Ea căzu peste el, pe spate, privind furioasă în tavan. Imediat, el o cuprinse în braţe, ţinând-o strâns de încheietura unei mâini. Nici cealaltă nu îi era de mare ajutor, fiindcă era prinsă sub braţul lui, iar trupul ei îl acoperea pe al lui.

— Merge şi aşa, râse el.

Oh, Dumnezeule, realiză ea, îi plăcea s-o aibă la

cheremul lui. Întotdeauna îi făcuse o plăcere perversă s-o domine cu puterea lui bărbătească. Dar în poziţia asta ea nu era chiar atât de neputincioasă cum crezuse. Se răsuci din nou, tăindu-i răsuflarea, dacă judeca după mormăitul lui. Călcâiul cizmei ei de călărie îl lovi cu putere în fluierul piciorului. Îl lovi în mandibulă cu partea din spate a capului. Asta o duru. Pe ea. Dar puse capăt distracţiei lui.

Cu un mormăit, el se mişcă în aşa fel încât s-o prindă din nou dedesubt, dar nu-i putu apuca mâna la timp şi ea îl apucă de păr. Voia să-i smulgă fiecare fir şi încercă, dar prinsese prea mult, aşa că reuşi doar să-i apropie capul de al ei. Ochii lor se aflau la o distanţă de câţiva centimetri, strălucind de furie… apoi privirea lui căzu pe buzele ei.

Se întâmplase prea repede. Furia nu mai avu nicio şansă să reziste, ca să-i păstreze măcar un dram de judecată. Se transformă în schimb într-o pasiune foarte diferită, la fel de explozivă, la fel de necugetată, în secunda în care buzele lui le atinseră pe ale ei. Nu era doar un sărut, era mult mai mult, era dorinţă pură, o dorinţă care răvăşea simţurile, ceva atât de primitiv, încât nu putea fi controlat.

Îl trase mai tare de păr, dar de data asta ca să-l ţină aproape. Mâinile lui îi găsiră sânul, şi în timp ce degetele lui îl încercuiau, nasturele delicat de la bluza ei sări. Ea nu ştiu, nu-i păsă, simţea doar presiunea acută care o făcea să se cutremure până în măduva oaselor. El ridică piciorul şi genunchiul lui se mişcă deasupra trupului ei, ridicându-i fusta pe picioare şi apăsând-o. Ea îl cuprinse cu braţul de după gât. Fusta ei era acum mototolită deasupra coapselor şi mâna lui se strecură sub pantalonaşii ei, iar ea aproape că ţipă de plăcere în timp ce degetele lui îşi găseau drumul înlăuntrul ei.

Apoi, la fel de repede cum începuse, se termină. El sări dintr-odată în sus.

— Ce naiba? Ce naiba? Ai făcut asta intenţionat.

Ea se ridică pe coate, ameţită. El arăta absolut furios,

dar şi absolut magnific, cu părul lung negru pe care ea i-l desfăcuse din coadă atârnând sălbatic pe umeri, cu răsuflarea tăiată, cu muşchii tensionaţi şi pumnii strânşi.

Ea ştia că furia putea anula totul. Aflase asta de multe ori cu el. Dar nu avea habar că şi pasiunea putea face la fel. Era periculos să afle că el o putea aduce pe punctul de a-l dori. Sincer, era un lucru pe care nu ar fi vrut să-l ştie.

Pe moment rămăsese dezumflată, toată furia ei fusese stoarsă de pasiunea aceea, aşa că vocea ei sună desăvârşit de calmă când spuse:

— Ce să fac?

— Ai început asta.

— Nu fi măgar. Eu voiam să plec.

— Tu m-ai atacat!

— Chiar aşa? Atunci sunt sigură că tu m-ai provocat… ca de obicei.

Se ridică grăbită de pe pat – alegând cu înţelepciune partea opusă. Un nasture rămăsese undeva pe pat, dar ea nu observă că sânii îi erau expuşi. Pieptănătura i se desfăcuse în timpul luptei, şi asta observă, fiindcă o şuviţă lungă îi atârna peste faţă. Probabil că arăta la fel de sălbatică precum el.

Îşi dădu părul pe spate înainte de a se întoarce cu faţa spre el. Slavă Domnului că el îşi venise în fire. Ea voia copii, dar nu cu el. Nu voia să-i aibă nici dacă ar fi fost bogat, ceea ce nu era cazul. Trebuia să rupă legătura care o unea cu el şi cu blestematul lui tată, şi asta nu avea să se întâmple dacă îi făcea un copil.

Îl surprinse privindu-i ţintă trupul. Asta îi atrase atenţia asupra rochiei de călărie din catifea grea, care nu se aşezase cum trebuia când se ridicase. Cu un ţâţâit nemulţumit, o trase peste genunchi.

El era încă furios şi o învinuia pe ea, evident, fiindcă tacticile lui dominatoare se întorseseră împotriva lui. Cu atât mai rău pentru el. Ea încă îşi păstra calmul. Asta era

ceva cu adevărat remarcabil. Nu mai fusese niciodată calmă în prezenţa lui.

— Să sperăm că e ultima noastră întâlnire, spuse ea.

— Ar fi bine, o avertiză el.

— Atunci suntem din nou de acord.

Ajunsese să-i zâmbească! Ce naiba era cu ea?

Răsuflă adânc înainte să continue:

— O să te cred pe cuvânt, fiindcă nu-mi oferi altă opţiune, şi o să continui cu petiţia mea, ca să pot scăpa de tine şi să-mi pot continua viaţa aşa cum vei face şi tu. Dacă insişti să-ţi vizitezi fratele, avertizează-l pe Charles să-şi ţină gura când te voi declara mort. Spuse toate acestea în drum spre uşă şi se opri destul cât să adauge: îţi promit, Richard, că dacă tu sau familia ta zădărniciţi efortul meu de a întrerupe contractul acesta demn de dispreţ, voi plăti cuiva toată dota mea… ca să te omoare.

Capitolul 20

— Avea un pistol la ea, spuse Ohr când se întoarse în cameră în aceeaşi zi, mai târziu. Nu a încercat să te omoare, nu?

— Nu, a încercat să mă scoată din minţi, se pricepe foarte bine la asta.

Richard nu se gândise serios că ar fi fost posibil ca Julia să-l omoare în ardoarea momentului, când ţipa la el, dar ştia că ea îi putea produce multă durere. Se pricepea să producă durere. Dar era sigur că unul din ei urma să-l omoare pe celălalt dacă erau cumva siliţi să se căsătorească. Amândoi îşi pierdeau prea tare minţile când erau împreună.

Ameninţarea pe care o rostise ea astăzi îl făcuse însă să cadă pe gânduri. O spusese cu un calm atât de

blestemat, de parcă ar fi fost ceva obişnuit pentru ea să plătească pe alţii pentru a-şi îndeplini dorinţele – exact ca tatăl lui.

Se cutremură la această comparaţie şi încercă să şi-o scoată din minte pe Julia Miller. Plecase. O văzuse de pe fereastră cum plecase în galop pe drum la vale, înapoi spre Londra. În curând urma să iasă şi el din nou din ţară. Nu aveau pentru ce să se mai întâlnească niciodată.

— O fată foarte frumoasă, remarcă Ohr. Păcat că nu vă puteţi înţelege.

Richard pufni.

— Frumuseţea nu înseamnă nimic când sub ea se ascunde un mic monstru.

Ohr rânji.

— Nu mai e atât de mică.

Nu, la naiba, evident că nu mai era mică. Julia căpătase nişte rotunjimi delicioase. Nimic din copila scheletică şi colerică nu prevestea că avea să se transforme într-o frumuseţe într-o bună zi. Nu că ar fi contat. Chiar dacă ar fi devenit cei mai buni prieteni, nu s-ar fi căsătorit cu ea, fiindcă asta era dorinţa tatălui său, iar el refuza să-i ofere ticălosului vreo satisfacţie.

Dar astăzi, timp de câteva clipe, prea multe clipe, ignorase de-a binelea convingerea cu care trăise aproape toată viaţa. O dorise. Cum naiba se întâmplase *asta?*

Ea se năpustise asupra lui arătându-şi ghearele, el o împinsese fără niciun efort mai încolo, iar ea căzuse pe patul lui. Îşi dori să nu-i fi trecut prin cap că i-ar fi fost mai uşor să se ţină departe de unghiile şi dinţii ei ţinând-o imobilizată pe pat.

Astfel, corpul lui reacţionase normal. Cum ar fi putut să n-o facă, dacă ea se răsucea şi se mişca atât de provocator sub el? Dar ar fi trebuit să-şi fi dat seama de ce se întâmpla şi să se fi debarasat de ea imediat. În schimb, el o sărutase şi se înfierbântase şi mai tare din pricina asta.

Dacă judeca retrospectiv, totul era foarte evident. Îi venea să-şi dea cu pumnii în cap fiindcă nu se gândise că se putea întâmpla aşa ceva, dacă începeau să se lupte fizic, aşa cum făceau în copilărie. Acum erau adulţi. Sexualitatea putea fi legată de o asemenea furie pătimaşă. Şi nu i se întâmplase numai lui. Ea îi răspunsese la sărut la fel de furios.

Dar acum şi-o alungă din minte şi îl întrebă pe Ohr:

— Ai avut noroc?

— Cât se poate de mult, rânji Ohr. Am întârziat pe drumul de întoarcere, aşa că ar trebui să apară în…

Nu termină, ci chicoti când auzi o bătaie în uşă şi arătă cu mâna spre ea. Cu un hohot de râs încântat, Richard sări spre uşă şi o deschise larg. Fu cuprins într-o îmbrăţişare de urs, pe care o întoarse cu toată inima. Trecuseră atât de mulţi ani de când nu-şi văzuse familia, sau cel puţin nu îl văzuse pe singurul membru al familiei pe care îl iubea, că fu copleşit de o bogăţie de emoţii care aproape că îi aduse lacrimi în ochi.

— Adevărul e că nu l-am crezut pe prietenul tău, spuse Charles râzând. O întâlnire secretă? Chiar eşti aici? Mă înfuriasem gândindu-mă că mă făcuse să sper cu minciunile lui.

— Şi chiar a făcut-o, interveni Ohr.

— Dar nu puteam să *nu* vin şi să văd cu ochii mei. Şi tu te-ai întors cu adevărat acasă!

— Nu chiar, spuse Richard, trăgându-l pe Charles în cameră. Dar nu puteam pleca din nou din Anglia fără să te vizitez de data asta. Dumnezeule, cât mă bucur să te văd, Charles!

— Şi eu! Dar ce s-a întâmplat cu faţa ta?

— Nimic, răspunse ambiguu Richard. Am băut cam prea mult şi am căzut cu faţa într-un zid de cărămidă.

— Ştiu cum e, admise Charles făcând cu ochiul, dar apoi păşi în spate ca să-l vadă mai bine pe Richard şi sfârşi

examinarea cu un chicot de uimire. Ai uitat în ce secol trăim? Sau ţi-ai luat o perucă ca să te deghizezi cât timp te afli în apropiere de casă?

Richard rânji şi scoase un şnur din buzunar, cu care îşi legă părul.

— De fapt nu este deloc neobişnuit acolo unde trăiesc eu. Dar uită-te la tine. Nu mai eşti atât de slab, nu-i aşa? Cineva te hrăneşte bine?

— Uite cine vorbeşte, chicoti Charles. De-abia te recunosc. Apoi adăugă pe un ton mai sobru: Dar e uşor să mănânci normal când grijile şi nelinişstea nu îţi mai strâng întruna stomacul.

Richard încuviinţă, înţelegând. Îşi amintea că trecuse prin aceeaşi stare, când fusese extrem de agitat şi plin de o furie neputincioasă de care nu putea scăpa. În cazul lui Charles, băutura în exces adăugase probabil ceva la dificultăţile pe care le întâmpina stomacul lui în reţinerea hranei. Richard nu şi-l amintea pe Charles mâncând după căsătorie, fiindcă acesta se mulţumea să ciugulească. Dar îşi amintea limpede că era întotdeauna beat.

Nu ţi-ai fi dat seama că erau fraţi, fiindcă nu semănau aproape deloc. Niciunul din ei nu semăna cu tatăl lor, deşi Charles moştenise mai multe de la el, având părul castaniu-închis al lui Milton şi ochii lui albaştri. Avea chiar şi constituţia robustă a acestuia, acum că luase în greutate. Era şi mai scund decât Richard, cu câţiva centimetri. Richard nu semăna nici cu mama lui, deşi i se spusese că părul lui negru şi ochii verzi veneau din partea rudelor ei.

Dar fiindcă îl vedea pe fratele lui treaz şi cu pofta de mâncare clar recâştigată, Richard ghici.

— Deci, te-ai lăsat de băutură?

— Da, dar nu asta mi-a redat pacea.

— Să nu-mi spui că te înţelegi cu tata acum? glumi Richard. Nimeni nu se putea înţelege cu omul acela.

Dar Charles răspunse:

— Noi doi avem o… înţelegere, dar, de fapt, Candice a fost cea care m-a ajutat. A murit. De atunci mi-am regăsit pacea.

Richard nu se aşteptase la asta şi rămase un moment privindu-l ţintă înainte de a-i răspunde:

— O să trec peste condoleanţe, dacă nu te deranjează.

— Te rog să treci. Ca să spun drept, abia am reuşit să nu zâmbesc la înmormântarea ei. Dar nu pot spune că nu îi mulţumesc pentru asta în fiecare zi.

— Pentru că a murit?

— Nu. Pentru că mi-a dat în cele din urmă un fiu. A avut nevoie de trei ani, ceea ce a fost în cea mai mare parte greşeala mea – abia dacă suportam să o ating. Când ne retrăgeam în dormitor nu se mai oprea din văicăreli, ştii. Dar am aflat că era însărcinată imediat după plecarea ta.

— Am un nepot? se miră Richard cu un zâmbet strălucitor.

— Da, Mathew tocmai a împlinit opt ani, şi mi-a cam schimbat viaţa. Nu-ţi poţi imagina cu câtă înverşunare îl protejez sau cât de mult îl iubesc. Am aflat asta după înmormântare, când socrul meu a apărut cerându-mi să i-l dau lui pe Mathew, ca să-l poată creşte.

— Glumeşti?

— Nu, de fapt Mathew este singurul lui moştenitor de gen masculin, aşa că ducele era destul de serios şi hotărât; şi-a adus chiar şi avocatul ca să facă formele legale. Unele dintre ameninţările pe care le-a făcut, printre care se număra ruinarea, au fost destul de urâte. Şi bineînţeles că tata a fost de partea lui. Se temea că, dacă îl ofensa pe bătrân, nu mai aveam parte de bunăvoinţa lui. Bunăvoinţa fiind de fapt motivul căsătoriei mele cu Candice. Se pare că tata are şi nişte datorii la el, aşa că a fost furios când am refuzat şi mi-a ordonat să accept.

— La naiba, Charles, ţi-au luat fiul?

Charles chicoti.

— Nu te pot condamna fiindcă ai tras această concluzie. Eu nu i-am spus niciodată „nu” tatălui nostru, nu-i aşa? Aşa cum ai făcut tu constant?

Fiindcă fiecare dintre aceste „refuzuri” îi aducea o bătaie lui Richard, Charles nu consideră că merita să sufere durerea.

— Nu erai atât de încăpăţânat ca mine, nici aşa de răzvrătit, răspunse Richard.

— Adevărat, cel puţin nu până în ziua aceea, rânji Charles. L-am avertizat pe tata să nu se bage. Băiatul e al meu. Îmi dă curajul care mi-a lipsit totdeauna. Cât despre duce, şi-a educat fiica să aibă cel mai urât fel de a fi pe care l-am întâlnit în viaţa mea, şi i-am spus asta. *Nu* îmi va educa fiul să devină ca ea.

— Ce s-a întâmplat?

— I-am spus că-mi iau băiatul şi plec din ţară, şi nu-l va mai vedea niciodată. Apropo, tu mi-ai dat ideea *asta.*

— Te-a crezut?

— De ce nu? Vorbeam serios.

Richard râse.

— Bravo ţie!

— Şi, în plus, nu i-am refuzat dreptul de a-l vedea pe Mathew, nici vorbă. Îl duc pe Mathew să-l viziteze o dată la câteva săptămâni. De fapt, astăzi făceam bagajele să plecăm într-una dintre aceste vizite, dar atunci m-a găsit prietenul tău, prin urmare, am amânat vizita pe mâine. Pe scurt, am hotărât să uităm cu toţii de altercaţia iniţială.

— Chiar şi tata?

— Din ziua aceea, cel puţin, atitudinea tatălui nostru s-a schimbat; nu mai încearcă să-şi impună voinţa asupra mea. Ai putea spune că acum se poartă cu mănuşi cu mine. Am simţământul că tu eşti răspunzător şi pentru asta. A realizat că puteam şi eu să plec cum ai făcut şi tu. Eu şi Mathew suntem legătura care menţine relaţiile bune dintre

familia Allen şi cea a ducelui. Tata nu vrea să piardă asta. După cum am spus, avem o înţelegere nescrisă, dar înţelegere până la urmă, de a ne lăsa reciproc în pace.

— Nu-mi vine... să cred.

— Mie da, interveni Ohr. Toată lumea se schimbă, şi nouă ani e o perioadă suficientă pentru a te schimba.

Amândoi fraţii se uitară ţintă la Ohr, dar apoi Charles chicoti.

— Nu aş merge atât de departe încât să spun asta. Tata e încă tiranul care a fost dintotdeauna. Reuşeşte doar să-şi controleze caracterul autoritar când se află în preajma fiului meu. Nu că i-aş permite, dar nu a încercat niciodată să-i impună băiatului regulile lui stricte sau să intervină în modul în care îl educ. Şi, spre deosebire de felul cum s-a purtat tata cu mine şi cu tine, Richard, eu îl las pe Mathew să facă propriile alegeri, şi el le face într-un mod foarte rezonabil. E un copil atât de deştept şi de iubitor. Îşi iubeşte chiar amândoi bunicii, dar adevărul ciudat e că amândoi se poartă cât se poate de bine când se află în preajma lui.

Lui Richard nu-i venea să creadă că tatăl lui se schimbase, oricare ar fi fost motivul, chiar dacă acesta părea să fie pur şi simplu cultivarea propriilor interese. Dar schimbările pe care le vedea la fratele lui erau realmente remarcabile. Charles părea să radieze de fericire când vorbea despre băiat.

— Dar destul despre mine, spuse Charles. Unde naiba ai fost? În altă ţară? Ce-ai făcut toţi anii aceştia?

Richard privi cu coada ochiului spre Ohr înainte de a-i servi fratelui său versiunea atenuată:

— M-am făcut marinar.

Charles se uită lung la el, apoi chicoti.

— Acesta e probabil singurul lucru pe care nu mi l-aş fi imaginat niciodată. Tu? Dar aveai o fire atât de răzvrătită, că eram sigur că ai plecat să găseşti alte bătălii de purtat. Oricum, să faci ceva aventuros.

Richard râse.

— Ce te face să crezi că navigatul nu poate fi aventuros? Şi sunt foarte mulţumit de viaţa mea. Mi-am făcut prieteni atât de buni, sunt ca o familie pentru mine. Am întotdeauna un loc unde să dorm, mâncare la dispoziţie, companie bună şi mai multe femei decât pot număra. Ce mi-aş mai putea dori?

— Copii.

Acesta era un gând foarte matur, şi bineînţeles că acum, când Charles era un tată foarte mândru, era normal să se gândească la asta. Dar Richard nu trebui să se gândească mult ca să găsească un răspuns.

— Prefer să am copii cu o femeie pe care o iubesc, decât cu una cu care m-au obligat să mă căsătoresc.

Charles se cutremură.

— Nu pot să nu fiu de acord. Şi tu eşti tânăr. Nu există nicio lady specială, nu?

— Ba da… dar e ocupată, mormăi Richard atât de încet, că numai Ohr auzi şi îşi dădu ochii peste cap.

— Ce? spuse Charles.

— Mă bucur să ştiu că nu mai trăieşti în iad, spuse Richard, schimbând subiectul. De fapt, mă gândeam să încerc să-ţi spun să vii cu mine, dar mi se pare că acum eşti destul de mulţumit aici.

— Sunt. Dar aş fi şi mai mulţumit dacă mi-ai spune că te-ai întors de tot acasă.

— Asta nu o să se întâmple, şi nu doar din cauză că îl dispreţuiesc pe tata. Tocmai am aflat că sunt încă legat de blestematul acela de contract de căsătorie pe care mi l-a pus în spate. Credeam că Julia Miller s-a măritat cu altcineva până acum.

— Tata nu a vrut să o elibereze de contract, oftă Charles.

— Aşa am auzit.

— Ai văzut-o?

— Nu intenţionat. Am dat peste ea.

— Am văzut-o şi eu acum câţiva ani. S-a transformat într-o frumuseţe. Eşti sigur că…?

— Îţi aminteşti cum ne înţelegeam? îl întrerupse Richard. Tot aşa ne înţelegem şi acum. Nu putem sta în aceeaşi cameră fără să ne înfuriem. În plus, refuz să-l fac fericit pe tata oferindu-i ceea ce doreşte.

— E păcat că voi doi nu v-aţi înţeles niciodată.

Richard ridică din umeri.

— Nu a fost să fie. Dar a început o acţiune pentru a ne elibera, aşa că trebuie să te avertizez să nu încerci s-o împiedici.

— De la ce?

— De la a mă declara mort.

Charles făcu ochii mari şi se încruntă.

— Nu glumeşti, nu?

— Nu.

— Dar asta e… la naiba, Richard, e morbid. Să nu crezi că mie îmi place ideea.

— Nu trebuie să-ţi placă, doar s-o ignori. Odată îndeplinită această formalitate, Julia va fi liberă să-şi vadă de viaţa ei, iar eu voi fi liber să te vizitez mai des.

Asta nu şterse încruntarea fratelui său, deşi încuviinţă cu jumătate de gură.

Capitolul 21

Richard mort? Charles nu-şi putu scoate din minte gândul acesta înfiorător pe scurtul drum de întoarcere spre Willow Woods. Ar fi vrut să stea mai mult cu Richard. Ura să-şi ia rămas-bun. Dar trebuia să se întoarcă acasă înainte de căderea nopţii, altfel tatăl lui ar fi putut trimite servitorii să-l caute. Richard refuza să zăbovească în zonă, aşa că nu se mai puteau întâlni a doua zi.

Charles detesta obstacolele care îl împiedicau pe fratele lui să se întoarcă de tot acasă, dar măsurile drastice la care recurgea fiica lui Miller ca să îndepărteze aceste obstacole erau încă mai detestabile. Era prea superstiţios ca să nu vadă în asta o prezicere, nu un simplu mijloc de a atinge un scop, aşa cum îl considerau fata şi Richard.

Ajuns la conac, trecu prin biroul contelui ca să-i spună lui Milton că venise acasă şi să-l informeze de schimbarea de planuri.

Ca şi restul proprietăţii, biroul se ponosise de-a lungul anilor fiindcă Milton nu avusese bani ca să întreţină casa sau să plătească o echipă completă de servitori. Vechiul tapet cafeniu-auriu din birou era rupt în multe locuri, covorul oval uriaş care acoperea cea mai mare parte din duşumea era zdrenţuit la capete. În cameră nu exista decât un scaun în plus. Celelalte două se rupseseră şi nu fuseseră înlocuite niciodată.

Nu se putea spune că banii nu le veneau în mod regulat. Aveau arendaşi buni. Dar Milton avea de achitat prea multe datorii vechi şi folosea o mare parte din venit pentru a-i plăti datoria ducelui, fiindcă nu mai suporta să-i fie dator. Era clar că se aştepta ca mariajul lui Richard să aranjeze totul. Nu avea să se întâmple aşa.

Din prag, Charles îi spuse:

— Plec mâine-dimineaţă cu Mathew ca să-l vizităm pe duce.

Milton ridică deranjat ochii de la scrisoarea pe care o scria pe birou.

— Trebuia să pleci azi. De ce nu ai făcut-o?

— Am pierdut noţiunea timpului, fu tot ce spuse Charles.

Nu era o minciună. Şi atâta timp cât nu era o minciună, pe Charles nu îl deranja s-o spună. Nu ştia să mintă bine, niciodată nu ştiuse.

Charles se întoarse să plece, dar fiindcă planul Juliei

Miller îl tulbura încă, vru să încerce să îşi ajute fratele într-un fel mai puţin drastic.

Înainte de a-şi pierde curajul, spuse;

— Am văzut-o recent pe fiica lui Miller. Din nou, nu era o minciună. Doi ani puteau fi consideraţi un termen recent. Când ai de gând să o eliberezi pe biata fată de contractul de căsătorie? A trecut de vârsta măritişului, nu-i aşa?

Milton lăsă pana pe masă şi îl privi aspru pe Charles.

— Ce contează? Când o să-şi vină în fire Richard, se vor căsători.

Expresia lui Charles se întristă.

— Îţi dai seama câţi ani au trecut de când a plecat?

— Bineînţeles că îmi dau seama, am numărat blestematele de zile, spuse Milton, înfuriindu-se.

Părea limpede că era un subiect dureros pentru casa asta. De când plecase Richard, Charles nu fusese niciodată în stare să-i vorbească tatălui său despre Richard fără să-l înfurie. Dar de data asta avea să ignore disconfortul pe care i-l crea furia.

— Nu mai e un băiat, tată. Dacă nu s-a întors până acum, nu se mai întoarce. Renunţă şi las-o pe biata fată să-şi continue viaţa. Aşa cum stă situaţia, contractul e inutil.

— Nu e inutil, asta e frumuseţea lui. Familia Miller a oferit deja dota şi ceva în plus ca să scape de el. Peste cinci sau zece ani s-ar putea să accept, dar nu încă.

— S-ar putea să se sature de aşteptarea asta interminabilă şi să se mărite cu altcineva, în ciuda contractului, să ştii.

Milton chicoti.

— Nu o va face. Dacă ar fi avut opţiunea asta, tatăl ei ar fi anunţat public de mult încheierea contractului – înainte de a se îmbolnăvi. Contractul înseamnă totul în lumea comerţului, şi asta e lumea lui *Miller.* Problema e că şi-au dat cuvântul. Ai putea chiar să mergi atât de departe încât

să spui că e în joc reputaţia lor. Dacă dau înapoi într-o înţelegere atât de bine cunoscută, se ruinează.

— Chiar crezi că ar conta pentru ea, când tu îi ruinezi deja viaţa?

— Eu nu fac aşa ceva. *Ea* a cules deja beneficiile faptului că este legată de numele nostru, în timp ce eu nu am obţinut încă nimic. Lumea bună o acceptă ca pe una de-a lor, ştii – fiindcă e legată de noi prin contract. În plus, *unii* copii au cu adevărat simţul datoriei şi onorează obligaţiile pe care le-au aranjat părinţii lor pentru ei.

Charles făcuse asta. Se căsătorise cu o femeie smintită pe care nu o putea suporta, dar nu din cauză că îşi onora tatăl. Nimic din Milton Allen nu inspira onoare, dragoste sau chiar datorie. Charles făcuse ce i se spusese fiindcă la vârsta aceea fragedă se temuse de omul care stătea în faţa lui mai mult decât de orice.

— Niciunul din ei nu a vrut această unire sau ai uitat cât se dispreţuiau unul pe altul?

Milton pufni.

— Asta se întâmpla când erau copii. Când o s-o vadă acum, Richard o să schimbe tonul. S-a făcut mult mai frumoasă decât te-ai fi aşteptat, nu-i aşa? râse Milton dintr-odată. Acest timp în plus este de fapt un avantaj, fiindcă, atunci când se va întoarce acasă, ea va fi atât de dornică să aibă un soţ, că va alerga la altar. Aşa sunt fetele bătrâne, ştii.

Charles fu dezgustat de lipsa de sensibilitate a lui Milton şi de faptul că se amuza de condiţia nefericită a Juliei Miller. De fapt, lui Milton nu îi păsa pe cine rănea, atâta timp cât banii pe care se aştepta să-i obţină îi umpleau în cele din urmă cuferele. Richard *o văzuse* pe Julia – şi tot nu o voia. Deşi, din nefericire, asta avea mai mult de-a face cu contele, nu cu fata.

— Ar trebui să se întoarcă în ţară ca să se întâmple asta, rosti ferm Charles. Eu am renunţat cu ani în urmă la

speranţa că se va întoarce acasă. Tu de ce nu poţi?

— Prostii, remarcă batjocoritor Milton. De fapt, acum e mai probabil ca Richard să vină acasă, fiindcă a trecut atâta timp şi îşi închipuie că fata s-a căsătorit şi nu mai reprezintă o problemă.

— Nu conta pe asta, tată! Tu eşti problema. Nu vine acasă din cauza ta!

Milton se încruntă dintr-odată, şi Charles crezu că pricina era tonul lui ridicat, până când Milton întrebă:

— Ştii ceva ce eu nu ştiu? L-ai văzut, Charles?

— Nu… sigur că nu. Doar că… m-am gândit la el mai mult decât de obicei – de când am văzut-o pe fiica lui Miller.

Obrajii lui Charles erau în flăcări acum. Se întoarse înainte ca Milton să observe şi se năpusti pe scări. Milton se îndreptă spre uşă şi privi silueta fiului său care dispărea rapid. Era încă încruntat. Îl cunoştea pe Charles. Ştia că fiul lui minţea. Îi venea însă greu să creadă ceea ce îi spunea instinctul. Dacă Richard era din nou în Anglia, nu ar fi venit aici ca să se laude că era independent acum, scăpat de sub controlul lui Milton? Sigur că ar fi venit.

Milton alungă presentimentul. Nu era obişnuit să-şi vadă fiul docil devenind atât de emoţionat, decât atunci când era vorba despre Mathew. Dacă se întâmpla ceva, era probabil faptul că minţise în privinţa fetei lui Miller. Probabil că ea apelase la Charles ca să-l convingă pe Milton să rezilieze contractul, ştiind prea bine că nu avea nicio şansă dacă încerca singură. Fată proastă! Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că el ţinea încă în vigoare legătura lor. Ar fi trebuit să ştie de-acum câte uşi i s-ar fi închis în faţă fără asta.

În timp ce se întorcea în birou, destul de nemulţumit de concluzia la care ajunsese, îl zări pe Olaf venind pe hol cu o prăjitură îndesată în gură, şi se opri din nou.

Probabil că ar fi trebuit să scape de mult de acest servitor. Nu avea nicio nevoie de această forţă brută, şi un

bărbat de dimensiunile acestea era un lacheu destul de ridicol, fiindcă acum era doar lacheu. Olaf era singurul care rămăsese dintre cei trei bătăuşi pe care îi angajase cu mult timp înainte, când Richard crescuse prea mare pentru nuia. Dar faptul că îi pusese pe aceştia să-l pedepsească fusese probabil o greşeală, fiindcă Richard devenise mai recalcitrant.

Dar poate că forţa aceasta brută avea să fie necesară din nou.

După ce îi dădu ordine lui Olaf, îi trimise un mesaj lui Abel Cantel, magistratul local, invitându-l la cină. Trecuse aproape o jumătate de an de când n-o mai făcuse. Nu îi plăcea omul în mod deosebit. Dar plănuise înainte şi cultivase prietenia cu Abel imediat după dispariţia lui Richard. Mersese chiar atât de departe, încât, prefăcându-se beat mort, îi împărtăşise lui Abel fărădelegile lui Richard. Abel îi spusese lui Milton de mai multe ori că avea să-l arunce pe Richard în închisoare când avea să se întoarcă. Era de ajuns să spună o vorbă, şi treaba se făcea. Dar Milton aflase că Abel avea un frate care putea fi şi mai folositor. Oricare ar fi fost cursul acţiunilor lui Milton, Abel îi oferea opţiuni pentru ziua în care Richard urma să se întoarcă acasă, şi lui Milton îi plăcea să aibă opţiuni.

Capitolul 22

Cina se terminase de mult. Charles şi Mathew se retrăseseră imediat după aceea, fiindcă plecau dimineaţa devreme. Milton îl luase pe Abel în biroul lui ca să-l servească cu coniac, dar i se terminau scuzele şi nu-l mai putea reţine mult timp.

Milton îi ordonase lui Olaf să înceapă să-l caute pe Richard la cele trei hanuri care se aflau în vecinătatea domeniului Willow Woods, apoi să urmeze drumul spre Londra. Manchester era prea departe în cealaltă direcţie, aşa că măcar nu trebuiau să caute şi într-acolo. Dacă Richard venise în nord să-şi vadă fratele, poate plănuia să călătorească împreună cu Charles spre Rotherham a doua zi, ca să-şi prelungească puţin vizita, aşa că putea fi încă în apropiere. Dar dacă nu, drumul direct spre Londra trebuia cercetat. Îi dăduse lui Olaf şi grupului de căutare pe care îl adunase acesta acceptul să folosească cei mai buni cai din grajdurile lui, inclusiv propriul armăsar. Dorea ca această căutare să se facă repede şi fără erori, aşa că nu se puteau despărţi, fiindcă numai Olaf l-ar fi recunoscut pe Richard dacă îl întâlnea.

Dintr-odată, uşa se deschise larg şi Olaf şi zdravănul fiu al bătrânului grădinar târâră un bărbat în cameră. Abel sări în picioare, uimit de această sosire nedorită. La fel făcu şi Milton. Era posibil, în cele din urmă? Ocoli rapid biroul ca să se asigure. Bărbatul era inconştient, judecând după capul care îi atârna şi părul lung care îi acoperea faţa. Milton îi dădu părul la o parte şi inspiră adânc. Richard.

Un asemenea triumf îl bucură atât de mult pe Milton, încât abia se putu stăpâni. Furia îl ajută. Olaf era atât de prost! Charles ar fi putut fi în birou, şi asta ar fi putut limita tratamentul pe care avea să i-l aplice Milton lui Richard. În cele din urmă, căţelandrul răzvrătit era din nou sub controlul lui!

Un moment se gândi să trimită după Julia Miller şi să forţeze o căsătorie imediată, dar se hotărî să n-o facă. Riscul era prea mare. Pastorul care locuia pe domeniul lui Milton s-ar fi supus, bineînţeles, dar era posibil ca fata să se pună pe plâns dacă Richard striga că nu o voia. Şi cu echipa aceea de oameni ai legii al naibii de competenţi pe care îi avea în serviciu, care îi puseseră beţe în roate înainte, când

încercase să preia tutela ei, nu îndrăznea să-şi asume riscul.

Cei doi bărbaţi îl lăsară pe Richard pe duşumea, la picioarele lor. Mâinile lui Richard erau legate la spate. Crescuse. Mult. Acolo zăcea un bărbat înalt şi voinic, nu un băiat. Ar fi trebuit să-i lege şi picioarele. Milton nu voia să rişte să îl piardă din nou.

— Ce înseamnă asta? îi întrebă Abel pe cei doi servitori.

— Se pare că fiul meu recalcitrant a hoinărit destul de aproape de casă încât să fie găsit, replică Milton, privind dezgustat lungimea îngrozitoare a părului lui Richard.

— Richard? spuse Abel surprins.

— Într-adevăr, Richard. Şi uită-te la asta. Milton se aplecă să smulgă inelul cu sigiliu de pe degetul lui Richard şi îl puse înapoi acolo unde îi era locul, pe propriul deget. Sunt uimit că are încă inelul pe care l-a furat de la mine. Nu că aş fi fost nevoit să-l înlocuiesc, dar acesta era special, trecut din mână în mână timp de secole de la primul conte de Manford, şi el ştia asta. Evident că nu l-a luat să-l vândă, ci ca pe un alt mijloc de a râde de autoritatea mea şi de a mă insulta, fiindcă ştia ce mult îl preţuiam.

— Pot să-l închid doar pentru asta. Tocmai mi-aţi arătat dovada.

Milton fu mulţumit să-l audă pe Cantel reacţionând exact aşa cum sperase, dar era sigur că un repaus în temniţa locală nu avea să-l convingă pe Richard. Dar înainte de a discuta asta, îi dădu liber fiului grădinarului.

Olaf se pregătea să plece cu el, silindu-l pe Milton să mârâie printre dinţi:

— Tu nu. Tu asigură-te că băiatul nu o ia la fugă de aici în momentul în care se trezeşte. Apoi, Milton se întoarse spre magistrat, amintindu-i: Propriul meu fiu aproape că m-a sărăcit cu datoriile de la joc. Am menţionat vreodată asta? Douăsprezece mii de blestemate de lire! Şi

destui martori care s-o dovedească!

Abel încuviinţă uşor stânjenit.

— Cred că aţi făcut-o, într-o noapte în care am băut puţin cam mult.

— Dacă ducele de Chelter nu s-ar fi pus chezaş pentru mine, aş fi chiar acum în închisoarea datornicilor. Şi nu mi-am plătit nici pe departe datoria faţă de el. Apoi, de parcă tocmai atunci i-ar fi trecut prin cap, Milton întrebă: Oare fratele tău nu e gardian pe una dintre corăbiile care duc condamnaţi spre noile colonii penale din Australia?

Abel se încruntă.

— E căpitan, de fapt, dar e puţin cam aspru, nu credeţi?

— Rămâne de discutat dacă Richard a venit acasă ca să-şi facă datoria. Dacă da, atunci totul poate fi iertat şi aşa va fi. Dar dacă nu, ei bine, nu sugeram să fie transportat într-un asemenea loc pe termen nelimitat. Câteva luni şi va fi gata să-şi îndeplinească obligaţiile, nu crezi?

— Durează mai mult de câteva luni să ajungi acolo, şi unii dintre condamnaţi nu supravieţuiesc nici măcar călătoriei. Dacă o fac, condiţiile aspre de acolo îi doboară de obicei în primele câteva săptămâni. Sunteţi sigur că vreţi să vă trimiteţi fiul acolo?

Milton nu avea de gând să-l lase pe Richard să-i scape printre degete din nou. Dacă băiatul nu putea fi adus pe calea raţiunii, pe Dumnezeul lui, avea să facă în aşa fel încât să-l conducă el. Trecuseră nouă ani de lipsuri, şi băiatul trebuia să ofere o compensaţie.

Nouă ani de frustrare neputincioasă, fiindcă Milton nu-şi mai îngăduise puţinele lucruri care îi ofereau plăcere în viaţă.

Aşa că îi reaminti lui Abel:

— Oamenii sunt trimişi acolo pentru crime mai mici, nu-i aşa?

Abel se cutremură.

— Închisorile noastre sunt supraaglomerate, şi munca unui deţinut e o muncă liberă, până la urmă. Australia are nevoie de mulţi muncitori, dacă vrem să o transformăm într-o nouă colonie promiţătoare pentru Coroană. Acolo nu există nimic în afara coloniilor penale, şi nicio modalitate de a scăpa din ele. Singurele corăbii care sosesc sunt alte corăbii cu deţinuţi. Omul care e trimis acolo nu mai are într-adevăr nicio speranţă.

Milton zâmbi în sinea lui.

— Da, e cam aspru, dar probabil că e singurul lucru care l-ar aduce pe rebelul acesta pe calea cea dreaptă – atâta timp cât punerea în libertate a lui Richard poate fi aranjată de îndată ce e pregătit să-şi îndeplinească obligaţiile. Poate fi aranjată?

— Totul poate fi aranjat, spuse Abel puţin stânjenit.

Milton se încruntă văzând stânjeneala evidentă a omului. Fusese prea rece şi nepăsător, chiar pentru un om de rând cum era Cantel? Nu era evident că Richard o merita? Lui Cantel îi era de ajuns să se uite la starea înfricoşătoare în care ajunsese Willow Woods, ca să vadă răul pe care îl făcuse Richard propriei familii.

— Să vedem ce are de spus întâi pentru sine. Dacă e gata să se conformeze şi să-şi ajute familia, în loc să o lovească, atunci poate fi iertat. Trezeşte-l, îi spuse Milton lui Olaf.

Interpretarea lui Olaf fu un şut puternic într-o coastă a lui Richard. Abel se întoarse cu spatele. Milton îl privi feroce pe bădăranul acela uriaş.

— Cu apă sau săruri, prostule.

— Nu văd niciuna, spuse Olaf.

— Nu… e nevoie, gemu Richard, apoi adăugă „Ce naiba?” când realiză că trebuia să se forţeze ca să se poată ridica, fiindcă mâinile îi erau legate la spate.

Ştiuse că acesta avea să fie rezultatul când Olaf îi dărâmase uşa cu piciorul – mutul acela uriaş nici nu

încercase măcar să vadă dacă era încuiată. Richard era singur în cameră, mâncând cina pe care i-o trimisese Ohr împreună cu mesajul că era reţinut – de chelneriţa de la taverna alăturată.

Richard îl recunoscuse imediat pe Olaf, unul dintre cei trei bătăuşi pe care îi angajase Milton atunci când Richard crescuse prea mare pentru nuia. Ultima amintire pe care o avea de la Willow Woods era cea în care tatăl lui îi cerea să-şi taie părul, care de abia îi ajungea la umeri. El refuzase, bineînţeles, chiar dacă ştia că avea să fie pedepsit pentru asta. Dar pe atunci voinţa lui se războia deja în toată legea cu voinţa tatălui lui. Aşa că Milton ordonase brutelor lui să-l tundă pe Richard, şi ei îl târâseră afară din patul în care dormea profund, îl legaseră de un scaun şi aproape îl scalpaseră. Dumnezeule, ce mânie neputincioasă simţise. Plecase spre Londra chiar în noaptea aceea, şi nu privise niciodată înapoi.

Richard era de fapt foarte bucuros să-l vadă pe Olaf în uşa ruptă şi nici nu se întrebă măcar ce făcea bruta acolo. Răzbunarea era singurul lucru la care se putea gândi Richard.

Olaf era încă mult mai mare, un uriaş blestemat, dar era prost, şi Richard nu mai era un băiat. Dar nu savură decât câteva momente gândul bătăii de moarte pe care avea să i-o aplice lui Olaf, fiindcă cinci oameni înarmaţi îl înconjurară şi toţi şase îl atacară şi îl imobilizară pe duşumea. Fusese surprins în inferioritate numerică. Nu ar fi fost nevoie să-l şi scoată din competiţie cu totul, dar unul din ei o făcu.

Acum, în biroul tatălui său, Richard reuşi în cele din urmă să se ridice. Încercarea de a-şi elibera mâinile se dovedi inutilă, şi la fel fu şi privirea feroce pe care o îndreptă asupra tatălui său. Cum se întâmplase asta? Fusese sigur că nimeni din zonă nu îl recunoscuse, dar era evident că cineva o făcuse şi alergase direct la conte cu

vestea că îl văzuse.

Ca să nu se întâmple una ca asta, el şi Ohr nici nu ar fi trebuit să fie acolo! Planul precaut ar fi fost să plece şi să găsească un han mai aproape de Londra în noapte aceea, la mare distanţă de Willow Woods. Dar cochetase cu ideea de a încerca să-l prindă pe Charles pe drum a doua zi, ca să-şi poată întâlni nepotul înainte de a pleca din Anglia o dată pentru totdeauna.

Milton nu se schimbase aproape deloc. Părul lui avea poate o nuanţă de castaniu mai deschis, ochii lui albaştri erau la fel de reci, şi doar fălcile uşor lăsate trădau trecerea anilor. Dar Milton nici nu se uitase încă în ochii lui. Privea dezgustat părul lung care cădea pe umerii lui Richard.

— Dumnezeule, e chiar mai lung decât m-am gândit. Arăţi ca un cerşetor blestemat care nu-şi poate permite să plătească frizerul, spuse Milton, apoi îi ordonă brutei sale: Scapă de asta.

Richard se întoarse spre bărbatul mai mare şi îi spuse calm:

— Încearcă şi o să te omor de data asta.

Olaf se mulţumi să râdă, dar Milton clătină din cap şi spuse:

— Nu contează. Este foarte limpede că va fi la fel de sfidător ca totdeauna.

— La ce te aşteptai? se întoarse Richard spre tatăl lui, mârâind. Tu, bătrâne, nu mai ai nimic de spus despre felul în care arăt sau despre ce fac. Am scăpat de sub controlul tău.

— Crezi? Nu ai scăpat de lege totuşi, şi ai încălcat câteva legi înainte de a pleca.

— Ce legi? Ale tale?

Milton arătă spre inelul care era din nou pe degetul lui.

— Ai furat asta înainte de a pleca. Ai uitat de infracţiunea asta?

Richard râse batjocoritor:

— Inelul acesta va trece la fratele meu când vei muri, şi el nu s-ar fi supărat că l-am împrumutat – şi de ce naiba nu ai murit ca să ne scapi de nefericire?

Milton oftă şi îi spuse celuilalt bărbat din încăpere:

— Vezi acum cu ce-am avut de-a face? E cel mai nerecunoscător fiu pe care l-ar putea avea un bărbat.

Richard se încruntă la acest spectacol de dezamăgire părintească, oferit evident în beneficiul celorlalţi. Dacă Milton s-ar fi arătat vreodată dezamăgit de el cu adevărat sau măcar puţin îngrijorat sau cât de cât preocupat, relaţia lor ar fi putut fi una mai naturală. Instinctul copilului este să-i facă pe plac părintelui, până la urmă – până când copilul află că nu va reuşi niciodată.

— Cine eşti tu? îl întrebă Richard pe cel de-al treilea bărbat.

— Abel Cantel e un vechi prieten al meu, răspunse Milton în locul lui.

Dar Abel se simţi obligat să adauge:

— Sunt şi magistratul local, Lord Richard.

Era asta o avertizare intenţionată? Richard înţepeni. Numai oamenii fără titlu sau oamenii de rând ar fi folosit titlul minor al lui Richard, şi un om de felul acesta ar fi respectat dorinţele unui conte. Dar el ştiuse întotdeauna că s-ar fi putut ca tatăl lui să încerce să folosească vechile lui fărădelegi împotriva lui dacă se mai întâlneau vreodată faţă în faţă. El voise să fie dezmoştenit. Fusese prea tânăr ca să realizeze că îi oferea tatălui său altă unealtă pe care s-o utilizeze ca să-l silească să respecte contractul acela de căsătorie.

Dar nu era îngrijorat cu adevărat din cauza asta. Putea fi doar o coincidenţă faptul că „legea” era reprezentată în camera acea. Şi nu plănuia să mai zăbovească, nici nu era singur de data asta. Charles era undeva în casă, spusese că nu pleca până dimineaţa în

vizită la bunicul matern al lui Matthew. Fratele lui nu avusese niciodată înainte curajul de a interveni, dar acum era pe picioarele lui. Şi Ohr urma să-l caute mai întâi la Willow Woods, când avea să se întoarcă de la distracţia cu chelneriţa şi să-l găsească pe Richard plecat – iar dezastrul din cameră era o dovadă sigură că nu plecase de bunăvoie.

Care ar fi fost cea mai însemnată acţiune pe care ar fi vrut – şi ar fi putut – s-o facă? Să pună să-l bată din nou? Nu ar fi fost nimic nou. Să-l închidă într-o cameră ameninţându-l cu închisoarea adevărată? Pentru că împrumutase un inel de la propria familie, un caz de care s-ar fi râs la tribunal? În plus, ar fi scăpat cu mult înainte ca ameninţarea să devină fapt. Chiar în noaptea aceea, era sigur.

Era mai îngrijorat de profeţia Juliei, că ar fi putut să stea acolo strigând nu, şi totuşi să fie declarat soţul ei. Milton întreţinea pe domeniul lui cel puţin un pastor care îi era dator pentru traiul de zi cu zi. Dar Julia se afla în drum spre Londra. Ar fi avut nevoie de o zi sau două ca să o aducă iar aici, şi era sigur că şi-ar fi amânat şi mai mult întoarcerea, dacă i s-ar fi spus pentru ce era necesară prezenţa ei. El nu se aştepta să rămână atâta timp.

— Ştii, tată, ai fi putut să-mi ceri să ne întâlnim, în loc să mi-o bagi pe gât cu sila, ca de obicei.

— Amândoi ştim care ar fi fost răspunsul tău, rosti cu asprime Milton.

— Ei bine, eu ştiu, dar tu ştii cu adevărat? Dacă veneam acasă să-ţi cer iertare?

Asta îl făcu pe Milton să se oprească.

— De asta ai venit?

Richard nu se putu forţa să spună da, chiar dacă asta l-ar fi eliberat.

— Nu, dar ar fi trebuit să faci efortul de a afla asta înainte de a-ţi trimite după mine lacheii neciopliţi, fiindcă dacă mă întorceam la ţarc, primirea asta m-ar fi făcut sigur

să mă răzgândesc. Dar când tu, tată, nu ai făcut niciodată altceva decât să mă baţi sau să plăteşti pe altcineva…

— Destul! îl întrerupse Milton, roşu la faţă.

Richard ridică o sprânceană.

— Nu vrei ca magistratul de aici să ştie cât de brutală ai făcut să fie viaţa sub acoperişul tău? Dar tu eşti absolut corect, tată. Amândoi ştim că nu va fi niciodată o împăcare între noi. Aşa că ce rost are să mă aduci aici?

— E o modalitate de a lichida conturile. Ai bani cu care să plăteşti uriaşele datorii la jocuri pe care mi le-ai pus în spate, pe care le datorez încă ducelui de Chelter, care mi-a fost garant – şi mă presează fiindcă a făcut-o?

Richard fu cel care se opri acum. Ticăloşii aceia blestemaţi îi ceruseră în cele din urmă tatălui său să plătească? Atunci de ce nu rupsese Milton toate legăturile cu el?

— Ai fost un prost dacă ai plătit pierderile acelea, când m-ai fi putut dezmoşteni în schimb, spuse Richard.

— Deci a fost deliberat? O încercare de a-mi forţa mâna ca să termin cu tine?

— Ce altă opţiune mi-ai lăsat, tiran crud ce eşti? întrebă Richard. Şi nu e prea târziu să mă dezmoşteneşti în sfârşit. Ai un martor. Fă-o legal.

Milton clătină din cap.

— Chiar dacă aş fi avut această opţiune, nu ar fi rezolvat nimic. Erai minor şi m-ai lăsat răspunzător pentru acţiunile tale. Aşadar, să consider că răspunsul tău e nu? Nu ai cele necesare pentru a restitui banii imediat?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci eşti gata să te căsătoreşti cu logodnica ta ca să răscumperi datoriile?

— La dracu’, nu.

— Vezi? spuse Milton, privind spre magistrat. Nici măcar nu-şi cere scuze că a încercat deliberat să-şi sărăcească propria familie. Nici nu vrea să restituie banii pe

singura cale pe care poate. Apoi Milton oftă. Dă-mi câteva momente de intimitate cu fiul meu. Mi-aş neglija îndatoririle de părinte dacă nu aş încerca pentru ultima dată să-l fac să-şi vină în fire înainte de a recurge la măsuri drastice.

Lui Richard nu îi plăcea cum suna asta. Dar nu credea că avea să stea acolo destul pentru ca „măsurile drastice" să dea roade. Milton era nebun dacă îşi închipuia că Richard avea să onoreze o căsătorie care îi fusese impusă. Sau tatăl lui urma să obţină ceea ce dorea pe orice cale? *Asta* îl îngrijora pe Richard. Nu se exilase din Anglia pentru ca tatăl lui să câştige până la urmă.

Contele se sprijinise din nou de birou, cu braţele încrucişate, aşteptând să se închidă uşa. Nu părea furios, de fapt arăta chiar perplex.

— Nu te-am înţeles niciodată, începu Milton.

— Nu ai încercat.

— Am făcut un lucru bun pentru tine cu ani în urmă, când am aranjat contractul care ne leagă de Milleri, asigurându-ţi bogăţia şi norocul.

— Fără să mă întrebi, îi aminti Richard.

— Erai prea tânăr ca să-ţi formezi o opinie atunci, şi cu atât mai puţin ca să ştii ce era bine pentru tine. Şi acum eşti atât de încăpăţânat, atât de hotărât să-mi stai împotrivă, încât nici nu-ţi dai seama ce dărâmi.

— M-ai lăsat fără grai, spuse Richard sarcastic.

— Îndrăzneşti să-ţi baţi joc? Când circumstanţele s-au schimbat atât de drastic cât ai fost plecat? Acum cinci ani, Gerald Miller a avut un accident care l-a lăsat fără memorie şi fără speranţă de recuperare. Asta o pune pe fiica lui, logodnica ta, la conducerea întregii averi a lui Miller, şi ai venit acasă la timp ca să profiţi din plin de asta. Tot ce trebuie să faci este să spui „da" la ceremonia de căsătorie şi vei fi însurat cu una dintre cele mai bogate femei din Anglia, controlând toată averea ei uriaşă, întărind astfel poziţia socială şi financiară pe care o avem noi toţi, nu doar

tu şi cu mine, dar şi fratele şi nepotul tău.

— Ei sunt rude directe cu ducele de Chelter. Nu au nevoie să se înalţe.

— Averea lui Charles scade.

— E încă bogat.

— Nici pe departe atât de bogat ca familia Miller! exclamă Milton, apoi oftă şi încercă să se stăpânească din nou înainte de a adăuga: în plus, ducele ne-a făcut să ne simţim întotdeauna ca nişte rude sărace.

Richard ridică o sprânceană.

— Pe *noi?* Te referi la *tine,* nu?

Milton îşi arătă dinţii.

— Ai ascultat măcar în timp ce îţi explicam ce e în joc? Afacerile lui Miller au crescut astronomic de-a lungul anilor. Ştii că o bogăţie ca asta ar putea să-l influenţeze chiar şi pe rege? Ar putea să ofere cu uşurinţă titluri noi familiilor noastre, împreună cu alte domenii.

— În asta nu există niciun *noi,* tată. *Tu* nu trebuie să te însori cu un drac împeliţat pe care nu-l poţi suporta.

— Am făcut-o, mormăi Milton. Cu mama ta.

Lui Richard nu-i venea să creadă.

— De asta nu mi-ai arătat niciodată iubire sau afecţiune, sau măcar bunătate, în copilărie? Fiindcă ţi-ai urât soţia? Şi asta încerci să mă forţezi şi pe mine să fac? Să am o căsnicie îngrozitoare ca a ta? De ce nu ai pomenit niciodată până acum acest lucru?

— Erai copil, spuse Milton. Copiii nu au nevoie de explicaţii.

— Copilul acesta avea. Din ziua în care m-am născut, ai insistat să trăieşti viaţa în locul meu. Dar e viaţa mea, tată. O s-o trăiesc şi o să iau singur deciziile, spre bine sau spre rău. Şi decizia mea este să nu mă însor cu Julia Miller.

Milton era acum roşu la faţă de furie, o faţă cu care Richard era mai obişnuit, de fapt.

— Ar fi trebuit să ştiu că nu avea rost să discut cu

tine. Eşti la fel de incredibil de încăpăţânat şi de prost ca de obicei. Apoi strigă: Abel! Şi înainte ca uşa să se deschidă de-a binelea, Milton îi spuse magistratului: Ia-l de aici!

Capitolul 23

Julia nu-şi putea scoate din cap ultima imagine a lui Richard. Aproape că nu observă când Raymond îi conduse la un han, în următorul oraş. Ar fi putut merge mai departe. Nu se întunecase încă. Dar ea era la fel de epuizată ca şi vărul ei, şi de aceea dormiră a doua zi până dimineaţa târziu.

Trebui să bată de mai multe ori la uşa lui Raymond înainte să-l audă strigând:

— Nu mă mişc! Plecăm acasă mâine!

— Astăzi! strigă ea.

Îşi iubea vărul, dar în ocazii ca asta nu-l putea suferi. Era un adevărat pierde-vară. Singurul lucru la care era bun era să-i fie însoţitor când avea nevoie, şi numai dacă îl informa din timp. Era întotdeauna falit. Primea o alocaţie frumoasă, dar o cheltuia toată pe jocuri şi femei. Îi vorbise de nenumărate ori despre unele responsabilităţi impuse de alocaţia respectivă, dar el avea un şuvoi nesfârşit de scuze prin care evita orice muncă. Măcar era un bun călăreţ şi ţinea pasul cu ea în călătorii, deşi se plângea tot drumul.

Iritarea produsă de plecarea târzie o însoţi toată ziua, împreună cu imaginea persistentă a lui Richard. I se părea că fugea de el. Părul lung, demodat de secole, nu-i reducea deloc masculinitatea. Îi oferea doar o înfăţişare sălbatică, primitivă, mai ales atunci când gâfâia de furie. Fusese atât de mânios! Fiindcă o sărutase – nu, stai puţin, aruncase vina pe ea, acuzând-o că începuse, când ea nu făcuse nimic. Sărutul acela fusese uimitor totuşi, o introducere

evidentă a pasiunii. Nu putea să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă el nu i-ar fi pus capăt.

Impuse acelaşi galop nebun toată ziua, încercând să ajungă acasă înainte de căderea întunericului. Nu reuşi. Când se opriră să-şi regăsească animalele pe care încălecaseră la început în primul oraş în care se opriseră cu o zi înainte, se întuneca, şi Raymond puse piedici plecării, fiindcă nu era obişnuit cu zile atât de lungi fără să tragă un pui de somn sau două. Julia era destul de obosită ca să nu insiste, simţindu-se amorţită şi îngreunată din nou de praf. Aşa că luă camere pentru a doua noapte. Îşi dorea să poată dormi măcar de data asta. În ciuda epuizării, se suci şi se răsuci toată noaptea, retrăind întâlnirea cu Richard şi toate lucrurile pe care i le-ar fi putut spune, dar n-o făcuse, şi toate lucrurile care s-ar fi putut întâmpla – dar nu se întâmplaseră.

În zori porniră din nou la drum şi ajunseră la Londra după câteva ore. Raymond, iritat fiindcă trebuise să se trezească atât de al naibii de devreme, după cum afirmă, trei zile la rând, nu îşi luă nici măcar rămas-bun când o lăsă acasă, ci se duse direct la el acasă, la câteva străzi distanţă.

Julia intenţionase să se culce, epuizată de noaptea nedormită. Dar de îndată ce intră, unul dintre lachei se repezi spre ea, aşa că îşi reveni pe loc când văzu emoţia de pe faţa lui şi din voce în timp ce spunea: „Tatăl dumneavoastră…”

Nu trebui să audă mai mult. Ştia. Se întâmpla la fel de fiecare dată când tatăl ei se trezea, se trezea *cu adevărat,* întreaga casă se emoţiona. Ea alerga deja pe scări.

— Nu am venit prea târziu? spuse ea în timp ce năvălea în camera tatălui ei şi se năpustea spre patul lui Gerald, unde acesta şedea, sprijinit de perne şi zâmbindu-i. Cât ai fost treaz? Te rog să-mi spui că nu prea mult?

— Calmează-te, Julie. El bătu cu palma lângă el,

arătându-i să se aşeze. Nu cred că timpul contează…

— Bineînţeles, ştii că da – *ştii* asta, corect? Poţi să-ţi aminteşti de data asta?

— Da, totul.

În timp ce se aşeza, trase adânc aer în piept şi îi zâmbi, stânjenită de neliniştea ei. S-ar fi înfuriat dacă ar fi pierdut această convorbire cu tatăl ei… din cauza lui Richard. Dar observă în cele din urmă cârpa sau, mai degrabă, săculeţul mic care se odihnea pe pernă lângă capul lui, şi faptul că Arthur nu era cu el în cameră.

Îl angajase pe servitor curând după accident, ca să fie ajutorul permanent al lui Gerald, o persoană care să-l poată hrăni, îmbrăca şi chiar scoate pe micul balcon care fusese construit la indicaţiile ei, pentru ca tatăl ei să se bucure de soare atunci când vremea o îngăduia. Arthur dormea chiar într-un pat vârât în colţul camerei, ca să poată fi la îndemână tot timpul.

— Pentru ce e asta? întrebă ea arătând spre săculeţ. Şi unde e Arthur?

— S-a dus să-mi aducă prânzul, spuse Gerald cu un zâmbet încântat. Mi s-a spus că au muncit ca robii toată dimineaţa în bucătărie, ca să-mi pregătească toate felurile preferate. Iau câte puţin din fiecare.

— Toată dimineaţa? Julia sări din nou în picioare. *Când* te-ai trezit?

El oftă văzându-i neliniştea provocată de faptul că nu mai avea mult timp de petrecut cu el.

— Julie, am veşti bune, dacă te aşezi destul de mult cât să ţi le spun.

Bătu din nou cu palma alături de el. Faptul că tatăl ei putea face acest gest se datora sârguinţei lui Arthur. Bărbatul mişcase membrele lui Richard de câteva ori pe zi ca să simuleze exerciţiul, după ce descoperiseră că muşchii i se atrofiau din cauza inactivităţii. Acum că tatăl ei se trezise, putea să-şi mişte măcar braţele şi picioarele puţin,

deşi nu era destul de puternic ca să păşească şi nu era niciodată treaz suficient de mult ca să facă acest efort. Dar Arthur se asigurase ca, dacă venea vreodată ziua, membrele lui Gerald să nu-şi piardă mobilitatea din cauza faptului că stătuse în pat atâţia ani.

Ea se aşeză din nou, dar înclinarea patului mişcă săculeţul de pe perna lui şi îl făcu să aterizeze lângă şoldul ei. Se uită îngrozită la petele de sânge de pe el.

— Dumnezeule, ce ţi s-a întâmplat? Puse mâna pe pungă. Era rece şi udă.

— Gheaţă, explică el. Încă nu a fost destul de cald ca să se topească provizia de iarnă din pivniţă. Doctorul a fost ieri aici şi a recomandat ceva rece pentru umflătură – şi nu-ţi pierde iar firea. Am spus veşti bune, nu?

Era radios. Ea nu putea trece peste faptul că sângera. Atunci îşi dădu seama. Ieri? Fusese treaz toată ziua?

Neliniştită, dar cu speranţa furişându-i-se în inimă, întrebă:

— Spune-mi cum te-ai lovit.

— M-am trezit ieri înaintea lui Arthur. Eram destul de dezorientat ca să cred că visasem accidentul acela oribil şi am crezut că era o dimineaţă normală ca oricare alta şi era timpul să mă scol. Aşa că am încercat.

Ea clipi.

— Ai căzut din pat?

— Nu, m-am dat jos din pat. Am reuşit să mă ridic în picioare, sau cel puţin mi-am lăsat întâi toată greutatea pe piciorul stâng, şi stăteam în sus pe jumătate, înainte ca piciorul celălalt să se îndoaie. Am căzut pe stângul şi m-am lovit cu capul de colţul noptierei. Observi că nu e aici? Am lovit noptiera destul de tare ca s-o sparg. L-am speriat al dracului de tare pe Arthur cu căderea asta sau cel puţin aşa a spus. Am rămas iar inconştient.

— Dar nu pentru mult timp?

— Destul de mult pentru ca Arthur să trimită după

doctorul Andrew. M-am trezit când a început să-mi pipăie capul. Era fascinat de faptul că mă lovisem aproape exact în locul în care se afla lovitura iniţială.

Ea icni.

— E doar o mică tăietură, deşi acum e umflată, şi de aceea a recomandat comprese reci. Arthur a sugerat să încercăm cu gheaţă, din moment ce aveam la îndemână. S-a gândit că ar fi putut să-şi facă efectul mai repede.

Gerald se opri şi ridică încet mâna stângă, ca să atingă zona rănită. Cea mai rea dintre rănile iniţiale la cap fusese puţin mai sus, pe partea stângă. Fuseseră şi altele, dar niciuna atât de gravă ca aceea.

— E un cucui destul de mare, spuse ea, îngrozită de ceea ce se vedea prin părul lui.

— Nu, e mai mic decât era, aşa că se pare că gheaţa ajută, o asigură el.

— Cât de tare doare?

— De abia îl simt, aşa că nu te speria. Nu stau aici răbdând durerea, draga mea, îţi promit că nu.

— De ce a fost atât de fascinat doctorul Andrew?

Gerald pufni.

— A menţionat un pacient cu amnezie care şi-a recăpătat memoria când a primit altă lovitură la cap, ceea ce nu se prea poate compara cu cazul meu, şi i-am spus-o. Dar ei ştiu atât de puţin despre creier, că a ezitat să-mi trateze noua lovitură. De fapt, a spus că tăietura nu era destul de mare ca să necesite să fie cusută mai mult de un punct sau două, şi avea să aştepte până îmi pierdeam din nou cunoştinţa ca să mă coasă. Poate că a fost fascinat, dar nu a fost foarte optimist. Dar când s-a întors după-amiază, eram tot treaz. A verificat din nou aseară înainte să se ducă acasă, şi eram tot treaz.

Gerald zâmbi larg din nou. Julia începu să plângă – nu se putea abţine. Tatăl ei nu fusese niciodată conştient atât de mult timp după accident, avusese parte doar de câteva

ore cu el, şi atunci numai câteva minute înainte să alunece din nou în ceaţa aceea moartă a neştiinţei.

Deşi lacrimile i se rostogoleau pe obraji în timp ce îi ţinea mâna, zâmbea şi ea la fel de larg ca şi el.

— Dumnezeule, te-ai întors acasă până la urmă – cu adevărat.

Capitolul 24

Julia aproape că nu se mişcă de lângă tatăl ei toată săptămâna aceea. Voia să stea cineva treaz lângă el tot timpul, şi chiar dacă avea o casă plină de servitori cărora le-ar fi putut încredinţa această misiune, o făcu ea însăşi, lăsându-se schimbată doar de Arthur, astfel că unul din ei era întotdeauna cu Gerald chiar şi atunci când dormea. În această săptămână ignoră toţi vizitatorii, chiar şi pe Georgina şi pe Gabrielle, chiar şi pe Carol. Îi spuse pur şi simplu majordomului să le dea vestea cea bună despre tatăl ei şi faptul că avea să îi revadă în curând.

Nu ştia totuşi cât de curând avea să fie asta. Nu putea să nu se teamă de o recidivă, şi simţea că zilele petrecute cu tatăl ei erau încă numărate. Din cauza acestei frici, vechea constrângere a timpului, dorinţa de a comprima fiecare minut petrecut cu el treaz, era încă prezentă. În ciuda faptului că se trezea în fiecare dimineaţă cu zâmbetul acela minunat care îi încălzea atât de mult inima, neliniştea ei nu dispărea. În fiecare dimineaţă se trezea cu stomacul strâns, până alerga în camera lui să vadă cu propriii ochii că el era încă cu ei, *într-adevăr* cu ei.

Doctorul Andrew scrise un raport pentru colegii săi, vorbindu-le pe larg despre recuperarea lui Gerald, aşa cum făcuse când fusese vorba despre efectele neobişnuite ale primei sale răni.

Gerald voia să ştie totul despre ce pierduse, bineînţeles, şi erau atât de multe subiecte peste care trecuseră înainte, când avuseseră atât de puţin timp de discuţie. Să-l pună la curent cu situaţia imperiului afacerilor sale durase aproape o zi! Julia dobândise alte şapte afaceri în plus, trebuind să concedieze doar pe unul dintre administratorii lui, care nu ţinea pasul cu ceilalţi.

Nu ajunseră să vorbească despre ea până când tatăl ei nu o întrebă:

— Câţi ani ai acum, Julia? Am ezitat întotdeauna să te întreb. Mă temeam, în realitate, să aflu cât de mult timp a trecut pe lângă mine.

— Oh, Dumnezeule, tăticule, au trecut cinci ani de la accident. Acum am douăzeci şi unu.

Plângea deja, cu suspine zgomotoase şi incontrolabile de această dată. Asta reflecta oroarea rănilor, care răpiseră cinci ani din viaţa lui – şi din viaţa ei. Dar chiar mai rău, trebui să-i spună despre mama ei. Îşi jelise deja mama, dar tatăl ei nu avusese ocazia asta. Nu fusese cu adevărat alături de Julia mai mult de câteva minute sau ore o dată, cu siguranţă nu destul de mult pentru ca ea să-i dea vestea că doar el supravieţuise accidentului. O iubise pe Helene, o iubise destul de mult ca să-i suporte toate ciudăţeniile şi dorinţa de ascensiune socială, de a intra în rândul aristocraţiei.

Se temuse de asta, dar ştia că nu mai putea amâna.

— Şi mama…

— Şşş, draga mea, spuse el cu voce înăbuşită. Am ghicit deja.

O ţinu strâns în timp ce ea plângea tare, dar de data asta pentru el. Plânse şi el. Încercă să-i explice de ce ţinuse ascunsă vestea, dar el îi spuse că nu trebuia, că înţelegea.

Toate lacrimile astea îi aduseră o mare uşurare. Când reuşi să-şi stăpânească emoţiile, îşi dădu seama că şi greutatea aceea teribilă de nesiguranţă fusese îndepărtată.

Ea îi spuse totul şi nu ascunse nimic. Mai erau atât de multe de vorbit, că fu de parcă s-ar fi rupt un zăgaz. Fiindcă Richard fusese recent în minte ei, îl menţionă şi pe el mai târziu în seara aceea, deşi pe scurt. Cel puţin încercă să vorbească pe scurt.

— Sincer, nu credeam că se va întoarce, recunoscu Gerald.

— Nu s-a întors cu adevărat. Nimeni nu ştie că s-a întors, cu excepţia fratelui său, pe care s-a dus să-l viziteze. De aceea voi continua procedurile pentru a-l declara mort.

Gerald clătină din cap.

— Nu poţi face asta, draga mea. Nu e drept. Ar fi fost o soluţie atunci când credeai cu adevărat că era mort, fiindcă trecuse atâta timp. Dar acum că l-ai văzut, ştii că nu e cazul. Şi voi doi tot nu vreţi să vă căsătoriţi? Eşti sigură?

— Absolut. Nimic nu s-a schimbat. Tot nu ne putem suporta unul pe altul. Nu menţionă că Richard era îndrăgostit de altcineva, fiindcă acest gând începuse s-o irite.

Gerald pufni.

— Prostul acela îngâmfat de Milton. Era atât de sigur că voi, copiii, veţi depăşi animozitatea, încât a reuşit să mă convingă şi pe mine.

— De asta nu i-ai oferit mai mult ca să rupi legăturile dintre familiile noastre?

— Dar am făcut-o, de trei ori mai mult decât dota ta. Atunci s-a văzut limpede că aştepta mult mai mult de la căsătorie. Aşa că nu am mai încercat să negociez cu el. Tu erai încă un copil. Mai era şi posibilitatea ca tu să-l vezi pe Richard cu ochi buni într-o zi. Aşa că am amânat să iau o decizie de vreun fel înainte ca tu să ajungi la vârsta căsătoriei. Şi acum că ai ajuns, continuă-ţi viaţa, draga mea. Găseşte pe acel cineva perfect care te aşteaptă undeva – lucru pe care eu nu am reuşit să-l fac pentru tine, ca un mizerabil ce sunt.

Ei nu-i veni să creadă că sugera asta. Cu ochii mari, spuse:

— Dar nu ne putem călca cuvântul.

— E decizia mea. Tu nu trebuie să-ţi faci griji din pricina asta.

Ea îşi dădu seama că el încă o vedea ca pe un copil. Asta era de înţeles, dar ea nu mai era un copil care să accepte asigurarea tatălui şi să uite restul. Trebuiau să discute despre asta.

— Care e lucrul cel mai rău care se poate întâmpla? întrebă ea, apoi îşi răspunse singură la întrebare: Contele poate să ne dea în judecată şi să primească o recompensă.

— Posibil, dar i-ar da o sumă jalnică. Nu s-ar putea spune nici că mirele stă în faţa altarului, dornic să îndeplinească partea de contract a familiei Allen.

— Dar dacă afacerile o să înceapă să meargă prost din cauză că ţi-ai călcat cuvântul…

— Lasă-mă pe mine să mă îngrijorez de asta. Ai fost destul în situaţia asta deplorabilă din cauza acţiunilor *mele.* Dacă afacerile o să meargă prost din pricina asta, o să consider că e răsplata meritată a propriei mele nebunii. Şi totul se va uita destul de repede.

Julia se temea că nu avea să fie atât de uşor cum făcea să pară tatăl ei. Urmau să înfrunte un lord, până la urmă, şi ei nu aveau aceeaşi poziţie socială. Contele avea să le facă necazuri, creând cel puţin un scandal, contestându-le integritatea tocmai fiindcă nu onoraseră contractul, adică exact lucrurile pe care dorise ea să le împiedice. Gerald nu era suficient de restabilit ca să suporte o asemenea lovitură de măciucă.

Dar Julia nu-i spuse asta tatălui ei. Încuviinţă, lăsându-l să creadă că era de acord cu el. Dar nu putea fi de acord, nu încă, nu fără să-l vadă măcar pe conte şi să încerce pentru ultima dată să-l facă să raţioneze şi să poată sfârşi asta în mod amiabil.

Capitolul 25

O lăsase să aştepte jumătate de zi, blestematul!

Julia nu-l văzuse pe Milton Allen, contele de Manford, de cinci ani, de la accidentul părinţilor ei, care îi devastase viaţa. Contele venise la înmormântarea mamei ei şi îşi oferise condoleanţele banale, dar adevăratul motiv al venirii lui în oraş fusese începerea procedurilor pentru câştigarea tutelei ei. Avocaţii familiei ei îi spuseseră cât de furios fusese când eşuase. Asta i-ar fi oferit ceea ce voia de mult – controlul complet asupra a tot ce avea Miller.

Trecuse mult timp de când nu mai intrase în Willow Woods. Casa de care fusese atât de impresionată în copilărie arăta destul de diferit privită prin ochii unui adult. Oare era atât de părăginită şi atunci? Sigur că nu. Dar starea proastă a casei îi întărea de fapt convingerea că putea rupe în cele din urmă legătura cu familia Allen. În trecut, contele refuzase să primească bani şi să pună capăt contractului, dar dacă finanţele lui erau într-o stare atât de proastă, încât nu-şi mai putea întreţine cum se cuvine conacul, poate că avea să accepte acum această soluţie.

Julia îşi lăsase slujnica la hanul din apropiere. Avusese noroc să capete o cameră acolo, după ce hangiul o acuzase că era responsabilă pentru distrugerea proprietăţii lui de săptămâna trecută. Ea nu ştia despre ce vorbea, dar îi plăti triplu pentru cameră şi îi închise gura. Oricum nu intenţiona să doarmă acolo, fiindcă avea deja o cameră în hanul mult mai drăguţ în care rămăsese cu o noapte înainte. Dar ca şi mama ei, voia puţină intimitate ca să se poată împrospăta înainte de audienţa la conte.

Călătorise cu trăsura de data asta, aşa că putuse să-şi aducă slujnica, în loc să trebuiască să-i ceară lui Raymond să o escorteze din nou. Dar călătoria cu trăsura era mult mai lentă decât călare, şi acum avea noroc dacă reuşea să

plece din Willow Woods înainte de căderea nopţii, deoarece contele nu binevoise să o primească încă, ceea ce putea transforma călătoria în una de patru zile, în loc de trei câte îşi închipuise ea.

Nu îi spusese tatălui ei unde se ducea, ştiind că ar fi încercat s-o convingă să nu plece şi că, probabil, ar fi reuşit. Îi spusese în schimb că era nevoită să facă o scurtă călătorie de afaceri în nord. Nu îi plăcea să-l mintă, dar nu voia să-şi facă griji din pricina absenţei ei şi urma să-i explice când se întorcea, dacă avea noroc, cu veşti bune. Dacă se hotăra contele să-şi facă apariţia.

Charles nu era acasă ca să-i ţină companie. Valetul îi spusese că nu se întorsese încă din vizita pe care o făcea împreună cu fiul său celuilalt bunic. Aşa că timpul trecuse ca melcul în după-amiaza aceea. Şi iritarea ei creştea.

De fapt, se întuneca atunci când lacheul veni s-o conducă în biroul contelui. Nu se îndoise niciun moment că o lăsase deliberat să fiarbă în suc propriu toată după-amiaza. Aşa că, deşi avusese de gând să fie politicoasă şi respectuoasă, acum era doar furioasă şi dornică să plece de acolo.

Nu aşteptase nici măcar ca servitorul să închidă uşa în spatele ei înainte de a trece direct la subiect.

— Am venit să vă spun două lucruri, Lord Allen. Ta…

— Unde îţi sunt manierele, fată? o întrerupse el sec. Stai jos.

Julia se trezi ascultând, aşezându-se pe scaunul care i-l arătase, în faţa biroului său. Făcu asta fără să se gândească, din cauza tonului lui autocratic, care nu suporta niciun argument. Era mai slab decât îşi amintea, iar părul lui era de un castaniu mai mai. Şi fiindcă îl văzuse pe Richard recent, realiză că tatăl şi fiul nu prea semănau. Dar apoi îşi aminti că nici Charles nu prea semăna cu tatăl lui. Probabil că amândoi fiii semănau cu familia mamei lor.

— Acum, adăugă el, doar ca să facă paradă de

politeţea care îi lipsise ei, ce face tatăl tău?

Dintr-odată, el rânjea. Fiindcă o controlase fără să-şi dea prea mult osteneala? Ea se zbârli şi sări înapoi în picioare.

— Şi-a revenit.

El se aplecă dintr-odată în faţă.

— Poftim?

— Tata şi-a revenit. Mintea lui e din nou complet funcţională şi e tot mai puternic în fiecare zi.

Aparent, ca toată lumea, inclusiv doctorul lui Gerald, Milton nu se aşteptase să audă asta. Preţ e o clipă neîncrederea i se citi pe chip.

— Ce… drăguţ, spuse el sec.

Nu-i păsa. Era un om atât de demn de dispreţ. Aşa tată, aşa fiu. De fapt, Julia îşi dădu seama dintr-odată că Milton fusese probabil încântat de suferinţa lui Gerald. Dacă Richard ar fi fost disponibil să se însoare cu ea în ultimii trei ani, de când împlinise vârsta măritişului, le-ar fi oferit familiei Allen controlul întregii averi, fără să trebuiască să aştepte moartea lui Gerald.

— Am venit să vă mai spun că l-am văzut pe Richard şi nimic nu s-a schimbat între noi. Încă ne urâm şi am hotărât împreună să nu ne căsătorim.

Milton o privi printre gene.

— Credeţi că într-adevăr contează ce vrea vreunul din voi? Dar Richard se va răzgândi.

— Ba nu.

— Oh, ba da. Cam în şapte luni. Aşa că ai mult timp să te pregăteşti pentru nuntă.

Julia îi venea să urle. Cum putea să spună aşa ceva şi să pară atât de sigur, când nici măcar nu îl văzuse pe Richard? Aşa că numără până la cinci, până la zece – ar fi trebuit să numere mult mai mult, dar contele se zgâia la ea cu ochii lui albaştri îngheţaţi, adăugând nervozitatea la celelalte emoţii istovite.

Ea izbucni.

— Ce număr de circ e acesta? Chiar credeţi că îl puteţi găsi în şapte luni?

— Ştiu exact unde este.

— Unde?

— Contează? Tot ce contează pentru tine e faptul că va fi în curând capabil să îţi şteargă stigmatul de fată bătrână. Ar trebui să te bucuri.

Acum ea era neîncrezătoare. De ce puneau nobilii atâta accent pe faptul că o fată trebuia să se căsătorească încă din şcoală? Dar el nu îi dădu un răspuns, probabil din cauză că nu ştia unde era Richard, ceea ce însemna că blufa. Trebuia să fie aşa.

Ea rânji.

— *Dacă* asta ar conta pentru mine, ceea ce nu este cazul, nu ar îndepărta faptul că…

— Te cerţi cu mine? întrebă el.

— Nu, bineînţeles…

Ea se opri brusc, dându-şi seama că omul o *înspăimânta.* Cu tonul vocii? Dumnezeule mare, cum reuşise Richard să trăiască sub acoperişul acestui om toată copilăria şi să-l sfideze până în punctul în care să fie bătut pentru asta? Menţionase cel puţin una dintre aceste bătăi, încercase chiar să dea vina pe ea pentru asta. Nu se îndoia acum că fuseseră multe bătăi. Ea îşi dădu seama că, dacă acest om ar fi câştigat tutela ei, şi ea ar fi fugit probabil aşa cum făcuse Richard – nu, nu ar fi făcut-o. Tutela aceasta i-ar fi oferit autoritate completă asupra îngrijirii lui Gerald, şi nu exista nimic în cer sau pe pământ care s-o determine să-şi lase tatăl la cheremul contelui.

Gândul acesta o făcu să îngheţe şi să-şi revizuiască atitudinea.

— Da, mă cert cu dumneavoastră. Şi înţeleg de ce aţi vrea să minţiţi ca să prelungiţi situaţia asta intolerabilă…

— Cum îndrăzneşti! urlă el, cu obrajii în flăcări de

mânie.

Ea tresări. Dintr-odată, se bucură că biroul se afla între ei. Ce o apucase de îi adresase cea mai gravă insultă pentru un lord al regatului, chiar dacă era adevărată? Dacă ar fi fost bărbat, ar fi provocat-o la duel.

— Îmi cer scuze, spuse ea numaidecât. A fost puţin cam aspru, dar…

— Eşti la fel de lipsită de respect ca şi Richard. Ce bine semănaţi amândoi!

Ei nu-i plăcea în mod special să fie comparată cu Richard, dar măcar se părea că scuzele ei îl înmuiaseră pe conte, fiindcă rânji la această ultimă remarcă. Era o ocazie bună pentru ea de a pleca, înainte ca mânia să-i controleze din nou limba. Fusese pregătită să-i ofere bani pentru ultima dată dacă se putea vorbi cu el, fiindcă avocaţii nu fuseseră convocaţi încă să transfere controlul afacerilor şi al finanţelor familiei înapoi la tatăl ei, dar omul acesta nu merita niciun bănuţ, pur şi simplu, fiindcă se cramponase de contractul acela mult mai mult decât s-ar fi cuvenit.

— Am venit aici să terminăm toate astea prieteneşte, dar şi aşa s-a terminat.

— S-a terminat?

— Da. Eu eram dispusă să-mi îndeplinesc rolul în acest târg detestabil, dar Richard nu este, şi acum e destul de matur ca să se abţină de la această decizie. Aşa că am fost părăsită la altar, după cum se vede.

El pufni.

— Nu ai fost la niciun altar… încă. Dar peste şapte luni…

— Îmi pare rău, dar peste şapte luni se vor împlini patru ani prea lungi. Aşa că dacă nu îl puteţi aduce imediat pe mire, nu mai sunt obligată să aştept. Renunţ oficial la logodna cu fiul dumneavoastră – cu binecuvântarea tatălui meu, aş putea adăuga, fiindcă Richard a renunţat de mult la ea. Am venit aici din politeţe, ca să vă spun asta înainte

de a anunţa public.

— Înţeleg, spuse el, pe un ton deosebit de rece. O să-l laşi pe tatăl tău să sufere greul acestei situaţii când abia şi-a revenit, fiindcă nu vrei să mai aştepţi câteva luni să te căsătoreşti?

— Tata m-a asigurat că vom rezista furtunii, spuse ea cu răceală în glas.

Contele îşi ascunse faţa cu palmele un moment, apoi îşi schimbă dintr-odată expresia într-un fel uimitor. Pe un ton care părea cuprins realmente de grijă pentru ea, rosti:

— Trebuie să înţelegi că tatăl tău îţi spune ceea ce vrei să auzi din cauză că te iubeşte. Dar aş fi neglijent, dacă nu te-aş avertiza, pentru binele tău, de ceea ce se va întâmpla dacă vei rupe logodna. Nu o aibă consecinţe negative doar pentru tine şi familia ta, scandalul social va produce efecte negative asupra afacerilor Miller şi va agrava mult mai mult starea tatălui tău, punându-i în pericol recuperarea. Nu mi-ar plăcea să văd că se întâmplă aşa ceva. Chiar vrei să fii răspunzătoare pentru recidiva bolii tatălui tău? Nu mi-am dat seama că eşti atât de egoistă, fată.

Ea îşi trase brusc răsuflarea. Cu aşa-zisa lui grijă, el camufla o ameninţare. Ştia că era un om teribil de lacom, dar era acum în stare să arunce vina asupra ei, ca s-o manipuleze?

Furioasă, cu ochii ei de culoarea turcoazelor strălucind, spuse:

— Câteva luni în plus pe ce bază? V-am explicat deja că l-am văzut pe Richard săptămâna trecută, şi mi-a spus în faţă că nu se căsătoreşte cu mine! Ce aţi fi putut să-i spuneţi ca să-l faceţi să se răzgândească? Şi dacă nu îmi spuneţi, milord, nu mai avem nimic de discutat.

Improviza. El explicase foarte clar. Contractul acela blestemat avea să dureze veşnic acum. Nu putea să rişte viaţa tatălui ei pentru asta.

Totuşi, de data asta el îi răspunse.

— Orice i-aş fi spus lui Richard, nu ar fi funcţionat. Trebuia să i se arate unde greşeşte. A fost pedeapsa cuvenită pentru datoriile pe care m-a lăsat să le plătesc în mod deliberat şi pentru furturile pe care le-a comis înainte de a dispărea. Pedeapsa ar fi putut fi mai uşoară, o simplă bătaie pe umăr, dacă ar fi fost rezonabil, dar, ca de obicei, nu a fost. În schimb, va suferi pedeapsa extremă.

Ea nu ştiuse că Richard comisese vreo infracţiune, oricât de minoră, dar ghici.

— Dumnezeule, v-aţi trimis fiul în închisoare?

— Închisoare? Contele o privi cu un aer superior. Închisorile noastre ar părea o vacanţă în comparaţie cu coloniile penale din Australia unde este transportat acum. Nu eşti mulţumită, la cât de mult îl urăşti?

Contele zâmbi melancolic în timp ce o privea cu atenţie. Julia se strădui cu toate puterile să nu-şi arate alarma şi să păstreze o expresie indignată.

— Am fost asigurat că va implora să se întoarcă în câteva săptămâni, continuă el, frecându-şi mâinile. Taberele acelea de condamnaţi sunt atât de aspre! Aşa că pregăteşte-te de nuntă, fată. Richard va fi mai mult decât dispus să-şi îndeplinească obligaţiile de aici şi să se însoare cu tine. Odată ce îndeplineşte condiţiile de eliberare, îi voi îngădui să vină acasă.

Capitolul 26

Julia parcurse în stare de şoc o bună parte din drumul spre Londra. Când începu să gândească din nou limpede, îşi dădu seama că lordul Allen nu avea niciun drept legal de a folosi o colonie penală britanică în felul în care spusese. Oamenii nu erau trimişi acolo dacă nu erau judecaţi întâi.

Deci, contele trăsese nişte sfori ca să sară peste proces, lucru pe care l-ar fi putut face şi ea. Dar dintre toţi lorzii pe care îi cunoştea ea, singurii care aveau contactele adecvate pentru a trage acest tip de sfori erau tatăl lui Carol şi James Malory, iar Carol menţionase că tatăl ei lipsea din ţară luna aceasta.

Aşa că nu se duse direct acasă, ci bătu întâi la uşa casei Malory din oraş. Îşi revenise oarecum din şoc, dar era încă înnebunită.

Timpul era absolut esenţial dacă Richard fusese prins atunci când îl văzuse ultima oară, cu mai mult de o săptămână în urmă, şi contele credea că vasul de condamnaţi era deja pe mare. Ea voia ca vasul să fie oprit şi Richard să fie scos din el înainte de a se face prea mult rău – lui în primul rând. Dar dacă plecase imediat după prinderea lui, ar fi putut avea un avantaj de o săptămână!

Spera să-i găsească pe cei doi Malory singuri, ca să le poată transmite cererea ei, dar în timp ce majordomul o conducea spre salon auzi deja câteva voci, unele cu accent american. Speră că James era măcar acasă, nu încercând să evite rudele soţiei lui.

Dar apoi auzi o anume voce care explica:

— Am petrecut toată săptămâna în partea aceea de ţară, căutând, întrebându-i pe oameni. Nu l-am lăsat pe fratele lui Charles să plece într-o călătorie pe care o plănuise împreună cu fiul său, ca să poată căuta amănunţit în toată casa şi a făcut-o. Richard nu este acolo. Am căutat chiar şi în cele mai apropiate închisori. Şi am rămas fără idei, Gabby. A plecat, a dispărut pur şi simplu.

Julia recunoscu vocea ca fiind cea a lui Ohr, prietenul lui Richard. Ajunse la uşă chiar când termină. James era acolo, lipsit de expresie ca de obicei. Georgina şi Gabrielle şedeau pe sofa, arătând amândouă îngrijorate, deşi Gabrielle părea mai mult supărată. Drew stătea în spatele sofalei, cu mâna pe umărul soţiei lui. Boyd şi Ohr stăteau

pe canapeaua din faţa lor.

— Ştim că nu ar lua-o la sănătoasa fără să ne trimită vorbă, îi spuse Gabrielle lui Ohr. Deci, e undeva aici, trebuie doar să ne imaginăm unde. Spui că îşi urăşte tatăl? De aceea nu ne-a vorbit niciodată despre el?

— Şi îşi urăşte logodnica. Nu e de mirare că nu a vrut niciodată să se întoarcă aici.

Julia tresări. După cum se părea, Ohr explicase grupului ceva despre relaţia ei cu Richard înainte ca ea să intre. Dar, cu siguranţă, nu se aştepta să-l audă adăugând:

— Trebuie luată la întrebări. Vă las pe voi s-o faceţi.

— Chiar poţi să crezi…?

Ohr o întrerupse pe Gabrielle:

— A fost în zonă în ziua aceea, şi erau semne de violenţă care arătau că fusese dus cu forţa din han. Şi ea *a ameninţat* că-l omoară.

— Oh, Dumnezeule mare, am spus asta într-un moment de furie, interveni Julia dezgustată, atrăgând toate privirile asupra ei în timp ce intra în cameră. Nu aş fi făcut-o cu adevărat.

James fu primul care îşi reveni după surprinzătoarea revelaţie.

— *Tu* eşti cealaltă jumătate a cuplului logodit? Da, bineînţeles, logodnicul care lipsea şi toate celelalte. Ce ironie.

Următoarea îşi reveni Gabrielle, care o întrebă încruntată pe Julia:

— Dar de ce ai pretins că de abia îl întâlniseşi, dacă ai fost logodită cu el toată viaţa?

— Purta o mască la bal şi a folosit un nume fals când s-a prezentat. Am crezut că era Jean Paul, îi aminti Julia.

— Oh, bineînţeles, spuse Gabrielle, apoi întrebă dintr-odată: Tu *ştii* ce s-a întâmplat cu el?

— Da.

— Oh, slavă Domnului!

— Nu, nu există niciun motiv de uşurare, spuse Julia grav. Tocmai m-am întors de la ţară, unde am vorbit cu tatăl lui. M-am dus să-l informez pe conte că nu aveam de gând să mai onorez contractul de căsătorie fiindcă îl văzusem pe Richard şi, ca adulţi, am căzut de acord amândoi că nu va exista nicio căsătorie. La rândul lui, contele mi-a spus că Richard avea să-şi schimbe hotărârea în câteva luni, aşa că trebuia să încep pregătirile de nuntă. I-am spus că nu aveam de gând să aştept nicio lună măcar. Apoi el m-a ameninţat că îmi va ruina familia. M-am gândit că se lăuda, aşa că m-am lăudat şi eu şi i-am spus că dacă nu aud un motiv întemeiat pentru această schimbare radicală a atitudinii lui Richard, nu mă răzgândesc. Aşa că mi-a oferit motivul. A menţionat câteva infracţiuni minore pentru care Richard merita pedepsit şi…

— Lucrurile pe care le-a făcut cu mulţi ani în urmă pentru ca tatăl lui să-l dezmoştenească? exclamă neîncrezător Ohr.

— În ce închisoare e? întrebă apoi Drew. Îl scoatem noi.

— Acesta a fost şi primul meu gând, recunoscu Julia. Dar infracţiunile lui erau destul de minore pentru ca Richard să fie iertat dacă s-ar fi supus voinţei tatălui său şi ar fi fost de acord să se însoare cu mine. Nu a făcut-o. Astfel că tatăl lui, contele, l-a trimis pe un vas spre Australia.

— Dar Australia a fost declarată colonie engleză de foarte puţin timp, indică James. Acolo nu e nimic în afară de…

— Exact, spuse Julia.

— Exact ce? întrebă Georgina privind de la unul la altul.

— Ocnaşi, draga mea. Când am pierdut coloniile din America, spuse James cu un zâmbet spontan, fiindcă războiul acela produsese, într-un mod indirect, prima lor întâlnire, aveam nevoie de un loc nou în care să trimitem

cei mai răi criminali. În America era uşor. Acolo au devenit toţi servitori fără plată pentru o durată determinată. În Australia nu e aşa. Coloniile penale funcţionează doar de câţiva ani, dar şi-au câştigat deja reputaţia prin asprime şi privaţiuni. E o ţară sălbatică şi neîmblânzită. Condamnaţii lucrează până mor ca să o îmblânzească.

— Ei bine, Dumnezeule mare! bolborosi Georgina. Sigur că tatăl lui Richard nu ştia asta când l-a trimis acolo.

— Ştie, spuse Julia cu un firicel de voce care se pierdu cu totul. Ce emoţie contradictorie era asta? Trebui să-şi dreagă vocea ca să continue: Contele a făcut asta ca să-l supună pe Richard voinţei lui. E un părinte denaturat. Nu am crezut că poate exista cineva care să se poarte atât de crud cu propriul copil.

— Poate că Richard nu e copilul lui, sugeră James.

Julia se uită mirată la el, dar Georgina ridică o sprânceană spre soţul ei.

— Adică?

— Da. Exista o Lady Allen care trecea de la unul la altul în timpul zilelor mele nebune la Londra.

— Doar nu ai...! bolborosi Georgina.

James chicoti.

— Nu, sunt foarte sigur că nu. Era prea uşor de cucerit. Chiar dacă începeam deja să mă simt obosit de cariera asta, preferam încă provocările. Şi se zvonea că ea îi punea coarne intenţionat soţului ei şi se asigura apoi că scandalul ajungea la urechile lui. Era o căsătorie aranjată, şi ea îl dispreţuia.

— Deci, şi-a bătut joc de el cu un fiu bastard?

James ridică din umeri.

— Habar nu am ce a făcut. A avut un sezon promiscuu la Londra, apoi s-a întors la domeniul de la ţară. Nu-mi amintesc să-şi fi făcut apariţia din nou. Dar asta e o pură speculaţie, draga mea. Ar putea fi aşa cum a spus Julia, tatăl lui Richard e pur şi simplu un părinte denaturat.

— Richard spunea că era un tiran şi a menţionat că îl bătea, rosti Julia liniştită, adăugând: Totuşi, asta nu a pus capăt răzvrătirii lui.

James încuviinţă.

— Asta sună mai nimerit. Manford nu ar fi primul bărbat care cere ascultare absolută de la familia lui şi administrează pedepse din ce în ce mai aspre dacă nu o primeşte. Richard a scăpat de mânia tatălui lui câţiva ani buni şi ar putea scăpa din nou, aşa că, după ce a pus mâna pe el, Manford a considerat probabil că acesta este ultimul recurs. Băiatul îl ţine încă departe de averea pe care o aşteaptă, până la urmă. Şi nu mi s-a părut că intenţionează să-l lase acolo.

— Nu, nu intenţionează, spuse Julia încordată. Se aşteaptă ca această experienţă brutală să zdrobească voinţa lui Richard. A spus chiar că nu va aranja eliberarea lui până nu se va îndeplini această condiţie.

După un moment de tăcere, Ohr se ridică dintr-odată.

— O să aflu când a plecat vasul. Dacă s-a întâmplat săptămâna trecută, când a dispărut, ne-ar putea lua săptămâni să-l prindem din urmă.

Boyd se ridică şi el.

— Nu, calul meu e în faţă, merg eu. Cunosc docurile mai bine decât tine şi, cu cât mai repede avem informaţii, cu atât mai bine.

— Unul din voi să treacă pe la *Triton* şi să-i spună primului ofiţer să adune echipajul, zise Drew. Putem pleca odată cu fluxul de seară.

— Nu o să-l poţi ajunge pe Richard cu vasul acela, sublinie Julia.

— Pe dracu’ nu, spuse Drew cu o siguranţă absolută.

Ea oftă.

— Adevărul e că nu poţi. Eşti un american cu o corabie americană şi un echipaj american, iar Richard e pe o navă britanică de ocnaşi. Poate că poţi să-i opreşti, dar

căpitanul nu ţi-ar da niciodată unul dintre prizonieri de bunăvoie. Ar trebui să dai foc vasului, şi Richard ar putea muri în luptă.

— Julia, nu putem permite să-l ducă într-o colonie penală, spuse Gabrielle cu toată seriozitatea.

— Sunt de acord, răspunse Julia. Nu aş fi aici dacă nu aş fi vrut să-i opresc. Dar contele a tras sfori în stilul unui lord ca să îl arunce pe Richard în barca aceea *fără* niciun proces. O să avem nevoie de un lord la fel de puternic ca să îl scoatem de acolo.

Toţi cei din cameră se uitară imediat la James Malory. Le răspunse imediat cu o privire furioasă.

— Nu, spuse el tăios şi definitiv.

Georgina se ridică şi se apropie de soţul ei.

— James, fu tot ce spuse ea.

El se întoarse şi se încruntă la ea.

— Ţi-ai ieşit din minţi, George? Crezi că nu ştiu că toată preocuparea asta e pentru un tip căruia îi curg balele după tine? O să-l ajut să ajungă în mormânt, nu în altă parte.

Georgina ignoră răspunsul şi îi aminti:

— Tu ai şi un vas mai rapid.

— Un vas fără echipaj, spuse el rapid. Mi-ar trebui zile ca să adun…

— Poţi să iei echipajul meu, interveni Drew. Eu şi cu Gabby vom merge cu tine, bineînţeles, fiindcă Richard e prietenul nostru.

— *Nu* vei fi căpitanul vasului meu, yankeule, îşi avertiză James cumnatul.

— Nu, bineînţeles că nu.

Dar Drew zâmbea în timp ce se îndrepta spre canapea şi se aşeza lângă nevasta lui. După cum se părea, cei doi considerau treaba aranjată. Julia nu era încă atât de sigură. Dar apoi o văzu pe Georgina îmbrăţişându-şi soţul.

— Eşti un om bun, spuse Georgina.

James oftă.

— Nu, sunt un *soţ* bun. E o diferenţă al naibii de mare.

Julia spuse în cele din urmă:

— Mulţumesc, James. Mărturisesc că îmi pusesem toate speranţele în tine. Nu cunoşteam destul de bine alt lord pentru a-i cere genul acesta de ajutor.

Georgina nu îl lăsase încă pe James din braţe, aşa că acesta ridică o sprânceană blondă spre Julia, peste capul soţiei lui.

— Explică-mi numai, dacă eşti amabilă, de ce ai venit aici să obţii ajutor pentru un bărbat pe care declari că-l urăşti? E puţin cam contradictoriu, nu?

Ea ridică şi ea o sprânceană în direcţia lui.

— Crezi că preferam să fie adus acasă terminat şi dispus să se însoare cu mine, când nu vrea deloc asta?

— Punct ochit, spuse James. Şi fiindcă logodna aceasta se bazează aparent numai pe bani, o să presupun că ai încercat deja să-ţi răscumperi libertatea?

— Tata a încercat, de mai multe ori, dar contele a refuzat întotdeauna. Vrea să obţină acces la întreaga avere a familiei mele prin căsătorie.

— Contractul acela infam îi garantează asta?

— Nu, dar el e lord, şi tatăl meu nu e. A presupus întotdeauna că, în calitate de rudă, va avea mai mult sau mai puţin o resursă nelimitată de fonduri. Şi să fiu a naibii dacă renunţ la truda de secole a familiei mele pentru lăcomia unui om. Mai degrabă îl omor decât…

— Vrei să-l omorâm noi în locul tău?

James spusese asta cu o expresie şi o voce atât de serioasă, încât Julia simţi că nu glumea!

— Nu, bineînţeles că nu. Nu am vrut să spun cu adevărat asta. Am obiceiul teribil de a spune lucruri pe care nu le gândesc atunci când sunt furioasă, şi contele m-a făcut atât de furioasă că îmi venea să urlu.

— Te rog să n-o faci.

Ea zâmbi când auzi tonul sec al lui James.

— Manford a făcut lucrul acesta teribil înainte de a afla că tatăl meu şi-a revenit. Nu s-a îndoit niciodată de faptul că voi respecta contractul ca să onorez cuvântul tatălui meu – până săptămâna aceasta, când tata mi-a spus să uit de asta. Dar contele nu ştia încă, şi dacă îl putea controla pe Richard, Milton s-a gândit că avea să obţină totul. Acum că tata şi-a revenit, asta nu se va întâmpla, desigur. Dar în orice caz, aş vrea să navighez cu voi, dacă nu vă deranjează. Trebuie să rezolv problema logodnei cu Richard şi să găsim o cale prin care să evităm să se întâmple asta din nou. Şi nu cred că el va rămâne aici suficient de mult ca să o facem când îl aduceţi înapoi.

— Mai contează asta acum, când ai binecuvântarea tatălui tău pentru a ignora contractul?

— Contează, până când îşi revine tata cu totul. Nu o să risc *nimic care* să pună în pericol această recuperare, şi în asta este inclus scandalul pe care l-a promis contele în cazul în care nu-mi îndeplinesc partea din contract.

James încuviinţă.

— Cum vrei.

Georgina îi dădu drumul din braţe şi se îndreptă spre uşă.

— O să fac bagajele noastre.

— O să faci bagajul *meu,* George, spuse James ferm. Nu o să te mai apropii niciodată de piratul acela blestemat.

Pirat părea un epitet destul de ciudat în circumstanţele actuale, se gândi Julia, şi o caracterizare destul de moderată venind din partea lui James. Dar nimeni nu părea să gândească aşa.

Georgina se răsuci rapid pe călcâie.

— O să mă faci să pierd o călătorie palpitantă din cauza unei gelozii mărunte?

Sprâncenele lui blonde se ridicară din nou.

— Te îndoieşti?

— Dar…

— Ai câştigat o ispravă uimitoare azi, George. Am fost de acord să-l salvez pe tip. Nu-ţi forţa norocul.

Ea încuviinţă şovăind. El se îmblânzi destul cât să spună:

— Nu pierzi nimic, draga mea. Nu mă gândesc să cer eliberarea lui fără documentele pertinente. Şi ştiu exact pe cine trebuie să văd ca să obţin aceste documente. Toată lumea la bord. Repede. Ne întoarcem în câteva zile.

Capitolul 27

Julia împrumută cuvintele lui James Malory ca să-şi liniştească tatăl, spunându-i în aceeaşi seară că nu avea să lipsească mult. Se simţea cam cu musca pe căciulă când îi mărturisi ce pusese în mişcare – şi îi povesti ce îi făcuse lui Richard contele de Manford, şi ce prezisese contele că se va întâmpla familiei Miller. Scandalul şi toate repercusiunile lui nu aveau să treacă aşa de uşor cum crezuse tatăl ei. Contele urma să se îngrijească de asta.

— Îmi pare atât de rău, încheie ea. M-am obişnuit să fac ce trebuie fără să discut cu nimeni întâi, şi asta nu suporta amânare. Aşa că totul e aranjat. Lordul Malory a fost de acord să ne ajute. Vasul lui pleacă odată cu următorul flux – şi eu plec cu el.

— Tu? De ce?

— Fiindcă refuz să îl recompensez pe contele de Manford pentru răutatea lui. Trebuie să existe o cale prin care să scăpăm de acest contract fără ca el să facă rău afacerilor noastre şi să terfelească bunul nume al familiei noastre. Răspunsul lui Richard a fost să dispară, dar asta nu e o opţiune pentru mine. Aşa că îl ajut pe Richard să iasă din situaţia asta oribilă în care l-a vârât cu forţa chiar tatăl

lui. Apoi el va fi dispus să mă ajute să găsesc o cale de scăpare din asta.

— Şi asta e tot ce speri?

— Da… bineînţeles.

De ce roşise oare? Nu ştia. Dar probabil că el nu observase, fiindcă spuse doar:

— Chiar te-ai făcut mare, nu-i aşa, draga mea?

Ea nu se simţea deloc mare după trei zile, când se afla pe puntea vasului *Maiden George.* Oceanul vast care înconjura corabia te făcea să te simţi mic şi lipsit de importanţă. Chiar şi vasul de condamnaţi părea doar o bulină la orizont.

James şi Drew văzuseră celălalt vas seara trecută. Ar fi putut să-l ajungă mai repede dacă nu ar fi intrat într-o furtună în prima noapte, în timp ce traversau Canalul. Vasul lui James era neobişnuit de rapid fiindcă lăsase acasă toate tunurile, căci, în această călătorie, viteza era esenţială. Dar vasul de transport părăsise Londra cu doar două zile înaintea lor, nu cu o săptămână întreagă aşa cum crezuseră ei la început. După cum se părea, vasele de condamnaţi stăteau săptămâni şi chiar luni în docurile din Londra, fiindcă nu plecau până nu aveau o încărcătură completă de condamnaţi de livrat.

James insistase să aştepte până dimineaţa pentru a parcurge distanţa dintre cele două ambarcaţiuni. Nimeni nu discutase cu el fiindcă raţionamentul lui era sănătos. Nu voia ca ofiţerii britanici, dornici să ajungă în paturile lor, să ia decizii pripite. Ar fi putut conduce la un conflict inutil.

Gabrielle i se alătură Juliei în timp ce *Maiden George* se grăbea să prindă din urmă corabia condamnaţilor. Gabrielle nu spuse nimic, oferindu-şi sprijinul în tăcere. Julia avea nevoie de asta. Se temea că aveau să-l găsească pe Richard bolnav din cauza acestui chin, poate chiar rănit fizic din nou, mai grav decât ar fi fost justificat. Şi avea să petreacă doar două zile cu el.

Dar apoi se trezi vorbindu-i noii sale prietene despre logodnicul ei. Orice i-ar fi spus Ohr, fusese versiunea lui Richard. Nu că ar fi vrut să se scoată fără pată, fiindcă nu era. Temperamentul ei şi observaţiile snoabe şi obraznice ale lui Richard formaseră o combinaţie explozibilă. Erau la fel de vinovaţi fiindcă nu fuseseră în stare să se înţeleagă niciodată.

— Aveam un temperament atât de groaznic pe atunci, admise Julia, sfârşind povestea. Şi el părea să ştie întotdeauna cum să mă provoace.

— Îl mai ai?

Julia chicoti.

— Chiar că nu ştiu! Nu-mi amintesc nicio izbucnire după ultima vizită a lui Richard. Dar numai gândul la el mă face încă să mă înfurii, aşa că nu mă mai gândesc.

— Nu seamănă cu Richard pe care îl cunosc eu, spuse Gabrielle. De când l-am întâlnit prima dată, a fost un cuceritor fericit şi norocos, zâmbind sau râzând, întotdeauna făcând glume pe seama a ceva sau a cuiva cu prietenii lui. Părea să nu aibă nimic serios în toată fiinţa lui.

Auzind asta, Julia simţi un val de tristeţe şi de vinovăţie care îi întoarse stomacul pe dos. Îi luase bucuria din viaţă pe când erau copii? Văzuse crâmpeie din bărbatul pe care îl cunoştea şi iubea Gabrielle. Cuceritorul ironic pe care îl întâlnise Julia la bal, înainte de a şti cine era cu adevărat. Bărbatul galant de la hotel, care sărise şi alungase o albină de lângă ea, în ciuda trupului rănit. Bărbatul batjocoritor din han, care o aruncase pe pat şi o sărutase – acesta categoric nu fusese vechiul Richard! Bineînţeles, acum era adult, şi vechiul ei inamic puternic apăruse imediat după sărut.

— Ai dreptate, descriem doi bărbaţi diferiţi, spuse Julia liniştită. La toate întâlnirile pe care le-am avut cu el de-a lungul anilor, nu l-am văzut nici măcar o dată zâmbind. Cu toate astea, rânjea adesea.

— Este uimitor cum pot schimba anii o persoană, nu? spuse Gabrielle.

— Anii, poate, dar mai probabil împrejurările. Tu ai întâlnit şi ai cunoscut bărbatul care lăsase necazurile departe în urmă. Departe de tatăl lui şi de ameninţarea căsătoriei nedorite, a găsit pacea, bănuiesc, şi a devenit bărbatul care ar fi putut fi întotdeauna, dacă nu ar fi crescut cu un tată tiran. Şi sunt sigură că va fi din nou bărbatul pe care îl cunoşti tu, odată ce lasă totul în urma lui.

— Dar ţie ţi-a fost la fel de greu, nu? Cu mariajul acesta nedorit atârnându-ţi mereu deasupra capului?

— Nu a fost atât de rău când eram copii. După ce mă întorceam acasă din vizitele acelea sau pleca Richard, viaţa mea se întorcea la normal şi eram aproape fericită. Doar când am împlinit vârsta căsătoriei am început să-mi fac griji în privinţa viitorului. La urma urmei, voiam copii, un soţ real. Iubire.

— Te gândeşti la cineva?

Julia râse amar.

— Am fost logodită toată viaţa, şi încă cu un lord. Toată lumea ştie asta. Bărbaţii care mă cunosc mă tratează de parcă aş fi deja căsătorită. Tocmai voiam să încep să-mi caut un soţ, fiindcă trecuse destul timp, şi să îl declar pe Richard mort. Apoi el a apărut şi mi-a ruinat planul.

Gabrielle se cutremură.

— E o situaţie atât de tristă. Richard nu mi-a produs niciodată vreo îngrijorare, până la pasiunea lui nebună şi nechibzuită pentru o femeie măritată, dar asta nu e *nimic* în comparaţie cu faptul că e trimis într-o colonie penală din celălalt capăt al lumii! Dar cine şi-ar putea imagina un asemenea tată. Gabrielle oftă. Nu aş fi surprinsă dacă James ar avea dreptate. Contele nu e probabil adevăratul tată al lui Richard şi l-a tratat atât de groaznic fiindcă a fost silit să accepte şi să crească bastardul soţiei lui.

— Vrei să spui că a transferat asupra băiatului pedeapsa pentru păcatele ei, şi la fel şi răzbunarea?

Gabrielle încuviinţă.

— E mai uşor de înţeles decât un părinte atât de crud… doar dacă nu e nebun.

— Nu, nu e nebun. Dacă e, poate s-o ascundă sub o faţadă normală.

— Ohr spune că Richard îşi urăşte cu adevărat tatăl, aşa că nu mă îndoiesc că ar prefera să fie bastard.

— Totuşi, asta nu mă scoate nici pe mine, nici pe el din această situaţie, spuse Julia. Chiar dacă i-o spui contelui în faţă, nu o să pună capăt acelui contract oribil. Prin lege, Richard îi poartă numele şi îndeplineşte deci cerinţele contractului, bastard sau nu.

— E timpul să treceţi sub punte, doamnelor, spuse Drew în timp ce se îndrepta spre soţia lui şi îi înconjura talia cu braţul. E rezonabil ca logodnica şi prietenii omului să vină şi să-l vadă eliberat, dar James nu vrea ca prezenţa femeilor pe punte să-i distragă atenţia.

Gabrielle pufni spre soţul ei.

— Corabia aceasta a plecat doar de cinci zile din Anglia. Încă nu tânjesc atât de mult după femei.

— Vrei să discuţi asta cu James?

Gabrielle chicoti.

— Nicio şansă. Vino, Julia. Probabil că îl vom lăsa pe Richard să se spele, oricum, înainte de a vorbi cu el. Nu mă îndoiesc că acesta va fi singurul lui gând, după ce a fost încuiat mai mult de o săptămână. E atât de pedant cu înfăţişarea lui. Poate să se îmbrace în zdrenţe, dar trebuie să fie zdrenţe curate! Am crezut întotdeauna că era puţin ciudat, dar bineînţeles că nu aveam habar că era lord. Ştiind asta, e mai uşor de înţeles. Lorzii par să fie educaţi să apară întotdeauna sub cea mai bună înfăţişare.

Julia realiză cât de puţin ştia despre bărbatul cu care fusese logodită toată viaţa. Dar trebuia să fie de acord cu

ultima remarcă a lui Gabrielle. Nu-şi amintea să-l fi văzut pe Richard altfel decât îngrijit şi curat. Alt edict al contelui, faptul că băieţii lui nu aveau voie să se murdărească?

Aproape că atingeau celălalt vas. Julia nici nu observase, fuseseră atât de adâncite în conversaţie. Dintr-odată, fu cuprinsă de o mare nervozitate.

— Mă bucur că aveţi atâta încredere în succesul intervenţiei noastre, spuse ea cuplului.

Drew replică:

— Nu te îngrijora. Nu am cunoscut niciodată un om care să poată convinge pe cineva să facă ce nu vrea mai bine decât James Malory.

Capitolul 28

James îl chemă pe Drew înainte de a urca la bordul vasului de transport. James se îmbrăcase potrivit ocaziei. Nu făcea adesea efortul de a arăta ca un lord, dar astăzi îl făcuse. Deşi lavaliera lui albă nu era excesiv de elegantă, jacheta lui bej avea o croială perfectă, cizmele îi străluceau şi vesta era din cea mai fină mătase.

— Tu vii cu mine, spuse James. În cazul în care căpitanul spune că nu a fost implicat în acest complot, cineva care îl cunoaşte pe Richard trebuie să coboare sub punte şi să-l identifice.

— Să înţeleg că tu preferi să nu o faci?

— Nu e vorba de preferinţe, yankeule. După ce îl lămuresc cât de al naibii de măreţ şi de puternic sunt, căpitanului i se va părea mai demn de crezare dacă refuz să cobor sub punte şi deleg această sarcină infamă servitorului lui Richard. E vorba de miros, ştii. Probabil că a început deja să pută.

Drew îşi stăpâni un chicotit.

— Deci, eu trebuie să joc rolul servitorului care nu-şi permite să fie fandosit?

— Exact, şi nu scoţi niciun afurisit de cuvânt, ca să nu-ţi dai pe faţă naţionalitatea.

— Oh, nu mai spune, rânji Drew. Americanii sunt la fel de buni servitori ca şi englezii.

— Poate, dar un *lord* englez nu şi-ar lua unul nici mort.

Asta era o glumă veche. Lui James îi făcea prea mare plăcere să le spună americanilor barbari, ca să admită vreodată că nu era chiar aşa. Şi Drew devenise imun la aceste glume de-a lungul anilor. În cea mai mare parte a timpului.

Căpitanul nu îi primi pe punte, ci fură conduşi direct în cabina lui. Faptul că îi adusese aici era o manevră destul de evidentă de a-şi demonstra superioritatea. Calitate care se evaporă imediat ce James se prezentă.

— James Malory, viconte de Ryding. Mă bucur că ai binevoit să ne vezi, căpitane…?

— Cantel, răspunse omul sărind în picioare în spatele biroului.

— Căpitane Cantel.

James înclină uşor fruntea, salutând. Drew trebui să admire tactica lui James. Mai devreme, Drew strigase peste punte că era o problemă urgentă, astfel că cealaltă corabie coborâse pânzele şi se pregătise de abordaj. Dar James îl făcuse pe căpitan să se simtă în largul lui cu salutul său. Ca să îl prindă nepregătit pentru un atac lateral…

Prima salvă luă forma unor documente oficiale pe care James le scoase din buzunarul de la piept şi le lăsă să cadă pe birou. Căpitanul îl privi curios în timp ce le lua şi începea să le citească, începu să se încrunte. James nu aşteptă să termine de citit.

— După cum vezi, ni s-a adus la cunoştinţă faptul că transporţi un om nevinovat. Trebuie să mi-l predai imediat.

Căpitanul Cantel nu răspunse pe moment. Citea încă,

apoi ochii lui se deschiseră larg.

— Unul dintre prizonieri e un lord? Greşeli de gravitatea aceasta nu se întâmplă pur şi simplu, lord Malory. Nu există niciunul cu acest nume în lotul meu.

— Nu credeam că eşti prost, spuse sec James. Dar voi presupune că ai înţeles deja bine consecinţele implicării tale în acest complot, aşa că nu te pot învinui fiindcă încerci să o negi.

Faţa căpitanului Cantel se făcu roşie ca focul.

— Adevărul e că nu am nicio idee despre ce vorbiţi. Pot să vă arăt documentele mele. Fiecare prizonier e trecut pe listă şi justificat. Apoi lătră un ordin spre marinarul care îi escortase: Du-te şi numără-i.

— Stai unde eşti, contramandă James ordinul pe un ton care îl paraliză pe marinar.

— Aveţi grijă unde... începu să facă pe grozavul Cantel.

— Doar nu crezi că o să-ţi ofer şansa să ascunzi dovada, nu?

— Nu mă insultaţi mai mult decât aţi făcut-o deja, lord Malory.

— Sau?

Drew gemu în sinea lui. James trebuia să tragă foloase din rangul lui, nu să se ia la bătaie, dar Drew trebuia să admită că era mult mai obişnuit cu ultima alternativă.

James nu îi oferi omului şansa să răspundă, adăugând:

— Doar nu te gândeşti să treci peste mine, nu? Pe neaşteptate, îl prinse pe marinarul de lângă el de piept, îl ridică şi îi trase un pumn uriaş în faţă. Apoi îl lăsă să cadă încet pe duşumea, aproape leşinat, înainte să se uite din nou la căpitan şi să spună pe un ton deosebit de ameninţător: Nu te-aş sfătui.

— Este un ultraj, îndrăzni căpitanul, dar afirmaţia lui era lipsită de convingere.

— Aproape că sunt de acord. Lorzii regatului nu sunt trataţi în felul acesta, oricare ar fi crimele lor. Înţelegi asta, corect?

— Bineînţeles.

— Foarte bine. Împotriva convingerii mele, o să îţi dăruiesc beneficiul îndoielii şi o să consider că nu ai ştiut nimic despre asta. Presupun că fiul contelui ţi-ar fi putut fi înmânat sub un nume fals, poate chiar inconştient şi de aceea incapabil să corecteze ultrajul acesta înainte de a merge mai departe. Deşi, adăugă gânditor James, e mai probabil că a strigat în gura mare cine era, atât de tare încât să fie auzit până în Londra.

— Gardienii nu l-ar fi crezut, spuse repede Cantel, preferând evident ultima versiune a lui James dacă tot trebuia să predea prizonierul, dar fu destul de nebun încât să încerce un refuz pentru ultima dată şi adăugă: O să pun să fie chestionaţi gardienii imediat. Veţi vedea că cineva a fost dezinformat referitor la locul unde se află lordul Allen.

— Şi să pierzi mai mult din timpul meu? Cred că nu. Ai trei opţiuni. Poţi să mi-l dai pe lordul Allen acum şi poţi să te gândeşti să încerci să-ţi încasezi comisionul oricum când te întorci acasă. E foarte îndoielnic, dar sunt sigur că preferi opţiunea asta şi nu să fii arestat în următorul port.

— Nu aveţi această autoritate!

— Te îndoieşti de scrisorile mele de acreditare? Poate că nu ai auzit de familia mea? Apoi James adăugă pe un ton consternat: Dumnezeule mare, o să trebuiască să încep să înşir nume?

Drew aproape izbucni în râs. Dar încercarea lui James de a risipi tensiunea funcţionă, dacă aceasta fusese intenţia din spatele ultimului comentariu.

— Nu e necesar, spuse căpitanul. Familia dumneavoastră e bine cunoscută, lord Malory. Să coborâm sub punte ca să vedem dacă lordul dispărut a fost îmbarcat din greşeală pe vasul meu?

Îşi susţinea inocenţa până la urmă? James nu se lăsă păcălit. Ridicând o sprânceană blondă şi spuse:

— Eu? În cala unui vas de ocnaşi? Nici nu mă gândesc. Valetul lui Allen a fost adus să-l identifice. Dă ordinul imediat.

Căpitanul încuviinţă curtenitor şi se îndreptă spre uşă strigând după secund, înainte de a se întoarce la birou. După câteva minute, omul apăru.

Când intră în cabină, secundul se uită fix la marinarul care zăcea inconştient pe duşumea. Asta îl făcu pe căpitan să explice nerăbdător:

— O problemă disciplinară. Apoi adăugă: Aceşti domni au venit să preia un om nevinovat pe care l-am putea transporta din greşeală. Dacă este adevărat, va fi eliberat imediat. Servitorul lui de aici îl poate identifica.

Drew îl urma pe secund pe uşă când îl auzi pe căpitanul Cantel întrebându-l pe James:

— Care era a treia opţiune, lord Malory?

— Să te omor.

Capitolul 29

— Am crezut că se terminase cu mine. Nu ţi-ar veni să crezi cu ce pedepse ne batjocoreau gardienii aceia, spuse Richard.

Se spălase. Ohr adusese geanta cu haine a lui Richard aşa că avusese schimburi curate. Acum se gândea doar la mâncare şi la faptul că urma să se îndoape până nu mai încăpea nicio înghiţitură.

Nu mâncase ca lumea de când fusese târât cu forţa din hanul de lângă Willow Woods, cu mai mult de o săptămână în urmă. Înainte de a pleca, pe vas nu se servise decât terci, dar măcar fusese însoţit de pâine proaspătă. De

îndată ce ieşiseră în larg, pâinea nu mai însoţi terciul, şi unul dintre gardieni le spuse chiar, râzând, că de îndată ce scădeau proviziile, nu aveau să le mai dea nici lăturile cu care îi hrăneau, fiindcă în a doua jumătate a acelei călătorii de trei luni existau foarte puţine porturi în care să-şi refacă proviziile. Se aşteptau ca majoritatea condamnaţilor mai debili să nu supravieţuiască măcar călătoriei.

Aceasta nu era cea mai rea dintre ameninţările gardienilor: foamea, munca extenuantă, bătăile cu biciul, închiderea în celule atât de mici, încât nici nu te puteai întinde să dormi. Prizonierii din colonii se omorau unul pe altul ca să fie spânzuraţi şi să scape din iadul acela. Asta li se spusese prizonierilor de pe corabie că îi aştepta *dacă* supravieţuiau călătoriei.

— *Chiar* ţi-a făcut tatăl tău asta? întrebă Drew.

— Da, şi nu sunt nici măcar surprins. Obişnuia să-şi pună servitorii să mă bată şi să mă încuie în camera mea.

— Nu s-ar putea spune că e acelaşi lucru, sublinie Drew pe un ton sumbru. Dar cum ai ajuns pe vasul acela, fără documentele adecvate?

Drew şi Ohr erau singuri cu Richard în cabina principală. Mâncarea îi fusese adusă pe o tavă.

Din momentul în care Drew apăruse în cala corăbiei şi îi fuseseră scoase lanţurile de la mâini şi de la picioare, acestuia îi venea să râdă. Încă nu-i venea să creadă şi era copleşit de uşurare. Sperase, se rugase să fie salvat înainte ca vasul să iasă în larg şi renunţase complet la speranţă când vasul plecase.

— Tata e prieten cu magistratul local, explică Richard. Dar, spre ghinionul meu, căpitanul vasului era fratele lui. Căpitanul nu voia să mă ia. Au avut o ceartă. Dar cred că judecătorul i-a cerut achitarea unui serviciu, fiindcă am fost aruncat în cală cu restul prizonierilor. Nu cred că i-au spus cine eram nici măcar căpitanului. Bineînţeles că nici nu mai conta atunci. Dar cum m-aţi găsit? L-aţi bătut de moarte pe

tata ca să-l faceţi să mărturisească?

Richard îl întrebase asta pe Ohr şi ar fi preferat să audă un răspuns afirmativ, dar Ohr zâmbi ironic şi răspunse:

— Nu, nici nu mi-a trecut prin cap. După ce l-am pus pe fratele tău să te caute prin toată casa aceea veche, şi el m-a asigurat că tatăl vostru se purta aproape normal, eu…

— Omul acesta nu are emoţii, îl întrerupse Richard. Aşa că purtarea lui nu avea cum să dezvăluie nimic.

— Nici măcar nu s-ar fi lăudat că va obţine în cele din urmă ceea ce-şi dorea?

— Oh, ba da, spuse Richard cu amărăciune. Dar o ţinea pentru sine. Sigur nu l-ar fi lăsat pe Charles să vadă asta. Ştie că Charles e apropiat de mine. Dacă afla despre asta, Charles rupea de-a binelea relaţiile cu el, oricât de jalnice ar fi fost relaţiile acestea.

— Ei bine, în orice caz, am concluzionat greşit că tatăl tău nu era nici măcar implicat.

— Aş fi vrut să nu-i fi spus fratelui meu că am dispărut. Nu vreau să mă gândesc că e îngrijorat.

Drew râse.

— Dar noi ceilalţi ne puteam îngrijora, nu?

Richard rânji.

— Mă aşteptam să mă salvezi şi ai făcut-o. Dar Charles nu ar fi avut habar cum să mă scoată din asta.

— Nu l-am lăsat să se îngrijoreze, îl asigură Ohr pe Richard. I-am spus că mai plecaseşi pe cont propriu de lângă mine şi că probabil nu am găsit biletul care spunea asta. Dar a căutat în locul acela a doua zi dimineaţa, aşa că probabil că te-au luat în aceeaşi noapte?

— Imediat după întâlnirea cu tatăl meu, da, şi m-au dus direct la închisoare în noaptea aceea, apoi m-au aruncat într-o trăsură în zori şi am plecat spre cheiurile Londrei.

— La naiba, am controlat şi închisorile, însă doar a

doua zi. Şi după ce am cercetat toată zona aproape o săptămână, am rămas fără idei şi m-am întors la Londra.

Richard se încruntă.

— Nu înţeleg. Cum m-ai găsit atunci?

— Ce plictiseală, spuse James intrând. Aţi fi putut să-l hrăniţi în cabina lui, nu într-a mea.

Richard se ridică în picioare, încordându-se instinctiv în aşteptarea unui alt pumn letal al lui Malory.

— Cabina ta?

— Relaxează-te, Richard, interveni rapid Drew. Nu am fi putut face asta fără ajutorul lui. Căpitanul vasului ar fi râs dacă i-am fi cerut să te elibereze. Un membru al nobilimii te-a aruncat pe vasul acela, şi era nevoie de alt lord ca să te scoată.

— De fapt, spuse James în timp ce traversa încăperea şi se aşeza pe marginea biroului, de îndată ce am menţionat că era ilegal să transporte un lord englez în călă, căpitanul Cantel a încercat să nege prezenţa ta. Cu toate astea, am mirosit că era vinovat. Aşa că m-am mulţumit să menţionez câteva consecinţe ca să obţin cooperarea lui.

Drew izbucni în râs.

— Reuşeşti să expui faptele destul de… neobişnuit.

James ridică din umeri.

— E un dar.

Lăsase uşa deschisă. Gabrielle se năpusti înăuntru şi, cu un ţipăt de bucurie, sări pe Richard şi îl îmbrăţişă. Râzând, el o luă în braţe şi se învârti cu ea. La naiba, ce bine era să fie din nou printre prietenii lui. Începuse să creadă că nu avea să-i mai vadă niciodată.

— Dumnezeule, Richard, să nu-mi mai faci asta niciodată! exclamă Gabrielle.

— Ţie? chicoti el.

Ea se trase înapoi şi îl bătu uşor peste piept.

— Vorbesc serios! A fost la fel de rău ca atunci când Lecros l-a închis pe tata în temniţa lui, ca să pună mâna pe

mine. Dar piratul era un om rău şi nu m-aş fi gândit de două ori înainte de a-l arunca în aer. Însă asta era o navă britanică. Nu le puteam da foc ca să te luăm înapoi fără să începem alt război!

— Şi mă bucur că nu aţi făcut-o! Nu cred că mi-ar fi plăcut să cobor pe fundul mării cu nava dacă reuşeaţi să o scufundaţi.

— Ei bine, ne-am gândit şi la asta, făcu ea pe ofensata.

Apoi Richard privi spre James şi mormăi:

— Drăcia dracului, presupun că trebuie să-ţi mulţumesc.

— Nu o face, replică James. Ştim amândoi cum stăm. Nu aş fi aici dacă soţia mea nu ar avea o inimă miloasă.

Richard începu să radieze de încântare la gândul că Georgina intervenise ca să-l ajute, dar apoi se gândi mai bine. Chiar nu mai voia altă bătaie din partea lui Malory. Dar era încă nedumerit.

Chiar dacă Abel Cantel avusese mustrări de conştiinţă fiindcă încălcase astfel legea, şi Richard nu se putea gândi la altcineva care ar fi putut să pună în mişcare acest plan de salvare, Cantel nu ar fi ştiut cine erau prietenii lui Richard ca să le spună.

— Tot mi-ar plăcea să ştiu cum… începu el, dar se opri brusc.

Julia apăruse în pragul uşii. Privind-o, simţi un amestec ciudat de furie şi de dorinţă. Era încă pisica sălbatică furioasă dintotdeauna, dar acum avea alte mijloace la îndemână. Corpul ei seducător. La naiba, femeia asta căpătase nişte curbe apetisante, şi lui îi era ciudă că o dorea atât de mult. Dar apoi ochii lui îi întâlniră pe ai ei, şi furia predomină. Întotdeauna era vorba despre ea – motivul lăcomiei tatălui său şi a faptului că fusese aproape de moarte de data asta. Nu se îndoia că acesta ar fi fost rezultatul final al călătoriei.

— Ce… neaşteptat, spuse el sardonic. Sperai un rezultat diferit, Jewels?

Ea se încruntă.

— Ce insinuezi?

— Ştiu că ne-am lăsat puţin duşi de val la ultima întâlnire. Ochii lui trecură sugestiv peste trupul ei. Dar cred că îmi amintesc de asemenea că tu ai spus că aveai să mă declari mort – sau să plăteşti pe cineva să mă omoare. Să nu-mi spui că l-ai plătit pe tata să facă treburile murdare în locul tău? Văzându-i privirea şocată, adăugă furios: Nu? Nu contează, doar să nu-mi ieşi în cale. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi fost tu şi blestemaţii tăi de bani.

Ea se întoarse şi plecă. Plecarea ei fu urmată de o tăcere deplină. El se uită stânjenit în jur şi îşi văzu prietenii privindu-l îngroziţi.

James spuse dispreţuitor:

— Ce măgar nemernic!

Dar Richard începu să se apere doar atunci când văzu dezamăgirea din privirea lui Gabrielle.

— Ce? Nu aveţi habar ce s-a petrecut între mine şi ea. Ar fi fost încântată dacă modalitatea de pedepsire a tatălui meu s-ar fi terminat cu moartea mea.

— De fapt, Richard, am auzit ambele versiuni ale acestei vrajbe din copilărie, spuse dezgustată Gabrielle. O vrajbă care ţi-a scăpat de sub control fiindcă nu aveai cu cine te lupta. Dacă ar fi fost băiat, v-aţi fi rupt nasurile unul altuia în copilărie şi aţi fi râs de asta la maturitate.

— Ea chiar *mi-a rupt* nasul, spuse Richard, trecând cu degetul peste mica denivelare de pe nasul lui.

— Păcat, interveni James. Speram s-o fi făcut eu.

Nici Gabrielle, nici Richard nu făcură caz de gluma lui James în timp ce ea continua să-l ocărască pe Richard.

— Da, şi fiindcă nu puteai lovi o fată, ai ţinut-o cu capul în jos de pe balcon.

El roşi, stânjenit că ea ştia asta. Nu era mândru de ce

făcuse. Se săturase ca naiba să sângereze de fiecare dată când Julia se apropia destul de mult cât să-l poată muşca. Dar Gabrielle continuă să-l facă să se simtă vinovat.

— Nu am fi avut habar unde să te găsim, Richard, dacă Julia nu ar fi venit şi nu ne-ar fi spus ce făcuse tatăl tău. Şi a venit fiindcă nu voia să ţi se întâmple asta.

— A vorbit cu tata? spuse neîncrezător Richard.

— Da, ea i-a cerut lui James să te salveze. Ohr, Drew şi cu mine am venit doar să ajutăm cum se putea. Ţi se pare că o asemenea femeie te vrea mort?

Richard oftă.

— Mi se pare că îi sunt dator cu nişte scuze.

James nu se putu abţine să nu spună:

— Crezi?

Dar fu ignorat din nou în timp ce Richard spunea ieşind din cabină:

— Scuzaţi-mă, mă duc să îmi pun cenuşă în cap.

Capitolul 30

Julia trânti uşa cabinei ei şi ochii i se umplură de lacrimi. Din nou, furia şi durerea o sfâşiau. Incapabilă să-şi controleze emoţiile puternice, se simţi din nou o fetiţă, neajutorată, slabă şi veşnic incapabilă să câştige atunci când era vorba de el. Cum putea Richard să fie încă atât de obraznic după tot ce făcuse pentru el?

Degeaba îşi ştergea ochii cu mâneca, lacrimile continuau să curgă. Luă un prosop de la lavoar să-şi usuce faţa când auzi uşile de pe hol deschizându-se şi închizându-se. Privi în urmă şi se uită la mânerul uşii, apoi se repezi dintr-odată s-o încuie – prea târziu. Uşa se deschise.

— *Trebuia* să fii în ultima cabină pe care am verificat-o, spuse Richard în timp ce intra şi închidea uşa în spatele

lui.

Nu-i ceru voie să intre în cabină. Caracteristic pentru el. Şi părea mâhnit. Dar ea nu se putea gândi decât că trebuia să ascundă faptul că el o făcuse să plângă. Se întoarse cu spatele la el şi îşi trecu prosopul peste ochi şi obraji.

— Plângeai? întrebă el bănuitor.

— Nu, negă ea repede. Mă spălam pe faţă când am auzit tot scandalul pe care îl făceai acolo şi m-am gândit să încui uşa.

Se întoarse cu faţa. El nu rânjea neîncrezător, de fapt chiar roşise. Nu arăta ca şi acum ar fi suferit un chin teribil în timpul ultimei săptămâni. Părul lui lung şi negru părea curat şi era strâns îngrijit într-o coadă la spate. Purta o cămaşă albă lejeră vârâtă în nişte pantaloni negri, vârâţi la rândul lor în cizme până la genunchi. Cizmele erau roase, probabil că le purtase toată săptămâna, dar hainele erau curate. Vânătăile de pe faţă se vindecaseră, lăsându-l atât de al naibii de chipeş, încât se trezi privindu-l aproape hipnotizată, şi chiar *asta* o înfurie.

— Cred că îţi datorez nişte scuze, spuse el.

Ea răspunse tăios:

— Crezi?

— Nu vorbi ca Malory, o avertiză el.

Ea trase adânc aer în piept. Aceasta era atitudinea unui om care se scuza?

— Ieşi afară! Nu poţi suporta să mă vezi? La fel simt şi eu. Uite uşa.

El nu se clinti. Arăta nedumerit când spuse:

— Gabby a pomenit că ai fost să-l vezi pe tata şi aşa ai aflat de asta. Dar de ce-ai mers acolo? Când? Aş fi putut jura că te-am văzut îndreptându-te spre Londra în ziua în care ai venit la han.

— Am mers acasă. Dar am simţit că trebuia să fac o ultimă încercare de a pune capăt contractului în mod

amiabil, aşa că m-am întors la Willow Woods. A fost un efort zadarnic. Prefăcându-se preocupat, tatăl tău mi-a spus clar ce avea să se întâmple cu familia mea dacă nu mă pregăteam de nuntă. Am crezut că se lăuda doar că te văzuse şi că încerca să mă convingă că aveai să te căsătoreşti de bunăvoie. În cele din urmă mi-a spus de ce urmai să fii atât de binevoitor şi ce pusese în mişcare ca să se asigure de asta.

Richard se cutremură.

— Îmi pare rău că a trebuit să vorbeşti cu tiranul acela, oricare ar fi fost motivul. Îmi pare de asemenea rău că ţi-am vorbit urât. Îţi mulţumesc că m-ai salvat. Ai momente în care poţi fi foarte drăguţă. Zâmbi. Îmi accepţi scuzele?

Ea era încă prea supărată ca să fie amabilă. Nu îi venea să creadă că răspunsese la întrebarea lui fără să ţipe. Dar aşa ceva?

— Glumeşti? Ar trebui să te scuzi de o mie de ori ca să alini toate rănile pe care mi le-ai produs.

— Trebuie să exagerezi întotdeauna? Nu te-am rănit niciodată, doar te-am înfuriat. E o mare diferenţă.

— Ştii câte lucruri am pierdut în adolescenţă din cauza ta? Niciun băiat nu a flirtat niciodată cu mine fiindcă eram deja promisă. Nu am avut un debut emoţionant în lume, în timp ce toate prietenele mele plănuiau doar asta. De ce? Fiindcă eram deja logodită! Trebuia să mă fi căsătorit acum trei ani. Acum, lumea bună îmi spune fată bătrână!

Făcuse ca fiecare dintre lucrurile acelea să sune ca o acuzaţie, ceea ce îl făcu să devină rigid.

— Ai fi preferat să fi rămas acasă ca să ne putem căsători şi să sfârşim prin a ne ucide? o întrebă el neîncrezător.

— Nu am fi făcut asta, prostule.

— Ai jurat că…

Ea îl întrerupse:

— Când sunt furioasă, spun lucruri pe care nu le gândesc. Tu nu faci la fel?

— Nu mă refer la un asasinat premeditat, ci la momentele de violenţă. Ştii al naibii de bine că nu te-ai putut controla niciodată.

— Nu contează. Nu stă în firea mea să omor pe nimeni, nici măcar pe tine. Aşa că nu contează cât de furioasă m-ai făcut, nu am fi ajuns niciodată la asta.

— Pe naiba. M-ai muşcat de ureche de era să mi-o smulgi! Ai uitat de asta?

Ea pufni.

— Acum cine exagerează?

— Ai încercat, Jewels. *Întotdeauna* erai însetată de sânge.

Ea roşi când îşi aminti de asta.

— Erai prea puternic. Nu aveam cum să lupt cu tine altfel.

— Nu trebuia să lupţi deloc cu mine! spuse el exasperat.

— Mi-ai rănit sentimentele, rosti ea încet, iar buzele începură să-i tremure şi ochii să-i sclipească din nou. O făceai întotdeauna. Pe atunci nu eram destul de rapidă ca să-ţi răspund la fel şi să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă.

— Dumnezeule mare, plângi?

Ea se întoarse cu spatele imediat.

— Ieşi.

El nu o făcu. Îl auzi venind spre ea, nu îndepărtându-se. Veni atât de aproape, încât îi simţi mirosul în spatele ei – apoi îi simţi mâinile pe umeri. Fu prea mult pentru emoţiile ei fragile. Se întoarse să-l bată cu pumnii în piept. El o înconjură cu braţele ca s-o oprească, dar, într-un mod destul de ciudat, ei i se păru că atingerea lui era confortabilă. Oare încerca să o liniştească? O făcu să plângă şi mai tare, cu suspine întretăiate care îi udau

cămaşa şi nu se opreau. Trecuse atât de mult de când nu mai avea un umăr pe care să plângă. De fapt, plânsese pe umărul tatălui ei de câteva ori, fiindcă îi era atât de dor de el, dar el nu fusese treaz ca să vadă, şi amintirea aceasta aduse mai multe lacrimi.

— Nu mai plânge, spuse Richard încet, încercând să-i şteargă faţa cu palma. Nu mai plânge, şopti el din nou, mângâind-o acum cu mâna pe cap, dar tot ce reuşi fu să-i scoată agrafele, aşa că jumătate din păr i se desfăcu pe spate. Apoi îşi trecu degetele prin părul ei, desfăcându-l de tot. Te rog, nu mai plânge, spuse el, şi o sărută pe frunte. De două ori. Şi atât de tandru.

Tonul lui liniştitor făcu minuni. Se întrebă de ce voia să o mângâie. Dintr-un sentiment de vinovăţie? Sau găsea şi el mângâiere pentru propriul chin? Era bărbat. Probabil că nu îşi permitea luxul lacrimilor, dar ea se trezi îmbrăţişându-l – poate că avea nevoie.

Şi atingerea lui liniştitoare făcea minuni, deşi într-un mod diferit. O mână era în părul ei, iar cu cealaltă o mângâia uşor pe spate. Nu o ţinea lipită de el, şi ea nu se gândi să se îndepărteze. Nu simţea nicio pasiune furioasă, care ar fi putut să explodeze în altceva într-un moment. Dar, oricum, se întâmpla altceva.

El încercă să-i şteargă din nou obrazul – cu al lui. Ea îşi înclină puţin capul şi, dintr-odată, el o sărută. Poate că acesta era modul lui de a o alina, dar pentru ea nu era.

Lacrimile ei se uscară. Poate că de vină era căldura care îi trecea prin vene. Sărutul era atât de blând, dar ea simţi o agitaţie lăuntrică excitantă. Era ceva… romantic, o introducere grijulie în partea mai senzuală a vieţii. Asta ar fi trebuit să se întâmple atunci când avea optsprezece ani şi ar fi fost căsătorită – cu el. Alungă gândul acesta. Nu voia să lase trecutul să-i deranjeze chiar acum.

Sărutul deveni puţin mai intim, iar limba lui se arătă hotărâtă în timp ce îi explora gura. Chiar şi gustul lui o

făcea să tremure. Îl îmbrăţişă mai strâns. El îi prinse faţa în palme şi întinse degetele spre ceafa ei, transmiţându-i fiori de plăcere prin şira spinării.

Dar apoi el întrerupse dintr-odată sărutul şi privi spre ea. Ochii lui verzi erau arzători şi întrebători. Ochii ei rămaseră jucăuşi. Îi oferea şansa de a opri ceea ce se întâmpla între ei? Dar fu o şansă scurtă. Următorul sărut fu mult mai provocator şi mai excitant prin hotărârea pe care o luaseră împreună în tăcere.

El începu să-i descheie bluza. Ea îi trase cămaşa din pantaloni. Se mişcau amândoi încet, ca să nu întrerupă sărutul. Nu era nicio grabă – încă. Dorinţa devenea din ce în ce mai puternică, dar era prea minunată ca să nu te bucuri de ea. Fusta descheiată a Juliei alunecă pe şolduri. Mâna lui se strecură pe sub pantalonaşii ei şi strânse una din fesele ei rotunde înainte de a o lipi de el.

Oh, Dumnezeule, ea nu era leneşă când era vorba de senzualitate! Îşi împreună imediat braţele pe după gâtul lui cu un geamăt. El o ridică mai sus şi aşeză unul din picioarele ei deasupra şoldurilor lui, aşa că ea făcu la fel cu celălalt. O duse în pat aşa, cu picioarele ei strângându-l tare, şi o aşeză cu grijă pe margine. El nu se aşeză. Rămase acolo şi scăpă de cămaşă şi îşi desfăcu pantalonii. Ea îl privea hipnotizată. Se maturizase cu adevărat şi devenise un bărbat solid, cu muşchi puternici care se încordau de-a lungul picioarelor lui, lungi şi cu şoldurile înguste. Şi părul lui, oh, părul lui atât de lung şi de negru care îi dădea o înfăţişare atât de sălbatică şi primitivă când flutura liber ca acum.

Dar când, în cele din urmă, îi văzu privirea, nu mai putu să-şi îndepărteze ochii. Nu din cauza pasiunii dezlănţuite. Era acolo şi ea, dar mai era ceva, o nevoie, un dor profund, de parcă era ceva ce aşteptase dintotdeauna. Îşi imagina oare? Ea putea spune asta, dar el? Totuşi, fu vrăjită de dorul din ochii lui. Acesta atinse coarda potrivită

şi o făcu să-l îmbrăţişeze mai strâns.

Cu un geamăt, el îi dădu jos pantalonaşii şi se aplecă în faţă, strecurându-şi mâinile sub cămăşuţa ei. Panglicile fine cu care era legată se lărgiră cu uşurinţă când ambele lui mâini începură să simtă atingerea sânilor ei, şi se desfăcură cu totul când se aplecă mai tare, prinzând unul din sâni în gură.

Ea îl trase mai aproape cu braţele, cu picioarele. Senzaţiile pe care i le trezea păreau să ajungă în centrul fiinţei ei, ca o spirală, îi sleiau simţurile. Nu mai putea sta liniştită. Se împinse în el, agitându-se, cerând – ceva. Apoi o simţi, atât de rapid, atingerea aceea dură, densă, strecurându-se în lăuntrul ei, pătrunzând direct acolo unde avea nevoie. Simţi o uşurare atât de mare când văzu că el ştia cum să repare ceea ce nu era în regulă cu ea, că nu îşi mai dădu seama de durerea scurtă pe care i-o produse înainte de a o umple complet.

Ce uimitor! Ce sentiment glorios, să-l aibă în ea, atât de adânc. Rămase fără suflare, anticipând. Dar el nu se mişca! Oricum, şoldurile lui rămaseră nemişcate, ţintuind-o acolo pe pat, în timp ce buzele lui îi atingeau şi îi explorau din nou buzele. Nu ştia de ce se simţea atât de disperată şi săracă, dar îl sărută furios din cauza asta, sălbatic, furtunos, gata să izbucnească din cauza pasiunii care striga să fie eliberată.

El întrerupse în cele din urmă sărutul cu alt geamăt, se dădu înapoi şi apoi intră în ea. Nu trebui să facă alt lucru. Oh, Dumnezeule, plăcerea care o cuprinse fu mai presus de orice şi-ar fi putut imagina. Se revărsă, inundând-o până în vârful degetelor de la picioare. Fiecare penetrare lentă o uimea şi mai mult, făcând-o să-l cuprindă şi mai strâns în galopul acela glorios.

Totul se termină prea repede. Fu doar vag dezamăgită, fiindcă senzaţiile acelea uimitoare nu putuseră dura mai mult. Dar el îşi dădu capul pe spate, înţepeni,

păru cuprins de o mare durere, apoi lăsă să iasă tot aerul pe care îl ţinuse în plămâni într-un strigăt triumfător, înainte de lăsa capul pe umărul ei, gâfâind. După ce o sărută tandru pe gât, simţi cum trupul lui se odihnea peste al ei.

Tandreţea care o inundă fu uimitoare.

Capitolul 31

Senzaţia de plenitudine dispăruse, dar durase destul pentru ca Julia să ştie că nu voia să se mai lupte niciodată cu Richard – cel puţin nu astăzi. Stăteau încă în pat, aşezaţi acum de-a lungul. Când se ridicase de pe ea, el o ajută imediat să se întindă lângă el, cu capul pe pernă, apoi se lipi din nou de ea, de data asta în spatele ei. O sărută pe umăr şi o cuprinse cu braţul ca să se asigure că nu pleca de lângă el.

Măcar nu plecase imediat, atunci când ea simţea încă o legătură unică cu el. Asta ar fi durut-o. Rămaseră lipiţi unul de altul, cel puţin cu trupul, mult timp, şi niciunul din ei nu se mişcă.

În cele din urmă ea îşi închipui că el adormise, ghemuit în spatele ei, ceea ce era un lucru bun. Nu ştia ce să-i spună acum, după ce făcuseră ceea ce făcuseră. Se temea că subiectul pe care voia să-l discute avea să pună capăt acestui armistiţiu fragil. De fapt, nu ştia nici măcar dacă acesta putea fi considerat un armistiţiu. Deşi ea se simţea extrem de îmblânzită, nu ştia cum îl afectase pe el această întâmplare neaşteptată. Fusese furios după ce o sărutase la han, învinuind-o pentru că se întâmplase ce nu trebuia. Dar astăzi merseră atât de departe, încât nici nu încăpea comparaţie.

Aflase în cele din urmă ce însemna să faci dragoste, şi

fusese minunat. Dar nu se înşela singură gândindu-se că nu ar fi putut experimenta starea asta minunată din nou, cu un bărbat pe care să-l poată iubi. Nu doar Richard putea trezi în ea aceste dorinţe. Poate că era puternic atrasă de el, poate că îl plăcea chiar – uneori. Ar fi putut fi acel cineva perfect pentru ea, dacă s-ar fi întâlnit în împrejurări diferite şi nu ar fi avut între ei povestea aceea urâtă a contractului de căsătorie. Dar aşa cum stătea lucrurile, el era duşmanul perfect! Până nu scăpa de el, nu putea găsi bărbatul care se afla undeva, aşteptând-o să vină.

Trebuia să se ridice şi să se îmbrace. Cabina fără hublou nu era rece, dar nici nu era destul de cald ca să stai dezbrăcat şi neacoperit. Totuşi, nu îi era deloc frig, fiindcă trupul lui Richard dogorea. În plus, nu se putea hotărî să se desprindă de el.

Oftă. De ce se bucura oare să stea acolo cu el?

Probabil că Richard auzise sunetul pe care îl scosese ea, fiindcă îi vorbi în cele din urmă. Deşi tonul lui fu cât se poate de firesc, ceea ce îi spuse era atât de departe de tot ce îşi imaginase, încât rămase încremenită.

— M-ai speriat, Jewels. Nu am simţit niciodată asta cu o femeie. Când m-ai sărutat pe umăr, păreai gata să-ţi înfigi dinţii. Când te-am sărutat pe gură, părea că încerci să îmi smulgi buzele. Când mă apropii de tine, îmi risc viaţa. Nu, nu te simţi insultată. Când simţi că trupul ei devenea rigid, el râse. Nu am spus că e un lucru rău. De fapt, este ciudat de excitant.

Râsul o făcu să-şi înghită răspunsul. Se întoarse pe spate, ca să se poată uita la el. Da, îi râdeau chiar şi ochii, cu un râs scânteietor, şi el îi zâmbea încă. Gabrielle îl cunoştea şi îl considera prieten. Dar acesta nu era bărbatul pe care îl cunoştea Julia. Nu avea niciun punct de referinţă, nu avea de unde să ştie dacă glumea, aşa că nu încercă o replică spirituală, în caz că era serios.

Dar, după cum se părea, era curios sau doar

binedispus, deoarece continuă:

— E păcat că eram prea tineri pentru asta pe atunci. Îţi garantez că nu ne-am fi spus niciodată o vorbă aspră.

— Nu conta pe asta. Ea zâmbi, amintindu-i. Erai un snob.

El râse din nou.

— Puţin, poate, dar nu din cauza ta. Puteai să fii regină, şi nu m-aş fi purtat diferit. Nu am luptat niciodată împotriva ta, ci împotriva tatălui meu care îmi alegea mireasa fără ca măcar să mă întrebe. Punctul focal al furiei mele era faptul că nu îmi controlam deloc viaţa.

Subiectul devenea personal, totuşi emoţiile lor rămâneau neutre pe moment, cel puţin ale ei. Faptul că puteau discuta asta fără să-şi sară la gât era uimitor.

Apoi tonul lui deveni sumbru în timp ce continuă:

— Când am împlinit şaisprezece ani, devenisem prea mare pentru ca tata să mă bată cu băţul. I l-am luat atunci când a încercat să mă lovească. Atunci a angajat nişte brute care să-i impună voinţa. Ştii cum e să fii bătut de servitori care îi urăsc de fapt pe aristocraţi şi simt o plăcere perversă atunci când li se ordonă să dea o „lecţie”? Apoi mă aruncau la picioarele tatei, şi tot ce zicea el era „poate că data viitoare o să faci ceea ce ţi se spune”. Ce fel de om e atât de nepăsător cu fiul său?

— Un om care te urăşte?

— Mă urăşte? Prostii. Toată ura e din partea mea. Sunt aproape sigur că el nu ştie să fie altfel, pur şi simplu.

Atitudinea aceasta o deranja, mai ales după amintirile pe care i le împărtăşise, care o făcuseră să-i pară chiar rău de el.

— Nu-i căuta scuze, Richard, doar pentru că e tatăl tău.

El ridică o sprânceană.

— Ce parte ai pierdut din declaraţia mea că îl urăsc?

Se simţea jignit. Discuţia s-ar fi putut termina brusc

dacă ea nu l-ar fi şocat cu o întrebare:

— Eşti sigur că e tatăl tău adevărat?

— Bineînţeles că e. De multe ori mi-am dorit să nu fie, dar e.

— Dar *de unde* ştii?

— Fiindcă nu am fost singurul care a primit această disciplină aspră. Charles a fost tratat la fel, doar că se încovoia întotdeauna şi nu lupta niciodată cum am luptat eu. Şi când împărţea pedepse, tata era de obicei cordial cu amândoi. Nu iubitor, ţine cont. Nu a fost niciodată aşa. Dar nu arăta niciodată niciun fel de ură, doar mânie când îi încălcăm ordinele sau nu săream să-l ascultăm imediat. Şi aşa a fost crescut şi el, ştii, aşa că presupun că a crezut că ceea ce funcţionase în cazul lui avea să funcţioneze cu fiii lui. Părinţii răi cresc alţi părinţi răi, încheie Richard dezgustat.

— Prostii, vrei să spui că tu ţi-ai creşte copiii în acelaşi fel?

— Dumnezeule, nu!

— Exact, de aceea nu există nicio scuză pentru tratamentul atroce pe care l-a aplicat tatăl tău copiilor.

Ea ştia despre sezonul promiscuu pe care îl petrecuse mama lui în Londra, dar nu era sigură că voia să vorbească despre asta, fiindcă se părea că Richard nu ştia şi adopta o atitudine deja mult prea defensivă faţă de subiect. Dacă el şi fratele său *fuseseră* trataţi egal, atunci poate că speculaţiile lui James referitoare la faptul că Richard putea fi bastard erau eronate.

Aşa că termină cu un:

— E pur şi simplu rău.

— Aici suntem din nou de acord.

Richard nu păru deloc amuzat şi se aşeză pe marginea patului, îmbrăcându-şi pantalonii. Fiindcă toată căldura lui dispăruse atât de abrupt, ea fu extrem de conştientă de goliciunea ei, dar hainele îi erau în mijlocul

cabinei, unde le aruncase el. Când începu să se acopere cu cearşafurile, el îi aruncă bluza şi fusta pe pat, aşa că se grăbi să se îmbrace cu ele în timp ce el privea în altă parte.

Nu se întoarse până nu îşi vârî cămaşa în pantaloni.

— Ce faci de fapt aici, Jewels?

În tonul lui se simţea o acuzaţie evidentă, care se vedea de fapt şi pe faţa lui, şi asta o făcu să se încordeze şi să coboare pe cealaltă parte a patului.

— Ţi-am spus. Am vorbit cu tatăl tău şi mi-a spus să mă pregătesc pentru nuntă – şi mi-a povestit ceea ce făcuse ca să se întâmple în cele din urmă. Acesta a fost singurul mod de a împiedica asta.

— Înţeleg, spuse el puţin cam batjocoritor. Deci, nu mă ajutai pe mine, te ajutai pe tine.

Ea fu atât de rănită, încât răspunse:

— Exact!

El scrâşni din dinţi, exasperat.

— Puteai să ne salvezi pe amândoi de coşmarul acesta dacă ai fi ignorat pur şi simplu contractul şi te-ai fi căsătorit cu altcineva.

— Aveam de gând s-o fac, cu binecuvântarea tatălui meu. El s-a gândit că puteam înfrunta furtuna care ar fi urmat desfacerii contractului. Nu ştia că tatăl tău avea să se asigure că nu ne reveneam niciodată de pe urma scandalului, ca o răzbunare personală. A insinuat asta atunci când am mers să-l informez că voiam să-mi văd de viaţa mea. E un blestemat de nobil. Necazurile pe care le poate stârni sunt… prea multe.

— Familia ta nu e deja destul de bogată încât să nu conteze?

— Sugerezi că tata ar trebui să se retragă? De abia a ajuns la mijlocul vieţii!

— Nu, dar poate că exagerezi puţin?

— Când tata abia a început să-şi revină dintr-un accident major, care i-a afectat creierul în ultimii cinci ani?

Poate că tu nu ai avea nicio problemă şi ai permite ca tatăl tău să fie implicat într-un scandal social şi financiar, dacă situaţia ar fi inversă, dar eu îl iubesc pe al meu şi nu voi lăsa *nimic* să-i împiedice însănătoşirea.

— Îmi pare rău, nu ştiam că starea tatălui tău e atât de fragilă.

Ea fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi din nou şi privi în jos, încercând să-şi controleze emoţiile. Ochii ei ajunseră la patul care se afla între ei, şi la cuverturile mototolite, dovada faptului că între ei se întâmplase ceva cu adevărat frumos. Asta o linişti puţin, de fapt mai mult. Trebuia să existe o modalitate de a-l convinge pe Richard că aveau nevoie să găsească o cale de ieşire din această dilemă, nu doar să o ignore în continuare.

— Nu avea să te lase în Australia, ştii, spuse ea, ridicându-şi din nou ochii spre el. Voia doar să suferi destul şi să *crezi* că nu aveai să ieşi niciodată de acolo, şi astfel să faci tot ce îţi spunea el ca să scapi din iadul acela.

— Pare tipic pentru el. Dar mă îndoiesc că ştia exact la ce mă condamna şi că era posibil să nu supravieţuiesc destul cât să fiu „supus”.

Ea avea îndoieli în privinţa asta, dar încercă să-şi explice raţionamentul.

— Eram sigură că, după chinul acela, tu aveai să pleci în grabă şi să dispari din nou. Aşa ai reacţionat înainte, ai fugit pur şi simplu.

— Ce alternativă aveam pe atunci? Eram doar un băiat.

— Nu mai eşti un băiat acum, spuse ea calm. Şi cred că acum eşti dator să găseşti o cale de a ne scăpa pe amândoi de asta o dată pentru totdeauna.

El se uită la ea un moment, înainte de a întreba bănuitor:

— Sugerezi să ne căsătorim?

— Nu! Bineînţeles că nu. Dar am rămas fără idei.

Contractul acesta trebuie distrus, dar eu nu am cum să pun mâna pe el.

— Asta ar pune capăt? În ciuda faptului că toată lumea ştie că am fost logodiţi toţi anii aceştia?

— Ştie, dar cine ştie că a fost scris cu sânge, cum s-ar spune, legând familiile noastre, şi nu doar pe noi? Orice copil ar fi fost bun, ştii. Nu trebuia să fim noi, eu şi cu tine. Dar părinţii mei nu aveau alt copil, şi presupun că tatăl tău avea deja planuri pentru Charles, aşa că la data la care ne-am întâlnit s-a considerat că legătura aceasta de familie avea să fie realizată de mine şi de tine.

— Spui că Charles ar fi putut să se căsătorească cu tine – după ce a rămas văduv?

Ea clipi surprinsă.

— Da, nu m-am gândit niciodată la asta. Sunt sigură că tatăl tău s-a gândit, totuşi nu a propus niciodată soluţia aceasta în absenţa ta. Poate că Charles refuza să aibă o a doua soţie aleasă de altcineva?

Richard se încruntă.

— Când l-am văzut recent, fratele meu a recunoscut că fiul lui i-a dat curajul de a-l înfrunta pe tatăl nostru, şi tata se purta acum cu mănuşi cu el din cauza asta. Charles şi băiatul sunt legătura tatălui nostru cu ducele, până la urmă. Ochii lui Richard o măsurară din nou de sus până jos înainte de a adăuga: Nu-mi vine să cred că Charles nu ar fi fost de acord să se însoare cu tine, totuşi, dacă i s-ar fi cerut. Iar tu şi cu el nu aţi fost niciodată în război, aşa cum ai fost cu mine.

Ea roşi uşor.

— Poate că ai putea să-l întrebi într-o zi. Dar asta nu mă ajută pe mine să ies din situaţie. Legătura noastră e bine cunoscută, în plus, se ştie şi că tu ai fost plecat în toţi aceşti ani şi că eu te-am aşteptat să te întorci acasă. Fără mire *şi* fără contract, tatăl tău nu m-ar putea reţine, şi ameninţările lui ar fi anulate.

Richard oftă.

— În regulă, dă-mi puţin timp să mă gândesc la ceva. Şi o să fim chit după asta, corect?

— Sigur, de ce nu am...? Ea se opri şi roşi furioasă, fiindcă *el* se uita acum insistent la pat.

Capitolul 32

Când Richard îi spusese că trebuiau să fure contractul de la conte, primul gând al Juliei fusese să accepte! O soluţie perfectă! Dar apoi el îi dezvăluise cum aveau s-o facă, şi ea se gândise că îşi pierduse minţile. Încă mai credea asta. Planul lui era atât de riscant!

Aşa că refuză, bineînţeles, şi fu destul de hotărâtă. Nu îl salvase ca să intre din nou în gura lupului. El nu se supără de refuzul ei – se simţi deranjat, dar nu furios. Nu se aştepta totuşi ca el să le prezinte planul prietenilor săi în seara aceea, la cina din cabina căpitanului, ca să le câştige sprijinul.

După ce îşi expuse planul ca din întâmplare, Gabrielle fu prima care reacţionă:

— Ce idee splendidă şi atât de îndrăzneaţă! Aproape că mă face să-mi doresc să merg cu voi.

Drew se uită tintă la soţia lui.

— Nicio şansă. Apoi se uită la Julia cu o expresie destul de îngrijorată. Chiar eşti de acord cu asta?

— Nu, cred că e prea periculos, acum că ştim de ce e în stare contele de Manford, răspunse Julia.

— Fată deşteaptă, spuse Drew.

Faptul că Drew era de partea ei o făcu pe Julia să admită:

— *Cred* că e o idee bună să furăm contractul, totuşi. Doar că nu cred că eu şi Richard ar trebui să riscăm şi să

intrăm din nou în contact cu tatăl lui, contele, ca să o realizăm.

— Atunci cum să-l furaţi? întrebă Gabrielle.

— Aş putea angaja un profesionist ca să facă treaba.

— Un hoţ adevărat? rosti batjocoritor Richard, apoi adăugă: Crezi că îşi fac reclamă?

Ea se uită la el, nevenindu-i să creadă. Tocmai îi oferise o ieşire, scutindu-l de orice implicare viitoare. De ce nu accepta cu braţele deschise îmbunătăţirea pe care o aducea ea planului originar, care le permitea să evite participarea la furt?

James păru să fie de acord cu ea când menţionă:

— Hoţii sunt destul de uşor de găsit dacă ştii unde să-i cauţi. Aşa şi-a întâlnit fiul meu Jeremy soţia, pe Danny. Trebuia să angajeze un hoţ şi a prins-o în capcana pe care i-o întinsese unuia.

Julia fu surprinsă să audă confirmarea zvonului.

— Am auzit persoane care glumeau spunând că venea dintr-un mediu ciudat, dar nu credeam că e adevărat.

— Chiar este, deşi nu e vina ei. Biata fată a fost despărţită de familie când o rudă josnică de rang mai neînsemnat a încercat să-i omoare pe ea şi pe părinţii ei ca să obţină titlul dorit. Era un copil de o şchioapă, prea micuţă ca să ştie cine era, când o bandă de hoţi adolescenţi a găsit-o şi a cooptat-o. Jeremy a ajutat-o să-şi regăsească mama, care a supravieţuit acelei tragedii. Bineînţeles că s-a îndrăgostit lulea până atunci, adăugă James chicotind. Aşa că nu conta dacă era aristocrată sau nu.

— Ceea ce nu s-a întâmplat în cazul tău, nu? comentă Drew fără să se poată abţine, zâmbind răutăcios.

— Ţine-ţi gura, yankeule, spuse James pe un ton caraghios. Amândoi ştim că sora ta e excepţia de la orice regulă. Şi, în plus, nu e vina lui George că are nişte barbari drept fraţi.

Julia îl privi atent pe Richard, în timp ce se vorbea

despre singura lui iubire adevărată. Părea că nici nu observase! Deşi, având în vedere că soţul doamnei era în cameră, poate că îşi ascundea sentimentele din simplu instinct de conservare.

Dar Richard se pare că prefera planul lui, probabil din cauză că era atât de îndrăzneţ, cum spusese Gabby, şi asta îl atrăgea. Sau poate că simţea că îi era dator pentru că organizase salvarea lui şi orice opţiune care nu includea asumarea unui risc nu îi compensa datoria faţă de ea. Era evident că voia să plătească această datorie. Probabil că era foarte deranjat că îi datora ceva.

Oricare ar fi fost motivul, părea că voia altă opinie care să încline balanţa, aşa că se întoarse spre Ohr şi întrebă:

— Tu ce crezi despre planul meu?

Ohr nici nu trebui să se gândească, spuse pur şi simplu:

— Soarta va hotărî chestiunea.

Câţiva dintre cei de faţă îşi dădură ochii peste cap auzind răspunsul lui Ohr, dar Richard nu fu de acord.

— Oamenii hotărăsc soarta, nu soarta hotărăşte în locul lor.

— Nu? spuse Ohr, şi chiar zâmbi. Atunci e o problemă de interpretare.

Julia oftă. O opinie neutră, una de partea lui Richard, una de partea ei. Spera să stabilească problema confirmând sprijinul lui James, de care nu era chiar sigură, aşa că îl întrebă:

— Deci, tu crezi că un hoţ angajat e un plan mai bun?

— Nu am spus asta, draga mea. De fapt, ar trebui să spun că dacă hoţul e prins, contractul va fi ascuns atât de bine, că nu va mai vedea lumina zilei niciodată. Aşa că mă tem că trebuie să fiu de acord cu tipul. Uimitor, nu? Ai crede că un bărbat care tânjeşte după soţia altui bărbat nu e în stare să…

Evident că Richard nu pierdu *această* menţionare a Georginei, şi mârâi:

— Ai spus ce voiai să spui, Malory!

— Oricât de mult m-ar durea, îţi făceam un compliment, măgarule, spuse sec James.

— Prefer să fiu insultat, mulţumesc foarte mult, ripostă Richard ţeapăn.

James ridică din umeri, apoi privi spre Julia şi spuse:

— Riscul va fi al lui, nu al tău, aşa că ar trebui să te gândeşti la ceea ce îţi datorează.

Julia bombăni în sinea ei. Nu avea cum să îl contrazică pe James Malory, pur şi simplu, şi asta rezolvă chestiunea.

Capitolul 33

Julia ar fi trebuit să rămână fidelă soluţiei ei iniţiale! Planul lui Richard nu putea fi dus la îndeplinire fără participarea ei deplină, şi chiar dacă o convinseseră în seara aceea la bordul vasului *Maiden George,* cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că nu avea să-şi poată juca rolul. Dar acum se afla în trăsura familiei ei, cu Richard aşezat alături pe bancheta de pluş, şi urmau să ajungă la Willow Woods într-o oră.

— Eşti pregătită să discuţi asta? întrebă Richard cu exasperare amuzată. Ai tot amânat iar şi iar, dar adevărul este că nu mai poţi amâna.

O deranja faptul că el părea să trateze problema aceasta ca pe o distracţie. Era chiar atât de aventuros? Ar fi trebuit să fie la fel de neliniştit ca şi ea!

Era un act de curaj din partea lui să facă asta, după ceea ce încercase să-i facă tatăl lui – şi după ce îi putea face din nou. Tatăl ei spusese acest lucru atunci când îl dusese pe Richard cu ea acasă, ca să-i spună lui Gerald

despre planul lor.

Richard se purtase respectuos în timpul acestei întâlniri. Ea îi povestise pe vas despre accidentul lui Gerald, dar nu menţionase urmările acestuia. Înainte de a-i întâlni tatăl, Richard nu ştiuse că ea fusese nevoită să se ocupe destul de mult de afacerile familiei în ultimii cinci ani. Se uitase la ea lung în seara aceea, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Avuseseră nevoie de o seară întreagă pentru a-l convinge pe Gerald de necesitatea planului lor, fiindcă acesta insista că cea mai bună soluţie era ca el să-i plătească lui Milton mai mulţi bani decât ar fi putut refuza vreodată. Dar banii nu erau întotdeauna răspunsul, şi Richard refuză ideea.

— Atunci el câştigă? Şi eu m-am exilat din Anglia nouă ani pentru nimic? Vă rog să nu faceţi asta. Nu merită.

Să răsplătească răutatea? Ea fusese din toată inima de acord cu Richard asupra acestui punct. Milton trebuia tras la răspundere, nu răsplătit.

James se oferise de fapt să înceapă procedurile legale împotriva lui. Promisese deja că urma să aibă grijă ca fraţii Cantel să primească ce meritau, imediat după distrugerea contractului. Urma să aştepte până când reuşea planul lui Richard, ca nu cumva să-l prevină pe conte despre cât erau de furioşi pentru ceea ce îi făcuse lui Richard. Niciunul din fraţii Cantel nu avea să mai deţină o poziţie de răspundere după ce termina James cu ei. Dar cu un lord al regatului nu se putea trata la fel de uşor, şi Richard refuzase ajutorul lui Malory în această privinţă, arătând că scandalul urma să-i afecteze şi pe fratele şi nepotul lui Richard, care erau nevinovaţi.

Julia îi spusese până la urmă tatălui ei:

— Chiar dacă se va stinge până la urmă, scandalul nu mă va lăsa să-mi continui viaţa aşa cum am discutat mai înainte. Nu avea de gând să-i spună că încerca să-l protejeze până îşi revenea de-a binelea, fiindcă el considera

că protecţia era datoria lui, nu a ei. Dar planul acesta ne va scăpa de toate. Va rupe toate legăturile fără niciun scandal, pentru ca eu *să pot* să-mi continui viaţa.

Gerald fusese de acord în cele din urmă, cu condiţia ca el să trimită o escortă de şapte gărzi înarmate cu ei. Martori şi apărători puternici, dacă era nevoie. Richard fusese de acord, deşi plănuia să lase această mică armată în satul din apropiere, sub conducerea lui Ohr. Ei aveau să ţină casa sub supraveghere zi şi noapte, dar dacă apărea acum cu această armată, i-ar fi arătat contelui că erau îngrijoraţi de ceva. Şi asta nu ar fi sprijinit minciuna.

Julia privi spre Richard. Se îmbrăcase bine pentru această ocazie şi arăta ca un tânăr lord tipic. Îşi legase chiar o lavalieră la gât. Nu îşi tăiase părul, dar măcar îl strânsese cu grijă într-o coadă.

Rămăseseră singuri în trăsură în această ultimă etapă a călătoriei. Avuseseră nevoie de două trăsuri pentru toate bagajele ei, şi Richard insistase ca slujnica ei să călătorească în cea de-a doua împreună cu Ohr, ca să poată discuta în particular. Vremea era caldă, cerul fără niciun nor – o zi frumoasă pentru o şaradă.

— Ce e de discutat? îi spusese ea lui Richard. Tu îi prezinţi problema, eu te susţin, ne instalăm acolo pentru căutare. Destul de simplu.

— Atunci nu mai strânge din dinţi de parcă ţi i-ar scoate cineva. O să trebuiască să spui şi tu câteva minciuni. Eşti pregătită?

— Mă întrebi fiindcă nu am putut să-mi mint tatăl? Îl iubesc. Este o mare diferenţă.

— Uneori e mai bine să protejezi persoana pe care o iubeşti.

— Şi dacă tatăl tău pleacă în grabă spre Londra ca să discute cu tata despre asta?

El oftă.

— Bună întrebare.

— În plus, eu o să urmez pur şi simplu îndrumările tale şi o să improvizez când e nevoie.

— Atunci ai grijă. Tata mi-a spus odată că dacă mă culcam cu tine, aveai să-ţi schimbi atitudinea. Nu roşi prea mult când o să-i spun că a avut dreptate.

— Chiar trebuie să menţionezi asta?! întrebă ea roşind deja.

— Nu e prost. Nu o să creadă că ne-am schimbat hotărârea din senin, fără niciun motiv, şi că vrem să ne căsătorim.

Ea spera că urmau să aibă noroc şi să găsească în cursul zilei contractul. Cu cât petreceau mai puţin timp sub acoperişul contelui, cu atât mai bine. Dar nu exista nicio modalitate de a evita confruntarea iniţială care le permitea să rămână sub acela acoperiş atât cât era nevoie ca să găsească şi să distrugă contractul. Numai pretinzând că erau un cuplu fericit urmau să obţină acces deplin în casă, fiindcă aceasta era singura scuză valabilă pentru a se afla acolo.

Ei tot i se părea ciudat că Richard venise cu ideea asta. Nu putea uita comentariul dulce-amărui al tatălui ei:

— Am sperat întotdeauna să văd ziua în care fiica mea şi fiul contelui îşi planifică nunta. Ce ironie să văd că se întâmplă, însă doar ca o şaradă.

Julia tresări când Richard îi atinse dintr-odată obrazul. El plescăi nemulţumit şi spuse:

— Nu poţi tresări când te mângâi. Se presupune că eşti îndrăgostită.

Ea îl contrazise, bătoasă:

— Asta nu înseamnă că poţi face orice în public. Asemenea demonstraţii nu sunt bine văzute, să ştii.

— De cine? râse el. De doamnele bătrâne care vin din ultimul secol, când majoritatea căsătoriilor erau încă aranjate? În plus, situaţia noastră e unică fiindcă e doar o reprezentaţie, şi reprezentaţiile au nevoie de mici efecte

speciale ca să fie convingătoare. Poate că vom avea nevoie să facem asta de câteva ori – doar pentru efect.

Asta se referea la sărut, şi el o sărută atât de repede, că nu avu şansa să protesteze. O trase aproape, îi cuprinse faţa în palme şi buzele lui îi atinseră buzele cu o apăsare uşoară care imediat nu mai fu atât de uşoară, ci scăpă de sub control. Ea era puţin cam rigidă. Nu trebuia să facă asta din nou! Nu aveau cu adevărat nevoie! Dar voinţa ei nu era destul de puternică încât să ignore ceva atât de tentant. Chiar când începea să se topească cu totul, el o împinse înapoi la locul ei, la câţiva centimetri distanţă de el.

— Cred că ai prins ideea.

Oare i se tăiase puţin răsuflarea? Ea trebui să respire adânc înainte de a-şi sprijini capul de banchetă din nou, cu ochii închişi, şi spuse cât se putea de calm:

— O să-ţi fiu recunoscătoare dacă reprezentaţiile tale nu vor fi *chiar atât* de bune.

— Ai nevoie de mai multă practică, îşi deschise brusc ochii.

— Am prins ideea. Acum lasă-mă liniştită puţinul timp care ne mai rămâne din călătorie, ca să-mi pot reveni.

— Nu mă dezamăgi, Jewels. Fac asta numai pentru tine, să ştii. Eu aş fi preferat să nu mai dau ochii cu tiranul toată viaţa mea.

Capitolul 34

Când coborî din trăsură, Julia îşi aminti de prima ei vizită la Willow Woods. Tremura la fel ca în ziua aceea, de la care trecuse atât de mult timp. Era îngrozită, de fapt, dar trebuia s-o ascundă. Nu mai era fetiţa care spera atât de mult că logodnicul ei avea s-o placă. Era o femeie adultă care trebuia să pretindă că el o plăcea.

Nu fură anunţaţi. Richard nici nu bătu la uşa din faţă. Intră pur şi simplu ca şi cum nu ar fi plecat niciodată – de

parcă ar fi fost casa lui încă. Niciun servitor nu era în hol ca să-i oprească. Willow Woods nu avusese niciodată mulţi servitori, în ciuda mărimii impresionante a conacului. Mama Juliei observase o dată, destul de răutăcios, că familia lor avea de două ori mai mulţi servitori într-o casă care nu era nici pe departe atât de mare. Gerald se încruntase şi îi amintise că nu aveau nevoie de toţi servitorii pe care ea îi angaja cu uşurinţă.

Julia fu mulţumită să-şi amintească observaţia mamei ei în ziua aceea. Era, în esenţă, principalul motiv pentru care contele refuzase rezilierea contractului. Lipsa lui de avere îl silea să trăiască atât de cumpătat în comparaţie cu alţi lorzi de talia lui. Era şi principalul motiv pentru care ar fi putut să-i creadă azi… pentru că voia.

Se îndreptară direct spre biroul contelui şi intrară, cu braţul lui Richard înconjurându-i mijlocul. Pentru efect? Sau pentru că îşi imagina că avea să dea bir cu fugiţii? Dar se simţi mai încrezătoare şi mai stăpână pe situaţie. Putea face asta.

Milton stătea la birou. Nu ridică privirea imediat, probabil fiindcă se gândea că era un servitor, care venise să-l deranjeze cu ceva. Când se uită, rămase încremenit. Nu se mişcă, nu clipi. După cum se părea, era atât de şocat, că rămăsese fără cuvinte.

Ceea ce îi permise lui Richard să anunţe:

— Ne căsătorim, tată. Nu voi spune că ai câştigat – se opri şi o privi pe Julia cu un zâmbet drăgăstos –, fiindcă eu sunt cel care a câştigat.

Contele nu arătă niciun sentiment de triumf, dar faţa lui începu să-şi recapete culorile şi ochii lui albaştri şi reci se îngustară când se uită la fiul său. Julia începu să se întrebe dacă auzise ce spusese Richard sau dacă putea trece peste faptul că Richard nu mai era la bordul unei corăbii care mergea spre iad – acolo unde îl trimisese el.

De fapt, acesta părea să fie singurul lui interes,

fiindcă spuse în cele din urmă:

— Cum e posibil să fii aici?

— Datorită miresei mele.

— Miresei tale?

Ochii lui Milton poposiră asupra Juliei, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Era încă încruntat când îi spuse:

— M-ai minţit?

— Despre ce? Despre faptul că eu şi fiul dumneavoastră ne înţeleseserăm să nu ne căsătorim? Nu, asta era adevărat pe atunci. Când l-am întâlnit recent în Londra şi am început să ne vedem, nu ne-am recunoscut. Când am făcut-o, a fost o trezire cam brutală care a readus toată vechea duşmănie, aşa că ne-am despărţit cu câteva cuvinte furioase. Eram convinsă că el nu se schimbase deloc.

— Eu credeam la fel despre ea, adăugă Richard zâmbind.

— Dar când mi-aţi spus unde l-aţi trimis, vă amintiţi că m-aţi întrebat dacă eram mulţumită? Acum ochii ei se îngustară în timp ce îl privea pe Milton. Nu eram deloc! Şi înainte chiar de a mă întoarce acasă, ştiam că trebuia să-l scot din situaţia aceea oribilă. Nu puteam suporta gândul că el suferea. Atunci mi-am dat seama că sentimentele din copilărie dispăruseră.

— Ea e încă un mic dragon, interveni Richard, privind-o tandru. Dar când e de partea ta, e uşor de iubit.

Julia aproape că îşi pierdu şirul gândurilor auzind această observaţie, fiindcă Richard părea foarte mândru de ea, dar reuşi să continue:

— M-am îndreptat direct spre chei şi am găsit vasul condamnaţilor gata să iasă în larg. L-am găsit pe prietenul lui Richard acolo. Şi el îl căuta…

— Mai ştie şi altcineva despre asta? o întrerupse Milton cu asprime.

Richard ridică o sprânceană.

— Chiar crezi că m-aş fi apropiat singur de vizuina leului? Un prieten călătorea cu mine, dar nu era în cameră atunci când lacheii tăi m-au scos cu forţa de acolo. Ştia exact unde să mă caute, totuşi. Doar că nu a avut cum să scape de gărzile care mă escortau spre Londra. Şi s-a pierdut o săptămână fiindcă a crezut că eram închis într-o clădire de pe cheiuri, şi ar fi avut nevoie de o mică armată ca să intre. Nu văzuse că fusesem scos prin spate şi aruncat direct pe corabie.

Se înţeleseseră să îi ofere o relatare complet diferită a salvării lui din trei motive întemeiate. Principalul era că Richard nu voia ca tatăl lui să creadă că numai el şi Julia ştiau despre fărădelegea pe care o comisese acesta întemniţându-şi fiul. Faptul că altcineva, şi anume un prieten, era la curent cu totul, avea să-l facă pe conte să se gândească de două ori înainte de a încerca din nou. Dar menţionarea implicării lui James Malory ar fi putut avea un efect opus, făcându-l pe Milton să intre în panică la gândul că alt lord îi cunoştea fărădelegile, astfel că versiunea aceasta simplificată le permitea să treacă peste ajutorul lui James. Şi, în cele din urmă, salvarea rapidă le oferea aproape o săptămână în care să se „îndrăgostească”, în locul celor câteva zile petrecute la bordul lui *Maiden George.*

Julia se simţi destul de încrezătoare încât să termine povestea.

— Prietenul lui tocmai aflase unde fusese dus Richard şi intenţiona să-l scoată de pe corabia aceea aşa cum intenţionam şi eu, deşi el voia s-o facă într-un mod mai agresiv. I-am dat destui bani ca s-o facă în modul cel mai simplu. Paznicii sunt atât de uşor de mituit. Nu pridideau să-l elibereze mai repede pe Richard pentru ceea ce li se promisese.

Milton îşi păstră emoţiile pentru sine în timp ce asculta cum fusese contracarat planul său.

— Şi acum? întrebă el aspru.

Richard râse.

— Mi se pare că nu m-ai auzit, tată. Mă însor cu Julia, nu din cauza acelui contract prostesc, ci fiindcă aşa vrem. Iubirea este un lucru uimitor. De fapt, te încurajează să-i ierţi pe oamenii care nu merită iertarea.

Tonul lui Richard devenise deosebit de rece. Julia începu să intre în panică. Vorbea despre ea? Sau despre tatăl lui? Dar bineînţeles că vorbea despre tatăl lui. Îşi dădu seama că nu ar fi fost deloc firesc ca Richard să pretindă că nu era mâhnit de fărădelegile tatălui său. Rolul său avea să fie mai credibil însă cu adăugarea acestor uşoare nuanţe ranchiunoase.

Ca să risipească tensiunea subită dintre tată şi fiu, Julia îi spuse lui Milton:

— Sunt sigură că nu o să vă supăraţi dacă o să vreau să redecorez una dintre camerele mai mari de jos. Poate sala de muzică?

Privirea contelui reveni asupra ei, încruntată.

— Pentru ce?

— De fapt, vrea să se căsătorească tocmai aici, dintre toate locurile, răspunse Richard. S-a îndrăgostit de Willow Woods în copilărie, în ciuda faptului că eu locuiam aici, adăugă el chicotind.

Înainte să poată contele refuza, Julia continuă:

— Voi transforma camera într-o capelă drăguţă. Muncitorii şi toate materialele vor sosi zilele următoare. Aveţi un pastor pe domeniu? Dacă nu, pot aranja ca un episcop de la Londra să vină să…

— Da, am un pastor, o întrerupse Milton.

— Excelent, un lucru mai puţin de care să mă preocup. Am angajat de trei ori mai mulţi oameni, ca să fiu sigură că termină camera la timp. Aş putea chiar să refac porţiunea de grădină care corespunde camerei, dacă timpul mi-o permite. Şi vă rog să nu vă îngrijoraţi, o să readuc

încăperea la starea ei prezentă imediat după nuntă.

— Atunci de ce să nu ţineţi slujba afară? spuse Milton. Am deja numeroase grădini.

— Dar dacă plouă! spuse ea îngrozită. Nu, trebuie să fie înăuntru. Nimic nu mă va împiedica să am nunta la care am visat întotdeauna.

Milton privi spre amândoi. Braţul lui Richard care îi cuprindea mijlocul. Dacă acest lucru nu o avertizase despre ceea ce avea să urmeze, sclipirea bănuitoare din ochii lui Milton o făcu.

— Mi se pare absurd că v-aţi îndrăgostit în decurs de o săptămână – chiar dacă nu v-aţi fi urât unul pe altul atâţia ani. De ce...?

— O parte din săptămâna aceasta a fost petrecută în pat, declară pe de-a dreptul Richard, adăugând pe un ton ironic: Nu mi-ai spus odată că asta i-ar schimba atitudinea? Ai uitat să menţionezi că avea s-o schimbe şi pe a mea.

— Richard! bolborosi Julia, atât de stânjenită pe cât ştiuse că avea să fie, şi furioasă, dar îşi îndreptă furia asupra contelui de Manford. Nu vă datorăm explicaţii dumneavoastră. Singurul motiv pentru care suntem aici este nunta, dar dacă mă gândesc mai bine, a fost mai mult visul mamei mele să facem nunta aici, decât al meu. Ea mi-a insuflat visul acesta fiindcă am văzut grandoare în locul acesta prin ochii unui copil, dar, ca să fiu sinceră, după cum arată astăzi, casa dumneavoastră nu îndeplineşte condiţiile.

— Cum îndrăzneşti... începu să scuipe Milton.

— Tapet dezlipit, continuă Julia, duşumele crăpate, candelabrului principal din hol îi lipsesc o treime din cristale, ramele tablourilor putrezesc de vechi ce sunt. Va fi nevoie de mai mult decât o capelă pentru a face din Willow Woods o reşedinţă demnă să primească lumea bună în mai puţin de o lună. Nu că nu m-aş putea descurca. Probabil că în antrepozitele Miller se găsesc toate lucrurile de care am nevoie pentru renovarea casei. Dar nu mai sunt atât de

sigură că vreau s-o fac. De fapt, Richard, hai să plecăm. A fost o idee proastă.

— Un moment, iubire, spuse el aruncându-i tatălui său o privire curioasă. Doar nu te-ai gândit că asta e o reuniune, nu? Ea a trebuit să mă convingă să mă întorc aici şi poţi fi sigur că nu a fost uşor. Aş fi fost foarte fericit să nu mai calc pe aici niciodată, şi după nuntă nu intenţionez să mă întorc. Are dreptate, e o idee proastă, dar o idee care a fost pusă deja în mişcare. Anunţurile au fost puse înainte de a pleca din Londra, şi probabil că tatăl ei a trimis deja majoritatea invitaţiilor.

— Locul poate fi schimbat, îl asigură ea pe Richard.

— Nu e necesar, spuse Milton ţâfnos şi puţin cam roşu la faţă. Eşti bine-venită să faci nunta aici.

— Când tocmai ai pus la îndoială dragostea pe care o simţim unul faţă de celălalt? îi spuse Richard tatălui său. Îţi dai seama cât de împietrit şi de îngust la minte pari când nu înţelegi cât de uşor mi-a fost să mă îndrăgostesc de ea? Însă doar ca să ştii, tată, ne-am întâlnit la Londra la începutul sezonului şi nu ne-am recunoscut deloc. Am fost complet vrăjit şi am făcut tot posibilul ca s-o seduc. Ea aproape că a capitulat, fiindcă şi ea era atrasă de mine.

— Richard, nu-i mai da detalii intime! protestă ea din nou.

El aproape că o ignoră, mulţumindu-se să se aplece şi să o sărute pe obraz, spunându-i „şşşt” înainte de a continua povestea improvizată.

— A fost un şoc când ne-am dat seama în cele din urmă cine eram de fapt, şi aşa cum a spus şi ea, ne-am despărţit furioşi. Dar apoi, ce ironie, *tu* ne-ai adus din nou împreună şi ai fost responsabil de emoţiile puternice care ne-au cuprins – uşurare, recunoştinţă şi furie care nu mai era îndreptată împotriva noastră de data asta, ci împotriva ta. Şi, ei bine, un lucru duce la altul, şi atracţia recentă pe care tocmai o experimentaserăm ne-a cuprins din nou.

— Dumnezeule, spuse ea uimită. El *e* răspunzător, nu-i aşa? Nu ne-am mai fi văzut niciodată, dacă nu m-aş fi simţit obligată să te salvez.

Richard chicoti. Probabil că arăta convenabil de uimită, fiindcă el reuşi să-i spună:

— Nu trebuie să te simţi datoare faţă de tatăl meu, iubire, chiar nu trebuie. Dar dacă tot vrei să te căsătoreşti aici, presupun că pot rezista câteva săptămâni sub acest acoperiş în timp ce faci pregătirile pentru nunta asta mare a ta.

Capitolul 35

Tânăra servitoare care îi arătă Juliei dormitorul vru să facă imediat curat acolo. Nu ştiuse că vor avea musafiri, se văită ea, aşa că nu pregătise o cameră din timp. Julia o linişti pe fată şi îi spuse să vină să-şi facă treaba după-amiază, când ea nu era acolo. Voia puţină intimitate chiar atunci, ca să poată tremura liniştită.

Dar când se aruncă pe pat imediat după ce se închise uşa, stârni atâta praf, că se ridică şi tuşi şi strănută aproape un minut. Asta îi scoase din minte tremuratul, şi aproape că o pufni râsul când văzu pe duşumeaua prăfuită urma clară a paşilor ei.

Nu exagerase când vorbise despre situaţia în care se găsea Willow Woods. Dormitorul în care fusese condusă nu fusese probabil folosit, sau măcar curăţat, de ani de zile. Cu atât de puţini servitori, slujnicele – dacă exista mai mult de una pentru tot etajul – făceau evident curăţenie numai în camerele de obicei ocupate ale uriaşului conac.

I se dăduse o cameră cu perdele, tapet şi cuverturi albastre. Oricum, decorul fusese cândva albastru. Tapetul era atât de decolorat, că ajunsese de un cenuşiu mohorât.

Duşumelele din lemn întunecat trebuiau lăcuite. Camera avea un mic birou, dar nicio măsuţă de toaletă, deci nici oglindă. Trebuia să facă în curând o listă cu toate obiectele care trebuiau aduse din depozitele de la Londra.

Îşi ocupa mintea cu nimicurile acestea ca să nu se gândească la întrevederea cu contele, care îi cutremurase nervii atât de rău. Poate că se gândise că era pregătită pentru confruntare, dar ştia cât era de uşor să faci o gafă şi să spui ceva greşit. Nu era sigură că Milton fusese pe deplin convins de şarada lor, în ciuda faptului că le oferise permisiunea pentru nuntă, şi acesta era motivul pentru care începuse să tremure de îndată ce ieşise din birou.

Pentru un bărbat care dorise ca nunta aceasta să aibă loc aproape toată viaţa *ei,* el nu părea deloc încântat că, în cele din urmă, se întâmpla. Cel puţin nu încă. Era limpede că avea unele rezerve – sau că avea nevoie de mai multe dovezi că ea şi Richard erau sinceri. Ca, bunăoară, o nuntă adevărată.

Ea începu să râdă isteric gândindu-se la asta, dar se opri brusc când uşa se deschise din nou şi Richard păşi înăuntru.

— Trebuie să înveţi să baţi.

El închise încet uşa în urma lui.

— Curând ne vom căsători, nu mai batem.

Ea ridică o sprânceană.

— Asta nu îţi oferă privilegii. Apoi, coborându-şi vocea în şoaptă, adăugă: Chiar dacă ne-am fi căsătorit.

El se mulţumi să-i zâmbească pieziş înainte de a privi starea jalnică a camerei şi să spună strâmbându-se:

— Speram cu adevărat ca dormitorul tău să fie în condiţii mai bune decât al meu, dar e limpede că nu e. Willow Woods a căzut cu adevărat în paragină.

— Alt lucru care dovedeşte cât de disperat trebuie să fie tatăl tău să ne căsătorim.

— A fost întotdeauna lacom, dar *disperat* poate fi o

caracterizare mai corectă acum. Datoriile de la joc pe care i le-am lăsat i-au golit probabil şi mai tare buzunarele. După cum se pare, a trebuit să împrumute de la socrul lui Charles ca să le plătească.

— Îţi place să joci?

— Nu chiar. Acelea au fost nişte pierderi intenţionate, care trebuiau să-l facă să mă dezmoştenească. Nu a funcţionat, aşa că am plecat.

Ea ştia atât de puţine despre Richard. Dar snobismul dispăruse. Fusese oare vreodată acolo cu adevărat? Sau furia pe care situaţia aceea i-o stârnea îl făcuse să se poarte cu obrăznicia pe care şi-o amintea? Şi astăzi fusese remarcabil.

Amintindu-şi cum îşi jucase rolul, ea spuse:

— Ai fost uimitor jos. Cum ai făcut asta? Ţi-ai mascat atât de bine emoţiile! Aproape că m-ai făcut şi pe mine să te cred!

El roşi uşor.

— Îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie jenantă, dar tata are o fire bănuitoare. Dacă ceva deviază de la normal, vrea să ştie de ce. Şi ceea ce încercăm noi să facem aici e cât se poate de departe de normalitate.

— *Tu* crezi că ne-a crezut?

— E greu de spus în momentul acesta. Nu-l mai cunosc cu adevărat. Acum nouă ani, când am plecat, nu ar fi făcut ceva atât de oribil precum ceea ce mi-a făcut acum. Dar se îndrepta încet în direcţia aceea, pedepsele lui erau din ce în ce mai aspre. Dacă nu ne-a crezut, nu-şi poate permite încă să nu fie alături de noi. Momeala pe care i-am oferit-o e prea mare ca să rişte s-o piardă. Dacă ne-a crezut, ei bine, cred că a uitat pur şi simplu cum să se poarte frumos.

— Nu-mi amintesc să se fi purtat frumos *vreodată.*

Asta nu era chiar adevărat. Când era micuţă, contele era ca orice adult pe care îl întâlnise. Agresivitatea lui

apăruse doar atunci când situaţia începuse să se deterioreze şi tatăl ei încercase să pună capăt relaţiei dintre familiile lor.

Dintr-odată, realiză că nu mai vorbeau în şoaptă niciunul, şi alergă la uşă, o deschise, privi în ambele părţi ale holului, apoi o închise oftând.

— Trebuie să fim mai atenţi cât suntem aici. Nu ne putem permite să fim auziţi.

— Ce-ar fi să mergem afară să profităm puţin de vremea asta frumoasă? sugeră el. Şi să le oferi servitorilor şansa să facă şi curăţenie în camerele astea.

Julia se gândi că era o idee splendidă, mai ales că puteau vorbi mai liber afară, fiindcă nu îi asculta nimeni. Îşi luă boneta şi deschise uşa, dar se opri să-şi scuture de praf fusta. Urma trupului ei *rămăsese* pe pat, atât era de murdar.

— Aşteaptă! exclamă Richard, oprindu-i mâna. Lasă-mă să te scutur eu.

Ea privi înapoi, văzu sclipirea ştrengărească din ochii lui şi faptul că îi prinsese rochia. Se întoarse cu faţa spre el.

— Nu, nu cred.

El rânjea acum cu gura până la urechi.

— Ah, haide, iubire, ce ocazie mai bună decât puţin praf!

— Adevărul e că *nu* o să pui mâna pe fundul meu. Încercă să pară severă, dar umorul lui ironic era contagios.

— Fii fată bună, o linguşi el, şi întinse mâna din nou.

Ea râse şi se întoarse repede cu spatele la el, îndreptându-se spre uşă cu un „nu” ferm.

El ignoră refuzul ei şi sări spre ea. Ea ţipă şi fugi pe coridor. Chicotind, se întoarse să se asigure că nu era prea aproape… şi dădu peste tatăl lui.

Se înroşi până în vârful urechilor.

— Vă cer iertare, reuşi să spună ea, şi fugi stânjenită pe scări.

— Chiar ştii cum să strici totul, bătrâne, îl auzi pe Richard plângându-se înainte de a fugi pe scări după ea.

Capitolul 36

Juliei dispăru. Era uimită fiindcă se lăsase târâtă de Richard la poznele acelea copilăreşti, dar îşi dădu seama că avea nevoie de o descărcare de vreun fel, şi râsul era un leac puternic pentru emoţiile mohorâte. Temporar, măcar. Dar chiar şi stânjeneala produsă de faptul că tatăl lui Richard fusese martor la joaca lor dispăru repede odată ce soarele după-amiezii îi atinse obrajii. Îşi dădu jos boneta ca să simtă mai bine căldura soarelui, legându-i panglicile de încheietura mâinii.

Îi spuse slujnicei ei, care aştepta lângă trăsuri, că putea duce bagajele înăuntru acum şi putea începe să despacheteze. Nu avea rost s-o fi făcut înainte, fiindcă nu era sigur că urmau să fie bine-veniţi.

— A fost genial, spuse Richard închizând uşa din faţă şi alăturându-i-se pe treptele de la intrare.

Ea îl privi curioasă.

— Ai făcut asta anume, ca să mă poţi fugări prin casă?

— Tu ce crezi?

Ea nu ştia ce să creadă, dar fiindcă el părea atât de triumfător, spuse pur şi simplu:

— Avertizează-mă data viitoare.

El clătină din cap, zâmbind.

— Spontaneitatea joacă mai bine.

În asta avea dreptate, *dacă* producea efectul dorit, dar prosteala aceea ar fi putut conduce la altceva. Având în vedere trecutul lor şi starea ei nervoasă, ea l-ar fi putut lua la rost fiindcă nu era serios şi Milton ar fi dat peste o bătaie.

— Bănuiai că el era sus şi ne putea vedea hârjonindu-ne? întrebă ea.

— Bănuiam că ne urmăreşte ca un şoim. Dar şi el are probabil multe întrebări, aşa că am presentimentul că nu va întârzia să mă caute.

Richard o luă de talie ca să o conducă. Aleea lungă se întindea înaintea lor, străjuită de pomi în floare, iar soarele se filtra printre coroanele lor. Dar el nu o luă pe cărarea asta pitorească, ci pe una care înconjura casa. Terasa cuprindea aproape tot spatele casei, şi în ea se deschideau uşile de la salonaş, de la salonul mare şi de la sala în care se lua micul dejun. Locul nu îi aducea Juliei amintiri plăcute, şi lacul era şi el acolo – cu amintiri şi mai rele.

Încercă să nu se gândească la ele şi trânti pe nerăsuflate:

— Ai început deja căutarea? Nu vreau să stau o clipă în plus aici.

El îşi dădu ochii peste cap, făcând-o să roşească, fiindcă îşi dădu seama cât de ilogică era întrebarea ei.

— Bagajele noastre nu au fost aduse încă, spuse el. Dar lasă-mă să petrec câteva zile cu fratele şi cu nepotul meu, pe care încă nu l-am întâlnit. Când plecăm de aici, mă întorc în Caraibe.

— Unde?

— În Caraibe. Acolo mi-am făcut căminul.

— Nu în Franţa? Apoi se lovi imediat peste frunte. Nu, bineînţeles că nu în Franţa. Ce prostie din partea mea. Asta era doar identitatea ta falsă.

Sprâncenele lui se încruntară uşor.

— Probabil că nu trebuia să menţionez asta, aşa că ţine-o pentru tine. *Nu* vreau ca tata să ştie unde să mă găsească atunci când toate astea se vor termina.

— Nu crezi că te va întreba unde ai fost toţi anii aceştia?

— Sigur că da, dar nu mă simt obligat să-i răspund

chiar dacă sunt încântător de îndrăgostit, aşa cum pretindem.

Încântător? Ce mod ciudat de a pune problema. Părea aproape că ar fi vrut să fie îndrăgostit. De fapt, *era* îndrăgostit de altcineva, sau aceea fusese doar o pasiune prostească pentru o femeie frumoasă şi indisponibilă? De fapt, fermecătorul Richard, amatorul de aventuri pe care îl descrisese Gabrielle, era genul de bărbat care se îndrăgostea probabil cu uşurinţă de o mulţime de femei. Nu-i plăcu mai mult nici gândul acesta.

— Dar tu? întrebă Richard. Ce o să faci tu când o să se termine asta?

Ea ridică spre el o sprânceană.

— M-ai auzit discutând despre asta cu tatăl meu. O să-mi continui viaţa – în cele din urmă.

— Adică?

— Căsătorie. Copii. O să trebuiască să găsesc un bărbat care e perfect pentru mine, un bărbat ca Harry Roberts.

Richard se opri brusc şi se încruntă.

— Ţi-ai ales deja soţul?

Ea chicoti.

— Harry e soţul celei mai bune prietene. Făceam comparaţie fiindcă e aproape perfect. Îşi adoră soţia, pe Carol. Nu o tratează ca pe o menajeră mai răsărită, aşa cum îşi tratează mulţi bărbaţi soţiile. În căsnicia lor nu se rosteşte niciodată „se face aşa cum am spus şi punct”. El ia întotdeauna în serios opinia lui Carol. Ajung la un compromis, ca nişte parteneri într-o relaţie de afaceri – de fapt, asta îi descrie foarte bine. Mă crezi sau nu, o tratează ca pe un partener egal, şi ea îl iubeşte şi mai mult din această cauză. Şi asta vrea şi eu, un bărbat cu care să pot *împărţi* viaţa, nu unul care să-mi dicteze cum s-o trăiesc. Şi bineînţeles că nu poate avea obiecţii legate de faptul că voi continua să ajut la conducerea afacerilor familiei.

— E un standard înalt, spuse Richard, dar zâmbea din nou în timp ce îşi continuau plimbarea. Având în vedere cât de bogată e familia ta, nu eşti îngrijorată că vor apărea vânători de zestre care îţi vor spune exact ce vrei să auzi, apoi vor reveni la forma de dinainte de nuntă?

Ea se încordă.

— Crezi că bogăţia familiei mele e singurul lucru care l-ar putea atrage pe un bărbat la mine?

— Nu, într-adevăr, dar este totuşi un lucru la care trebuie să te gândeşti.

Dacă trebuia să ţină cont şi de asta, nu se mai mărita niciodată. Câţi bărbaţi erau ca Richard, căruia nu-i păsa deloc de banii ei? Fu surprinsă că el nu sublimase şi asta.

Ce repede se schimba dispoziţia cuiva. Era gata să se întoarcă şi să se îndrepte spre casă, preferabil singură, când el spuse:

— Uită-te pe unde calci, Jewels. Panta asta are câteva denivelări.

Ea replică ţâfnoasă:

— Când nu o să mi te mai adresezi folosind porecla asta de prost gust pe care mi-ai dat-o în copilărie?

El nu luă în seamă tonul ei aspru, nici nu se uită la ea. Privi gânditor spre lac în timp ce spunea:

— Un vas cu care am navigat se numea *The Crusty Jewel*[3]*.* Nu poţi să-ţi imaginezi de câte ori am râs, fiindcă numele mă făcea să mă gândesc la tine. Nu, Jewels este şi Jewels va fi întotdeauna. Recunoaşte, e un nume drăguţ – cel puţin atunci când nu e însoţit de cuvântul „arţăgos”.

Ea nu recunoscu nimic de felul acesta. Dar îşi dădu seama că se îmbufnase fără niciun motiv întemeiat.

De dragul efortului lor reunit, schimbă subiectul.

— Lacul acesta nu e natural, nu? Pe partea asta, panta e mai domoală, dar pe celelalte e destul de abruptă, ceea ce îl face să pară nefiresc.

---

3 Giuvaierul arţăgos

— Da, primul conte de Manford a început să sape lacul la începutul anilor 1700.

— Ah, o epocă în care se purta părul lung ca al tău. Ai fi vrut să te naşti atunci? Părul tău e la fel de lung ca al meu, ştii.

El chicoti.

— Nu, nu e.

— Este.

— Lasă-l desfăcut şi arată-mi.

Ea scoase câteva ace, scuturã din cap şi coafura i se desfăcu, iar părul îi căzu pe spate. Apoi se întoarse să-i arate, dar îl privi peste umăr.

— Ce crezi?

— La naiba, fu tot ce spuse înainte de a o întoarce cu faţa ca să o sărute.

Sărutul nu era nici blând, nici convingător, ci brusc şi pasional, şi ea fu ameţită rapid. Atât de neaşteptat, şi cu atât mai puternic prin bruscheţea lui. Dumnezeule, el avea un gust atât de bun, îi ameţea simţurile şi o făcea să atingă noi tărâmuri ispititoare. Nu se putea apropia de el fără să simtă valuri neobişnuite de ameţeală. Îi era de ajuns să-l vadă. Dar atunci când era lipită de trupul lui tare, senzaţiile acestea erau de zece ori mai puternice, un flux de plăcere senzuală care se împrăştia din miezul fiinţei ei, ascuţindu-i toate simţurile.

Dintr-odată, el se opri. După cum se părea, Richard avea destulă prezenţă de spirit şi nu voia să se culce cu ea chiar acolo pe pajişte. Ea nu avea. Nu ar fi protestat deloc, nici nu ar fi putut gândi cu adevărat, putea doar să tânjească şi să regrete că sentimentele acelea minunate se domoliseră.

El nu o mai ţinea strâns lipită de el, dar asta nu schimbă cu mult poziţia lor, fiindcă ea se ţinea încă de el. Dar mâinile lui îi cuprinseră umerii, fruntea lui o atinse pe a ei, răsuflarea lui caldă îi mângâia faţa.

— Nu te mişca un moment, spuse el în şoaptă.

Ea aproape că izbucni în râs. Nu credea că s-ar fi putut mişca, nici dacă ar fi încercat.

— Ai făcut asta deliberat? adăugă el.

Ea nu ştia despre ce vorbea el, dar tonul lui devenise acuzator, ceea ce o făcu să înţepenească.

— Nu ştiu la ce te referi.

El oftă.

— Nu, presupun că nu ştii.

Una din mâinile lui se mişcă atât de încet pe braţul ei că păru o mângâiere care o făcu să se cutremure şi să creadă că sărutul nu se terminase. Dar el îi luă doar boneta, care era legată de încheietură, şi i-o aşeză din nou pe cap cu destulă bruscheţe.

— Ai păr frumos, Jewels. Ţine-l strâns, îi spuse el puţin cam aspru.

Ea icni şi încercă să se desprindă de el, dar mâinile lui erau pe umerii ei şi el nu o lăsă să plece.

— Nu te îmbufna, nu am terminat demonstraţia. Tiranul ne pândeşte din casă. Aşa că stai liniştită şi pune mâna pe obrazul meu.

Ea o făcu, dar replică cu asprime:

— Sau poate că nu se uită deloc.

— Te-am adus pe pajiştea din spate fiindcă se vede din mai multe camere, inclusiv din dormitorul lui, spre deosebire de pajiştea din faţa casei. El ne pândeşte. Aproape pot să simt răutatea care vine dinspre casă.

— Probabil că o simţi pe cea care vine de la mine!

El privi spre ea, apoi începu să râdă. Asta putea să o facă foarte uşor să explodeze. Dar îşi dădu seama că el nu-şi bătea joc de ea, era pur şi simplu amuzat, şi nu era greu să-ţi imaginezi de ce. El făcea tot ce-i stătea în puteri ca să o ajute să scoată contractul de căsătorie din vieţile lor, şi ea era dificilă, certăreaţă şi în defensivă. Când se înţeleseseră atât de bine până atunci!

— Poate că ar trebui să vorbim din nou despre lac, spuse Julia timid.

— Doamne, Dumnezeule, da! Să facem asta.

El chicotea încă, atunci când o luă de braţ şi o conduse pe panta lină spre malul apei. Nu era destul de mare ca să fie considerat un lac, era mai degrabă un heleşteu mai mare, dar ea ştia că era adânc, chiar de la mal, şi probabil că de aceea familia Allen îl numise lac.

— Aristocraţia era destul de frivolă pe atunci, cu hainele, perucile şi distracţiile lor, îi spuse el. Se zice că primul conte de Manford a angajat un sat întreg ca să sape groapa asta. Când a rămas fără fonduri, a lăsat lacul neterminat ani de zile, o gaură mare în curtea din spate. Din nefericire, ploaia nu se strângea niciodată aici, părea să intre în pământ. Zăpada îl umplea uneori iama, dar odată ce se topea, lăsa doar o băltoacă de noroi primăvara, care se usca vara.

— Aşadar, cine l-a terminat?

— Următorul conte a făcut o partidă bună, dar soţia lui nu era o persoană generoasă. Oricând îşi schimba garderoba, ceea ce era un eveniment anual, desigur, nu dăruia hainele vechi săracilor, ci le arunca pur şi simplu. Şi a hotărât în primul an la Willow Woods că groapa urâtă şi mare din spate putea servi foarte bine ca loc de aruncat lucrurile, inclusiv hainele vechi. Bineînţeles, grădinarii contelui nu puteau lăsa o grămadă mare de gunoaie pe proprietate. Soluţia a fost să acopere maldărul de haine cu pământ. Dar servitorii, care erau, firește, eficienţi, deoarece cu cât mai repede terminau treaba, cu atât mai mult timp liber aveau pentru ei, au întins maldărul acela enorm de haine atât de bine, încât nu a fost nevoie decât de câteva lopeţi de pământ pe ici pe colo pentru a le acoperi suficient. Când a venit primăvara în anul acela, băltoaca de noroi s-a format ca de obicei, dar de data asta a rămas şi a crescut tot mai mult cu fiecare ploaie.

Julia râse.

— Aşadar, fără să se gândească deloc cum ar fi putut termina lacul în mod adecvat, l-au terminat din întâmplare?

— Exact. Generaţia următoare a adus peşti ca să se înmulţească şi a construit un mic debarcader.

Stăteau acum pe acel debarcader. Julia mărturisi instinctiv:

— Eram foarte geloasă pe isprăvile tale la pescuit. Mama nu credea că era o activitate potrivită pentru mine, şi bineînţeles că asta m-a făcut să-mi doresc şi mai mult să încerc. Tata a cedat în cele din urmă şi m-a luat la pescuit fără ştirea ei. A fost micul nostru secret. Dar când am văzut în ziua aceea bieţii viermişori înţepaţi în cârlige m-am lecuit cu totul de pasiunea mea pentru pescuit.

El chicoti.

— Ai învăţat vreodată să înoţi?

Ea îl privi aspru. Ce urât din partea lui să menţioneze asta, şi totuşi, nu, nu părea să se laude cu încercarea lui de a o îneca în adolescenţă. O uimi când adăugă:

— M-ai speriat de moarte în ziua aceea. Trebuia doar să te uzi, nu să te scufunzi.

Ochii ei se deschiseră larg. „Trebuia doar să te uzi, nu să te scufunzi?” Câte alte lucruri înţelesese greşit pe atunci? Oare trebuia să-i spună cum interpretase ea acţiunile lui din ziua aceea?

Se întoarse spre Richard, dar el se mutase în spatele ei, apropiindu-se. Trebui să-şi lase capul pe spate ca să se uite la el, doar ca să vadă sclipirea aceea ironică din ochii lui, şi apoi se trezi dintr-odată în apă.

Ieşi la suprafaţă scuipând, cu fusta umflată deasupra, cu părul desfăcut acoperindu-i ochii, astfel că nu putea să vadă.

O împinsese în lac? Din nou?? Îşi dădu părul pe spate, dar înainte de a se putea uita la el, un val îi explodă în faţă şi Richard ateriză alături de ea.

— Se pare că şti să înoţi destul de bine acum, îl auzi ea spunând. Păcat de operaţiunea mea curajoasă de salvare.

El călca apa cu picioarele, râzând. Ea îl împroşcă:

— Ţi se pare că asta e o operaţiune curajoasă?

— Ai ruinat-o fiindcă nu ai fost în pericol, se plânse el, dar îi zâmbi larg. Trebuie să-ţi arăt cum se face?

Ea scoase un ţipăt când el se scufundă sub apă şi, evident, o trase după el. Dar o scoase la fel de repede şi ea ieşi uşor la suprafaţă, unde îl văzu râzând.

— Ce picioare frumoase ai, Jewels. Îşi vârî capul în apă să se uite mai bine la ele.

Fusta ei nu mai plutea în jurul mijlocului acum, dar tot nu putea să o tragă în jos şi să-şi acopere picioarele. Emoţiile ei însă pluteau. Nu se putu abţine să nu râdă de ghiduşiile lui.

Capul lui Richard ieşi la suprafaţă. Era, de fapt, suficient de înalt încât să stea în locul acela în picioare, cu capul afară din apă. Ea încercă, dar nu putu atinge fundul, aşa că se scufundă complet din nou.

— Eşti încă în pericol? întrebă el când ea apăru din nou la suprafaţă.

— Nu.’

— Lasă-mă să încerc mai tare.

— Nu! fu tot ce putu spune ea înainte de a se scufunda din nou.

Îşi dădu seama că *nu* putea câştiga acest joc, dar asta n-o deranjă deloc. Nimic nu o oprea să încerce, oricum, şi în timp ce era încă sub apă se răsuci şi folosi pieptul lui Richard ca punct de sprijin pentru a-l împinge şi a înota departe de el. Şi aşa petrecură restul după-amiezii, jucându-se ca nişte copii, zburdând în apa rece şi limpede, râzând unul cu celălalt.

Aşa cum ar fi trebuit să facă pe când erau copii…

Capitolul 3 7

După-amiaza fusese atât de plăcută, chiar dacă fusese doar o demonstraţie pentru ca tatăl lui Richard să vadă cât de bine se înţelegeau acum. În timpul acela, Julia se distrase prea bine ca să se gândească măcar la asta. Dar să se prefacă afară fusese mult mai uşor decât să se prefacă în timp ce erau în aceeaşi încăpere cu contele, aşa că se temuse să coboare la cină în seara aceea.

Se îmbrăcă puţin cam formal într-o rochie de seară crem, cu guler înalt şi împodobită la mâneci şi la gât cu perle mici şi albe. Până la urmă, cina cu un conte, şi îşi aminti clar că el se îmbrăca întotdeauna elegant la cinele pe care le lua cu părinţii ei.

Richard se îndreptă spre un scaun dintr-un capăt al mesei lungi, de parcă ar fi vrut să stea cât mai departe de locul obişnuit al contelui. Apoi trase unul dintre scaunele laterale şi îi spuse Juliei să se aşeze lângă el.

Nu s-ar fi putut îmbrăca mai lejer pentru seara aceea, cu cămaşa lui albă, largă şi descheiată la gât, şi cu pantalonii negri. Dar tatăl lui nu îşi făcu apariţia ca să observe. Când lacheii începură să-i servească, ea şi Richard îşi dădură seama că s-ar fi putut ca el să nu li se alăture. Un servitor confirmă acest lucru:

— E indispus, milord, spuse omul care umplea cu vin paharul lui Richard, arătând spre scaunul gol din capul mesei.

Julia se relaxă imediat. Richard nu, probabil din cauză că lacheii nu părăseau camera, doi dintre ei rămânând la datorie în pragul uşii. Era o practică normală în majoritatea caselor care aveau mulţi servitori. Dar într-o casă în care erau atât de puţini? Aşa că înţelese că ea şi Richard erau

spionaţi. Dacă era aşa, trebuiau să se poarte mai relaxat unul cu celălalt şi să nu mănânce în tăcere.

— Nici fratele tău nu ni se alătură? întrebă Julia în timp ce primul fel, peşte proaspăt cu sos de smântână aromat, era aşezat în faţa lor.

— Nu e aici, răspunse Richard cu o dezamăgire evidentă. Celălalt bunic al lui Mathew avea nişte afaceri de rezolvat în Manchester. I-a invitat să-l însoţească vreo câteva zile. Este ducele de Chelter, ştii?

— Da, ştiu. Familia mea a fost invitată la nunta lui Charles. Nu-ţi aminteşti?

— Cred că *tu* nu-ţi aminteşti că eu nu eram acolo.

— De fapt, mi-a ieşit din minte. De ce nu ai luat parte la nunta propriului frate?

— Fiindcă am refuzat să-l văd cum face o greşeală atât de gravă. Nu-şi putea suporta deloc soţia, nici măcar înainte de nuntă.

Asta părea să semene atât de mult cu situaţia lor, încât deveniră amândoi serioşi. Dar ea nu putea termina conversaţia aşa.

— Tot ce îmi amintesc despre ea este că avea o voce foarte ascuţită.

— Să spunem lucrurilor pe nume, draga mea. Lady Candice ţipa ca un porc înjunghiat.

Julia aproape că se înecă cu peştele. Nu-şi putu opri chicotitul care urmă.

— În copilărie, credeam că vocea ei era unică, dar să nu fim nemiloşi. Probabil că se întâmplase ceva cu corzile ei vocale la naştere.

El se uită lung la ea, înainte de a spune:

— La naiba, nu m-am gândit niciodată la asta. Dar era şi o persoană căreia îi plăcea să se plângă mereu de ceva, şi *asta* nu se moşteneşte la naştere.

— Foarte corect, îi zâmbi Julia. *Dar,* să ştii că nu era foarte frumoasă…

— Nu ezita să spui lucrurilor pe nume, o întrerupse el zâmbind la rândul lui.

Ea încuviinţă din cap.

— Foarte bine, era mai degrabă urâtă, cu o voce ciudată, şi nu-şi putuse găsi singură un soţ, aşa că aş spune că avea motive să se plângă.

— Îi ţii partea fiindcă eşti femeie? întrebă el curios.

— Nu, doar că o văd dintr-o perspectivă diferită.

— Ei bine, te rog gândeşte-te la perspectiva asta, spuse el în timp ce îi dădea o bucăţică din peştele lui. Cei săraci şi bolnavi au motive să se plângă. Ea era fiica unui duce şi fusese răsfăţată… dincolo de orice limită.

Ea se întrebă de ce se oprise până când realiză că se uita la ea cu o expresie care părea fascinată. Îi dăduse să guste din farfuria lui deseori, aşa cum făceau îndrăgostiţii. O mişcare bună, crezuse ea, şi îl susţinuse. Pretinse chiar că mâncarea lui avea un gust mult mai bun decât al ei, luându-şi o expresie visătoare de fiecare dată. Dar acum era mai multă pasiune în ochii lui.

El confirmă că intuiţia ei era corectă când îi spuse:

— Am de gând să-i arunc pe ăştia doi din cameră şi să te mănânc pe tine.

Ea simţi un val neaşteptat de căldură, şi în stomac i se agitară nişte fluturi delicioşi. Şi nu era nici măcar serios! Ştia asta, totuşi trebui să se lupte cu dorinţa de a-i sări în braţe şi a-l cuprinde cu braţele pe după gât. Dar el o spusese destul de tare, încât să fie auzit de cei doi servitori, aşa că nu roşi atât de mult cum ar fi roşit dacă nu ar fi fost sigură că era altă „demonstraţie” de-a lui.

Cum trebuia să-i răspundă? Ce ar fi spus o îndrăgostită la o declaraţie atât de provocatoare? I se părea că ar fi fost ceva de genul: „poartă-te frumos… până mai târziu”.

— Cu o asemenea promisiune, o să mă forţez s-o fac, spuse Richard cu un zâmbet seducător.

Oh, Dumnezeule mare, spusese asta cu voce tare? Dar zâmbetul lui, unul real, o asigură că era mulţumit de contribuţia ei la „demonstraţie”.

Şi asta, mai mult decât orice altceva, o ajută să se întoarcă la subiectul lor neutru de conversaţie, deşi înainte trebui să respire adânc ca să-şi revină.

— Deci Candice nu avea nimic plăcut?

El nu răspunse imediat, respiră şi el adânc, chiar ridică ochii în tavan un moment, apoi se uită din nou la ea şi spuse:

— Când vine Charles, întreabă-l dacă a ajuns s-o placă vreodată. Julia clătină din cap.

— Mi-a plăcut întotdeauna de Charles, dar întrebarea asta este puţin cam prea personală – chiar şi pentru viitorul meu cumnat. Am încredere în ceea ce-mi spui tu.

El ridică o sprânceană.

— Ţi-a plăcut de fratele meu, ai spus?

Ea chicoti.

— Nu ai de ce să fii gelos. Cum ar fi putut să nu-mi placă? A fost întotdeauna bun cu mine. „Şi tu nu ai fost”, îşi spuse ea, dar păstră gândul pentru sine.

El nu o făcu.

— Şi eu nu am fost.

— Şşş, încercă să-l oprească ea.

— Nu mă şâşâi, toată lumea ştie că ne uram.

— Nu exagera.

— Ei bine, toată Anglia.

El exagera încă, fiindcă doar familiile lor şi servitorii ştiau. Dar nu ştia sigur de ce adusese el în discuţie un subiect care nu trebuia discutat – când pereţii aveau urechi.

Începea să se simtă stânjenită, când el îi risipi tensiunea, adăugând:

— Nu trebuie să umblăm în vârful degetelor când vine vorba despre asta, iubire. Este trecutul nostru. Sigur că acum nu ne simţim aşa.

Nu, nu se simţeau. Acum nu avea ce să urască la Richard. Ca şi bărbatul de care fusese atrasă în Londra, la balul de la ziua de naştere a Georginei, el putea fi foarte fermecător, galant chiar. De asemenea, avea un minunat simt al umorului. Şi chiar era un om de cuvânt. Nu trebuia să fie acolo şi să facă asta pentru ea, doar pentru ea. Dar îi era dator, aşa că îşi plătea datoria.

Îi veni în minte un gând uimitor – că îi plăcea bărbatul acesta. Mult. Ce gând deconcertant şi ciudat!

Capitolul 38

Curând după cină, Julia se retrase în camera ei în care se făcuse curăţenie. Voia să se trezească devreme ca să-i poată conduce pe muncitori când soseau. Hotărâse împreună cu Richard să aducă mulţi muncitori la conac din mai multe motive. Făceau mai credibilă dorinţa lor de a se căsători. Creau atât de multă dezordine, încât contele ar fi putut fi distras – şi nu s-ar mai fi gândit la ei. Dar, în principal, le ofereau o scuză pentru a intra în toate camerele de jos, fiindcă trebuiau să hotărască tot ce trebuia făcut înaintea să sosească oaspeţii pentru nuntă.

Stătea cu picioarele încrucişate în mijlocul patului, pieptănându-se. De obicei îndeplinea ritualul acesta de noapte la măsuţa de toaletă, dar în cameră nu exista niciuna. De fapt, adăugase o oglindă pe lista obiectelor incluse în scrisoarea pe care i-o trimisese tatălui ei, povestindu-i şi despre primirea contelui. El insistase să fie informat imediat. Putea încă să apară şi să îi spună câteva lui Milton, dacă îşi recăpăta suficient puterile şi era în stare să călătorească înainte ca ei să-şi îndeplinească misiunea. Dar ea spera încă să plece împreună cu Richard în câteva zile, nu în câteva săptămâni.

Ar fi trebuit să fie istovită după toată bălăceala din lac, dar, în mod ciudat, era trează ca în miezul zilei. Prea multe gânduri îi captau atenţia, dar încerca din răsputeri să le ignore, numărând de câte ori trecea cu pieptenele prin păr. Ajunsese aproape la o sută, când se deschise uşa.

Încremeni. Nu era îmbrăcată pentru a primi pe cineva, cu atât mai puţin pe Richard, dar el stătea acolo, la fel de încremenit, privind-o. Purta cămaşa ei de noapte favorită, o cămaşă de vară fără mâneci, cu decolteul în formă de V, făcută din mătase albă atât de subţire, încât era cea mai suavă cămaşă pe care o avea. Şi cea mai transparentă.

El îşi reveni primul. Un zâmbet se formă încet pe buzele lui, apoi gemu şi îşi luă o înfăţişare serioasă.

Nu plecă totuşi, ci se mulţumi să închidă uşa şi spuse cam tensionat:

— Îmbracă-te decent.

Ea sări imediat din pat şi se îndreptă spre garderob, unde era atârnat halatul, înfăşurându-se în el. Era făcut din aceeaşi mătase şi nu aducea o mare îmbunătăţire, dar măcar îi acoperea braţele şi pieptul cu încă un strat de mătase. Din precauţie, după ce îşi legă strâns cordonul, îşi aşeză părul pe umeri ca să îi acopere ambii sâni.

— Eşti decentă?

Ea ridică ochii în tavan şi strânse din buze.

— Dacă ai avea obiceiul să baţi la uşă, nu ai fi stânjenit văzând ceea ce nu trebuie să vezi.

— Stânjenit, pe naiba. Mă lupt din toate puterile să rămân în partea *aceasta* a camerei.

Gura ei formă un „o”, deşi nu ieşi niciun sunet. Părea atât de contrariat! Fusese atât de afectat de ceea ce văzuse? Faptul că simpla insinuare a sfârcurilor ei sub mătase îl impresionase atâta o făcu aproape să zâmbească.

— Da, te poţi întoarce în siguranţă – şi îmi poţi spune ce cauţi aici.

El se întoarse cu faţa. Ochii lui o cuprinseră încet din

cap până-n picioare înainte de a spune:

— Petrecem noaptea împreună.

Oh, Dumnezeule! Mintea i se umplu de imaginea lor, înlănţuiţi pe patul ei de pe *Maiden George,* şi o inundă un val atât de fierbinte, că fu cât pe ce să se topească. Doar nu voia să spună că aveau să facă asta din nou! Nu venise acolo să-i spună asta. Avusese doar o reacţie foarte masculină văzând-o atât de dezbrăcată.

Adevărul era că Richard trebuia să înveţe să-şi aleagă cuvintele cu mai multă grijă. Deranjată puţin de faptul că o excitase cu atâta uşurinţă, ea spuse:

— Poftim?

— Nu te îmbufna. Nu te ating. Ai cuvântul meu. E doar pentru efect. Vreau ca slujnica să ne găsească împreună dimineaţă şi să-i raporteze totul tatălui meu.

Era serios! Cum putea rezista toată noaptea cu el fără să o atingă? Nu putea. *Nu* era o idee bună.

Ea îi aminti rapid:

— Am fost destul de demonstrativi astăzi. Chiar avem nevoie de mai mult?

El. Se mulţumi să spună:

— Nu îmi place că nu şi-a făcut apariţia la cină. Când nu-l văd, nu am încredere în el.

— Şi când îl vezi?

— Nu am încredere nici atunci, dar măcar e mai uşor să ghicesc ce are în minte dacă îi văd dispoziţia.

— Probabil că încă nu ştie ce să înţeleagă din dorinţa noastră de a ne căsători. Ultimul lucru la care se aştepta era să ne vadă îndrăgostiţi. Şi, în plus, slujnica mea va deschide uşa dimineaţa, nu slujnica tatălui tău de la etaj, aşa că el nu va primi niciun raport.

— Ai încredere în slujnica ta?

— Nu, e nouă, dar îi place slujba fiindcă o plătesc în plus, aşa că nu o să rişte s-o piardă.

— Îţi plăteşti toţi servitorii în plus doar pentru că eşti

bogată?

Ea se întreba de ce părea atât de nervos. Îi era ciudă că era bogată? Sau era încă supărat fiindcă o găsise pe jumătate dezbrăcată?

Încercă să nu răspundă proastei lui dispoziţii cu o dispoziţie la fel de proastă, şi spuse simplu:

— Se întâmplă să cred că plata obişnuită nu e destul nici pentru a hrăni un porc, cu atât mai puţin un om. Şi familia noastră a plătit întotdeauna angajaţii după meritele lor, nu după ce dictau standardele. Obţii rezultate mult mai bune dacă angajatul e fericit şi bine hrănit, să ştii. Sau nu ştiai?

El chicoti până la urmă.

— Bine zis. Nu, nu ştiam. Nu am plătit niciun servitor în toată viaţa mea.

— Niciodată? În toţi anii în care ai fost plecat?

— Nu am menţionat că am trăit mai mult pe mare? Sau în casa altcuiva?

— Un lord fără un valet. Sunt… uimită.

— Nu fi. Nu e greu să-ţi lustruieşti cizmele singur sau să-ţi speli hainele. Să gătesc? Nu, nu am încercat niciodată, dacă trebuie s-o ştii şi pe asta.

Rânji, apoi adăugă:

— Cât despre noul meu plan, e totuşi unul bun. Tata a auzit numai de la mine că ne-am culcat împreună. Şi acesta e punctul central al şaradei. Deci vreau s-o audă de la altcineva. Şi dacă nu eşti sigură că slujnica ta îi va spune povestea, vino cu mine, vom folosi camera mea.

Nu aşteptă încuviinţarea ei, o prinse de mână şi o conduse pe coridor spre una din cele două camere pe colţ din capăt. Nu-i plăcu deloc acest nou plan al lui, în ciuda logicii evidente.

Dar simţea o oarecare sfială amestecată cu o curiozitate avidă. Voia cu adevărat să vadă camera unde crescuse el. Dar când intră în cameră şi privi în jur nu văzu

nimic care să indice că acolo locuise vreodată un copil. Tapet decolorat de culoarea jadului, perdele galbene vechi deschise spre noapte, un şemineu gol fără nimic pe poliţă, niciun tablou pe pereţi. Fiindcă era o cameră pe colţ, un rând de ferestre dădea spre curte şi celălalt spre pajiştea din faţă. Niciuna nu era deschisă, aşa că încăperea mirosea puţin a stătut, chiar dacă fusese curăţată. Mai era un mic birou, unde Richard îşi făcuse probabil temele. Un raft de cărţi fără cărţi.

— Nu a fost asta camera ta pe când erai copil? întrebă ea când el închise uşa după ei.

— Ba da.

Nimic din cameră nu sugera că fusese folosită vreodată altfel decât ca o cameră de oaspeţi, aşa că întrebă:

— Ai luat totul când ai plecat?

— Nu, probabil că au fost aruncate toate când a devenit evident că nu aveam să mă întorc. Am luat doar ce puteam duce, un buzunar cu amintiri copilăreşti şi câteva haine. Fugeam să-mi scap viaţa – ei bine, chiar aşa simţeam. Tocmai îmi masacraseră părul, tăindu-mi fiecare şuviţă cu un cuţit fiindcă nu voisem să mă tund când mi se spusese.

Ea îl privi fix.

— Nu a fost amuzant.

— Nu, nu a fost.

Ochii ei se măriră, îngroziţi, când auzi tonul sumbru.

— Nu glumeşti? Apoi ghici: De *asta* îl porţi atât de lung? Fiindcă tatăl tău nu te lasă?

— Din cauza unei alegeri pe care nu am putut s-o fac niciodată, şi ca să-mi amintesc mereu de la ce am scăpat.

El nu plecase din Anglia din cauza ei, de fapt, îşi dădu Julia seama. Ea era altă alegere a tatălui lui, impusă cu forţa. Dar el nu mai era un băiat, şi tatăl lui nu mai putea alege în locul lui – doar dacă încerca să o facă prin metode

ilegale. Asemenea măsuri aspre erau inutile, atâta timp cât Milton *credea* în şarada lor.

— Acum râzi, îi spuse el.

Ea pufni auzind o sugestie atât de absurdă.

— Nu cred.

— Nu trebuie să-ţi fie milă de băiatul acela, Jewels, spuse el exasperat. Nu mai există. Acum sunt foarte mulţumit de viaţa mea, sau măcar voi fi de îndată ce plec naibii din Anglia. Apoi arătă spre peretele din dreapta. Asta e camera lui. Vreau să râzi tare, ca să ştie că eşti aici.

Ea nu se putu abţine să nu roşească. Plănuirea acestui nou act din şarada lor, oricât de inocent ar fi fost, nu era acelaşi lucru cu înfăptuirea lui.

Când o văzu roşind, el îşi dădu ochii peste cap şi spuse:

— Nu fi prostuţă. Singurul scop al acestui lucru este să îl facem să creadă că ne distrăm. Acum râzi.

Ea oftă.

— Nu pot să râd fără niciun motiv, mai ales după ceea ce mi-ai spus.

— Atunci permite-mi să te ajut.

Ea era sigură că niciun fel de umor, oricât de prostesc, nu avea s-o scape de tristeţea care o cuprinsese aflând despre copilăria lui oribilă. Dar nu se gândise că Richard ar fi putut s-o gâdile.

El o făcu imediat, îndreptând-o spre pat, împingând-o jos şi gâdilând-o peste tot. Ea nu reuşi să reziste fără să râdă, ba chiar scoase şi câteva ţipete. Nu ştiuse că se gâdila aşa uşor. Dar râse, şi când se opri abia mai putea răsufla.

El se întinse lângă ea, cu fruntea sprijinită într-un cot. Părea foarte satisfăcut de performanţa ei şi îi zâmbea mulţumit. Avea o gură atât de senzuală. Când arăta aşa, cu ochii verzi scânteind, cu buzele curbate în felul acesta, Julia se simţea atrasă nebuneşte de el.

Privi gura lui, sperând că avea s-o sărute. N-o făcu. Fără să se uite la pieptul ei, îi trase halatul peste sâni, cu galanterie. Asta îi aminti că el îi promisese că nu avea s-o atingă. Aşa că alungă toate gândurile pasionale şi încercă să se relaxeze. Dar, aşa cum bănuise, nu era atât de uşor când el era atât de aproape.

Încercă să îi distragă atenţia trecând cu degetul peste nasul lui, până ajunse la o uşoară denivelare.

— Deci asta e fractura pe care ţi-am făcut-o eu?

— Da, m-ai lăsat marcat pe viaţă, asta ai făcut.

— Prostii, aşa faţa ta are mai mult caracter. Erai prea drăguţ fără ea.

— Mă insulţi deja?

El părea serios, dar ea spuse totuşi:

— Vrei să spui că te insult fiindcă ţi-am spus că eşti chipeş?

Tonul lui deveni urâcios.

— Nu puteai folosi alt cuvânt în loc?

Ea chicoti, tachinându-l.

— Ei bine, când erai doar un băiat, erai *drăguţ.* Chiar erai.

El o tachină la rândul lui:

— În noaptea asta te-ai îmbrăcat cu atât de puţine haine fiindcă mă aşteptai, nu?

Ea îşi pierdu răsuflarea

— Bineînţeles că nu.

— Fiindcă dacă ştiam, aş fi venit mult mai devreme. Eşti sigură? Nu trebuie să dormim ca doi străini, să ştii.

O ironiza sau o privea cu speranţă? Dar ea nu-şi permitea să-l încurajeze, chiar dacă se gândise că o va săruta. Făcuse dragoste cu el o dată dintr-un impuls, mânată de pasiune. Dar să accepte conştient – pur şi simplu nu o putea face.

— Sunt sigură, spuse ea.

Dar el continuă să o privească fix, şi ea îşi ţinu

respiraţia dintr-odată.

— Nu sunt atât de convins că eşti sigură. Se apropie mai tare, apoi sfârşi cu o provocare răguşită, şoptită aproape de buzele ei: Dovedeşte-o.

Ochii ei scânteiară înainte ca gura lui să-i ia prizoniere buzele în sărutul după care tânjise atât de mult. Braţul lui o trase aproape. Auzi un geamăt – al cui? Se lipi strâns de el, savurându-l. Să dovedească? Într-un moment, peste un moment... Nu, nu voia. Cum putea să nu dorească asta când se simţea atât de bine? Dar cum putea să şi-o permită, când nu era corect? Dimineaţa aveau să se simtă stânjeniţi, poate chiar să ruineze şarada.

Cu ultimul strop de voinţă, îşi trase capul înapoi:

— Richard, ce faci?

O privi ţintă un moment nesfârşit, apoi mormăi:

— Înnebunesc singur. Apoi, cu un oftat îndurerat, adăugă: Să ne purtăm atunci ca nişte străini, şi cred că ar fi mai bine să încercăm să dormim.

Se ridică şi îşi dădu jos cizmele. Ea era deja desculţă. Apoi Richard îşi dădu jos cămaşa şi se îndreptă spre cealaltă parte a patului. Ea îşi ţinu răsuflarea, uitându-se la el. Dar el se mulţumi să dea la o parte cuverturile şi îi făcu semn să se culce în partea cealaltă. Mici detalii, cum ar fi să fie găsiţi sub cuverturi a doua zi. Dar asta îi permitea să rămână îmbrăcat cu pantalonii, şi ea cu halatul, care putea fi considerat parte din cămaşa ei de noapte atâta timp cât era acoperită pe jumătate.

El scutură perna de câteva ori înainte de a se aşeza cu capul pe ea, apoi se întoarse cu spatele şi îi spuse simplu:

— Noapte bună, Jewels.

— Noapte bună, mormăi ea.

Lui îi era atât de uşor! Probabil că urma să adoarmă în câteva minute. În cameră era plăcut şi cald, aşa că trase cuvertura doar până la mijloc, ceea ce îi permise să se uite

la spatele lui. Nu-şi putea lua ochii de la el? Putea să se răzgândească înainte ca el să adoarmă? De ce trebuia să fie atât de raţională?! De parcă nu ar mai fi făcut dragoste înainte. Voia să-i simtă mâinile pe trupul ei din nou.

El sări din pat dintr-odată, de parcă i-ar fi simţit gândurile. Ea roşi, dar nu încercă să pretindă că dormea deja. Totuşi, el nu se uită la ea să vadă că era încă trează, ci se îndreptă spre una din ferestre şi o deschise. Intră o boare de aer rece, destul cât s-o facă să se cuibărească mai bine sub aşternuturi.

Richard rămase câteva momente în faţa ferestrei. Julia se întoarse cu spatele înainte ca el să se întoarcă în pat. El stinse lampa din partea lui înainte de a se întoarce în pat. Nu era de mirare că nu-şi putuse lua ochii de la el! Măcar acum camera era într-adevăr în întuneric.

Se foi, încercând să găsească o poziţie care să-i permită să doarmă. Genunchiul ei îi atinse fundul, accidental. Gemu şi ştiu că trebuia să-şi ceară scuze. Spera că adormise şi nu observase.

Dar el îi ruină rapid această speranţă:

— La naiba, Jewels, sunt la marginea patului. Apoi se scuză: îmi pare rău. O să râdem de asta mâine – sau într-un moment din secolul viitor.

Scurta lui încercare de a glumi nu avu succes. După jumătate de oră, ea ştiu că întunericul nu o ajuta să adoarmă. El era doar la câţiva centimetri distanţă, şi ea nu şi-l putea scoate din minte.

Aşa că stătea cu ochii mari, când auzi trăsura huruind pe aleea din faţa casei.

Se ridică şi voi să se îndrepte spre fereastră să vadă cine sosea la ora aceea din noapte, dar Richard i-o luă înainte.

— La naiba, ce reprezentaţie irosită, spuse el cu un oftat prelung. Tata nu a fost în camera lui. Nici nu a fost acasă.

— Unde o fi fost?

— Să caute un ziar din Londra şi să vadă dacă am pus într-adevăr anunţurile de nuntă, cred eu. Bătrânul afurisit nu vrea să ne creadă pe cuvânt.

— Ar trebui să mă întorc în camera mea.

— Rămâi unde eşti.

— Sunt prea obosită acum ca să mai râd iar.

— Şi eu. Se întoarse de la fereastră cu un zâmbet uşor. Dar tot vreau ca slujnica să ne găsească aici dimineaţă şi să-i raporteze.

Ea gemu. Nu avea să doarmă nicio clipă toată noaptea, era sigură.

Capitolul 39

Richard se trezise cu mult înainte de a auzi bătaia în uşă. Ce noapte de coşmar. Aproape că nu dormise deloc. Să împartă patul cu Julia ca să întărească şarada i se păruse o idee grozav de bună. Dar nu luase în considerare cum urma să se simtă având alături toată noaptea trupul ei voluptuos şi neputând să-l atingă. Presupusese prosteşte că putea să-şi ţină sub control poftele trupeşti, concentrându-se asupra trecutului lor nefericit şi asupra motivului care îi făcuse să se întoarcă la Willow Woods. Mare prostie din partea lui!

Chiar revăzuse cu ochii minţii fiecare dintre întâlnirile lor dezastruoase. Nu-l ajută cu nimic. Pur şi simplu Julia nu mai era monstrul de atunci. Se schimbase atât de mult, încât era o persoană complet diferită.

Acum puteau purta conversaţii normale, fără să se supere. Râdea cu el. Rezistase ironiilor lui. Ce surpriză încântătoare fusese asta! Şi ce putea spune despre faptul că îl salvase? Îşi urmase oare propriile interese, aşa cum

crezuse la început? Sau avea pur şi simplu suficientă compasiune încât să îl ajute chiar dacă îl ura? Îl mai ura oare? N-ar fi putut spune.

Sincer, schimbările Juliei îl uimiseră – şi îl ademeniseră. Avusese nevoie de curaj ca să vină aici şi să pună în scenă şarada asta după ceea ce făcuse tatăl lui. Asta era totuşi în interesul ei. Contractul nu însemna nimic pentru el, fiindcă trăia într-o zonă diferită a lumii şi putea să se însoare cu oricine voia atunci când se simţea pregătit. Dar ea avea nevoie să distrugă contractul, ca să poată să-şi continue viaţa şi să se mărite cu altcineva.

Se scutură de gândul acesta atunci când persoana din spatele uşii bătu din nou, şi strigă:

— Intră.

Julia se foi lângă el, dar nu se trezi. Dormea oare atât de adânc? Sau petrecuse o noapte la fel de afurisită ca şi el? Gândul era interesant, dar i se păru nerealist. Poate că cedase pasiunii pe vasul lui Malory, dar era foarte emoţionată atunci, şi el fusese un ticălos şi profitase de asta.

Dar, la naiba, acum arăta uimitor, ca un înger adormit, cu părul acela blond-cenuşiu răsfirat în jurul ei pe pernă. În afară de prima ocazie în care era o fetiţă isterică de cinci ani cu obrajii pătaţi, fusese un copil frumos. Ar fi trebuit să ştie că avea să crească şi să se transforme într-o frumuseţe.

Uşa care se deschise îl făcu să-şi ia privirile de la Julia. O slujnică tânără intră cu un urcior de apă proaspătă. Se opri imediat când văzu că era încă în pat, şi o roşeaţă puternică îi cuprinse obrajii.

Evident stânjenită, începu să se retragă. În caz că nu o văzuse pe Julia, el spuse „lasă apa”, ca femeia să intre în cameră şi să o vadă pe logodnica lui adormită. Dar cum ar fi putut să nu vadă strălucirea albă-aurie a părului ei?

Stânjenită, slujnica încuviinţă, dar îşi ţinu ochii plecaţi

în timp ce se îndrepta spre lavoar, apoi fugi înapoi la uşă fără să se mai uite deloc în direcţia lui. El oftă. Nu avu ce face şi o spuse cu glas tare, altfel noaptea aceea afurisită pe care o îndurase nu ar fi avut niciun rost.

— Nu trebuie să te simţi stânjenită. Ne căsătorim în câteva săptămâni! strigă el înainte ca uşa să se închidă.

Probabil că îl auzise, deşi nu dădu niciun semn. Dar el îşi reaminti că nu le trebuiau săptămâni. Credea cu tărie că aveau să găsească contractul după câteva zile de căutări. Tatăl lui putea să fi găsit numeroase ascunzători în casă, dar toate se aflau în doar două camere, biroul şi dormitorul lui. Singurul lucru care îl îngrijora era faptul că, dacă ar fi fost în locul tatălui său, el nu ar fi ţinut contractul încuiat undeva. Având în vedere împrejurările apariţiei lor neaşteptate, l-ar fi ţinut la el zi şi noapte. Ce gând oribil.

Extrem de nervos, se dădu jos din pat şi se îmbrăcă. Se îndreptă spre pat s-o trezească pe Julia, dar se opri dintr-odată. Nu îndrăznea s-o atingă, fiindcă o parte din nervozitatea lui era produsă de faptul că încă o dorea! Dorinţa aceasta îl chinuise mult. Ar fi putut să scuture salteaua şi să o strige pe nume ca să o trezească, dar nu era sigur că putea suporta să o vadă caldă şi adormită, şezând pe pat în cămaşa aceea care dezvăluia totul. Aşa că decise să coboare la micul dejun.

Din nefericire, tatăl lui era încă la masă în camera mică în care se lua dejunul. După toţi anii aceştia, stomacul nu ar fi trebuit să i se strângă în prezenţa lui Milton, dar o făcea. Toate bătăile din tinereţe lăsaseră o urmă brutală. Ce groaznic, să asociezi un părinte cu durerea – şi cu nimic altceva.

— Ai întârziat la masă, spuse Milton dezaprobator în timp ce Richard se aşeza în faţa lui.

Richard se uită fix la el.

— Arăt ca un copil căruia trebuie să-i spui când să mănânce?

— Arăţi ca un rebel recalcitrant, aşa cum eşti de când te ştiu. Milton privi ţintă lungimea părului lui Richard, care îi cădea pe umeri. O să ţi-l tai pentru nuntă?

— Nu, nu o s-o fac.

— O să faci de râs casa asta…?

— Nimeni nu dă un ban pe cum arăt eu, tată, şi nu e decizia ta, nu? Ne-am lămurit?

Milton nu răspunse, poate din cauza servitorului care sosise cu o farfurie şi o aşezase în faţa lui Richard. Mâncare prestabilită. Nu aveai cum să alegi. Scrâşni din dinţi, dar apoi se relaxă rapid. Căuta nod în papură. Mâncarea era acceptabilă şi abundentă. Era bine că măcar tatăl lui nu se zgârcea atunci când venea vorba despre hrana lui şi a familiei lui.

Dar Milton continuă să insiste asupra lipsei de opţiuni spunând:

— Mâncăm exact la opt dimineaţa, la unu la amiază şi la şapte seara. Asta îi permite bucătăresei, care nu are foarte multe ajutoare, să îşi planifice ziua în consecinţă.

— Nu mi-o pot imagina pe bătrâna Greta plângându-se de ceva. E o bucătăreasă minunată şi unul dintre puţinii servitori de care îmi amintesc cu drag. De ce nu am văzut-o…?

— Am lăsat-o pe Greta să plece. De fapt, toţi servitorii bătrâni au fost concediaţi de mult, înlocuiţi cu alţii tineri care nu aşteaptă salarii atât de mari.

Din expresia de pe faţa lui Milton, Richard văzu că tatăl lui îl învinuia pe el pentru asta, din cauza datoriei pe care i-o lăsase. Dar Richard nu avea de gând să discute asta din nou, dacă o putea ocoli, fiindcă tatăl lui nu recursese la soluţia pe care o dorise el – dezmoştenindu-l.

— Mă tem că nu-mi place foarte mult cuvântul *exact,* spuse Richard, apoi cedă. Dacă nu e mâncare atunci când mi se face foame, o să mă descurc.

— Şi unde e mireasa ta în dimineaţa asta?

— Doarme încă, spuse Richard, şi în mintea lui apăru imediat imaginea ispititoare a Juliei.

— E obişnuită cu orele târzii ale londonezilor, presupun? întrebă Milton dispreţuitor.

Lui Milton nu îi plăcuse niciodată Londra. Cei din clasele privilegiate care locuiau acolo sau frecventau oraşul ca să se bucure de sezoane erau în majoritatea lor bogaţi. El nu era. Dar întrebarea lui oferea o şansă perfectă de a face aluzie la felul în care se presupunea că îşi petrecuseră noaptea.

— Deloc, îi răspunse Richard tatălui lui. Mă tem că este vina mea fiindcă am ţinut-o trează. Dar ţi-aş putea sugera să eviţi să foloseşti tonul acesta ofensiv şi dezagreabil cu ea? Are deja rezerve referitoare la nunta de aici, după primirea pe care ne-ai oferit-o.

Milton bâigui ceva printre dinţi. Richard alese să-l ignore şi încercă un subiect neutru:

— Majordomul a spus că Charles trebuie să se întoarcă azi. Aşa e?

— Într-adevăr. Fratele tău e foarte previzibil şi demn de încredere. A spus că se va întoarce azi şi aşa va fi.

Lui Richard nu-i scăpă insulta pe care o implica declaraţia. El putea fi demn de încredere, dar nu previzibil. Dar Milton admira aceste calităţi, aşa că Richard se străduise să le cultive în copilărie – până când devenise evident că nimic nu avea să-i câştige dragostea propriului tată. Richard renunţă să mai vorbească şi se concentră asupra mâncării. Dar lui Milton nu-i plăcea tăcerea.

— Ai uitat să menţionezi armata pe care ai adus-o cu tine. Cantel m-a informat despre asta.

Richard ridică o sprânceană.

— Deci acolo ai fost aseară? Te-ai temut că lacheul nu-ţi urmase întocmai ordinele şi ai fost să-l tragi la răspundere?

— Magistratul nu e lacheul meu, mormăi Milton. Şi a

raportat deja săptămâna trecută... începu el să explice, dar apoi îşi îngustă privirea şi întrebă tăios: De ce ai încercat să ascunzi de mine o escortă atât de mare?

Richard râse.

— Eşti uimitor, ştii asta? Ţi se pare vreodată că e ceva în regulă? Adevărul simplu e că nu am vrut să te îngrijorăm inutil apărând cu toate gărzile acelea, de aceea i-am lăsat pe drum. Şi nu sunt gărzile mele, ci ale lui Gerald Miller. Să-i aduc acasă? Ar putea fi puşi la treabă şi ar ajuta la reamenajare.

— Lasă-i acolo unde sunt, spuse ţâfnos Milton.

Richard râse în sinea lui. Oare tatăl lui îşi închipuise că îi prinsese cu mâţa-n sac? Evident.

Dar, ca o măsură de prevedere, Richard adăugă:

— Chiar crezi că tatăl Juliei ar fi lăsat-o să se apropie de locul acesta fără protecţie, după ce mi-ai făcut mie? Este escorta ei. Eu nu am nevoie de nicio escortă. Eu şi cu tine ştim cum stăm. Dacă nu aş fi *vrut* să mă însor cu ea, poţi să fii al naibii de sigur că nu aş fi fost aici.

Capitolul 40

Dormise prea mult! Privind alături, Julia văzu că Richard nu făcuse la fel. O lăsase singură în cameră. Dar de ce naiba nu o trezise înainte de a pleca? Ştia că echipele de muncitori soseau astăzi şi aveau nevoie de îndrumarea ei.

Se repezi spre camera ei, nu se mai obosi să cheme slujnica, găsi o rochie pe care o putea îmbrăca fără ajutor şi apoi se năpusti din nou pe coridor. Dar se opri în capul scărilor şi respiră adânc, făcând chiar o pauză ca să-şi împletească părul. Holul de jos era gol. Echipele nu sosiseră încă. Se purtase ca o idioată, încercând să creeze o criză doar ca să nu se gândească la noaptea care trecuse. Dar

gândurile o asaltară acum, cu mai mare forţă.

Niciodată nu avea să se mai supună singură unei astfel de frustrări, din niciun motiv. Richard se ţinuse de cuvânt şi nu o mai atinsese după sărutul acela! În singura ocazie în care ar fi vrut să nu fie atât de onorabil, el fusese. Bineînţeles, ea insistase să evite orice contact fizic în pat, dar nu avusese habar cât de dificil şi de stânjenitor avea să fie. Dar dacă el credea cu adevărat că era absolut necesar să mai doarmă în acelaşi pat, atunci aveau s-o facă aşa cum trebuia, la naiba, nu doar să se prefacă. Chiar aşa, şi avea să-i explice limpede că era dispusă să facă acest sacrificiu de dragul farsei.

Gemu în sinea ei şi continuă să coboare treptele. Nu putea să-i spună aşa ceva. S-ar fi putut simţi ofensat de cuvintele pe care le alesese, cum că a face dragoste cu el era un sacrificiu – dar cum altcumva ar fi putut să spună, doar nu putea zice că îşi dorea să facă dragoste cu el? — şi s-ar fi putut să nu-i placă nici faptul că ea prelua controlul farsei, când era planul lui, nu al ei.

Îl găsi pe Richard în salonul în care se lua micul dejun. Din nefericire, contele era şi el acolo.

Richard se ridică atunci când ea apăru în pragul uşii.

— Proastă sincronizare, iubito, eu tocmai am terminat.

Voia să plece şi să o lase singură cu tatăl lui? Afişă un zâmbet numai pentru el.

— Prefer să mă plimb înainte să mănânc, oricum. E o dimineaţă atât de frumoasă.

— Micul dejun nu va mai fi servit mult timp, spuse Milton.

Oare o privise dezaprobator? Deci nu îşi îmbunătăţise deloc atitudinea? Sau poate că fusese informat cu privire la aranjamentul lor din dormitor. Încercă să-şi amintească cum se simţise după ce făcuse *cu adevărat* dragoste. Foarte liniştită, tandră, binevoitoare – fericită.

Se întoarse spre conte, cu un zâmbet senin.

— Nu? Am pierdut noţiunea timpului. Totuşi, îmi place să mă plimb înainte de a mânca. De obicei călăresc, dar nu mi-am adus calul – sau aveţi vreunul în grajduri?

— În afară de calul lui Charles şi de poneiul lui Mathew, doar cai de trăsură. Eu nu călăresc.

— Credeţi că Charles s-ar supăra dacă i-aş împrumuta calul?

— Cred că da, spuse Milton.

— Eu cred că nu, adăugă Richard, privindu-şi dezaprobator tatăl.

Milton îşi ignoră fiul şi îi spuse:

— Nu avem şei de damă.

Omul era hotărât să nu fie amabil. Îi veni să râdă, dar se abţinu şi spuse simplu:

— Nu contează. O plimbare va fi de ajuns.

Richard o luă de braţ şi o scoase de acolo, înainte de a se întâmpla ceva mai neplăcut. Ea îi simţi tensiunea. De fapt, era zbârlit rău de tot.

— A fost dificil? ghici ea în timp ce o conducea afară.

El o luă pe drumul pentru trăsuri, îndepărtându-se de casă. După cum se părea, nu mai plănuia nicio demonstraţie pentru tatăl lui în timpul acestei plimbări.

— Nici măcar nu poate fi politicos cu tine! Niciodată nu a fost atât de insuportabil sau neplăcut. Bineînţeles că se înfuria atunci când unul din noi îi încălca regulile, dar după ce administra pedepsele ne ignora din nou sau ne trata normal.

— Ce înţelegi prin „normal”? Felul în care îşi tratează copiii un părinte normal?

— Nu, nu asta. Chiar dacă îi păsa de unul din noi, nu a arătat-o niciodată. Atitudinea lui a fost mai degrabă atitudinea pe care o are cineva faţă de musafirii săi, cordială, dar fără niciun sentiment. Mă întreb dacă nu cumva datoriile de la joc pe care i le-am lăsat i-au golit cam prea mult buzunarele şi l-au făcut atât de ursuz. Locul

acesta nu era atât de ruinat înainte să plec de acasă. Nu era extravagant nici atunci. Nu am avut niciodată ce era mai bun, de fapt insista asupra cheltuielilor din când în când, dar nu am trăit nici în sărăcie. Probabil că îl doare faptul că trebuie să lase locul să se ruineze.

Richard se întoarse şi o luă din nou spre casă. Ura să-l vadă atât de supărat şi simţea dorinţa puternică să-l îmbrăţişeze.

În schimb, spuse rapid:

— Poate că tatăl tău e atât de neplăcut fiindcă nu ne crede.

— Sau a ghicit de ce suntem aici, spuse Richard gemând.

Gândul acesta o îngrijoră şi pe ea.

— Chiar trebuie să prelungim vizita asta ca să-l vezi pe Charles? Nu poţi aranja să te vezi cu el după ce ne-am îndeplinit ţelul?

— De fapt, am încercat să intru în biroul tatălui meu aseară în timp ce nu era acolo, înainte de a veni în camera ta. Era încuiat. Şi unul dintre lachei a apărut dintr-odată, de parcă ar fi fost ascuns în umbră, şi mi-a spus că tata nu era acolo. Ticălosul naibii mi-ar fi putut spune că nu era nici măcar acasă, dar nu a făcut-o.

— Crezi că acolo e contractul?

— E locul cel mai probabil. Dacă o să fie mereu un servitor la uşa biroului, o să trebuiască să intru pe partea cealaltă, pe geam. Din câte îmi amintesc, are o scândură încuiată în duşumeaua de sub birou.

Ea chicoti.

— A încuiat duşumeaua?

El zâmbi.

— De fapt, da. Are o cutie care încape exact dedesubt, şi mica trapă are o încuietoare, aşa că nu poate fi deschisă fără cheie. Dar întotdeauna a fost un adept fanatic al ideii că nu trebuie lăsaţi bani la îndemâna

servitorilor ca să-i fure, aşa că nu e singurul loc în care să ne căutăm. Şi unul dintre sertarele de la biroul lui are încuietoare. Din motivul acesta, toate cele trei sertare de la biroul din dormitorul lui au încuietori, şi la fel şi cufărul în care îşi ţine ceasurile. Şi dacă mă gândesc, există o uşă încuiată în garderoba lui.

— Nu e uşa de la baie?

— Nu, există o cameră separată de baie în cealaltă parte a garderobei. Eu şi Charles ne-am întrebat întotdeauna ce ţine acolo, dar nu am aflat niciodată. Am fost pedepsiţi odată fiindcă ne-a găsit în dormitorul lui, aşa că nu ne-am mai dus niciodată.

Ea gemu.

— Cum naiba o să obţii atâtea chei?

— Nici nu mă gândesc s-o fac. Am adus nişte unelte care pot servi drept chei.

Ea nu înţelese ce însemna asta.

— Oh?

— Jeremy Malory, fiul lui James, mi le-a oferit înainte să plec din Londra. Aparţineau soţiei lui, Danny. Jeremy a spus că tatăl lui i-a sugerat să mi le împrumute. Richard pufni, clătinând din cap. E ceva foarte greşit în faptul că James Malory mă ajută.

— De ce? E un om drăguţ.

— Pe naiba! Ştiai că a fost pirat?

— Am auzit glume referitoare la asta, dar nu le-am crezut.

— E adevărat.

— De unde ştii?

— Tatăl lui Gabby i-a salvat viaţa cu mult timp în urmă şi mi-a spus toată povestea.

— Nu mai spune, râse ea. Tot nu-mi vine să cred.

— Presupun că nu ţi-ar veni să crezi nici că eu am fost pirat, nu-i aşa?

Ea râse mai tare, fără să se poată abţine. Dar fiindcă

veselia ei nu-l amuza pe el, îşi înghiţi râsul şi încercă să ia o expresie serioasă. Zadarnic.

Până la urmă, el îşi dădu ochii peste cap şi adăugă:

— Nu ţi-ar veni să crezi nici că am fost vânător de comori?

Asta era ceva prea interesant ca să o ia în glumă. Îl privi curioasă.

— Chiar?

El nu mai păru supărat pe ea şi încuviinţă.

— Fostul meu căpitan e îndrăgostit de vânătoarea de comori, şi a fost întotdeauna, aşa că până la urmă asta a devenit singura lui ocupaţie.

— Ai găsit vreodată o comoară?

— Destul cât să continui să găsesc vânătoarea extrem de incitantă. Întreab-o pe Gabby. Căpitanul meu e tatăl ei. Ajunseseră la casă, dar în loc să deschidă uşa, el o privi şi întrebă: Chiar îţi place să călăreşti?

— E una dintre pasiunile mele.

— Una?

Ea roşi. Era limpede că nu îşi alegea bine cuvintele când se afla în preajma lui. Dar nu trebui să răspundă, fiindcă el se întoarse dintr-odată la auzul unei trăsuri care se apropia de casă.

— Charles? se întrebă ea.

— Aşa sper.

Şi într-adevăr, fratele lui sări din trăsură înainte de a se opri şi îl cuprinse pe Richard într-o îmbrăţişare de urs.

— Ce *faci* aici? exclamă Charles. Credeam…

Richard îl întrerupse repede:

— O să-ţi explic vizita mai târziu.

— Şi Julia? Charles îi zâmbi. Asta înseamnă că…?

— Da, spuse Richard, stârnindu-i un hohot de râs.

Julia reuşi să nu se încrunte. Richard nu voia să-i spună fratelui său despre farsa lor? Dar apoi ghici că pur şi simplu nu voia să rişte să fie prins vorbind despre asta pe

terasă. Era nevoie de multe explicaţii.

Uşa trăsurii nu se închisese complet, dar atunci când trăsura se opri complet, o mână mică o prinse şi un băieţel coborî. Un băiat frumos care semăna foarte mult cu tatăl său, dar care părea acum destul de rezervat şi nedumerit.

Charles îi spuse fiului său:

— Vino să-ţi cunoşti unchiul, Mathew.

Richard îngenunche şi întinse braţele spre băieţel. Dar Mathew era timid şi ezita, privind spre tatăl lui pentru îndrumare.

Charles zâmbi.

— E fratele meu, Mathew. Singurul pe care îl am.

Băiatul zâmbi în cele din urmă, înţelegând, şi se repezi înainte. Fu un moment atât de tandru, încât Juliei aproape că îi dădură lacrimile când văzu înduioşarea de pe chipul lui Richard în timp ce îşi ţinea nepotul în braţe pentru prima dată.

Apoi Milton deschise uşa din faţă şi, cu un zâmbet încântat, întinse braţele lui spre băiat. Mathew râse şi alergă să-şi îmbrăţişeze bunicul.

— Ţi-a fost dor de mine? exclamă Mathew.

— Ştii că mi-a fost, spuse Milton, şi luă băiatul înăuntru.

Richard se ridică încet.

— Dumnezeule, ciupeşte-mă, cred că nu am văzut bine.

Charles chicoti lângă el.

— Te-am avertizat că se poartă foarte bine cu fiul meu. Pentru Mathew e bunicul desăvârşit.

Richard îşi privi aspru fratele.

— Adică tatăl pe care nu l-am avut niciodată?

— Da.

Capitolul 41

Ud leoarcă, Richard stătea pe debarcader lângă fratele lui. Deşi se dezbrăcase de cămaşă, apa picura de pe pantalonii lui scurţi şi din părul ud. Insă ziua era atât de caldă, încât nu avea să-i ia mult să se usuce.

Obişnuia adesea să stea împreună cu fratele lui în locul acesta plin de pace, pe vremea copilăriei lor. Măreţi, copacii bătrâni înconjurau locul, şi florile sălbatice creşteau din abundenţă dincolo de pajiştea îngrijită. Era uşor să uiţi unde erai, dacă nu te uitai înapoi spre casă.

Richard aflase în timpul prânzului că Mathew nu învăţase niciodată să înoate, aşa că se oferi să-l înveţe, împreună cu Julia. Băiatul refuzase politicos lecţiile, dar voise să vină să-i vadă înotând, aşa că până la urmă se duseseră la lac.

Charles li se alăturase. În timp ce Julia şi Mathew mergeau înainte de mână, Charles îi explică lui Richard:

— Se teme de apă, aşa că nu fi surprins dacă nu îl poţi convinge să intre, chiar unde e apa mică. Unul dintre băieţii grădinarului a fost cât pe ce să se înece acum câţiva ani. Putea înota destul de bine, dar a avut un cârcel sau ceva, şi Mathew, care se juca pe pajiştea din spate, a auzit ţipetele băiatului şi s-a gândit că îl putea salva, când nu ştia nici el să înoate! De fapt, tata i-a salvat pe amândoi. Voia să stea de vorbă cu Mathew şi a fost singurul destul de aproape ca să poată ajuta la timp. De atunci, Mathew a refuzat toate încercările mele de a-l învăţa să înoate. Mă învinuiesc că nu l-am învăţat mai devreme.

După ce auzi asta, Richard se hotărî să-l înveţe, dar Charles avea dreptate. Chiar dacă îi arătă ce bine te puteai distra în apă, şi Julia fusese fată bună şi îl ajutase, nu-l putu

ademeni pe Mathew să încerce. Până la urmă, Julia reuşi! Trebui doar să-i promită că avea să-l ţină tot timpul, până prindea şmecheria.

Privind cât de răbdătoare şi de blândă era Julia cu băiatul, Charles remarcă:

— Pare să ştie să se poarte cu copiii, nu?

Richard se gândea la acelaşi lucru. Mathew se împrietenise cu ea dintr-odată, în timp ce era încă rezervat cu Richard, neştiind ce să facă, se părea, cu un unchi pe care nu-l văzuse niciodată. Dumnezeule, se gândi Richard, pierduse atât de multe lucruri în cei nouă ani în fusese plecat.

— Dă-i timp lui Mathew, continuă Charles observând privirea gânditoare a lui Richard. I-am spus atât de multe poveşti despre tine, toate bune, şi am avut grijă ca tata să nu spună nimic rău despre tine în prezenţa lui. Poate că părul tău e de vină, fiindcă nu a văzut niciodată un bărbat cu părul atât de lung. Dar, mai sigur, cred că înălţimea ta îl stânjeneşte puţin. E foarte conştient de sine acum şi ştie că e puţin cam scund pentru vârsta lui. Dar cu Julia, ei bine, nu a avut prea mult de-a face cu femei tinere, în afara servitoarelor. Şi nu m-ar surprinde deloc dacă ar fi puţin îndrăgostit!

Charles nu trebuia să găsească scuze pentru băiat. Richard ştia că trebuia să fii prezent ca să câştigi încredere şi dragoste, şi el nu fusese, nici nu avea să fie în viitor. Şi totuşi, *asta* era familia pe care şi-o dorise întotdeauna, realiză el cu un profund simţământ de tristeţe. Soţia şi copilul făcând pozne, fraţi care stăteau aproape privind, distracţie, râsete, un simţământ de uniune, şi probabil că asta nu avea să se mai întâmple. Urma să plece în curând împreună cu Julia.

Nu avusese încă ocazia de a-i explica lui Charles ce făceau acolo. Milton îi chemase în salon când intraseră în casă, apoi trecură toţi în sufragerie pentru prânz. Milton

continua să-l uimească pe Richard fiindcă nu era niciodată nesuferit sau caustic în prezenta băiatului.

Richard şi Charles erau destul de departe de activitatea din apă ca să poată vorbi în particular, aşa că nu fu surprins când îl auzi pe Charles spunând:

— Rich, ce se petrece între tine şi Julia şi care e adevăratul motiv al venirii tale la Willow Woods? Comportamentul tău contrazice tot ce mi-ai spus la han.

Acum că subiectul fusese abordat, Richard era aproape hotărât să îi spună lui Richard aceeaşi poveste pe care i-o spuseseră lui Milton. Nu că nu ar fi avut încredere în fratele lui, dar farsa trebuia ţinută secretă, şi Charles nu era bun când venea vorba despre secrete. Dar era fratele lui, şi ar fi putut chiar să-i ajute să găsească mai repede contractul. Măcar ar fi putut să-i spună mai multe despre rutina zilnică a tatălui lui, ceea ce l-ar fi ajutat pe Richard în căutare.

Richard clătină din cap şi îi expuse pe scurt adevărul, terminând cu:

— Nu pare deloc fericit de nunta noastră iminentă, şi ai fi crezut că urma să fie într-al nouălea cer fiindcă primeşte ce şi-a dorit.

— Atunci înseamnă că pur şi simplu nu te crede, ceea ce nu mă surprinde. *Scepticul* ar putea fi foarte bine numele lui. Şi a fost întotdeauna bănuitor cu tot ce iese din normal, şi asta e cât se poate de neaşteptat. Nu-ţi aminteşti asta?

— Mi-am cam dat seama, dar asta înseamnă că trebuie să „jucăm” mai convingător – sau să renunţăm naibii la tot. *Ştii* unde ţine contractul?

— Îmi pare rău, nu am nicio idee. În toţi anii aceştia nu a vorbit despre tine, şi când am încercat s-a înfuriat. I-am vorbit chiar despre contract, imediat după ce ai apărut prima dată şi mi-ai spus ce voia să facă Julia.

Richard rămase nemişcat.

— I-ai spus că m-ai văzut?

— Nu, bineînţeles că nu. Dar planul ei nu îmi convenea deloc. Sunt prea superstiţios, ştii doar. Dacă te declara mort, era ca şi cum te-ar fi blestemat, şi urma să mori cu adevărat. Am încercat să opresc măcar asta, convingându-l să o elibereze de contract. Bineînţeles că a respins argumentele mele.

Şi având în vedere firea lui bănuitoare, Milton ghicise oare că Richard era în împrejurimi? Dar Richard *nu* voia să menţioneze călătoria spre Australia pe care i-o aranjase Milton, în caz că Charles era indirect responsabil pentru faptul că Milton îl găsise.

Însă Richard avea nevoie să afle obiceiurile curente ale tatălui său şi menţionă:

— Tata a ieşit destul de târziu aseară. E tipic pentru el să nu fie acasă aproape toată seara?

— Îşi petrece timpul cu o văduvă din vecinătate.

Richard ridică o sprânceană.

— O amantă? El?

Charles clătină din cap.

— Nu te gândi că o întreţine, nici nu şi-ar putea permite. Ea trăieşte comod dintr-o mică rentă şi, după cum se pare, se bucură de compania lui.

Ideea că o femeie se putea bucura de compania lui Milton era ridicolă.

— Atunci e ceva în neregulă cu ea.

Charles chicoti.

— Nu chiar. E de vârsta lui sau pe acolo, şi nu are niciun titlu.

— Deci trage nădejde la titlul lui?

— Poate, sau poate că e doar singură. Îl invită frecvent la cină, aşa că de câteva ori pe săptămână mănânc singur cu Mathew. Şi în fiecare săptămână se întoarce acasă târziu, aşa că, chiar dacă nu poţi spune într-adevăr că e amanta lui, probabil că se culcă împreună

ocazional.

— Crezi că s-ar căsători cu ea?

— Nu, spuse Charles, apoi adăugă direct: Dacă ar fi bogată, poate, dar nu e.

— Nu are destui bani pentru el, ce patetic. Îţi dai seama că a fost întotdeauna obsedat de bani?

— Ar fi fost cam greu să nu văd asta. Dar ştii de ce? Datoriile tale nu au fost primele pe care a trebuit să le plătească. Bunicii din partea mamei aveau mari datorii, şi cum au murit imediat după căsătoria părinţilor noştri, toţi creditorii lor au venit să bată la uşa tatei. De fapt, familia mamei a crezut că tata era bogat şi nu l-au lăsat să scape de căsătoria aceea aranjată, aşa cum nu ne-a lăsat nici el pe noi. Şi, de fapt, domeniul acesta are destui arendaşi ca să trăim foarte bine, dacă nu s-ar fi adunat atâtea datorii vechi. Mama a făcut şi ea datorii uriaşe, şi Candice nu a venit cu o dotă. Tatăl ei şi-a imaginat că o căsătorie cu fiica unui duce era o dotă suficientă, şi a fost. Căsătoria mea a fost făcută doar pentru relaţii. *Tu* trebuia să-i umpli din nou cuferele şi să plăteşti toate vechile datorii.

Richard se strâmbă.

— Şi, în schimb, eu am adăugat altele. Eşti deranjat văzându-ţi căminul într-o stare atât de deplorabilă – din cauza lipsei de fonduri?

— Eu am fonduri, spuse surprinzător Charles. Renta pe care o primea Candice de la tatăl ei după căsătorie s-a dublat atunci când s-a născut Mathew şi acum îmi revine mie, ca să fie sigur că nu îi lipseşte niciodată nimic. Ducele l-ar răsfăţa foarte tare pe Mathew dacă l-aş lăsa, dar eu nu îl las.

— Atunci ai putea reface locul acesta?

— Da. Cu uşurinţă. Însă atunci tata ar şti că am bani şi ar considera că sunt ai lui. Asta nu se va întâmpla.

Richard râse.

— Bravo ţie. Dar Jewels o să aranjeze locul – dacă

stăm aici suficient. Gândindu-se la acest subiect, îşi aminti de conversaţia cu Julia în care se întrebaseră de ce Milton nu îl pusese pe Charles să îndeplinească contractul. Richard îl întrebă acum: Ţi-a cerut vreodată tata să te căsătoreşti tu cu Julia? După ce-ai rămas văduv?

Charles chicoti.

— De fapt, a făcut-o acum trei ani, când Julia împlinea optsprezece şi tu nu te întorseseşi încă să o iei în căsătorie. A încercat chiar să mă forţeze, spunând că Mathew, la vârsta fragedă de cinci ani, avea nevoie de o mamă.

— Nu ai fost de acord cu opinia asta?

— Mathew avea o dădacă şi o guvernantă pe care le angajasem eu, două femei foarte materne care s-au ataşat atât de mult de el, încât nu-l lasă nici acum, când e mare! Aşa că nu i-a lipsit niciodată răsfăţul femeilor. Dar tata a mai abordat subiectul de câteva ori, cu atenţie. Aminteşte-ţi, mă tratează cu mănuşi acum, aşa că nu a insistat niciodată să mă căsătoresc cu ea.

— Evident că ai refuzat. Richard se uită la Julia în timp ce spunea asta şi o văzu vorbindu-i lui Mathew cu un zâmbet frumos pe buze. Richard nu-şi putu lua ochii de la ea nici în timp ce adăugă: Să înţeleg că nu ştiai că a devenit o frumuseţe?

— Oh, ştiam!

Asta îl făcu pe Richard să-şi mute atenţia din nou spre fratele său.

— Şi *tot* ai spus că nu?

Charles rânji.

— Rareori mă întreabă ceva în ultimul timp şi niciodată nu îmi dă ordine, aşa că nu ajung să-i spun adesea nu, acum că am curaj. Chiar îmi place. Apoi, pe un ton mai sobru, Charles adăugă: în plus, ştiam de ce nu ai vrut-o tu. De câte ori te-am auzit înjurând şi spunând că nu aveai să-l răsplăteşti pentru iadul prin care ne-a trecut pe amândoi. Doar nu aveam să-i ofer exact lucrul pentru care

ai plecat tu de acasă.

— Mulţumesc, spuse Richard pe jumătate zâmbind. Ar fi fost un şoc destul de mare să vin acasă şi să o găsesc în familie. Dar destul despre asta. Spune-mi, de ce mai locuieşti aici?

Charles chicoti.

— Ei bine, unul dintre motive e faptul că *eu am* o amantă care locuieşte în apropiere.

— Pleacă atunci cu ea.

— Nu pot. Are un soţ, un bătrân care a devenit aproape invalid la puţin timp de la căsătoria lor. Este o femeie bună şi blândă. Nu vrea să-l abandoneze.

— O iubeşti?

Zâmbetul cald al lui Charles era un răspuns îndestulător, dar el spuse:

— Da, cu timpul am ajuns s-o iubesc şi sunt foarte legat de ea. La început a fost doar sex, dar au trecut şase ani de când ne vedem. Nu e de viţă nobilă, dar nu îmi pasă. Intenţionez să mă căsătoresc cu ea după ce moare soţul ei. O iubesc destul ca să aştept.

Asta era iubirea pe care o căutase întotdeauna Richard, o iubire care suferea, sfida obstacolele, răspundea cu aceeaşi monedă. Se trezi privind-o ţintă pe Julia din nou.

— Dar ai văzut celălalt motiv pentru care sunt încă aici când ne-am întors, continuă Charles. Mathew îşi iubeşte bunicul. Nu o să-i refuz şansa de a şti cum e o familie.

— Nu o să-i spui niciodată cum e Milton cu adevărat, nu-i aşa? ghici Richard.

— Probabil că nu.

Capitolul 42

Julia nu avea de gând să se îmbrace cu cămaşa de

noapte până nu se pregătea să se bage în pat, dar când intră în cameră în seara aceea nu se mai simţi în stare să-şi îndeplinească ritualul de dinaintea culcării, chiar dacă avea acum o oglindă adusă de la Manchester în după-amiaza aceea.

Nu-şi mai amintea să fi fost vreodată atât de obosită, dar cele două zile de înot viguros în lac şi ultima noapte nedormită o dăduseră gata. Iar cina pe care o luase cu familia Allen, în lipsa contelui, fusese atât de relaxantă, încât de abia rezistase să nu adoarmă cu capul pe masă!

Absenţa lui Milton de la cină două seri la rând ar fi îngrijorat-o dacă Richard nu s-ar aplecat spre ea la masă şi nu i-ar fi şoptit: „E în vizită la o prietenă”.

Acestea fuseseră singurele cuvinte pe care le schimbaseră în particular de dimineaţă, de la întoarcerea fratelui său. Echipele de muncitori sosiseră, şi ea îi condusese în sala de muzică şi le explicase îmbunătăţirile pe care le voia, apoi îşi petrecuse restul zilei împreună cu Richard, Charles şi Mathew. După lecţia de înot de pe lac jucaseră crichet câteva ore pe una dintre pajiştile laterale, unde terenul era plat. Fără să se pună de acord, toţi adulţii se asigurară că Mathew câştiga fiecare joc. Juliei i se păru destul de amuzant, îndeosebi gemetele celor doi bărbaţi care pierdeau loviturile intenţionat.

Nu avea pică pe Richard fiindcă îşi petrecuse toată ziua cu cei doi membri ai familiei pe care îi iubea. Dar spera că avea să se mulţumească cu atât şi să se concentreze în continuare asupra căutării contractului. Era foarte stresant să stea în aceeaşi casă cu contele, care era atât de imprevizibil. Uite cum se purtase cu nepotul lui astăzi! Se purtase ca un om cu totul diferit de cel care îşi trimisese fiul într-o călătorie spre iad. Fără scrupule. Fără remuşcări.

Închise uşa şi, după câteva minute, cineva bătu. Gemu, sigură că era Richard, şi se bucură că nu se schimbase încă. Chiar dacă se temea că avea să sugereze

altă noapte de „distracţie” în dormitorul lui, deşi tatăl lui nu se întorsese încă, gândul acesta reuşi totuşi să o trezească.

Dar când deschise uşa, Richard o prinse de mână şi începu să o conducă pe coridor, spunând:

— Vino, am nevoie să stai de pază. Tata lipseşte iar, şi acum e şansa noastră.

În sfârşit! Acum era trează de-a binelea! Dar pe scări, la jumătatea drumului, el se opri. Văzură lacheul care stătea de pază la capătul holului îngust din stânga, care trecea de scări şi ducea spre biroul contelui. Richard trebuia deci să iasă afară şi să intre pe fereastră dacă voia să ajungă în camera aceea.

Se gândi să menţioneze un motiv care să-i ducă afară, destul de tare ca s-o audă lacheul, dar închise gura când simţi că Richard o strângea mai tare de mână. Simţi furia pe o emana el dintr-odată, furia aceea pe care i-o putea inspira cu uşurinţă tatăl lui, dar când se aplecă în stânga să vadă cine o provocase, nu îl văzu pe Milton.

Un bărbat uriaş se apropia pe holul lateral, venind din spatele casei cu paşi greoi. Era de vârstă mijlocie, mai degrabă urât, şi aproape grotesc de musculos. În timp ce trecea pe lângă lacheu, îl lovi în joacă cu pumnul în stomac. Bietul om se albi, făcându-l pe uriaş să râdă în timp ce se îndrepta spre scări şi începea să urce.

Văzându-l pe Richard, uriaşul necheză:

— Ar fi mai bine să te tunzi pentru nuntă.

Richard îi lăsă mâna, se sprijini de balustradă şi se izbi cu amândouă picioarele în pieptul lui. Uriaşul căzu şi probabil că rupse câteva din podelele vechi, judecând după zgomot. Ameţit, nu încercă să se ridice, dar Julia se îngrozi gândindu-se la ceea ce avea să se întâmple când se ridica. Probabil că era de două ori mai greu decât Richard, şi mâinile lui erau anormal de mari, ca tot restul trupului lui de altfel.

Richard nu păru însă să se gândească la asta, sau

poate că era prea furios ca să-i pese. Coborî rapid scara îndreptându-se spre el.

— Ridică-te, Olaf. Ridică-te şi dă-mi satisfacţie! Sau nu ai curaj fără permisiunea tatălui meu?

Olaf nu se mişcă; zăcea acolo gemând şi încerca să-şi protejeze stomacul cu mâinile, anticipând fără îndoială o lovitură a lui Richard.

Dar Richard se mulţumi să se aplece spre el şi să-i spună pe un ton atât de ameninţător, cum nu mai auzise niciodată din partea lui:

— Pleacă din casa asta şi să nu te mai întorci niciodată. Nu contează că ai primit ordin de la conte să mă ataci la han şi să mă târăşti aici. Contează doar că ai utilizat forţa împotriva unui lord. Înainte, oamenii erau spânzuraţi pentru asta. Dacă mă gândesc bine, cred că încă mai sunt.

Celălalt lacheu stătea acolo tremurând şi încerca să pretindă că nu observa agitaţia din jurul lui. Julia îşi adună curajul şi se repezi spre Richard. Era ocazia perfectă să-i spună:

— De ce nu facem o plimbare – aşa te mai poţi răcori.

Richard încuviinţă şi o luă din nou de mână. Odată ajuns afară, închise uşa din faţă şi se opri să respire adânc de câteva ori, apoi se uită spre ea ruşinat, scuzându-se:

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta.

— A fost… neaşteptat.

— Dar mult depăşit ca termen.

Ea nu trebui să întrebe. Uriaşul era probabil una dintre brutele pe care le angajase contele împotriva lui în trecut. Un asemenea uriaş împotriva unui băiat fără apărare – fu chiar surprinsă că Richard se comportase atât de indulgent şi nu îl bătuse până la inconştientă.

El o conduse pe lângă casă. Curtea era bine luminată. Câteva dintre camerele de pe partea aceea lăsau încă să treacă lumina lămpilor, printre ele şi biroul. Julia se gândi că era ciudat, până când Richard privi prin geam apoi se

aplecă dintr-odată şi o trase şi pe ea.

— Nemernicul, şopti el. A lăsat un servitor şi în birou. Tipul doarme pe scaun, dar dacă am deschide fereastra probabil că l-am trezi. Înseamnă că aici e locul.

— Dacă e păzit întotdeauna, nu avem cum să ajungem acolo, nu? întrebă ea dezamăgită.

— O să ajungem. În timpul zilei, când servitorii vor fi prea ocupaţi cu îndatoririle lor ca să stea de pază.

— Ştii că e prea riscant.

— Nu şi dacă tata începe să slăbească paza. Încă nu a făcut-o. E încă prea suspicios. Cred că slujnica nu i-a spus că ne-a găsit pe amândoi în pat dimineaţă. Dar dacă ne-ar auzi ţopăind încă o noapte în pat, poate că s-ar convinge. Putem să o facem chiar în noaptea asta, imediat cum ajunge acasă.

— În momentul în care pun capul pe pernă, adorm. Sunt prea obosită noaptea asta.

— Mâine atunci, sau poimâine, când suntem siguri că e în camera lui.

Încă două zile la Willow Woods? Dintr-odată, se răzgândi:

— În regulă, noaptea asta.

Capitolul 43

Julia trebuie să fi căscat de trei ori în timp ce urca scările. Nu ştia cum avea să se descurce, fiindcă trebuia să se lupte cu somnul şi trebuia să se lupte şi cu atracţia pe care o simţea faţă de Richard – oare nu erau două elemente incompatibile? Oftă frustrată şi încercă să se gândească la altă modalitate de a-l convinge pe conte că se culcau împreună fără să o facă în fapt, dar era atât de obosită că nu mai putea gândi clar, altfel nu s-ar fi

îndreptat din nou spre camera lui Richard.

La uşa lui, el se opri şi arătă spre cea contelui.

— Deşi aş paria că blestematul de contract e în birou, poate că tata a lăsat paznici acolo anume ca să ne facă *să credem* asta.

Ea se simţi obligată să-l contrazică:

— Chiar dacă i-ar fi trecut prin cap aşa ceva, mă îndoiesc că şi-ar fi dat osteneala.

— Şi-ar fi dat-o dacă ar fi crezut că puteam să las paznicul lat, să iau ce îmi trebuia şi să plec. Am sentimentul că Olaf se îndrepta încoace ca să păzească dormitorul tatei. Şi el e mai greu de lăsat lat decât lacheul. Aceasta este ocazia perfectă de a căuta în camera lui, ca să fim siguri. Charles a spus că tata pleacă doar de câteva ori pe săptămână, aşa că probabil nu va mai pleca din casă cât mai stăm noi.

Dacă nu stăteau până săptămâna viitoare, se gândi Julia cutremurându-se.

— Oricum ar fi, verifică acum.

El o făcu, dar apoi spuse:

— Încuiat.

Înainte ca Julia să-şi poată exprima frustrarea, el îi zâmbi şi meşteri ceva la încuietoare. Apoi luă lampa de pe măsuţa de la intrare şi deschise larg uşa. Julia se îndreptă direct spre fereastra din faţă şi o deschise larg, ca să audă când venea trăsura. Nu avea de gând să-i permită lui Milton să îi prindă în camera lui doar pentru că nu-l auzeau până nu intra în hol.

Cu coada ochiului, privea operaţiunile lui Richard, care deschidea sertarele încuiate de la biroul lui Milton. Uneltele pe care le folosea erau la fel de rapide ca o cheie! Trebuia să-i mulţumească lui James Malory când se termina totul. Când Richard se îndreptă cu lampa spre garderobă, ştiu că aproape se terminase totul, fiindcă nu mai rămăsese decât dulapul secret.

Era gata să închidă geamul când îl auzi pe Richard spunând pe un ton surprins:

— Ce nemernic.

Îl găsise?! Se repezi în garderobă şi apoi pe uşa deschisă dinăuntru, dar se opri dintr-odată.

— Oh, vai de mine, fu tot ce putu spune, şi repetă. Oh, vai de mine.

Camera lungă şi îngustă era plină de rafturi de sus până jos. Pe fiecare raft erau înghesuite vase şi urne de toate dimensiunile şi formele, unele chiar ciudate, dar majoritatea frumoase.

— Astea nu sunt piese obişnuite cu care să-ţi decorezi casa, spuse ea uimită. Cele mai mici par făcute din pietre preţioase adevărate, nu din sticlă colorată. Şi uită-te la asta. Luă un vas care avea aproape dimensiunea palmei ei. E aşa cum am crezut; greutatea lui arată că e din aur curat, nu din metal vopsit.

— Nu înţeleg. Şi-a lăsat datoriile să se adune şi ţine comoara asta încuiată aici?

Julia nu înţelegea nici ea.

— Ei bine, probabil că sunt păstrate sub cheie fiindcă sunt atât de valoroase. Fiecare din ele poate fi considerată de fapt o operă de artă. Aş spune că trebuie să fie o moştenire de familie…

— Pe care nu a împărtăşit-o niciodată cu familia?

— Pe asta o recunosc, spuse Julia, inspectând cu mai multă atenţie vasul de aur. Aproape că o cumpărasem eu. Era în unul dintre cele mai scumpe magazine de import de pe Bond Street. Dar eu nu sunt atât de frivolă încât să cheltui mii de lire pe un vas doar pentru că se presupune că e o piesă unică şi are o valoare inestimabilă. Asta ar fi făcut mama. Aşa că unele pot fi moşteniri de familie pe care le-au acumulat strămoşii tăi de-a lungul anilor, dar nu sunt toate.

Richard se uitase în fiecare vas ca să se asigure că nu

era ascuns nimic în ele. În cele din urmă, îi dădu lampa şi o împinse afară din cameră, ca să poată încuia. Rapid şi fără să lase urme, ajunseră în siguranţă în camera lui.

Strecurând setul cu unelte în bagajele lui, mormăi:

— Nu contează de ce şi cum, are o avere acolo, şi totuşi e obsedat de averea *ta?* Nu are niciun sens.

— Tatăl tău nu e un om obişnuit, oricum l-ai lua. Nimic din ce face nu are sens. Ce spui de felul oribil în care şi-a tratat propriii fii? Şi despre faptul că, timp de nouă ani afurisiţi, şi-a păstrat speranţa că aveai să te întorci fericit acasă ca să-ţi faci datoria? Şi despre rolul său de „bunic", care e tot ce-ai putea aştepta de la un bunic adevărat? Dar cel puţin când vom pleca de aici nu mă voi simţi vinovată fiindcă voi opri echipele de muncitori înainte de a termina, fiindcă acum ştiu ce avere are în colecţia aceea de vase şi urne. Mă ataşasem deja destul de mult de nepotul tău, şi începeam să mă simt rău lăsându-l în locul acesta vechi şi năruit.

Richard chicoti.

— Nu e năruit. Fundaţia e solidă. Nu pot să spun că nu are nevoie de multă muncă, totuşi, dar copiii nu sunt atenţi la lucrurile astea. Şi Charles are banii lui, aşa că nu trebuie să te gândeşti că Mathew va duce lipsă de ceva.

— Asta mă linişteşte, mulţumesc.

Richard se îndreptă spre ea şi o împinse pe pat. Inima ei începu să bată mai tare, până îl auzi spunând:

— Poţi să dormi puţin, fiindcă eşti foarte obosită. Te trezesc când vine trăsura tatei. Oh şi, Jewels, ai putea să te faci comodă. Dacă, dintr-un motiv ciudat, nu se întoarce toată noaptea, o să te las să dormi liniştită.

— Nu ajung la nasturi, spuse ea căscând.

— E o invitaţie?

— Ce?

El chicoti.

— Nu contează, aproape că dormi în picioare, nu?

Lasă-mă să te ajut.

Ea ştia că ar fi trebuit să fie atentă. El o dezbrăca. Nu voia să piardă asta sau ceea ce se putea întâmpla după. Dar îşi cheltuise ultima fărâmă de energie cu agitaţia din camera contelui, şi nu îi mai rămăsese nimic. Începu să moţăie aproape imediat, fiindcă Richard fusese atât de blând dezbrăcând-o de rochie, de pantofi şi de ciorapi şi trăgând cuvertura peste lenjeria ei intimă când termină.

Apoi simţi un sărut pe frunte şi îl auzi şoptind:

— Vise plăcute, iubito.

De unde ştia că avea să îl viseze pe el?

Capitolul 44

— A ajuns, te ajut să te trezeşti?

Julia nu-şi amintea când adormise, nu-şi mai amintea nimic din ce făcuse după ce pusese capul pe pernă. Dar ochii i se deschiseră acum, simţind răsuflarea caldă a lui Richard pe obraji, pe gât. Buzele lui erau şi mai calde. O săruta ca să o trezească. Ea nu voia să-i răspundă, ca să nu-şi dea seama că reuşise. În stomac i se treziseră deja fluturaşi de încântare. Nu avea de gând să se abţină, chiar că nu. Dar în curând trebui să-şi revizuiască gândurile, dându-şi seama că el încerca *doar* să o trezească.

În momentul în care o simţi trează, el spuse:

— Ar trebui să hâţânăm patul. Fiindcă pe podea nu e niciun covor, o să facă mare tărăboi.

Imaginându-şi asta, ea nu putu să nu râdă.

— Asta implică multă mişcare. Din întâmplare, eu ştiu că tu eşti mult mai delicat.

— Chiar aşa? spuse el, şi vocea lui deveni răguşită.

Ea realiză că îi provocase nişte gânduri voluptuoase cu acest compliment, fiindcă buzele lui le atinseră pe ale ei

şi urmă un sărut destul de profund. Dar erau prea liniştiţi, scoţând din când în când un geamăt uşurel, o răsuflare ceva mai elaborată. Asta nu era în folosul tatălui său, realiză ea. Asta însemna că el o dorea, şi gândul acesta o făcu să se abandoneze rapid pasiunii.

Atât de rapid, încât uită de ce făceau asta. Îl cuprinse cu braţele, bucurându-se să-i simtă pielea caldă. El îşi scosese cămaşa pregătindu-şi din nou demonstraţia pentru slujnica de dimineaţă, dar ei nu-i păsa de ce. Iubea atingerea trupului lui, lărgimea pieptului, muşchii care se tensionau sub mângâierea degetelor ei. În trecut urâse puterea lui şi o privise cu ranchiună, dar acum râdea de gândurile acelea copilăreşti, fiindcă era atât de înfiorată de trupul lui mare şi musculos.

El se aplecă peste ea şi limba lui îi exploră gura într-un nou sărut profund în timp ce mâna i se strecura sub decolteul larg al cămăşii ei, trăgându-l în jos destul cât să-i descopere sânii. Acoperi unul din ei cu palma, apoi pe celălalt. Când îşi desprinse buzele de ale ei, capturând unul din sâni cu pasiunea lui fierbinte, Julia se arcui şi îşi dădu capul pe spate.

Braţele lui o cuprinseră menţinând-o în poziţia aceasta chinuitoare câteva minute înainte ca gura lui să urce spre gâtul ei, apoi spre urechi, făcându-i pielea de găină. În continuare o muşcă uşor excitând-o şi mai tare. Fior după fior o cuprinse în timp ce gura lui cobora pe braţul ei, lingându-i cu limba punctul în care se simţea pulsul. Apoi îi luă în gură unul din degete şi i-l supse. Fu atât de ciudat de erotic, încât răsuflarea i se opri.

Cu un ultim sărut în centrul palmei, se lăsă din nou peste ea, apăsându-şi pieptul de sânii ei, sărutând-o în timp ce mâna lui se strecura în pantalonaşii ei, crescându-i şi mai mult temperatura. Funcţiona, şi încă prea bine!

Prea multe haine le stăteau încă în cale! Ştia că putea schimba asta destul de repede, aşa că încercă să-şi

controleze nerăbdarea, dar fu aproape imposibil. Dumnezeule, îl dorea atât de mult, adânc înăuntrul ei, ducând-o din nou spre culmile magice ale plăcerii.

Dar el îşi venise în fire! Dumnezeule, nu din nou! Totuşi, el îşi lăsă capul pe pieptul ei şi gemu:

— Ar fi bine să funcţioneze de data asta, fiindcă nu mai pot să trec naibii prin asta fără să fac dragoste cu tine.

Ea începu să spună că simţea acelaşi lucru, că el nu trebuia să se abţină, când uşa se deschise larg. Fuseseră atât de absorbiţi unul de celălalt, încât nu-l auziseră pe conte venind pe coridor. Intră în dormitorul lui Richard urmat de trei bărbaţi care dădură buzna, doi dintre ei ţinând lămpi atât de sus încât întreaga încăpere se umplu de lumină. Uluită, Julia se ridicase, şi acum încremeni din cauza şocului, albă ca varul.

Richard sări pe loc din pat, aruncă cuverturile peste trupul ei pe jumătate gol, apoi rămase furios pe loc, înfruntându-şi tatăl. Părea la fel de furios ca în confruntarea cu uriaşul de jos, care era destul de puternic încât să-l doboare. Aceasta era partea temerară şi imprevizibilă a lui Richard, şi ei îi era mai frică de ce ar fi putut face el, decât de ce pusese la cale tatăl lui.

Milton nu-i lăsă să se întrebe prea mult. Pe un ton excesiv de amabil, spuse:

— Nu mă aşteptam ca asta să se întâmple aşa, de fapt, dar am adus pastorul din parohia noastră, pentru orice eventualitate.

Ştiind exact ce însemna asta, Julia începu să intre în panică, dar Richard nu-şi dădu seama de pericolul în care se aflau.

— Pentru ce? întrebă el.

Milton zâmbi, strălucind triumfător.

— Ai compromis-o. Nu poţi încerca să negi, nu-i aşa? Ai recunoscut deja, şi eu stau aici şi văd dovada împreună cu martorii aceştia cumsecade, care vor fi desigur şi

martori la căsătoria ta – în seara asta.

Richard nu spuse nimic, dar pumnii lui se încleştară. Julia îşi regăsi vocea şi spuse rapid:

— Asta nu e legal fiindcă anunţurile…

— Sunt irelevante fiindcă eu am o licenţă specială, care nu mai necesită postarea anunţurilor, o întrerupse Milton. O am de nouă ani, la naiba.

Ea începu să înţeleagă că nu aveau cum să iasă din asta. Era în pat, alături de bărbatul cu care era logodită din copilărie, şi contele nu era singurul care o văzuse în poziţia aceasta compromiţătoare. Era prezent şi un pastor. Dar ştia că Richard avea să refuze să continue cu căsătoria, şi atunci ce? Avea să-i trimită pe amândoi în Australia de data asta?

— De ce faceţi asta când noi plănuiam să avem o ceremonie adecvată? întrebă ea disperată.

— Poţi să ai nunta ta mare, draga mea. Asta este doar asigurarea *mea.*

— Nu, acesta e modul tău de a ne forţa şi de a pângări nunta noastră, spuse Richard furios.

Milton plescăi din buze.

— Nici vorbă de aşa ceva. Dacă o iubeşti aşa cum spui, ar trebui să fii încântat că te căsătoreşti cu ea mai devreme. Dar apoi Milton adăugă, cu un rânjet atotştiutor: Sau nu aveai de gând să te căsătoreşti cu ea deloc?

Richard nu răspunse. Julia spuse repede:

— Dacă aveaţi licenţa şi voiaţi să forţaţi nunta, de ce nu aţi trimis după mine înainte, când l-aţi prins pe Richard, în loc să-l trimiteţi pe corabia aceea de ocnaşi?

Milton roşi furios auzind-o cum menţiona asta în faţa pastorului şi a celorlalţi bărbaţi, dar replică rapid:

— Veneai pentru nuntă? Nu, ai fi trimis pe cineva să verifice că Richard se întorsese dispus să se căsătorească, şi dacă aflai că el era încă împotrivă, o luai la fugă în direcţia opusă, nu? Nu poţi să negi, fiindcă după o

săptămână ai venit şi mi-ai spus că nimic nu se schimbase între voi şi nu aveaţi de gând să vă căsătoriţi. Nu, el trebuia să fie dispus înainte ca tu să vii la altar, şi nu era încă.

Ea îşi dădu seama că Richard se înfuriase şi mai tare auzind motivele anterioare ale lui Milton, dar insistă:

— Nu este adevărat. Nu am spus niciodată că nu aveam de gând să mă căsătoresc cu el dacă el era aici pentru căsătorie. Fie că era dispus, fie că nu, eu aş fi onorat contractul.

Milton dădu nerăbdător din mână, dispreţuindu-i cuvintele.

— Nu te cred. Dar fiindcă aţi experimentat amândoi o schimbare atât de uimitoare şi pretindeţi că acum vă iubiţi, nu contează, nu-i aşa? Gata cu vorbăria. Vă rog să vă ridicaţi şi să vă pregătiţi să spuneţi jurămintele.

Tăcerea fu dintr-odată asurzitoare. Richard nici nu încercă să-şi ascundă furia, se vedea în postura lui, în fiecare trăsătură de pe chipul lui, îi fulgera în ochi, şi tensiunea din cameră crescu iute. Nu avea să-şi lase tatăl să câştige bătălia asta îndelungată. Pur şi simplu nu răspundea, şi acesta era un răspuns suficient. Julia îşi ţinu răsuflarea, aşteptând reacţia lui Milton, incapabilă să-şi imagineze ce altceva ar fi putut spune ca să oprească sau să întârzie ceea ce avea să se întâmple.

În cele din urmă, Richard scuipă.

— Ştiam că e o greşeală să vin aici, şi Julia se pregăti pentru violenţa care avea să urmeze acestei observaţii. Dar apoi se uită la el neîncrezătoare când adăugă: Grăbeşte-te, pastore. Mireasa mea e destul de stânjenită.

Capitolul 45

Era căsătorită, cu *el.* Julia era atât de aproape de

lacrimi, încât nu îndrăzni să spună nimic, nu îndrăzni nici măcar să se uite spre bărbatul care stătea în faţa ei, în trăsura care îi ducea înapoi la Londra.

Era atât de stânjenită, încât nu credea că o să-i treacă vreodată. Trebuise să stea acolo, învelită într-o cuvertură, la nunta ei. Nu îi oferiseră ocazia să se îmbrace. Pastorul începuse imediat ceremonia. Trebuiseră să-i dea un ghiont ca să spună replicile, fiindcă era ameţită şi ruşinată, şi alt ghiont ca să semneze. Trebuise să autorizeze farsa aceea de trei ori, pentru registrul parohiei în care semnaseră şi martorii, pentru documentul pe care îl voia Milton pentru sine şi pentru documentul care îi fusese înmânat ei, dovada că era căsătorită, de parcă ar mai fi avut nevoie de vreo dovadă după asta.

Când se închise uşa în urma tuturor martorilor, şi râsul lui Milton se auzi din partea cealaltă, Richard arăta de parcă ar fi vrut să ucidă pe cineva, să ucidă cu adevărat.

Ea era încă prea şocată de ceea ce se întâmplase ca să fie furioasă, dar realiza că îi uşuraseră foarte mult drumul contelui, încercă să nu pară acuzatoare, dar trebui să-l întrebe pe Richard:

— Te-ai gândit la posibilitatea asta când ai hotărât să începem demonstraţia noastră?

— La dracu’, nu. Şi acum nu e indicat să vorbeşti cu mine, Jewels. Fă bagajele, plecăm.

Nu mai spuse altceva. Ea nu ripostă fiindcă voia să părăsească Willow Woods la fel de mult ca şi el.

Plecarea la ora aceea din noapte nu fu totuşi atât de rapidă. Majoritatea servitorilor se culcaseră, aşa că trebuiseră să fie treziţi ca să ajute la bagaje şi la aducerea celor două trăsuri. Oricum, nu aveau să parcurgă toată distanţa pe drumurile întunecate. Era sigură că Richard urma să găsească un han în care să poată petrece noaptea, odată ce se îndepărtau destul de Willow Woods. Dar el nu o făcu. Se opri doar ca să-l ia pe Ohr şi câteva gărzi, care să

facă schimb cu vizitiii celor două trăsuri, fiindcă voia să ajungă la Londra înainte de căderea următoarei nopţi.

Julia dormi tot restul nopţii, în ciuda tumultului emoţional care se înrăutăţise. Era pur şi simplu prea obosită ca să nu moţăie, chiar şi şezând. La un moment dat, Richard se aplecă spre ea şi o întinse pe banchetă, ca să se simtă mai comod. Ea de abia observă, adormind la loc imediat.

În cele din urmă se trezi la prânz, odihnită, dar tot neştiind cum să se poarte cu soţul care era furios fiindcă *era* soţ.

Richard nu spuse nimic nici atunci când ea se ridică şi se frecă la ochi. Se mulţumi să-i întindă un coş cu provizii pe care le cumpărase probabil de pe drum. El nu părea să fi mâncat ceva. Nu părea nici să fi dormit.

Se uita gânditor pe geam. Din când în când, un muşchi al feţei îi tresărea. Părul era desfăcut şi rămăsese aşa de când i-l desprinsese ea din coadă, cu o seară înainte. Dar purta o jachetă şi o lavalieră desfăcută. Părul lui lung contrasta ciudat cu hainele elegant croite. Era pe jumătate aristocrat, pe jumătate aventurier îndrăzneţ, dar atât de chipeş, chiar şi atunci când punea între el şi lume zidul acesta de răceală şi de furie. Ce îl făcea atât de neconvenţional?

Când îl întrebase înainte îi dăduse răspunsuri prosteşti şi ironice, pe care nu le putea crede. Dar acum că nodul era legat, ca să spună aşa, avea dreptul să cunoască adevărul.

— Chiar eşti pirat, nu?

Regretă întrebarea imediat ce îi ieşi de pe buze. Nu era timpul potrivit pentru discutarea trecutului, când nu discutaseră nici măcar despre ce aveau să facă în viitor. Şi el nu părea deloc mai liniştit.

El nu se uită la ea, dar spuse:

— Nu, nu mai sunt.

Ea nu se aşteptase să-l audă confirmând.

— Dar ai fost?

— Da.

— De ce nu ai încercat să mă convingi?

— Când ţi se părea atât de caraghios că eu aş fi putut duce o asemenea viaţă?

— Dar pirat, Richard? Apoi spuse în apărarea ei: Nu mi s-a părut amuzant că puteai fi pirat, pur şi simplu nu credeam că mai există piraţi. Ştii în ce secol trăim?

El privi spre ea. Pe buzele lui se formă o jumătate de zâmbet. Reuşise oare să dărâme zidul de furie?

— Am sentimentul că te gândeşti la nişte ucigaşi setoşi de sânge. Ai dreptate, trăiau în alt secol. Permite-mi să-ţi vorbesc despre căpitanul meu, Nathan Brooks. El e tatăl lui Gabby şi un om blând şi bun la inimă – care a fost pirat.

Curând se simţi fascinată, ascultându-l şi uitându-se cum i se lumina privirea când vorbea despre aventurile lui la bordul lui *Crusty Jewels.* El îi povesti cum îl întâlnise pe Ohr, apoi pe Nathan şi restul echipajului, şi cum erau acum ca o familie pentru el. Da, îşi spuneau singuri piraţi, dar erau şi vânători de comori.

— Asta a fost întotdeauna adevărata pasiune a lui Nathan şi ceea ce am făcut jumătate din timp, cel puţin, căutând comorile vechilor piraţi. Şi asta facem şi acum, de fapt. După ce a fost ostatic un timp, Nathan nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu pirateria. Totuşi, a fost o decizie uşoară pentru el, fiindcă Gabby s-a căsătorit în familia navigatorilor Skylark, care nu prea suportă lucrurile de felul acesta.

— Deci îţi place cu adevărat în Caraibe?

— Dacă îmi place? Iubesc insulele –, dar nu toată lumea le iubeşte. E frumos, dar nu există nimic care să semene cu Anglia. E un mod de viaţă complet diferit de ceea ce cunoşti, aspru uneori, iar căldura este extremă. Englezii care merg acolo lâncezesc în curând şi se întorc

acasă.

— Tu nu ai făcut-o.

— Eu am fost forţat să mă adaptez fiindcă nu aveam o casă la care să mă întorc.

Se întoarse din nou spre fereastră, iar zidul se înălţă din nou când îşi aminti de ce nu avea o casă la care să se întoarcă. Ea privea în podea, copleşită de tristeţe. Ochii îi căzură pe inelul de pe deget, inelul ei de nuntă. Probabil că Milton îl cumpărase rapid de la una dintre servitoare ca să-l prezinte la nuntă. Nu i se potrivea şi era urât, aşa cum fusese toată ceremonia căsătoriei ei.

Un nod dureros i se formă în piept. Îşi dori să nu fi aflat despre viaţa lui Richard departe de Anglia. O parte din ea, partea emoţională, era bucuroasă că se căsătorise cu el. Se temea că se ataşase prea mult de el în ultima lună şi că se îndrăgostise acum de el. Dar din tot ceea ce îi spusese despre el şi despre viaţa nouă pe care şi-o făcuse în Caraibe şi pe care o iubea, reieşea limpede că ea nu avea niciun loc acolo. Dar chiar dacă l-ar fi putut găsi, nu ignora faptul că lui Richard nu îi plăcea deloc situaţia lor curentă. Nu ar fi putut s-o spună mai clar. Aşa că ea trebuia să repare lucrurile şi să-i ofere o cale de ieşise. Da, ezitând să abordeze subiectul aşteptase prea mult.

Trăsura se opri în faţa casei ei din Berkeley Square, şi Richard deschise portiera şi o ajută să coboare. El nu ieşi din trăsură. Era oare prea furios ca să intre şi să-i spună tatălui ei că se căsătoriseră?

Nu avea ce face. Simţea că el avea să închidă uşa fără să-şi ia măcar rămas-bun.

— O să încep imediat procedurile de divorţ, promise ea. Tu nu trebuie…

El o întrerupse aspru:

— Vrei să divorţezi?

Niciun oftat de uşurare? Nicio mulţumire? Încă era furios?

Julia strânse din dinţi.

— Da, bineînţeles. Niciunul din noi nu se aştepta, nici nu dorea să se întâmple asta.

— Cum vrei, Jewels, spuse el cu o urmă de suferinţă pe care ea nu o înţelese. Dar probabil că se înşelase, fiindcă el adăugă brusc: Eu plec.

Ea începu să se apropie de uşă.

— Aşteaptă! Trebuie să fii prezent pentru divorţ. Nu durează mai mult de câteva săptămâni. Unde te pot găsi?

El se uită la ea un moment prelungit înainte de a spune:

— Cred că e mai bine să-ţi faci bagajele pentru o călătorie lungă. Dacă vrei să divorţezi, trebuie să vii cu mine. Eu nu mai stau o zi în plus în ţara asta. Dacă *Tritonul* nu e gata să plece, mă îmbarc pe alt vas. Mă duc acasă, unde pot să respir şi să uit din nou de ticălosul acesta mârşav.

— Nu gândeşti logic. Trebuie să mai aştepţi doar puţin, apoi terminăm cu asta.

El clătină din cap, ferm.

— Dacă mai stau o zi aici, mă duc înapoi şi îl omor pe nemernic. Trebuie să mă îndepărtez de tentaţia asta. Imediat. Aşa că faci ce vrei, Jewels. Ai timp să te gândeşti toată ziua de astăzi.

— Aşa pur şi simplu? Aşteaptă! Unde mergi? Trebuie să te pot găsi ca să-ţi spun dacă sunt… de acord.

— Poţi să trimiţi un mesaj acasă la Boyd Anderson, fiindcă acolo stă Gabby cu Drew, şi eu o să mă întâlnesc cu ei.

Richard închise uşa şi trânti cu pumnul în plafon pentru ca vizitiul să pornească. Ea privea neîncrezătoare vehiculul care pleca. Dumnezeule, ce se întâmplase? Ea îi făcea favoarea de a-l lăsa să iasă rapid din asta, şi el nu coopera?

Capitolul 46

Decizia de a părăsi Anglia cu Richard nu fu chiar atât de greu de luat cum ar fi trebuit să fie. Julia se hotărî chiar înainte de a intra în casă, în ziua aceea.

Aşteptând slujnica să coboare din cea de-a doua trăsură, îi spuse fetei:

— Pune să fie coborâte mai multe cufere din pod şi fă bagajele astăzi. O să plec într-o lungă călătorie pe mare împreună cu soţul meu.

Dar când intră în casă privi imediat spre etaj, unde se afla tatăl ei, şi ştiu că cea mai grea parte a deciziei urma acum. Nu-i plăcea să recunoască faptul că dăduse greş şi farsa de la Willow Woods fusese cel mai mare eşec din viaţa ei.

Tatăl ei era în cameră, dar nu în pat. Arthur îl ajuta pe Gerald să-şi menţină în formă picioarele, plimbându-l prin încăpere; Gerald se sprijinea pe umerii lui Arthur. Julia se bucură să vadă că munceau cu sârguinţă pentru ca muşchii lui să-şi recapete condiţia.

— Bine ai venit acasă! spuse Gerald, strălucind de încântare când o văzu. Nu credeam că vei avea succes atât de repede. Vino, să stăm pe balconul acesta încântător pe care l-ai construit pentru mine şi poţi să-mi spui totul.

Uşile de la balcon erau larg deschise, lăsând să intre aerul proaspăt şi călduţ. Arthur îl conduse pe Gerald în acea direcţie. Julia îl urmă şi se aşeză lângă el. De câte ori nu îi citise acolo, în lunile de vară? Era sigură că nu înţelegea niciodată niciun cuvânt, dar asta nu o oprise să încerce, pentru orice eventualitate.

Ea oftă văzându-i privirea nerăbdătoare.

— Nu a funcţionat, tată. Ducele ne-a dejucat planul.

— Cum?

— Cu o licenţă specială de căsătorie şi un pastor pe urmele lui. Suntem căsătoriţi.

Gerald se încruntă şi întrebă precaut:

— Asta nu e o declaraţie fericită, nu?

— Chiar că nu.

El oftă.

— Îmi pare rău, nici nu trebuia să întreb asta. Dar tu şi Richard păreaţi să vă înţelegeţi atât de bine, încât am crezut că poate aţi ajuns să vă plăceţi unul pe altul după toţi anii aceştia şi că poate va ieşi ceva din asta până la urmă.

Cu un nod în gât, ea privi în altă parte înainte de a răspunde:

— Ne plăcem unul pe celălalt, dar nu suntem potriviţi deloc. El trăieşte o viaţă foarte aventuroasă peste ocean, unde petrece majoritatea timpului pe mare. Eu prefer să trec profiturile în registru – aici.

— Atunci, dacă nu voiaţi să vă căsătoriţi, de ce aţi făcut-o? Ţi-am spus că mă descurc cu orice scandal. De ce nu aţi refuzat, pur şi simplu?

Ea îşi dori ca el să nu fi întrebat asta. Simţea cum i se roşeau obrajii. Chiar dacă nu făcuse dragoste cu Richard cu adevărat în seara aceea, martorii aveau să spună altceva.

— Eram cam dezbrăcată – în camera lui Richard.

Gerald îşi drese glasul.

— Înţeleg.

Ea se strâmbă.

— De fapt, sunt mai multe de spus. Era o parte din farsa noastră. Voiam să-l facem pe conte să creadă că, ei bine, că dormeam împreună, ca să vadă că urma să ne căsătorim cu adevărat şi să nu mai fie atât de vigilent. Era foarte sceptic. Am crezut că aşa îl puteam convinge. Nu ne-a trecut niciodată prin cap că el va folosi asta ca scuză pentru a ne căsători imediat. A năvălit în camera lui Richard

cu un pastor şi alţi martori. Aşa cum spera, fără îndoială, Milton ne-a prins într-o poziţie compromiţătoare. Aşa că toată farsa s-a întors împotriva noastră. Şi Richard nici nu rămâne destul în Londra ca să putem divorţa.

— Vrei să spui că nu e de acord?

— Oh, ba da, dar nu *aici.* Pleacă mâine din ţară. Aşa că, dacă vreau divorţul, trebuie să bat drumul până în Caraibe, unde e casa lui, ca să îl pot obţine. E atât de furios că s-a ajuns la asta, că nu ascultă de glasul raţiunii.

— O să vorbesc eu cu el.

— Tocmai asta e, că nu vrea să discute. Dacă ar fi avut mai mult timp să se calmeze şi să gândească logic, ar fi putut să-şi vină în fire, dar nu are. Şi înţeleg chiar şi eu de ce e atât de furios. În toţi anii aceştia a stat departe, dar nu ca să mă evite pe mine, ci ca să nu-şi lase tatăl să obţină ce dorea. Totuşi, contele tocmai a câştigat bătălia cu această căsătorie.

Gerald spuse dezgustat:

— Milton Allen nu va obţine nimic din asta, în afară de zestrea pe care am promis-o.

— Mă bucur că spui asta. Aş vrea să nu primească nici asta, după tot ce a făcut, dar înţeleg că zestrea i-a fost promisă prin contract. Totuşi, ar fi putut avea mai mult. Nu are nicio logică faptul că a refuzat celelalte oferte ale tale, nu? Şi el *tot* mai crede că va primi mult mai mult, ceea ce mă face să mă tem pentru viaţa ta, tată, deşi urăsc să spun asta. Şi Richard i le serveşte pe toate pe tavă plecând din nou. Dacă tu mori, Milton va controla totul prin căsătorie.

El chicoti.

— Nu-ţi lăsa imaginaţia s-o ia razna, draga mea. Răspunsul e mai simplu. Eu nu am rupt legătura când trebuia fiindcă mama ta m-a implorat întotdeauna să aştept. Apoi, accidentul m-a lipsit de toate capacităţile mele, şi Milton a continuat să creadă că această căsătorie ne va transforma într-o mare familie fericită. Şi familiile au

grijă de membrii lor, chiar şi de oile negre.

Ea înţelese unde bătea el. Chiar şi vărul ei Raymond, care putea fi considerat oaia neagră fiindcă dispreţuia orice responsabilitate şi ducea o viaţă frivolă, era susţinut de Gerald şi avea să fie întotdeauna. Era din familie. Şi acum Milton făcea parte din familie, nedorit, dar la naiba, era totuşi din familie.

— Asta înseamnă că îl vei ajuta pe conte când va veni să-ţi bată la uşă, sublinie ea. Şi nu mă îndoiesc că intenţionează s-o facă, la nesfârşit.

— Nu, nu înseamnă nimic de felul acesta. Explică doar de ce *îşi imaginează* că îl voi ajuta. Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să vorbesc cu Milton. I-aş fi spus limpede că nu uit şi nu iert. Şi el şi-a câştigat duşmănia mea, prin ceea ce i-a făcut propriului fiu şi prin lacrimile pe care ţi le-a produs ţie.

Ea îşi muşcă buza, încă îngrijorată.

— Şşt. Dacă asta te linişteşte, voi pune să se întocmească astăzi un document care îl va împiedica să moştenească ceva din averea mea şi îi voi trimite imediat o copie.

— Îmi place ideea asta. Vreau de asemenea să pun iar totul pe numele tău înainte de a pleca la drum, ca să putem face asta în acelaşi timp.

Gerald încuviinţă, apoi oftă.

— Deci chiar o să faci tot drumul până în Caraibe?

— Nu durează mult. Câteva săptămâni şi…

— Durează trei sau patru săptămâni doar să ajungi acolo.

Ea oftă.

— Ei bine, o să văd partea bună din asta – cumva. Nu am călătorit niciodată, doar aici în Anglia şi în Franţa de câteva ori, deci presupun că va fi o călătorie interesantă. Şi odată ce se calmează, Richard e de treabă.

— Chiar e?

— Da, foarte. Nu seamănă deloc cu bărbatul… ei bine,

cu băiatul pe care îl cunoşteam şi îl uram. Viaţa în străinătate şi anii îndelungaţi departe de tatăl lui l-au schimbat dramatic – cel puţin atunci când nu e în preajma tatălui său.

Gerald o privi curios.

— Eşti sigură că vrei să divorţezi?

Emoţia aceea ciudată o inunda din nou. Nu se putu gândi să spună decât:

— Sunt sigură că el vrea.

— Asta nu răspunde la întrebarea mea.

Nu, nu răspundea, aşa că mărturisi tristă:

— Nu pot nega că au fost momente în care am început să cred că, de fapt, el ar putea fi perfect pentru mine. Dar modul lui de viaţă nu se mai potriveşte, tată. Nu se va întoarce niciodată în Anglia, nu cât mai trăieşte tatăl lui. Şi poţi să mă vezi pe mine trăind la tropice, unde e totdeauna atât de cald încât aş tânji după un fulg de zăpadă? Eu nu pot şi… şi el nu mă iubeşte.

— Înţeleg, oftă Gerald. Nu aşa voiam eu să ieşi din încurcătura în care eu te-am făcut să intri.

— Ştiu, dar măcar contractul acela blestemat a fost onorat şi nu mă va bântui din nou.

— Dar divorţul e o problemă serioasă. Lumea bună pe care o frecventezi îl va considera o soluţie scandaloasă. Vor fi repercusiuni, cel puţin în sens social. Poţi să te trezeşti că nu mai eşti invitată la petrecerile lor, şi chiar pot să îţi întoarcă spatele.

— Vrei să spui că…

— Nu, dragă, dacă e un lucru pe care simţi că trebuie să-l faci, atunci eu îţi sprijin decizia. Şi am menţionat numai cele mai grave posibilităţi, dar lucrurile pot să nu fie chiar atât de rele. Situaţia ta e unică, la urma urmei, cu un logodnic care a fost plecat atâta timp şi pe care l-ai aşteptat trei ani. Asta îţi poate câştiga simpatie sau cel puţin îi poate face pe oameni să înţeleagă de ce nu l-ai

putut ierta.

Lumea bună? Dacă ajungea să creadă că ceva „pur şi simplu nu se face”, motivele nu contau. Putea să-şi piardă toţi prietenii din cauza asta.

Tatăl ei păru să-i citească gândurile şi sugeră:

— De ce nu iei legătura cu Carol înainte de a pleca, ca să vezi ce are de spus despre asta? Arthur mi-a spus că nu mai locuieşte atât de aproape de când s-a căsătorit, dar e prea departe pentru o vizită rapidă? Nu m-am gândit s-o întreb când a trecut pe aici alaltăieri, să mă felicite pentru însănătoşire.

— Locuieşte cu Harry pe o moşie de la ţară, dar au şi o casă în Londra, şi fiindcă petrecerile sezonului de vară sunt în toi, cred că e încă în oraş. E o idee excelentă, tată. Mi-ar face plăcere să o văd înainte să plec în scurta mea vacanţă în Caraibe.

El chicoti auzind cuvintele pe care le alesese.

— Dacă, aşa cum spui, compania lui Richard nu te deranjează ca înainte, atunci s-ar putea să te bucuri de călătorie. Insulele din zona aceea sunt faimoase pentru frumuseţea lor, deşi sunt poate puţin cam călduroase în această perioadă a anului.

— Puţin? Richard m-a făcut să cred că e mult mai rău. Dar nu intenţionez să stau mai mult decât trebuie. Aş vrea să vii cu mine.

— Asta nu e posibil. Chiar dacă aş fi bine din punct de vedere fizic, unul din noi trebuie să apere fortăreaţa de aici. Dar nu ţi-ar plăcea să-l iei pe Raymond?

— Dumnezeule mare, nu. Atunci călătoria nu ar putea fi *decât* neplăcută.

De cum ieşi din camera tatălui ei, se întrebă dacă avea timp pentru tot ce trebuia să facă în după-amiaza aceea. Îi trimise întâi un mesaj lui Carol, sperând că prietena ei avea să poată veni să stea de vorbă în timp ce îşi făcea bagajele. Nu voia să plece nici fără să-l vadă pe

avocatul familiei. Şi fiindcă nu o văzuse pe Carol de la balul lui Malory, aveau multe de adus la zi.

Dar de abia trimise lacheul cu biletul, când Carol năvăli în cameră în timp ce ea întindea hainele pe pat, pentru ca slujnica să le împacheteze de îndată ce erau coborâte cuferele.

Evident, Carol se îndrepta deja spre Julia, şi prima ei întrebare fu:

— Cum ai ajuns să te căsătoreşti?

Uluită că ea ştia deja, Julia întrebă:

— De unde ai aflat?

— Glumeşti? Slujnicele tale nu mai vorbesc despre altceva, fiindcă fata în casă a răspândit vestea. Majordomul mi-a spus de cum am intrat.

Julia oftă. Trebuia să-i tragă o săpunealăfetei în casă. Avea limba cam prea slobodă.

Dar Carol o surprinse şi mai mult când adăugă:

— Dar eu ştiam ceva ce *voiaţi* să faceţi la Willow Woods.

— Cum? Dar apoi Julia ghici. Nu mai contează, tata mi-a spus că l-ai vizitat în timp ce eram plecată. Bănuiesc că el ţi-a spus?

— Da, eu am venit să te văd, dar fiindcă nu erai acasă – e de râs de câte ori am trecut una pe lângă alta probabil în timpul acelei săptămâni. Aşa că l-am vizitat pe tatăl tău, fiindcă nu îl văzusem de când îşi revenise. A menţionat doar unde plecaseşi şi de ce fiindcă presupunea că ştiam deja. Ştie că noi ne spunem totul. Am fost atât de dezamăgită că nu auzisem asta de la tine. Tatăl tău nu a intrat chiar în detalii, când şi-a dat seama că eu nu ştiam nici măcar că logodnicul tău se întorsese în oraş.

— Ţi-am vorbit despre el în seara balului…

— Nu!

— Ba da, dar – ei bine, indirect, spuse Julia. De fapt, nici eu nu *ştiam* atunci că era Richard. Francezul? Îţi

aminteşti acum?

— El? Oh, vai de mine. Dar nu mi-ai spus că era îndrăgostit de altcineva? De o femeie căsătorită?

— De Georgina Malory.

Carol rămase fără suflare.

— Vrea să moară?

— Nu, şi sunt sigură că a fost o pasiune trecătoare. Nu mi s-a mai părut niciodată melancolic atunci când auzea vorbindu-se despre ea. La cât de curajos e, nu mă îndoiesc că era îndrăgostit doar de riscul de a o urmări.

Carol oftă.

— Dar asta înseamnă că nu eşti cu adevărat căsătorită, nu? Ai lăsat-o pe slujnică să-şi închipuie asta dintr-un motiv anume?

— Probabil că ar trebui să stai jos, spuse Julia, apoi o puse pe Carol la curent.

După ce auzi totul, chiar şi cele mai intime detalii pe care Julia nu le-ar fi spus altcuiva, Carol spuse uimită:

— Asta e... o situaţie destul de neplăcută. Nu, nu plânge!

Julia nu se putea abţine.

— Ironia e că el e bărbatul perfect pentru mine, dar eu nu sunt femeia perfectă pentru el.

— Dumnezeule mare, îl iubeşti? După ce l-ai urât atâţia ani, chiar îl *iubeşti?*

— Nu am spus asta.

— Nici nu trebuia.

— Dar nu vreau să trăiesc atât de departe de tot ce ştiu, într-un loc care pare atât de străin.

Carol dădu ochii peste cap.

— Nu o să ştii dacă nu-ţi place până nu o să ajungi acolo. Aşa că, ce alte îndoieli ai?

Julia spuse cu o voce pierită:

— El nu mă iubeşte.

— Eşti sigură?

— Ei bine, nu, dar…

— Poate că are aceleaşi îndoieli ca şi tine?

Julia îşi muşcă buza.

— Nu sunt sigură.

— Atunci va trebui să afli, şi o să ştii ce să faci. Trebuie să traversezi tot oceanul înainte de a ajunge în faţa unui funcţionar care să pună capăt căsătoriei, şi poate că niciunul din voi nu vrea să-i pună capăt. Spune-i lui Richard ce simţi.

Capitolul 47

Gabrielle şi Drew îl aşteptau pe Richard să se întoarcă la Londra înainte de a porni spre Caraibe, aşa că nu era niciun inconvenient să facă pregătirile pentru a pleca a doua zi dimineaţă, îşi asigură Drew prietenul. Richard fu uşurat văzând că Gabrielle nu era în casa lui Boyd, fiindcă ştia că ar fi insistat să afle tot ce se petrecuse la Willow Woods. Emoţiile lui erau încă gata să explodeze, şi Richard nu se simţea pregătit să discute despre asta. Îi spuse lui Drew doar că nu lucrurile îi merseseră bine.

Ce adevăr spus numai pe jumătate fusese acesta! În timp ce stătuse în vechiul lui dormitor din Willow Woods, privind rânjetul tatălui lui, realizase că detestabilul lui părinte îi dădea cu forţa ceea voia şi el, de fapt! Femeia de care fusese legat aproape toată viaţa. Totuşi, dacă primea ceea ce voia însemna că şi tatăl lui câştiga. Asta era atât de al naibii de inacceptabil în mintea lui.

Rămase în casa lui Boyd doar cât să-şi arunce cufărul în camera care i se arătă, pe care urma s-o împartă cu Ohr pentru noapte. Trebuia să găsească un avocat care să-l primească astăzi. Dacă se întâmpla ceva cu el sau cu Julia înainte ca ea să obţină divorţul, voia să se asigure că tatăl

lui nu putea să intervină şi să încerce să pretindă o parte din averea familiei Miller. Voia să facă un testament care să îl excludă limpede pe Milton Allen de la tot ce îi aparţinea lui – sau soţiei lui.

Soţia lui. Dumnezeule mare, suna atât de frumos! Dar Julia nu credea aşa, şi probabil că avea dreptate. Ce putea el să-i ofere, până la urmă? Nu era falit. În Caraibe nu prea aveai pe ce cheltui banii, aşa că avea câteva mii de lire puse deoparte, dar asta era mărunţiş în comparaţie cu cât valora Julia. Nu avea nicio proprietate, nici măcar o casă a lui. Şi era al doilea fiu, deci niciun titlu de lord nu îi venea împreună cu numele, pe care nici măcar nu-l folosea în insule. Să o îndepărteze pe Julia de lumea înaltei societăţi cu care era atât de obişnuită? De imperiul financiar pe care îl condusese singură în ultimii cinci ani? Cum putea face asta fără să-l mustre conştiinţa?

Trebuia să o lase să plece, şi asta însemna să nu lupte împotriva deciziei ei. Nu vedea altă ieşire. Dar nici nu se simţea în stare s-o facă. Din simplu impuls, insistase să vină cu el, dar era fericit acum că o făcuse. Măcar aşa se mai putea bucura de câteva săptămâni cu ea înainte de a se despărţi de-a binelea.

Dar poate că ea nu venea.

Târziu după-amiaza, după ce se întoarse în casa lui Boyd, se simţi de parcă şi-ar fi ţinut răsuflarea până i se aduse mesajul ei, care spunea că îl va întâlni pe chei a doua zi dimineaţa.

Ohr apăru în prag. Richard nu închisese uşa după ce i se adusese mesajul Juliei. Era atât de cufundat în gânduri, încât de abia îşi dădu seama că Ohr îl întreba ceva.

— Cum?

— Am spus, ce s-a întâmplat la Willow Woods? repetă Ohr.

— Cacealmaua noastră a fost demascată. Suntem căsătoriţi.

Ohr chicoti.

— Nu mă aşteptam să aud asta. Atunci de ce visezi iar la lună?

— Nu visam.

— Ba da. După evenimentele recente, eram sigur că terminaseşi cu asta.

Richard nu voia să discute încă despre Julia, aşa că spuse simplu:

— E o situaţie complexă.

— Mie mi se pare simplă. Sau nu ţi-a trecut niciodată prin cap că erai îndrăgostit de pericolul de a o iubi, pur şi simplu din cauza soţului ei?

Richard chicoti auzind greşeala lui Ohr, încercând să-l întrerupă, dar Ohr ridică mâna, hotărât să spună tot.

— Malory ne-a ameninţat chiar din ziua în care i-ai întâlnit soţia, când am lăsat-o pe Gabby în casa lor. A fost extrem de intimidant, aşa cum e de obicei, şi asta te-ar fi putut influenţa chiar de atunci. Ţi s-a prezentat cu o provocare unică. Dar până la urmă i-ai gustat gelozia, aşa că trebuie să te întreb, chiar crezi că o iubeşti încă?

Richard chicoti şi clătină din cap. Nu trebuia să-i explice greşeala. Ohr nu se băga în treburile altora. Aşa că spuse doar:

— Nu, orice a fost s-a dus.

— Deci acum eşti cu capul în nori din cauza propriei soţii? întrebă Ohr, băgându-se în cele din urmă în treburile altora. Ce… ciudat.

Richard strânse buzele. Nu găsea nimic amuzant în asta.

— O să găsesc eu o rezolvare.

— Ei bine, dacă preferi să vorbeşti despre asta, avem timp înainte de petrecere.

— Ce petrecere?

— Gabby şi Drew dau o petrecere de rămas-bun în seara asta. Suntem invitaţi.

— Invitaţi când ne aflăm deja aici? Exista vreo îndoială că nu am fi fost bine primiţi?

— Oh, petrecerea nu e aici, spuse Ohr rânjind. E acasă la James Malory.

*

Richard nu îşi imaginase niciodată că avea să fie invitat în casa lui James. Probabil că Malory nu ştia, îşi imagină el. Totuşi, când intră împreună cu Ohr în salonul în care erau adunaţi toţi cei din familiile Anderson şi Malory, James îl observă şi chiar ridică o sprânceană salutându-l.

Gabrielle îl luă în primire de cum intră. Ohr îl avertizase pe Richard că îi vorbise lui Drew despre căsătorie, şi Drew se întâlnise cu soţia lui mai devreme, în casa Malory.

— Sunt atât de încântată! îi spuse Gabrielle lui Richard.

— Nu fi. Tatăl meu a câştigat, Gabby.

— Ei bine, asta e, dar ai câştigat şi tu, nu? Am văzut cum te uitai la Julia pe *Maiden George.* De-abia îţi puteai lua ochii de la ea. Şi te-ai căsătorit cu ea!

Era prea fericită pentru el. Richard nu avu inima să-i spună despre divorţul iminent, cel puţin nu la petrecerea dată în onoarea ei.

El spuse simplu:

— Se îmbarcă cu noi.

— Ei bine, sigur că da, de ce nu? Oh, aşteaptă, cred că are atât de mult de împachetat, doar se mută în altă ţară. Are nevoie de ajutor? Să amânăm plecarea cu o zi sau două?

— Nicio amânare, Gabby, te rog. Mă pregătisem să caut altă corabie dacă *Tritonul* nu pleca dimineaţă. Nu mai pot suporta să petrec altă zi pe acelaşi continent cu tatăl meu.

Ea îl cercetă cu atenţie.

— Ce altceva s-a mai întâmplat?

— Să nu discutăm în seara asta. Şi Julia se va descurca foarte bine, probabil că are mai mulţi servitori decât putem număra care s-o ajute. Du-te şi bucură-te de petrecerea ta.

O împinse spre soţul ei în timp ce se îndrepta rapid spre altă parte a încăperii ca să scape de alte întrebări. Fiul lui James, Jeremy, îi făcu cu ochiul şi Richard se îndreptă spre el.

Nu o văzuse niciodată pe soţia lui Jeremy. Probabil că fusese la balul Georginei, dar el nu o observase fiindcă era vrăjit de Georgina. Acum nu putu să n-o observe, când se întoarse cu faţa spre el. Rămase chiar fără suflare. Danny Malory avea o frumuseţe eterică, care era mai hipnotică şi mai angelică din pricina părului ei alb, atât de neobişnuit la o femeie tânără. Deşi era tunsă foarte scurt, într-un stil foarte lipsit de eleganţă pentru o lady, arăta uimitor.

Jeremy îl lovi între coaste, făcându-l să-şi ia ochii de la soţia lui. Richard chicoti, dându-şi seama că se holbase.

— Îmi pare rău, spuse el cuplului cu un zâmbet spăşit. Presupun că se întâmplă de multe ori?

Jeremy încuviinţă.

— E norocoasă că nu sunt un tip gelos.

— Nu, sunt doar norocoasă, spuse Danny şi îşi privi soţul cu un zâmbet iubitor.

Richard fu invidios – pe fericirea lor. De fapt, toate cuplurile din cameră păreau să fi fost binecuvântate cu căsătorii fericite.

Observând privirea lui Richard, Jeremy spuse:

— Nu-i cunoşti pe toţi de aici, nu?

— Mă tem că nu. Tatăl tău nu m-a lăsat niciodată în casă.

— Într-adevăr? Asta e interesant. Înainte de a şti că eşti un lord?

— Nu, i-am căzut rău, spuse Richard evaziv.

— Ah. Bine, probabil că totul e uitat dacă eşti aici acum, presupuse Jeremy. Aşa că permite-mi să te prezint ramurii mele din familie. Nu sunt toţi aici, bineînţeles, doar cei care erau în oraş şi au putut veni la petrecere într-un timp atât de scurt. Şi sunt sigur că probabil cunoşti deja ramura familiei lui Drew.

Richard nu îl întâlnise de fapt niciodată pe Warren, fratele mai mare al lui Drew, dar fiindcă se căsătorise cu o Malory şi el, Jeremy i-o prezentă pe soţia lui, Amy. Jeremy îşi descrise verişoara ca pe „un drăcuşor curajos” şi îl avertiză pe Richard să nu parieze niciodată contra ei. După cât se părea, nu pierdea niciodată.

Mai era prezentă şi altă verişoară a lui Jeremy, Regina Eden, care găzduise balul Georginei, şi soţul ei, Nicolas.

— Dacă îl auzi pe tata vorbindu-l de rău pe Nick, nu te gândi la nimic, spuse Jeremy chicotind. Tata şi fraţii lui au crescut-o cu toţii pe Reggie după moartea părinţilor ei, aşa că sunt puţin cam prea protectori cu ea şi vor să se asigure că Nick ştie asta, cel puţin tata şi unchiul Tony.

Era prezent şi unchiul Tony, un bărbat excepţional de chipeş, care semăna cu Jeremy mai mult decât tatăl lui! Jeremy râse când

Richard menţionă asta.

— Îl scoate din pepeni pe tata, aşa că nu pomeni de asta atunci când te poate auzi. E părul acesta negru, de fapt. Doar puţini Malory îl au. Toţi ceilalţi înclină spre blond.

Unul dintre unchii mai în vârstă ai lui Jeremy era şi el prezent, Edward Malory şi soţia lui Charlotte, care locuiau în Grosvenor Square. Alt frate mai mare al lui Drew, Thomas, se afla şi el printre oaspeţi. Cel mai în vârstă dintre Andersoni fusese în oraş, dar plecase deja pe mare.

Despre Edward, Jeremy spuse:

— Păcat că unchiul Eddie nu a avut şansa de a-ţi cunoaşte soţia înainte de a pleca. E geniul financiar al

familiei. Julia nu pare să se descurce nici ea prea rău în domeniul finanţelor, aşa că ar fi avut multe în comun de discutat.

Auzind numele Juliei, dispoziţia lui Richard se întunecă. Dar îşi aminti de uneltele de spărgător din buzunar şi i le înapoie lui Jeremy.

— Mulţumesc că mi-ai împrumutat astea.

Jeremy îi trecu uneltele soţiei lui, care zâmbi şi spuse:

— Cu plăcere. Eu nu le mai folosesc zilele astea. Le ţin doar ca pe amintire a prietenilor pe care mi i-am făcut în tinereţe.

— Sunt o minune, o asigură Richard.

— Mă bucur s-o aud.

— L-ai monopolizat destul, căţelandrule, îi spuse James fiului său apropiindu-se de ei, apoi îi zise lui Richard: Hai cu mine, am ceva de lămurit cu tine.

Richard gemu, dar îl urmă pe James spre şemineul fără foc, la o distanţă bunişoară de ceilalţi oaspeţi.

Cu o mână pe poliţa de deasupra căminului, James nu se uită la Richard. Ochii lui erau aţintiţi asupra soţiei lui în timp ce spunea:

— Ce îmi aud urechile? În sfârşit ţi-ai venit în fire şi ai făcut ce trebuia? Vrei să încercăm o trântă înainte de a pleca din oraş?

— Foarte amuzant, replică Richard, fără să se distreze deloc.

— Să nu te gândeşti să te muţi în casa din faţa mea, băiete.

Niciodată.

— Ai cuvântul meu că asta nu se va întâmpla.

James se uită în cele din urmă la Richard, ridicând o sprânceană blondă.

— Nici măcar în vizită? Presupun că pot totuşi face o excepţie în privinţa vizitelor.

Richard nu se putu abţine să nu râdă acum.

— Ai o inimă mare, Malory.

— E un dar, spuse James inexpresiv.

Fiindcă James părea în toane bune, probabil din cauză că Richard pleca din nou din ţară, îl întrebă precaut:

— Te superi dacă îmi cer scuze de la Georgina cât sunt aici pentru orice deranj pe care i l-aş fi produs cu pasiunea mea nebună?

— Da, mă supăr.

— Durează doar un moment.

Tonul lui James deveni dintr-odată ameninţător.

— Am spus că mă supăr.

Richard oftă.

— Atunci îi prezinţi tu scuzele mele? Spune-i că e una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am întâlnit vreodată…

— Îţi forţezi norocul.

— … dar sunt foarte conştient acum de diferenţa dintre o pasiune minoră şi adevărata dragoste, termină repede Richard.

James îl privi fix înainte de a spune:

— Dacă îţi imaginezi că o să-i spun soţiei mele că a coborât pe locul doi, ţi-ai ieşit din minţi. O să-i prezint scuzele şi niciun alt blestemat de cuvânt.

— Destul de corect, rânji Richard.

— Dar îmi amintesc că lui George o să-i fie dor de Julia. Fiindcă locuiau atât de aproape, erau foarte bune prietene.

— Julia se va întoarce, spuse simplu Richard.

— Ea? Tu nu? Văzând încuviinţarea ezitantă a lui Richard, James adăugă: Splendid. Nu puteam cere un aranjament mai bun. Eu nu aş lăsa-o pe George departe de mine atâta timp, dar dacă Julia călătoreşte cu vasele Skylark, poţi să stai măcar liniştit ştiind că e în siguranţă.

Richard ar fi trebuit să treacă la alt subiect. Nu îi datora nicio explicaţie lui Malory. Dar se trezi spunând:

— Ai înţeles greşit. Vine în Caraibe doar ca să obţină divorţul.

James se holbă la el un moment – un moment scurt – înainte ca pumnul lui ca piatra să aterizeze în stomacul lui Richard.

— Răspuns greşit. Mai încearcă o dată.

Tot ce putu încerca Richard fu să tragă cât mai mult aer în plămâni şi să încerce să nu se strâmbe. Când reuşi în cele din urmă să se îndrepte şi să respire în acelaşi timp, îl privi pe James printre gene.

— Nu e ideea mea. Eu o iubesc. Dar ea nu ar fi fericită acolo unde merg eu, departe de tot ce cunoaşte şi iubeşte. Nu pot să-i fac asta.

— Atunci te muţi înapoi aici. Sau găseşti altă cale. Dar nu lăsa adevărata fericire să-ţi alunece printre degete fără să te lupţi ca toţi dracii.

— Asta a făcut el, spuse Anthony Malory în timp ce li se alătura, auzind ultimul sfat al lui James. James a trebuit să treacă peste faptul că fraţii soţiei lui voiau să-l omoare şi să o ia înapoi acasă cu ei. Ar fi fost al naibii de greu să menţină o căsnicie pe ambele părţi ale oceanului. Dar el i-a obligat să-şi vină în fire. Este foarte bun la asta.

— Ţine-ţi gura, Tony, spuse James.

Anthony rânji.

— Voiam să fiu util.

— Erai odios, replică James.

Richard plecă încet în timp ce fraţii Malory începeau să se ciorovăiască într-un mod care *s-ar fi putut* numi prietenos, deşi era greu de spus. Fiindcă gândurile lui erau atât de departe de zaiafetul din jur, Richard plecă devreme de la petrecere, dar înainte de a chema trăsura care să-l ducă înapoi la casa lui Boyd, privi pe stradă la vale, unde era casa Juliei, şi începu să păşească încet în direcţia aceea. Nu ezită să bată la uşă. Dar când majordomul răspunse, nu ceru să vorbească cu Julia. Voia să vorbească

cu Gerald Miller înainte de plecarea de dimineaţă.

Capitolul 48

— Oh, Doamne, Dumnezeule, plouă, spuse Raymond în timp ce cobora din trăsură şi îi întindea mâna Juliei ca s-o ajute să coboare. O să te uzi leoarcă până ajungi la bord.

— Prostii, replică ea, privind curioasă spre chei. Este doar o burniţă.

Chiar şi la o oră atât de matinală, zona fierbea de activitate. *Tritonul* nu era singurul vas care ieşea în larg odată cu fluxul. La bordul corăbiei lui Drew se aduceau încă provizii proaspete, şi alte câteva căruţe aşteptau să fie descărcate. În curând apăru un grup de marinari gata să-i ducă cuferele la bord.

Ea privi spre vărul ei, care observa încruntat cerul cenuşiu. Păcat că vremea frumoasă de până atunci nu durase până la plecarea ei. Dar norii nu păreau încă prea întunecaţi, şi vântul răcoros putea însenina cerul înnorat în curând.

— Nu uita să treci pe la tata – des, îi spuse ea lui Raymond în timp ce ultimul cufăr era dus pe rampă. Trebuia să-l urmeze, altfel chiar că avea să se ude leoarcă.

— Da, da, dar la o oră decentă! spuse Raymond, îmbrăţişând-o. Ea îl auzi mormăind în timp ce se înapoia în trăsură: încă nu-mi vine să cred că m-ai scos din pat *din nou* înainte de ziuă!

Mormăitul vărului ei îi era atât de familiar, încât nici nu îl luă în seamă. Dar era puţin intrigată de buna dispoziţie pe care o arătase tatăl ei de dimineaţă, înainte ca ea să plece din casă. Vedea călătoria ei cu ochi mult mai buni decât o văzuse cu o zi înainte. Sau doar se prefăcea pentru ca ea să plece liniştită?

Julia urcă la bord. Era bine că ploua. Ea nu voia să vadă *Tritonul* îndepărtându-se de Anglia, în orice caz. Ar fi putut să plângă. Dar în cabina ei se aşează pe pat uitându-se ţintă la cufere, care ocupau tot spaţiul duşumelei, încercând să nu se gândească la motivul pentru care era acolo. Patru cufere. Îşi luase prea multe haine, evident. Dar nu călătorise niciodată atât de departe de casă.

În cabina mică, dotată cu un pat normal, era loc doar pentru o măsuţă la care să mănânce, pentru o cadă rotundă, cea mai mică pe care o văzuse vreodată, pentru un lighean şi un dulap de mărime normală. Trebuia să despacheteze, pentru ca toate cuferele să poată fi scoase şi să câştige mai mult spaţiu. Se întrebă dacă nu trebuia să tragă un pui de somn întâi. Deşi recuperase somnul pierdut în trăsură, în lunga călătorie spre Londra, nu se odihnise prea mult noaptea trecută, gândindu-se mereu la călătoria aceasta – şi la ceea ce avea să se întâmple la destinaţie.

După ce îi trimisese mesajul lui Richard, el îi trimisese înapoi un bilet cu locul exact de pe chei în care se afla ancorat *Tritonul,* sfătuind-o să vină înainte de a se face zi. Ar fi putut spune că trecea s-o ia el, dar nu o spusese. Asta i-ar fi oferit ocazia de a încerca să-i schimbe hotărârea referitoare la plecarea atât de rapidă din Anglia, înainte de a fi prea târziu. Şi nu îl găsi nici pe vas înainte de ridicarea ancorei, deşi primise asigurări că era pe undeva pe acolo.

Se bucura măcar că Gabrielle şi Drew fuseseră de acord să plece atât de repede, dar se întreba dacă Richard le spusese măcar că se căsătorise. Ea primise o cabină doar pentru ea, aşa că poate că el ţinuse secretul pentru sine – nu, atunci ar fi trebuit să explice prezenţa ei.

Carol spusese: „Trebuie să traversezi tot oceanul înainte de a ajunge în faţa unui funcţionar care să pună capăt căsătoriei, şi poate că niciunul din voi nu vrea să-i pună capăt. Spune-i lui Richard ce simţi”. Părea atât de uşor. Dar Julia nu credea că prietena ei avusese de-a face

vreodată cu o persoană ca Richard. El era devorat de demoni. Demonii aceştia o transformaseră pe ea într-un monstru în copilărie. Îi controlaseră aproape toată viaţa. Puteau ieşi la suprafaţă oricând, scuipând furie şi amărăciune. Dar când demonii aceştia erau liniştiţi, când nu se gândea la tatăl lui, era cu totul alt om – cel de care se îndrăgostise.

Privind încă bagajele care stăteau în drum, renunţă la somn fiindcă avea atâtea gânduri şi începu să despacheteze. Nu îi luă mult să priceapă că nu avea loc în garderobă nici pentru jumătate din câte luase, aşa că scoase doar rochiile ei favorite. Restul aveau să fie depozitate împreună cu cuferele.

Se opri când auzi o bătaie în uşă şi îşi trase răsuflarea imediat. Spera că era Richard, dacă era pregătit să stea de vorbă cu ea, dar spera că nu era el, dacă era încă hăituit de demonii aceia – se temea să nu se înfurie şi ea dacă trebuia să aibă de-a face din nou cu ei.

Dar era Gabrielle, care vârî capul pe uşă, îi adresă un zâmbet strălucitor şi intră, întrebând:

— Unde e slujnica ta?

— Soţul nu a lăsat-o să plece din Anglia. E tânără şi s-au căsătorit de curând. Şi nu am avut timp să găsesc alta.

Gabrielle îşi dădu ochii peste cap.

— Ştiu ce vrei să spui. Era timpul ca noi să ne întoarcem acasă, dar Richard a insistat să plecăm azi, altfel căuta alt vas. A fost foarte urât din partea lui, şi nici măcar nu a vrut să discute. Dar nu te îngrijora de slujnică, a mea e aici şi te poate ajuta şi pe tine.

— Mulţumesc foarte mult. Nu am nevoie de mult ajutor, în cea mai mare parte doar cu părul. Sunt teribilă când e vorba să mă pieptăn.

Gabrielle chicoti.

— Poţi să uiţi de toate coafurile la modă pe vas, dacă nu vrei să-ţi petreci toată călătoria sub punte. *Tritonul*

prinde viteză bună, ceea ce înseamnă că de obicei vântul suflă foarte tare pe punte. Mie mi se pare mult mai uşor să mă descurc cu părul împletit.

Julia aproape că nu auzi asta, fiindcă era foarte surprinsă că Richard nu vorbise nici cu prietenii cei mai apropiaţi. Până la urmă, îi luă apărarea:

— Richard e furios.

— Am văzut că ceva nu mergea bine, dar asta nu e o scuză pentru a fi atât de nepoliticos cu prietenii lui, spuse ţâfnoasă Gabrielle.

— Mie mi-a spus acelaşi lucru, să fiu gata să plec azi sau… la revedere.

— Dar tu eşti soţia lui!

— Deci, ţi-a spus asta?

— Asta e *tot* ce ne-a spus, spuse Gabrielle, privind-o întrebătoare.

Julia nu prea voia să vorbească din nou despre catastrofa de la Willow Woods. Lacrimile o podideau de fiecare dată şi se cam săturase de asta.

Dar Gabrielle nu se lăsă convinsă de tăcerea ei şi spuse:

— Ştii, când am spus că ai fi putut fi salvarea lui, nu mă gândeam la…

— E în regulă. Oricum nu funcţionează.

— Nu? spuse Gabrielle cu o privire nedumerită. Dar s-a căsătorit cu tine!

Julia oftă. Nu avea ce face. Se aşeză pe pat şi îi făcu semn lui Gabrielle să i se alăture. Apoi, cât putu de succint, îi spuse noii sale prietene aceeaşi poveste pe care i-o spusese tatălui ei, cu diferenţa că nu vorbi despre cât de bine se simţise la Willow Woods când nu era contele prin preajmă. Începea să creadă că visase cât de bine se distrase cu Richard, Charles şi Mathew.

Privind gânditoare duşumeaua, Gabrielle spuse:

— Nu ai vrea să rămâi căsătorită cu el?

Să-l ţină într-o căsătorie care le fusese impusă cu forţa? Carol părea să creadă că, dacă Julia îi spunea lui Richard că îl iubea, totul avea să se schimbe. Nu se schimba. Cum se putea schimba, când el nu simţea la fel în privinţa ei?

Aşa că evită să enumere toate motivele pentru care nu ar fi funcţionat şi spuse simplu:

— Locul meu e în Anglia.

— Dar fiindcă majoritatea familiei lui Drew e acolo, o vom vizita des. Eşti bine-venită să ni te alături oricând. Şi Richard ar fi un soţ atât de bun!

Julia fu deconcertată de siguranţa lui Gabrielle.

— Chiar aşa? Ştiu că poate fi încântător, amuzant, atent – trebuia să-l fi văzut cu nepotul lui. A fost atât de înduioşător, încât îmi imaginez că ar fi chiar şi un tată bun. Mi-a arătat cât de drăguţ poate fi, dar noi doi trăim în lumi complet diferite. Judecând după aventurile fascinante pe care le-a avut de când a plecat de acasă, nu ar fi fericit să mai trăiască în Anglia, şi nici eu nu aş fi fericită departe de lumea în care am crescut. În plus, dacă rămânem împreună, asta înseamnă că tatăl lui a câştigat.

Gabrielle îşi dădu ochii peste cap.

— Tatăl lui a câştigat deja, dar a fost o victorie minoră. Tu şi Richard nu aţi pierdut cu adevărat – încă. Aşa că nu-i permite tiranului să fie un obstacol în viaţa ta, altfel o să câştige cu adevărat.

Capitolul 49

Când nu se mai văzură insulele britanice, Julia ieşi pe punte şi se uită imediat după Richard, dar nu-l văzu nicăieri. Vorbele lui Gabrielle îi dăduseră şi mai mult de gândit. „Nu-i permite să mai fie un obstacol.” Nu era un

obstacol, nu pentru ea. Dar Richard gândea oare la fel?

Nu se gândise să îl caute sus. Dar apoi auzi râsetele deasupra ei şi, când se uită, îi văzu pe Richard şi pe Ohr. Atârnând de catarg? Şi râzând? Era chiar neaşteptat. Furia i se risipise atât de repede, doar pentru că se îndepărta de ţara lui natală? Sau poate că nu râdea el, ci Ohr.

Richard îşi ajuta prietenul să ridice mai multe pânze ca să profite de vântul puternic. Gabby avusese dreptate sfătuind-o să se pieptene simplu în timpul călătoriei. Chiar legat în coadă, părul lung al lui Richard îi flutura pe umeri, şi frizura cu care urcase la bord în dimineaţa aceea se desfăcu după câteva minute de stat în vânt.

Nu-şi putea lua ochii de la Richard. Era cu picioarele goale, probabil ca să se ţină mai bine de catarg, dar la înălţimea aceea era periculos, fiindcă cea mai uşoară alunecare l-ar fi făcut să cadă mort pe punte. Totuşi, părea să nu se teamă, de parcă era ceva ce făcuse de atâtea ori, încât ar fi putut s-o facă chiar legat la ochi!

Gâtul începu să-i amorţească de atâta privit. Părul o deranja destul de mult, blocându-i vederea. Oare avea s-o observe vreodată? Apoi el o văzu. Ochii li se întâlniră. O privea atât de intens, şi ea simţea toată intensitatea aceasta, dar vântul îi aduse părul peste faţă din nou! Când şi-l dădu la o parte, văzu că Richard cobora pe punte.

Privi în jos şi aşteptă, conştientă că el se putea îndrepta în altă direcţie, nedorind să vorbească încă cu ea. Dar apoi îi văzu picioarele şi scoase ceva din buzunar. Mâinile lui o cuprinseră de umeri. Ea îşi ţinu răsuflarea. Dar el se mulţumi să o răsucească, să-i strângă părul cu mâna şi să i-l lege rapid.

— Mulţumesc, spuse ea.

Era surprinsă, conştientă că el trebuia să fie foarte obişnuit cu ea ca să facă un asemenea gest. Se întoarse cu faţa spre el, aşteptând, dar expresia lui era complet impenetrabilă şi nu îi oferea niciun indiciu despre ceea ce

ar fi trebuit să facă.

Începu să spună cu precauţie:

— Mi s-a părut că te-am auzit râzând cu prietenul tău. Te simţi mai bine, acum că ai reuşit să scapi atât de repede?

— Nu – încă.

Auzind acest răspuns, i se puse un nod în gât. Nu avea ce face, nu putea să suporte să-l vadă aşa, chinuit atât de mult de demoni. De parcă ea i-ar fi putut îndepărta.

Începu din nou:

— Trebuie să ştii ceva, Richard. Tatăl tău nu a câştigat cu adevărat. Nu va primi nimic în afară de dotă.

— Tot a câştigat, spuse Richard cu amărăciune. Blestematul lui de contract a fost onorat. Şi e limpede că aşteaptă lucruri mai mari de la el.

— Dar se înşală. Milton nu îl cunoaşte pe tata. El nu uită niciodată o greşeală.

— Eu ştiu asta acum, spuse Richard zâmbind uşor. Gerald m-a asigurat de asta noaptea trecută, când am fost să-l văd.

Ea încercă să-şi ascundă surprinderea.

— Ai fost la noi noaptea trecută?

Şi nu încercase s-o vadă? Şi de ce nu îi spusese nimic tatăl ei?

— Da, nu puteam pleca fără să-i promit că nu trebuia să-şi facă griji în privinţa ta în timpul în care vei fi plecată.

— Asta dovedeşte multă consideraţie din partea ta, spuse ea, copleşită de emoţie. Şi a funcţionat. Era mult mai binedispus de dimineaţă.

— Ei bine, nu trebuie să plângi din cauza asta! o ironiză el.

Ea îşi şterse ochii.

— Eşti prea drăguţ. De ce nu ai putut să fii aşa când eram copii?

— Ştii de ce, dar ai dreptate. La un moment dat, ar fi

trebuit să-ţi spun de ce eram împotriva căsătoriei pe atunci. Nu aveam motive să devenim duşmani doar fiindcă mă enerva gândul că eram folosit la umplerea cuferelor tatălui meu – fără să mi se dea de ales. Apoi, mâna lui îi atinse obrazul. Nu trebuie să discutăm asta din nou, Jewels. Nu o să mă simt niciodată mai bine când mă gândesc la episodul acesta, aşa că hai să-l lăsăm în urmă. Vreau să te bucuri cât se poate de mult de această călătorie.

Ei nu-i veni să creadă că el spunea asta, şi cu atâta tandreţe. Dar el privi dintr-odată în spatele ei, spre Anglia, şi o apucă brusc de mână.

— Permite-mi să te duc înapoi în cabină, în siguranţă, înainte să ne ajungă furtuna, spuse el, împingând-o în spatele lui.

— Ce furtună?

— Cea care ne-a urmărit din Canal. Drew spera să o lase în urmă, de aceea am ridicat mai multe pânze, dar e aproape aici.

Intră în cabină cu ea şi privi în jur.

— Mobilele mari sunt bătute în cuie, dar stinge lampa. Nu e sigură. Ca să nu cazi şi să te loveşti, îţi sugerez să stai pur şi simplu în pat până primeşti semnalul că a trecut.

Ea se gândi că el dramatiza prea mult cu avertizările acestea, până simţi vasul cutremurându-se sub picioarele ei. Observă însă că el se asigura că ea era bine înainte de a se repezi înapoi pe puntea de sus, ca să ajute la asigurarea corăbiei. Grija lui pentru ea, uimitoarea conversaţie pe care o avuseseră, în care nu mai păruse furios – oare asta însemna că îi păsa de ea? Zâmbi în sinea ei şi nici nu mai observă tangajul corăbiei.

Capitolul 50

În seara aceea avea să fie o cină de sărbătoare, fiindcă vasul nu suferise atâtea daune cum se temuseră ei. Venind s-o conducă pe Julia în cabina căpitanului, Gabrielle menţionă că unul dintre catargele mici se rupsese, dar că nu aveau să ştie până dimineaţă dacă trebuiau să se întoarcă în Anglia să-l repare, ori putea s-o facă tâmplarul de pe corabie. Menţionă şi alte furtuni prin care trecuse, niciuna atât de grozavă ca asta, deşi toate presupuseseră un anume pericol.

Julia spera că nu trebuiau să se întoarcă în Anglia. Se temea că asta avea să aducă înapoi demonii lui Richard şi prefera dispoziţia lui mai bună, dorindu-şi să aibă mai mult timp ca să afle ce însemna asta. Nu voia să mai speculeze; avea să-i spună lui Richard ce simţeau înainte de a ajunge în port. Trebuia să facă măcar asta. Dacă exista vreo modalitate prin care să rezolve diferenţele dintre stilurile lor de viaţă şi să rămână căsătoriţi, trebuia s-o afle, pentru ea şi pentru el.

Buna dispoziţie îi reveni, râdea chiar împreună cu noua ei prietenă când intrară în cabina lui Drew. Richard era acolo – şi îi zâmbea! Nu putu să nu-i zâmbească înapoi. Niciodată nu putuse rezista zâmbetelor lui. Tot nu putea trece peste această schimbare a lui. Apoi realiză că nici ea nu fusese într-o dispoziţie tocmai bună după căsătorie, din cauza tuturor îndoielilor ei. Oare nu cumva el reacţionase la asta? Şi fiindcă tocmai o văzuse *pe ea* râzând…

El se ridică şi aşteptă ca ea să se aşeze. Julia nu ezită să i se alăture, chiar dacă erau libere şi alte scaune, care nu erau atât de aproape de el.

După ce se aşezară amândoi, el se aplecă puţin mai aproape şi întrebă:

— Ai suportat bine furtuna?

— Da.

— Fără vânătăi?

— Fără.

— Poate că ar trebui să te examinez amănunţit, doar ca să fiu sigur.

Spusese asta cu un zâmbet ştrengăresc! Dumnezeule mare, o tachina? Ei îi plăcea să-l vadă aşa, cu ochii plini de zâmbet. Şi el continuă în timp ce tovarăşii ei începură s-o fascineze cu descrieri ale Caraibelor. Briză parfumată tot timpul anului, apă caldă şi limpede precum cristalul în care să înoţi, apusuri magnifice, fructe exotice pe care probabil că nu le gustase niciodată. Făceau ca totul să pară minunat, şi ea îşi dădu seama că probabil *i-ar fi plăcut* să trăiască acolo – dacă nu ar fi avut legături atât de solide cu Anglia.

Toţi păreau să încerce să o convingă să le dea insulelor lor o şansă, şi Richard nu interveni. Era el însuşi din nou, tânărul vesel şi ironic în preajma căruia era atât de amuzant să stai. Atâta timp cât nu menţiona ce urma să se întâmple la capătul călătoriei, avea să rămână cu dispoziţia aceasta tot timpul? Asta însemna că el ignora planurile lor de divorţ pentru moment? Sau că era bucuros că puteau pune capăt căsătoriei în mod amical?

Dar ea nu putu ignora că în conversaţiile anterioare el îi zugrăvise un tablou destul de diferit al noului său cămin. Privindu-l curioasă, ea întrebă:

— De ce nu mi-ai spus toate astea, în loc să mă faci să cred că o să mă ofilesc în căldura aceea extremă?

— Fiindcă nu am crezut că vei sta acolo suficient cât să te adaptezi la climatul tropical. Spune-i, Gabby.

— Poate părea puţin cam cald la început, admise Gabrielle. Dar odată ce te-ai obişnuit, briza tropicală va reuşi să te răcorească, şi poţi să îţi amenajezi casa în aşa fel încât să profiţi de asta. Gândeşte-te că n-o să mai trebuiască să te înfofoleşti niciodată din cauza gerului, că n or să mai ai nevoie de cărămizi calde la picioarele patului, că nu vei mai vedea peisajul mohorât de iarnă, când totul se ofileşte. Imaginează-ţi copaci care nu rămân niciodată

fără frunze, flori care înfloresc tot anul. Sunt doar câteva zile pe an când m-aş putea plânge, fiindcă alizeele se opresc şi e înăbuşitor şi umed, dar e un preţ mic pentru atâta frumuseţe şi vegetaţie luxuriantă în orice lună a anului.

Drew, care făcea comerţ în Caraibe de ani de zile, menţionă aspectele comerciale, produsele care erau unice la tropice – fructe, rom, trestie de zahăr, tutun –, şi atunci ochii Juliei scânteiară cu adevărat de interes. Cum tatăl ei îşi revenise şi putea conduce din nou afacerile familiei în Anglia, ea vedea oportunităţi nesfârşite în Caraibe. De fapt, ar fi putut extinde afacerile Miller.

Nu realiză că gândea cu voce tare până nu îl auzi pe Richard remarcând:

— Acum o să-i facem pe Milleri fermieri?

Glumea, dar ea replică:

— Am fost întotdeauna fermieri. Afacerile noastre se bazează pe pământ. Noi hrănim oi şi vaci, cultivăm grâu, procesăm materiile prime în fabricile şi morile noastre, folosim meşteşugari ca să transformăm totul în produse care sunt transportate în magazinele noastre sau sunt vândute angro altor pieţe. Dar aproape tot ce facem, confecţionăm sau vindem vine de la pământ.

— Nu am realizat niciodată că familia ta se ocupă cu atâtea lucruri, spuse el surprins.

— Oh, vai de mine, da. Dacă pare profitabil, de ce nu? Şi se pare că insulele acestea au mult potenţial, lucruri la care nu ne-am gândit niciodată fiindcă Anglia nu are climatul potrivit producerii lor.

— Sunt deja mulţi furnizori de astfel de produse, se simţi Drew obligat să lămurească.

— Şi? râse Julia. Există întotdeauna loc pentru competiţie sau pieţe neabordate şi, în plus, familia Miller face lucrurile la scară mare.

Interesul ei deveni contagios, cel puţin pentru Drew,

care vedea dintr-odată noi clienţi pentru flota comercială a familiei lui. Discutară despre asta la desert. Dar în cele din urmă îşi dădu seama că Richard nu mai lua parte la conversaţie, şi când se uită să vadă de ce, îl văzu privind-o uimit. Oare fusese prea afaceristă pentru gusturile lui aristocratice?

Obrajii i se colorară, dar se opri când el spuse impulsiv:

— Căsătoreşte-te cu mine.

Ea clipi.

— Suntem căsătoriţi deja.

— Căsătoreşte-te cu mine din nou. Cu adevărat.

— Tu *vrei* să te căsătoreşti cu mine?

— Ţi s-a părut că aveam de gând să te las să pleci?

Ea rămase fără suflare.

— *De asta* nu ai vrut să divorţezi în Anglia?

Nu realiză că aveau spectatori, care ascultau fiecare cuvânt. Era prea copleşită de emoţie ca să vadă şi altceva în afară de faptul că el *îşi dorea* să se însoare cu ea, aşa că nici nu-şi aminti că nu erau singuri. Dar el îşi dădu seama şi o luă de mână, conducând-o afară şi lăsându-şi prietenii să se plângă fiindcă pierduseră o distracţie atât de fascinantă.

După ce închise uşa de la cabina ei, Richard îşi puse mâinile uşor pe şoldurile ei şi întrebă ezitant:

— Eşti supărată?

— Ar trebui să fiu.

El zâmbi încet.

— Nu eşti.

— Bineînţeles că nu sunt. Credeam că era destul de evident că nici eu nu voiam divorţul.

— Nici vorbă de aşa ceva. Erai destul de nenorocită fiindcă părăseai Anglia.

— Nu, nu eram. Eram nenorocită – de fapt, *cu inima zdrobită* e descrierea exactă – fiindcă tu nu mă voiai.

— Dumnezeule, Jewels, nu aş putea să vreau pe

cineva mai mult decât te vreau pe tine. Te iubesc! Bănuiesc că s-a întâmplat când ai apărut cu tot armamentul ca să mă salvezi. Şi nu mi-a mai rămas nicio îndoială când te-am ţinut în braţe la bordul lui *Maiden George* şi nu m-am simţit niciodată atât de complet. Dar am ştiut că era permanent, că te voiam alături de mine pentru tot restul vieţii când te-am văzut cum îl lăsai pe nepotul meu să te sufoce, doar ca să se simtă în siguranţă în lac.

O sărută încet, fără pasiune, doar cu dorinţa de a-şi vedea dragostea împărtăşită. Dar se doreau prea mult unul pe celălalt ca să nu fie cuprinşi de pasiune. Pasiunea veni destul de repede din partea ei. Auzise ceea ce voia să audă din prima zi în care se întâlniseră. Sentimentele acestea fuseseră acolo atâţia ani şi fuseseră negate, dar acum nu mai era aşa.

Se dezbrăcară unul pe altul. Nu voi să aştepte să-i dea jos pantofii, aşa că râdeau în timp ce căzură pe patul ei. Julia simţea că râsul avea să umple tot restul vieţii ei cu bărbatul acesta. Ce gând minunat, şi ce beneficiu neaşteptat al iubirii ei.

Dar acum, cu mâinile lui trecându-i peste tot corpul, râsul fu înlocuit de gemete. Putea s-o aprindă atât de uşor. Fusese întotdeauna în stare să facă asta – într-o formă sau alta –, să-i împingă pasiunea dincolo de limite, dincolo de orice control. Dar pasiunea aceasta era bine-venită! Pasiunea aceasta era emoţionantă, şi cunoaşterea plăcerii pe care avea să i-o aducă o făcea mai excitantă.

El nu lăsă nicio parte din ea neatinsă. Urmând conducerea lui, ea îi acordă aceeaşi atenţie. Chiar îl împinse pe spate şi se urcă deasupra lui.

Poziţia aceasta era o experienţă nouă şi excitantă pentru ea. Erecţia lui o apăsa, dar nu era înlăuntrul ei, se juca cu ea şi o tachina, iar ea putea să-l atingă în atâtea locuri! Îşi mişcă degetele peste pieptul lui lat, îi cuprinse gâtul puternic şi îşi trecu degetele prin părul lui mătăsos.

Se aplecă şi îl sărută cu putere, dar doar un moment – şi ea putea să se joace.

Îl controla mai bine decât crezuse! El o lăsă să se joace cu el, să-i exploreze trupul dur şi frumos. Dar tot ce făcea era temperat de iubirea ei. Era sigură că ea obţinea mai multă plăcere din atingerile acestea decât el – sau poate că nu. Sunetele pe care le scotea erau destul de sugestive.

Membrul dur care o apăsa între coapse se juca încă cu ea. Când se îndreptă în cele din urmă şi privi în jos, fu complet uimită să vadă că erecţia lui crescuse. O cuprinse cu mâna, îl auzi gemând. Nu era sigură dacă îl rănea sau îi făcea plăcere, dar era prea fascinată ca să se oprească! Dar când privi spre el şi văzu atâta intensitate în ochii verzi, atâta căldură, atâta tensiune în muşchii gâtului şi ai umerilor lui, ştiu că nu îl rănea deloc.

Nu avea idee că el se lupta să nu sară pe ea imediat. Dar ghici, şi cu un zâmbet senzual, îşi ridică şoldurile doar atât cât să-l călăuzească unde îl voia. Ce plăcere simţi când o umplu! Capul i se lăsă pe spate, şi părul îi căzu peste coapsele lui Richard ca o mângâiere de mătase. Dar ea îl împinsese deja dincolo de limite. O prinse de şolduri şi o penetră cu atâta forţă, încât ea trebui să se prindă strâns de el, şi apoi explodă repede în ea. Geamătul lui de satisfacţie umplu camera.

— La naiba, spuse el când îşi recăpătă suflarea. M-ai excitat atât de mult încât m-am simţit din nou tânăr, incapabil să mă controlez. Îmi pare rău.

— Pentru… ce? bolborosi ea cutremurându-se iar şi iar, în timp ce se lipea de el ca să-şi prelungească orgasmul.

El râse când realiză că nu avea de ce să se scuze, dar explică:

— Am crezut că te-am lăsat în urmă, nesatisfăcută.

Ea îi zâmbi.

— Nu te îngrijora. Nu voi permite să se întâmple asta niciodată.

El chicoti.

— Cred că ai controlat prea mult imperiul familiei tale. O să faci pe şefa în pat, nu?

— S-ar putea, dar o să mă asigur că te bucuri de fiecare minut.

El se aşează confortabil pe pat, ca să o poată ţine în braţe. Niciunul din ei nu voia să se ridice, dar oricum era prea târziu şi nu mai aveau pentru ce. Julia se întrebă cum putea supravieţui unei asemenea fericiri. Îi venea să râdă, să ţipe de bucurie, să sară în sus şi în jos de pură încântare. Îl făcea să se simtă tânăr? Ghici că sentimentul era reciproc.

Dintr-odată, se ridică în capul oaselor, dându-şi seama de ceva important.

— Nu te-am făcut să te întrebi, nu? Cât de mult de iubesc?

— Ba da. El zâmbi. Dar mi-am dat seama.

Julia roşi puţin.

— Să nu fii surprins când o să-ţi spun că am dorit întotdeauna să fii soţul meu. Când am pus ochii pe tine prima dată, poţi să-ţi imaginezi cât eram de îngrozită. Părinţii mei chiar mi-au găsit perechea perfectă. Cred că te uram atât de mult fiindcă nu simţeai acelaşi lucru pentru mine.

Se aşează şi el şi o îmbrăţişă.

— Îmi pare atât de rău că am lăsat ca sentimentele cauzate de influenţa tatălui meu să mă îndepărteze de tine.

— Şşt. Nu-ţi mai cere scuze. M-ai făcut mai fericită decât pot spune.

— Ceea ce mi se pare incredibil. M-am purtat ca un bădăran după căsătorie fiindcă eram sigur că nu voiai să trăieşti în Caraibe cu mine – până ţi-am văzut reacţia la conversaţia din seara asta.

— Nu mă îndoiesc deloc că o să iubesc insulele, atunci.

— Dar nu a fost doar asta.

— Ce altceva?

— Nu am nimic să-ţi ofer în afară de iubirea mea. Nu am nici măcar o casă în care să te duc. Trăiesc pe o corabie sau în casa căpitanului meu, sau în casa lui Gabby. Nu am avut niciodată nevoie de o casă.

Ea se lăsă pe spate şi chicoti.

— Crezi că nu pot să cumpăr o casă pentru noi?

— Nu am spus că nu-mi pot permite. O să cumpăr eu casa, Jewels.

Tonul acesta care sugera o prerogativă masculină absolută o făcu să întrebe precaut:

— Nu o să te porţi prosteşte fiindcă sunt bogată, nu? Ştiu că Anthony Malory e aşa. Refuză să-şi lase soţia să cheltuiască un bănuţ din banii ei.

Ochii lui Richard scânteiară de amuzament.

— Chiar aşa? Ei bine, eu nu sunt atât de capricios. Tu vei putea să-ţi cheltui banii pe ce vrei. Dar tot eu o să cumpăr prima noastră casă.

Ea începu să râdă la rândul ei.

— Numeşti asta alegere?

— Numesc asta cunoaştere, fiindcă eu cunosc insulele mai bine decât tine – pentru moment. Dar nu am spus că nu vei putea cumpăra şi tu o casă. O să avem două – sau mai multe. La naiba, oricât de multe vrei, dar cel puţin una în Anglia şi una pe insule.

Ea era nespus de emoţionată.

— Ce vrei să spui? Putem locui în ambele locuri?

— Tot ce-ţi doreşte inima ta, Jewels.

Capitolul 51

Stăteau afară, în faţa casei Juliei din Berkeley Square. Richard îi luă mâna într-a lui, o duse la buze şi o sărută. Se întorseseră atât de curând! Dar nu aveau să rămână mult, doar câteva zile ca să aducă *Tritonul* înapoi în condiţii perfecte. Câteva zile erau însă suficiente ca să împărtăşească veştile lor fericite – şi să plătească o veche datorie. Richard nu ştia încă despre ştampila „achitat total” pe care voia să o pună ea peste acea parte a vieţilor lor.

— Tatăl meu o să fie atât de fericit, spuse ea în timp ce urcau scările, apoi adăugă grijulie: Există vreo şansă să te poţi împăca vreodată cu al tău?

— Glumeşti?

Expresia lui îi confirmă că asta nu avea să se întâmple niciodată.

— Trebuia să întreb, spuse ea, fiindcă vreau să închid conturile cu el. Vreau să ştie, fără nicio îndoială, că nu va face parte niciodată din viaţa noastră.

— Nu va face.

— Noi ştim asta, dar vreau să ştie şi el, ca să nu mai încerce niciodată comploturi şi planuri cu privire la noi. Putem să-i punem capăt, o dată pentru totdeauna, pentru ca niciunul din noi să nu se mai preocupe niciodată din pricina lui?

— Vrei să mergi la Willow Woods din nou, nu?

— Da, pentru ultima dată.

— Lasă-mă să cuget la asta, Jewels. În realitate, nu plănuiam să-l mai văd niciodată.

Ea încuviinţă şi îl conduse în casă. Nu voia să argumenteze problema. Trebuia să fie alegerea lui. Cu ajutorul ei, nimeni nu avea să-i mai nege alegerile, niciodată.

Îl găsiră pe tatăl ei jos, în birou.

— Poţi să mergi! exclamă Julia.

Gerald spuse aproape în acelaşi timp:

— De ce v-aţi întors atât de repede?

Chicotiră, privindu-se. Gerald explică primul:

— Arthur a găsit un scaun cu care mă poate coborî uşor. Îmi era dor de scaunul acesta vechi. Şi mă simt prost să administrez afacerile din pat.

— Deci te-ai întors la muncă?

— Numai atât cât îmi permite Arthur, bombăni Gerald.

Arthur plescăi din buze, de pe scaunul de lângă uşă.

— Cea mai mare parte a timpului trebuie încă dedicată exerciţiilor fizice. Sugestia doctorului. Dar le facem aici jos acum. S-a săturat până peste cap de dormitorul acela.

— Nu-l învinuiesc deloc, zâmbi Julia. Cât despre noi, de-abia am ajuns pe mare, când ne-a ajuns din urmă o furtună. Ne-am întors pentru reparaţii, deşi avem veşti bune.

Era strălucitoare, aşa că Gerald ghici:

— De tip permanent?

Ea chicoti spre tatăl ei.

— Ştiu ce ţi-a spus Richard în noaptea de dinaintea plecării. A mărturisit. Dar de ce nu mi-ai spus, tată?

— Că te iubeşte? Era cât pe ce s-o fac. Dar el era atât de sigur că avea nevoie de timp şi de călătoria asta ca să te convingă. Şi tu ai muncit din greu anii aceştia, Julia. Nu ar fi trebuit niciodată să porţi pe umeri toată răspunderea asta, fiindcă eşti atât de tânără. M-am gândit că o călătorie ţi-ar face bine, ţi-ar da timp să te relaxezi şi să te bucuri, aşa cum ar trebui să faci la vârsta ta. Şi… ei bine, am sperat că se va sfârşi ca o adevărată călătorie de nuntă pentru voi.

Ea întinse mâna să-i arate frumoasa verighetă de argint pe care i-o cumpărase Richard cu o zi înainte de a pleca din Londra, în dimineaţa aceea, înainte de a coborî pe chei, el luase inelul urât pe care i-l dăduse Milton la nuntă şi îl aruncase în Tamisa, înainte de a-i strecura noul inel pe deget, spunându-i:

— Va trebui să-l mai schimbi o singură dată, în ziua în care vom avea o nuntă de care să merite să-ţi aduci aminte. Fie pe o plajă frumoasă din insule, fie într-o veche catedrală de aici din Anglia – tu decizi.

— Când ne întoarcem data viitoare, îi spuse ea strângându-l la piept. Vreau ca tata să fie destul de puternic şi să mă poată conduce la altar.

Gerald ridică acum o sprânceană privindu-l pe Richard.

— Nu ţi-a luat atât de mult timp, nu?

— Nu, domnule.

Gerald râse.

— Nu m-am gândit niciodată că o să ajung să spun asta – bine ai venit în familie, fiule.

Petrecură restul zilei cu tatăl ei. Ea îl molipsi de propriul ei entuziasm, vorbindu-i îndelung despre extinderea întreprinderilor Miller şi despre includerea materiilor prime şi produselor de la tropice.

— Într-una din zilele astea o să trebuiască să deschideţi propria bancă, pentru a avea un loc în care să vă depozitaţi averea, glumi Richard.

— Nu e o idee rea! încuviinţă Julia. Şi e de fapt un proiect bun pentru tine.

Richard dădu ochii peste cap.

— De la pirat la bancher? Ceva nu sună chiar bine.

A doua zi plecară cu trăsura la ţară, într-o dispoziţie solemnă. Richard fusese de acord să meargă la Willow Woods fiindcă voia să-i spună fratelui său despre schimbarea împrejurărilor. În noaptea aceea, într-un han de pe drum, în timp ce Richard o ţinea tandru în braţe, Julia abordă ultimul subiect pe care spera să-l vadă rezolvat. Era foarte sigură că Milton Allen nu era adevăratul tată al lui Richard. Felul în care îl tratase contele aducea cu abuzarea unui bastard care îi fusese vârât pe gât. Richard răsese de ideea asta data trecută, dar dacă avea dreptate,

certitudinea asta avea să-l facă fericit. Nu?

Richard o strânse şi mai tare când menţionă asta şi spuse doar:

— Cred că tu crezi că asta mi-ar rezolva problemele, dar sincer, Jewels, pentru mine nu contează dacă e într-un fel sau în altul. În ceea ce mă priveşte, el nu e rudă cu mine şi nu mi-a fost niciodată. Dar dacă asta te va face fericită, întreabă-l.

Acum ea avea îndoieli. Dacă lui Richard chiar nu-i păsa, poate că era mai bine să lase problema în pace. Dar nu ajunse să spună asta. El avea alte idei referitoare la modul în care urmau să petreacă restul nopţii. Idei foarte frumoase, care îi distrăseseră atenţia.

Capitolul 52

La Willow Woods îi întâmpină la uşă un Mathew exuberant, care se părea că hotărâse în absenţa lor că îi plăcea să aibă un unchi prin preajmă, până la urmă. Richard fu încântat că băiatul nu mai era timid în prezenţa lui. Julia se gândea deja să-l invite pe Charles să îi viziteze în Caraibe. Lui Mathew i-ar fi plăcut, era sigură.

Răvăşind părul băiatului, Richard întrebă unde putea fi găsit contele, apoi îl trimise să îi spună tatălui său că erau acolo. Milton era în mica bibliotecă, citind. Nu se ridică când intrară. Nici nu păru surprins să-i vadă. De fapt, părea că se bucură încă de triumful lui, exact aşa cum făcuse în ultima ocazie în care îl văzuseră. Ceea ce nu avea sens.

Şi casa părea să arate la fel. Muncitorii Juliei, care primiseră ordinul să plece odată cu ea, făcuseră cel puţin curăţenie, dar nimic nu fusese încă restaurat. Bineînţeles, lipsiseră doar o săptămână. Dar dota fusese trimisă,

împreună cu promisiunea lui Gerald că nu avea să mai urmeze niciun ban. Ai fi crezut că asta avea să-l înfurie pe conte.

— Aţi plecat atât de grăbiţi, spuse Milton, lăsând cartea deoparte. Aţi uitat ceva?

În mod evident, lui Richard nu-i păsa de rânjetul lui Milton şi trecu direct la subiect.

— Nu ţi-a spus tatăl Juliei că nu vei mai primi nimic?

Milton pufni.

— Gerald îşi va schimba hotărârea după ce îi vei dărui câţiva nepoţi.

Ce iluzie uimitoare! Pe un ton neîncrezător, Richard sublinie:

— Am putea divorţa. Nu ţi-a trecut prin cap niciodată?

— Nu o veţi face, spuse contele încrezător. Divorţul provoacă cele mai grave scandaluri în…

— *Chiar* nu te-ai gândit că divorţul era o posibilitate?

— Bineînţeles că nu.

— Că nu îmi pasă deloc de scandal?

— Scandalul ţi-ar fi atins fratele şi nepotul. De ei îţi pasă, nu?

Richard râse dintr-odată.

— Ei sunt protejaţi.

Lui Milton nu-i plăcu amuzamentul lui Richard, aşa că întrebă suspicios:

— Ce e diferit la tine?

— Sunt îndrăgostit, replică Richard.

— Ai spus asta înainte.

Richard încuviinţă.

— Înainte nu realizam cât de profunde erau sentimentele mele pentru Julia. Acum îmi dau seama. Înainte îţi înscenam o farsă…

— Ştiam eu!

— Acum nu o mai facem, încheie Richard. Deci, nu, nu va fi un divorţ.

— Eram convins că până la urmă vei ajunge… începu Milton să se laude din nou.

Richard îl întrerupse de data asta:

— Dar asta nu e în folosul tău. Ca şi Gerald, am făcut totul legal. Nimic din ce-i al meu nu va ajunge la tine în timpul vieţii mele sau după. De fapt, te-am dezmoştenit, ceea ce te scoate cu adevărat din noua mea familie.

Ochii lui Milton scânteiară.

— Nu poţi face asta.

— E făcut deja.

Milton sări de pe scaun, furios.

— Cum îndrăzneşti să ruinezi ani întregi de planuri?

— Ce planuri? întrebă curios Richard. Julia îşi strecură mâna în mâna lui ca să-l sprijine, dar îşi dădu seama că era destul de calm în faţa furiei tatălui său. Sunt adult. Ce e al ei e al meu, nu al tău.

— Trebuia să fim o singură familie, şi familiile au grijă de ai lor. Mă aşteptam să nu-mi mai lipsească nimic niciodată.

— Familia Miller ţi-a oferit o avere ca să o eliberezi pe Julia de contractul acela de căsătorie, îi aminti Richard. De ce nu ai luat-o când ai avut ocazia?

— Nu era destul.

— Ar fi fost mai mult decât destul dacă ai fi vândut colecţia pe care o ai sus, în garderobă.

Milton aproape că urlă:

— Eşti nebun? Colecţionez vasele acelea de când eram tânăr. E singura mea pasiune adevărată!

Julia ghici dintr-odată:

— Dumnezeule, ai cheltuit deja dota pe alte vase, nu?

— Bineînţeles că da. Ştii cât a trebuit să aştept ca să cumpăr piesele pe care le doream? Puţinul care a rămas din averea familiei noastre s-a dus cu mult înainte de moartea soţiei mele, mulţumită părinţilor ei. Înainte de asta eram bine, şi puteam cumpăra ocazional vasele după care

tânjeam. Dar apoi preţurile au început să crească peste măsură, şi asta m-a înfuriat. Nu ai idee cum e să iubeşti un lucru atât de mult şi să nu fii în stare să-l obţii. E important să ai lucruri frumoase în viaţă, lucruri pe care să le poţi preţui şi iubi. Dar nu mi le mai puteam permite! An după an, furnizorii veneau cu câte un vas pe care ştiau că mi-l voi dori, şi eu trebuia să-i întorc din drum iar şi iar.

— Realizezi cât de patetic sună? spuse Richard. Şi cât de nebun ai fost, fiindcă ai pus mai mult preţ pe obiecte nemişcate şi reci, decât pe oamenii din viaţa ta?

— Nu mă judeca, băiete, mârâi Milton. E vina mamei tale! Datoriile ei, datoriile părinţilor ei. Şi, pe deasupra, mi te-a vârât pe gât pe *tine!* Dar tu aveai să echilibrezi balanţa şi să corectezi nedreptatea. Aveai să faci familia prosperă din nou. Şi uite ce-ai făcut acum, soi rău şi nerecunoscător.

— Eşti măcar adevăratul meu tată?

— Eu te-am crescut, nu? spuse Milton defensiv.

— Asta nu răspunde la întrebare. Şi spui că traiul cu tine a însemnat creştere? Dacă nu eram al tău, de ce nu m-ai dat altcuiva, chiar şi celui mai sărac fermier? Orice altă viaţă ar fi fost mai bună decât viaţa pe care am dus-o aici cu tine.

— Asta trebuia să fi făcut! Bineînţeles că nu eşti al meu. De-abia aştepta să-mi arunce asta în faţă după ce s-a întors de la Londra şi să-mi spună ce târfă fusese. A râs când a mărturisit că fuseseră atâţia bărbaţi, că nu avea idee cine putea fi tatăl tău. Nu-ţi poţi imagina cât am urât-o.

— Şi pe mine, spuse Richard.

— Da! *Şi* pe tine.

— Mă tem că asta nu este totul, spuse Charles din prag, din spatele lor.

— Charles, ieşi afară de aici, ordonă Milton asta nu este treaba ta.

— De fapt, este, spuse Charles, intrând în cameră. Şi

e timpul să vorbesc. Mama mi-a spus totul, să ştii. Eram singurul ei confident. Trebuia să fie secretul nostru. Eram mic şi de-abia înţelegeam, şi furia ei mă înspăimânta de multe ori. Te ura atât de mult. Am încercat să te urăsc şi eu, dar n-am putut. Richard e fratele meu vitreg, dar eu sunt bastardul pe care l-a obţinut punându-ţi coarne. Richard e fiul tău adevărat.

Milton căzu înapoi pe scaun, alb ca varul.

— Minţi!

— Nu, spun adevărul în cele din urmă. Ea a tânjit după răzbunare, şi a ei a fost cu două tăişuri. Voia ca tu să iubeşti bastardul şi să-ţi urăşti fiul. Tatăl meu a fost bărbatul pe care l-a iubit, cel cu care voia să se căsătorească. Îl cunoştea dintotdeauna. Dar familia ei nu era destul de bogată ca să permită asta, aşa că părinţii ţi-au dat-o ţie în schimb.

— Minţi! spuse Milton din nou.

Charles clătină din cap, trist.

— L-a iubit pe tata până în ziua în care a murit. Se întâlneau în fiecare zi în pădure, aproape de aici, până în ziua în care el a trebuit să plece urgent acasă. Apoi a murit – în condiţii suspecte. Ea a dat vina pe tine. Credea cu adevărat că aflaseşi despre ei şi puseseşi la cale moartea lui. Aşa că a ticluit ultima ei răzbunare. Voia ca tu să crezi că fiul tău adevărat era bastardul ei. Era deja însărcinată cu Richard când a plecat la Londra. Dar ştia că avusese un fiu de la iubitul ei imediat după nuntă. Nu te-ai întrebat niciodată de ce a venit în patul tău, rugându-se pentru un copil, deşi te ura?

Milton era prea şocat ca să răspundă şi se uita la Richard cu alţi ochi. Julia rămăsese şi ea fără cuvinte. Asta nu era o familie adevărată, atât de plină de ură, minciuni şi răzbunare. Faptul că soţul ei se ridicase deasupra acestei moşteniri, devenind un bărbat atât de tandru şi de iubitor, era o minune. În mod ironic, Richard nu părea afectat de

ceea ce aflase.

— Ei bine, adevărul este că uşurarea mea a durat puţin, observă el sec.

— Îmi pare rău, Richard, spuse Charles ruşinat. Trebuia să vă spun la momentul oportun, şi lui, şi ţie. Au fost atâtea momente oportune – dar nu am avut niciodată curajul s-o fac.

— E în regulă, spuse Richard, şi chiar îi zâmbi fratelui său. După cum i-am spus soţiei mele, faptul că e sau nu e părintele meu nu schimbă nimic. *Mi-ar fi plăcut* să cred că nu e. Nu pot să neg asta. Dar în toţi anii aceştia am fost convins că era tatăl meu, de asta mă simţeam atât de rău că nu-l puteam iubi. Asta pare să fi trecut acum, şi trebuie să-ţi mulţumesc ţie. E o uşurare să ştiu că a avut motivele lui, oricât de egoiste sau greşite, ca să mă trateze aşa cum a făcut-o.

Milton îşi regăsi vocea:

— Richard?

— Nu, spuse Richard, tăind ceea ce păruse a fi un ton de împăciuire al tatălui său. Ştii că e prea târziu. Ai lăsat ura să-ţi conducă viaţa, şi din cauza ei, ai făcut ca ura să conducă şi viaţa mea. E singura moştenire pe care am primit-o de la tine. Dar acum mă despart singur de sursă, de-a binelea.

— Dar asta schimbă totul.

— Dumnezeule, cât te înşeli. Toate podurile au fost arse aici. Nu poţi schimba ce-ai lucrat, bătrâne. Nu mai există întoarcere, în ce mă priveşte, nici nu mai exişti.

Camera rămase tăcută. Nimeni nu putea spune că declaraţia lui Richard era aspră, în afară de Milton. Milton îşi sfărâmase în bucăţi propria familie, intenţionat, obsesiv. Nu mai putea exista îndurare pentru un om ca el.

— Să plecăm de aici, sugeră Charles. Plec şi eu împreună cu Mathew. Am greşit crezând că avea nevoie să-şi cunoască amândoi bunicii, când de fapt are numai unul.

— Nu mi-l lua. Te rog!

Tonul rugător din vocea lui Milton era atât de distonant, că nici nu părea real, dar îl opri pe Charles destul cât să-i spună:

— Astăzi mi-a fost luată o povară de pe umeri. Nu o s-o mai pui înapoi. Mathew nu e rudă cu tine. *Eu* nu sunt rudă cu tine.

— Asta nu schimbă faptul că îl iubesc pe Mathew.

Rămaseră toţi neîncrezători, şi fiindcă fraţii nu puneau întrebarea evidentă, Julia nu fu atât de reticentă:

— De ce nu v-aţi putut iubi propriii fii?

Milton se uită aspru la ea, socotind-o impertinentă.

— Fiindcă erau fiii *ei,* şi eu o dispreţuiam. Dar ea e moartă de atâţia ani, şi nimic din Mathew nu mi-o reaminteşte.

— Aproape că mi-ar putea fi milă de dumneavoastră, dar nu îmi este, spuse Julia. Dumneavoastră, domnule, sunteţi o boală, şi aţi infectat toţi oamenii din camera asta, chiar şi pe mine. Aţi pus preţ pe obiecte, nu pe oameni. Aţi rănit copii inocenţi fiindcă nu v-a plăcut de mama lor. Aţi avut o familie şi nu aţi preţuit-o, nici nu aţi încercat. Nu meritaţi alta. Soţul meu a plătit datoria asta. Chitanţa este în faţa dumneavoastră. Acum trăiţi cu ce aţi lucrat, fiindcă nu a rămas nimeni căruia să-i pese de dumneavoastră.

— Mathew mă iubeşte!

— Mathew nu vă *cunoaşte!* Nu contează ce faţă i-aţi arătat. Boala e încă acolo, şi, mulţumesc lui Dumnezeu, va fi îndepărtat de ea!

Capitolul 53

Julia era doar puţin stânjenită când părăsiră Willow Woods – pentru ultima dată. Nu intenţionase să-şi arate

instinctele de negociatoare dură şi implacabilă în întâlnirea aceea cu contele. Nu intenţionase nici să-şi arate dezgustul. Dar nu fusese în stare să se abţină. Acum era oarecum preocupată de reacţia lui Richard, nu doar la ceea ce aflase în ziua aceea, ci şi la purtarea ei necuviincioasă.

Dar nu avu ocazia să discute cu el până la căderea nopţii, când rămaseră în cele din urmă singuri în hanul la care se opriseră ca să facă un popas în călătoria spre Londra. În cele din urmă, Charles şi Mathew împărţiseră trăsura cu ei.

Charles nu mai voia să petreacă nicio clipă în plus în casa aceea, şi nici ei nu mai voiau, nici măcar cât să-şi facă bagajele. Avea să trimită după bagaje mai târziu. În momentul acesta, voia să petreacă cât de mult timp se putea cu fratele lui, înainte ca *Tritonul* să iasă din nou în larg. Apoi intenţiona să stea un timp cu adevăratul bunic al lui Mathew, până găseau o casă în Manchester.

Julia se întreba dacă nu avea să fie prea aproape de Willow Woods şi i-o spuse lui Richard în drum spre han, când Charles şi Mathew o luaseră înainte. De fapt, fusese încântată să afle despre prietena lui Charles şi despre faptul că nu se putea muta prea departe de ea. Dar îl făcu pe Charles să-i promită că avea să vină în vizită în insule după ce se stabilea acolo împreună cu Richard. Mathew era deja entuziasmat de idee, şi probabil că nu avea să-i aştepte prea mult.

Toţi patru împărţiră o cină relaxantă în seara aceea, fără tensiune şi fără poveri. Mathew încă nu ştia că nici el, nici tatăl lui nu aveau să mai locuiască la Willow Woods. Charles îi spuse Juliei în particular că până la urmă avea să-i spună fiului său povestea despre cei doi fraţi şi un tată nu atât de cumsecade, şi să-l lase pe el să hotărască dacă voia o asemenea persoană în viaţa lui. Din nou, alegerile erau foarte, foarte importante pentru aceşti doi bărbaţi care nu avuseseră voie să aleagă nimic în timpul copilăriei.

Ea se retrase prima, oferindu-le celor doi fraţi câteva momente împreună. Dar Richard nu întârzie s-o urmeze în cameră. Ea stătea cu picioarele încrucişate în mijlocul patului, pieptănându-şi părul, dar se ridică imediat şi îl întâmpină în mijlocul camerei, îmbrăţişându-l.

— Sunt atât de bucuroasă că ziua aceasta s-a terminat, îi spuse ea.

— Şi eu. Dar am tot vrut să te întreb de când am plecat de acolo – nu-ţi pare rău de el, nu?

— Mie? spuse ea, oarecum surprinsă. Eu voiam să te întreb asta pe tine.

El chicoti.

— Ei bine, răspunsul meu e un nu răsunător. Dar al tău?

— Acelaşi.

— Mă bucur s-o aud. Fiindcă el a ucis toată iubirea pe care o simţeam pentru el, în copilărie. Faptul că sunt singurul lui fiu acum, după cum se pare, e pur şi simplu o ironie amuzantă. După cum am spus înainte, n-ar putea să-mi pese mai puţin.

Ea zâmbi.

— Ştii că asta înseamnă că titlul s-ar putea să-ţi revină ţie.

Richard pufni.

— Nu-l vreau. Nu vreau absolut nimic de la el. Prefer să treacă la Charles, aşa cum am presupus întotdeauna că va fi, şi apoi la Mathew. Sunt sigur că Milton se va gândi şi la asta, şi nu va spune nimănui. În plus, tu eşti singurul lucru pe care îl doresc, Jewels. *Dar...*

Ea se apleca pe spate şi îl lovi uşurel în piept.

— Nu se spune *dar* după o asemenea declaraţie!

— *Însă*? o tachină el.

— Nici *însă.*

— Atunci poate că ar trebui să mă laşi să termin. Nu pot nega că mi-ai spulberat speranţa de a afla că sunt

bastard, şi acum sunt puţin dezamăgit că mă înrudesc cu Milton Allen, prin sânge. Dar o să trec peste asta. Apoi zâmbi ştrengăreşte. O să mă ajuţi să trec peste asta?

Era practic aceeaşi întrebare pe care i-o pusese când se întorsese în viaţa ei, în seara balului Malory. Ea râse, se apropie sugestiv de el şi spuse:

— Asta e… foarte probabil.

El râse cu ea.

— Dumnezeule, cât te iubesc. Şi totuşi, asta e altă ironie, nu?

— Poftim? Acum *chiar* că păşeşti pe gheaţă subţire.

El o trase mai aproape, în ciuda avertizării îmbufnate.

— Credeam că mariajul meu forţat va fi exact ca acela al tatălui meu. Îi zâmbi iubitor, apoi o sărută iar şi iar. Ironia e că mă înşelam cumplit.

Ea îl atingea de prea mult timp. Orice altă discuţie putea aştepta. Îl cuprinse cu braţul de talie, îşi uni buzele cu ale lui şi îi atinse părul cu cealaltă mână – şi în cele din urmă realiză ce lipsea! Icnind, îl întoarse cu spatele să verifice şi nu mai găsi nicăieri coada lui lungă.

— Dumnezeule mare, ce-ai făcut? strigă ea, îngrozită. Îmi *plăcea* părul tău!

— Am crezut că era timpul să-l tai, fiindcă nu mai am împotriva cui mă răzvrăti, aşa că împreună cu Charles şi cu Mathew am găbjit un bărbier după cină. Dar o să-l las să crească înapoi pentru tine.

— Nu, nu pentru mine. E alegerea ta.

El râse de efortul ei de a nu părea dezamăgită.

— Tu eşti alegerea mea, Jewels, şi orice te face fericită pe tine mă face fericit şi pe mine.

Ea se întrebă dacă el realiza că îi ceda ei toate alegerile viitoare. Dar adevărul era că perechile perfecte – şi a lor era sigur perfectă – aveau multe beneficii. Unul dintre ele, compromisuri fericite. Fiindcă îl iubea atât de mult, tot ce îl făcea fericit pe el avea s-o facă şi pe ea

fericită. Nu putea fi altfel.

Sfârşit